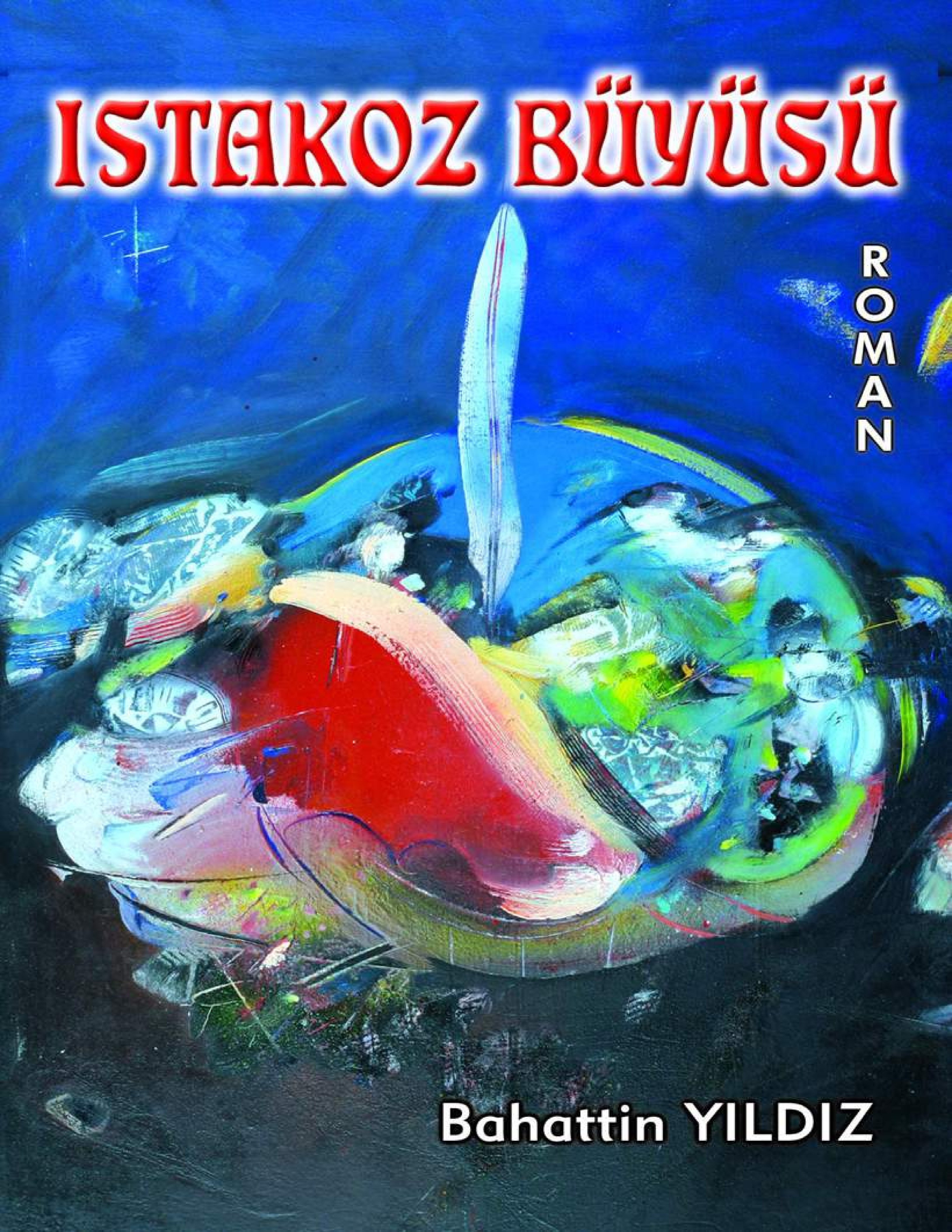
ISTAKOZ BÜYÜSÜ

ROMAN

Bahattin YILDIZ

Bahattin YILDIZ 1963 Mardin doğumlu. İlk ve ortaöğrenim süreci; Elazığ, Batman, Bursa ve Kayseri illerinde geçti. 1987 yılında İ.Ü.Hukuk Fakültesi'nden mezun oldu. Avukatlık stajını Mersin'de yaptı. Askerlik sonrası Adana'ya yerleşti. 1990 yılından beri serbest avukatlık mesleğini Adana Barosu üyesi olarak sürdürmektedir.

"Büyüktür, Duyana; KÜÇÜK SES!" adlı öyküsü; Türkiye Bakkallar ve Bayiler Federasyonu'nca seçilen ve her biri değişik yazarlara ait on üç öykü ile birlikte, "Bakkal Öyküleri" isimli kitapta yayımlanmıştır.

Bir eleştiri yazısı; izedebiyat.com web sitesi üyesi bazı yazarların ürünleriyle birlikte, izlenim yayınevi tarafından çıkarılmış bulunan '2003 e-debiyat yıllığı' isimli kitapta yayımlanmıştır.

Yazar, hukuki.net adlı web sitesinin yetkili yöneticilerinden biridir.

'İmgelem Çocukları' adlı aylık derginin üç sayısında 'Sürdürülebilir Roman Anlayışı' başlıklı deneme yazıları yayımlanmıştır.

Ağustos 2003'de 'Dansöz Kıvırmaları' adlı romanının matbaa baskısını kendi yayını olarak çıkarmıştır.

Istakoz Büyüsü, yazarın yayımladığı ikinci romanıdır.

Bu romanda geçen:

Kişi, kişilik, olay ile yer ve zamanlardan; gerçek yaşamda doğruluğu sabit olanları dışında tümüyle hayal ürünüdür.

Yapıt Adı **Istakoz Büyüsü**
Roman No **2**
ISBN **975-270-344-5**
1.Basım **Ağustos 2004**
Yazan **Bahattin YILDIZ**

İletişim

Ofis İnönü Parkı Yanı. Özel Sancak Apt
Kat. 6 D. 23 01060 Seyhan/Adana
Telefon 0322. 363 63 52 - 0552. 376 74 06
E-posta starbah@hotmail.com

Düzelti
Mehmet AK -İlhan KEMAL-Bahattin AVCU-Zeki KARAASLAN

Kapak Resmi
Mahmut ADANIR

Kapak Tasarım
Furkan Ajans
Anadolu Reklam Ajansı

Baskı ve Cilt
Furkan Ajans Reklam ve Matbaacılık Hizmetleri
Tepebağ mah. 13 sk. N.44 Tlf : 3519684 Adana

GENEL DAĞITIM

Yazarın tüm yapıtlarının Genel Dağıtım adreslerini iletişim kurarak ya da **http://dansoz_kivirmalari.tripod.com** sitesinden öğrenebilirsiniz.

Anımsatma

ABD'nin Psikolojik Savaş Lejyonerleri

“ABD, yurtdışında da çıkarlarına uygun sonuçları elde edebilmek için; her alandan hizmet alabileceği bazı kişi ve kişilikleri, özellikle bir kısım medya mensuplarını parayla, inceleme gezisi davetleriyle, eğitsel amaçlı fonlarla, bazı ayrıcalıklarla, hediyelerle, cazip ve ikna edici tekliflerle kendine bağlamaktadır.

Bu tür faaliyetleri, resmi olmayan bir şekilde yürütürken, 11 Eylül sonrası salt medya alanında bu çalışmala-rına merkez olacak ‘Stratejik Etkileme Bürosu’nu resmen kurmuştur.

New York Times, 19 Şubat 2002 günlü sayısında yayımladığı, "Pentagon yurtdışında hassasiyetleri etkilemeye hazırlanıyor!" başlıklı haberle, "ABD kongresince, yönetime sağlanan 10 Milyar dolarlık ek bütçeyle Ortadoğu, Asya ve Avrupa ülkelerine yönelik, kısa adı ‘OSI’ olan <Stratejik Etkileme Bürosunun> kurulduğunu" kamuoyuna duyurmuştu.

Pentagon, OSI’ın çalışmalarına yardımcı olması amacıyla, Irak ve Kuveyt konusunda CIA’ya danışmanlık yapan Rendon Group adlı halkla ilişkiler firmasıyla anlaşma imzalamıştır.

Bir Pentagon yetkilisinin New York Times’e verdiği gizli bilgiye göre, ‘Stratejik Etkileme Bürosu, yabancı ülkelerdeki medya kuruluşlarını, <Karanın karası, beyazın beyazı> taktiklerle manipüle etmeyi amaçlıyor. Bu amaca ulaşmak için gerektiğinde yalan haber üretip bunu dolaşıma sokabilecek…’

Haberi veren New York Times Gazetesi, editör sütunlarında bu operasyonu eleştirip, ‘Ters tepebilecek bir silah’ olduğunu belirtmiş, Reuters, AFP gibi haber ajanslarının bu faaliyetten etkilenebileceği, yalan haberlerin dönüp, dolaşıp ABD basınına da girebileceğini hatırlatmıştı.

Dünya çapında, internet ortamı dahil yazılı ve görsel basında sansürleme, filtreleme, saptırma, 'karayı ak-akı kara' gösterme gibi dezenformasyon faaliyetlerine girişen bu büroya karşı ülkemizin bir kısım yazarları, dikkatli olunması gerektiğini çeşitli yazılarıyla vurgulamışlardır.

Pentagon’un, Afganistan’dan sonraki ilk hedefinin Irak olduğu, bu operasyonda desteği istenen en önemli ülkenin Türkiye olduğu düşünüldüğünde, OSI’ın, ülkemizde bağlantı kurduğu kişi ve kişilerin kimler olduğu bazı çevrelerde merak konusu olmuştur.

Büyük bir bütçesi olan bu büronun bağlantı kurduğu ve aslan payını alan gazeteler ile çoğunlukla bir medya kuruluşunda bulunan bazı yazar ve haber-yorumcularının adları, büyük illerde bulunan bazı çevrelerde dilden dile dolaşmaya başlamıştır.

Evet, varolan durum, yeni bir kavramda yeniden doğuyor;

'ABD Sıcak Savaş Lejyonerliğine' eşdeğer, 'ABD Psikolojik Savaş Lejyonerliği'...

‘İnsanlığın Hainleri Pusu Kurmuş’ adlı elektronik gazeteden. (*)

(*) Romanda adı geçen ve gerçekte olmayan bir elektronik gazete.

ISTAKOZ BÜYÜSÜ

-

1

-

Yorulan bacaklarına rağmen yağmurun ıslattığı kaldırımları inadına adımlıyordu.

Arada banklarda dinlenerek, öğleden beri sürdürdüğü bu eylemle, ayakkabıları estetik yapısını biraz daha bozacak kadar kabarmıştı.

Taksim'i, Beşiktaş'ı dolaştıktan sonra yeniden dönmüştü, 'Gece uyumaya ayrılmış gün dilimidir' savını; sakinlerine ve konuklarına geçersiz kılan Beyoğlu sokaklarına...

Gece; burada temsil etmezdi karanlığı...

Eğlence merkezlerine, barlara, restoranlara, ufak otellere ev sahipliği yapan cadde ve sokaklar, -bilinçli veya bilinçsiz- gecenin çabucak bitmemesi için dua eden insanları barındırırdı…

Tek başına ya da birkaç arkadaşıyla birlikte eğlenenler...

'Dertliyim' yazısı okunabilecek kadar belirgin ve derin çizgilerle kaplı yüzleriyle, küplerinde biriktirdikleri zehirleri karşısındakilere akıta-rak efkar dağıtma çabası içinde olanlar...

Bedenlerini veya zulalarında bulunan uyuşturucuyu satarak para kazanmaya çalışanlar...

Ve daha birçok değişik güdülerle hareket eden insanlar...

Sınıflandırmak zordu onları...

Yorgunluk ve Açlıktan oluşan çifte acının ağır yüküyle inadına yürüyen adamı, anılan ya da anılmayan genel sınıflandırmalardan herhan-gi birine girdirmek olası mıydı?...
Bilinmiyordu…

'Özdal,' isimli gencin bu gece; barındığı evin dışında, Beyoğlu'nda zaman geçirmesini sıra dışı bir olgu gerektirmişti...
Arkadaşı Gazi'nin özel bir işi nedeniyle, onla birlikte kaldıkları daireye kuşluk vaktine kadar geri dönmesi yasaklıydı.
Gazi’nin her hafta sonunda güpegündüz birlikte olduğu kız arkadaşı, her nasılsa yatılı kalmak istemişti bu gece.
Gerçi bu durumu olağan karşılamıştı. Çünkü, bugün nisan ayının on biriydi. Nisan ayı ve on bir sayısı kendi için hep uğursuzlukları temsil ediyordu...
Hafta sonları kolay oluyordu onları yalnız bırakmak.
Gazi’de zorlanmazdı, mahcubiyet duymazdı kendisine karşı.
Ya bu gece?...
Sevgilisi gelmeden önce sözcükler nasılda yuvarlanmıştı Gazi’nin ağzında.
Demek istediğini açıklıkla sunamamanın verdiği gerginlikle nasılda terlemişti, soğuğa yakın ılık odada...

Evini kendine kullandıran, tüm gereksinimlerini –sigara parası dahil- karınca kararınca karşılayan Gazi’yi zor durumda bırakacak kadar anlayışsız değildi.
Barınabileceği başka bir yer olmamasına karşın ‘Bir arkadaşında kalabileceğini’ belirterek rahatlatmıştı…
Aksi durumda, bir geceliğine de olsa soğuk sokaklarda zaman geçirmesine neden olmadan sızlayacak vicdanıyla baş başa bırakmış olacaktı onu.

İyi bir insandı Gazi.
Ama, iyiliğinde bir sınırı vardı. Yaşamının tüm alanlarını kendine göre ayarlamasını beklemek olmazdı ondan. Gazi’de taşabilirdi bir gün ve o bir

gün geldiğinde işin ucunda sadece evden değil, İstanbul’dan da olmak vardı.

O, annesi veya babası değildi. Akrabası da değildi. Sadece Basın-Yayın Fakültesinde aynı dönemleri ve amfileri paylaşmış iki arkadaştılar.

Okuldayken de çok yararını görmüştü.

Ondan az mı kopya çekmişti?...

Çalışkan olanların bencilliğini sergilemeyerek ve tüm riskleri göz önüne alarak sınav kağıtlarını neredeyse çarşaf çarşaf önüne sermemiş miydi?...

Akşam karanlığından, gece yarılarına kadar Lalelide açtığı ve çoğu müşterilerinin Romen turistler olduğu işporta tezgahında, yüzünü güldüren terlik satışları yapamadığı günlerde, bu durumu somurtkan suratından anlayan Gazi, az mı teselli vermişti?...

Bazen ihtiyacı olmadığı halde alışveriş yaptığı gibi, yurttaki öğrencilere satılmasında aracılık yapmıştı. Verimli satışları olmuştu. Sevilen biriydi ve sevenleri onu kırmıyordu.

Terlik satışını, bir zabıta memuruna son yakalanışıyla noktalamıştı.

Bıkan ve bıktıran kovalanmalardan iyice tiksinmişti. Zabıta Bölge Sorumlusu bir daha satış yaptırmayacağına, 'namusu ve şerefi üzerine' yemin etmişti. Mimlenmişti. Bu olay işportacılığı bırakma isteğinin tuzu ve biberi olmuştu.

İşporta işini, son sınıfın ikinci döneminde bırakmıştı.

Kaldığı öğrenci yurdundan ise, iki ay sonra ayrılmak zorunda kalacaktı.

Basın-Yayın Fakültesinden mezun olup, çıkış belgesi eline tutuşturulduktan iki gün sonraydı. Devlet yurdunda kalmasının yönetmeliğe aykırı olduğuna dair tekrarlı anlatımlarla çıkması istenmişti.

"Kalacak yerim yok!..."

"Parklarda mı yatayım?...

"İş buluncaya kadar idare etseniz?..."

yalvarmalarını dinleyen kulakların sahipleri anlamsız gözlerle bakmışlardı kendine...

Zorla atılmıştı... Karşı koymak bu sonucu engelleyememişti.

Otelde bir gecelik kalacak kadar bile parası yokken, imdadına yine Gazi yetişmişti.

Beyoğlu’nun arka sokaklarının birinde bulunan derme çatma dört katlı bir binanın üst dairesindeki evine kabul etmekle, yardımını görmüştü bu kez…

Gazi; ailesinin desteğiyle kiralamıştı burayı.

Yine, ailesinin desteğiyle Körebe Medyasında iş bulmuştu.

Körebe gazetesinde, alt düzeyde muhabirlik, küçük çapta sokak gösterilerinin haber ve yorumlarını yapıyordu.

Yine aynı medyaya ait Körebe Televizyonunda beğenilen haberleri kullanılıyordu.

Yükselebileceğine iyi bir yere gelebileceğine olan ümidini, sürekli Özdal'la da paylaşıyordu.

Azimliydi, yetenekliydi, gözünü budaktan sakınmayan doğal bir yapısı vardı. Onun mesleğinde yükselmesi ve ilerlemesi Özdal içinde yararlı olacaktı.

"Lan!..." derdi, gözünü kısarak Gazi. "İyi bir yere geleyim, seni bizim holdinge aldırmazsam şerefsizim!"

İstanbul’da kalabilmesinin tek dayanağı Gazi olmuştu.

Bırakın ortak giderlere katkı sunmayı, öznel giderleri dahi Gazi tarafından karşılanmaktaydı.

'İş bulduğunda giderlere katkıda bulunacağına' dair vaadinden bu yana, beş aya yakın bir süre geçmişti...

Bu durumu daha ne kadar devam ettirebileceklerdi?...

Gazi, daha ne kadar sessiz kalacaktı?...

Gazi'nin son zamanlarda merakın ötesinde bir edayla, "İş bulamadın mı?..." sorusundaki üslubu; kırmızı ışıktan önceki sarı ışık gibi geliyordu…

"İnsan istediği işi bulamadığında, bulduğu bir işle idare etmeli..." eklemesi ise sarı rengi olanca netliğiyle gösteriyordu.

Böyle giderse bir gün kendisini idare etmeyi bırakacak mıydı?...

Onunla yol ayrımına gelecekler miydi?...

Kim bilir?...

Bu olasılığın gerçekleşmesi cehennemi bir yaşamın başlangıcı olacaktı.

Çok sevdiği babasının ölümünün daha kırkı dolmadan, annesinin ekonomik nedenle evlenmek zorunda kaldığı magandayla aynı çatıyı

paylaşmak üzere Bursa’ya gitmekten başka çare kalmayacaktı.

Bir başka seçenek daha vardı.
Parklarda yatmak!...
Soğuk havaya hiç dayanıklı değildi.
Gazetelere geçebilecek, "Basın-Yayın Fakültesi mezunu bir genç, parkta yatarken donarak öldü!" sür manşeti gözlerinin önüne geldi.
Bu haberi, ölü halinin dahi hazmedebileceğini sanmıyordu.

Bir omuz darbesi düşüncelerinden sıyrılmasına neden oldu.
Vuran taraf kendiymiş gibi, "Pardon!..." dedi.
Vuran omuzun sahibi ukalaydı. " ‘Pardon’ çıktı çıkalı ayılar çoğaldı!" diye bağırdı.
Özdal, duymazlıktan geldi ve adamdan iyice uzaklaşıncaya kadar adımlarını hızlandırdı.

Çevreyi gözlemeyi yeniden sürdürmeye başladı…

Restoranların, barların, meyhanelerin açık kapı ve pencerelerinden gelen değişik türde müzik sesleri ile insan ve araç sesleri birbirine karışıyor, bira, rakı, şarap kokuları bu karışıma ikincil katkıda bulunuyor,
yanıp sönen panoların farklı ışıkları, ‘bana gelin’ vurgulaması yapıyor-du…
Hassas kulaklar, seçici gözler ve iyi koku alan burunlar; bunların çıkış kaynağını oluşturan yerlerde bulunan müşterilerin beyin yapıları, kültür ve zevkleri, hatta giyim kuşam tarzları konusunda isabetli yorumlarda bulunabiliyordu...
Tabi ki, ekonomik yetersizliği nedeniyle öznel tercihini kullanamayacak konumda bulunan kişiler bu yorumların hata payı olacaktı.

Bu sokakta; eğlenme, efkar dağıtma, alkol alma, aşk yapma, müzik dinleme ve daha birçok yönden her kesimden insanları karşılayacak işyerleri mevcuttu.
Özdal, kendi zevkine uygun bir mekanı bulmakta acemilik çekmeyecek kadar iyi bilirdi bu sokakları...
Ama, yeme içme hala paralıydı ve cebinde ise hiç para yoktu.

Şu anda bulunduğu konuma o kadar çok kinlenmişti ki; üzerinde bulunan pardösü, Gazi’nin emaneti olmasaydı, oracıkta çıkarıp, "Satılık Pardösü var!" diye bağıracak, müşteri çıktığında ise satacaktı.

Hiç müşteri çıkmaması durumunda bir şiş kuşbaşı ile iki duble rakıya dahi takas edebilirdi…

'Satsam!' ne kadar çok kızardı, Gazi...

İstanbul’da kalabilmesinin tek dayanağı olan Gazi’ninde, bir tahammül sınırı olmalıydı.

Onu kızdırmamalıydı...

Buzdolabında bulunan az salamı yarım ekmekle götürdüğü sabahın 9.30’un dan beri ağzına yiyecek namına bir şey girmemişti.

Masa üzerinde bulunan, Gazi’ye ait bir sigara paketinden aldığı dört adet sigarayı ise, yak-söndür metoduyla içerek bir süre idare etmişti.

‘Param var!’ demişti, Gazi’nin ‘Paran var mı?’ sorusuna.

Önceki gün aldığı parayı, tutumlu harcayamadığı gerçeğini saklayarak…

Yemek istiyordu...

Şişe suyu istiyordu...

Sigara istiyordu...

Rakı istiyordu...

Eğlenmek, efkar dağıtmak istiyordu.

Gördüğü dekolte giyimli kadın bedenleri, cinsel dürtülerini harekete geçirmişti...

Birde seks yapmak istiyordu.

İstediği çok şey vardı.

Ama birini dahi elde edebilecek parası yoktu.

Gereksinimlerinin en azından birinin karşılanmasıyla; gerginleşen bedeninin, sinir tellerinin, mide gurultularının, beyin ağrımasının ve feri sönen gözbebeklerinin az da olsa normalleşmesi sağlanabilecekti.

Üste vuran arzu, açlığını bastırmaktı. Beyoğlu’nun arka ve ön sokaklarından yayılan her çeşit ızgara kokusu, kokoreç, sakatat, balık

kokuları; burnundan beynine, beyninden midesine vuruyordu. Mide asitlerinin aşırı ve boşa çalışması hafifçe göbeğini bile şişirmişti.

Gördüğü yiyecek türünden her şey, gözlerini yuvasından çıkaracak derecede çeperlerini zorluyordu…

Üniversite yıllarında edindiği toplumcu düşünceleri nüksetti. Geldiği noktayı, bir kez de bu bakışla irdeledi bir süre…

Merhum babaannesinin, sürekli tekrarladığı bir atasözü kulaklarında çınladı.

"Biri yer biri bakar, kıyamet ondan kopar!"

Hüzünlü bir gülümseme yansıdı yüzüne...

Kendisi 'Aç'tı!...

Lakin gördüğü herkes ve hatta sokak aralarında başıboş gezinen kediler ve köpekler dahi bir şeyler yemiş, yiyor veya yemeye hazırlanıyor-lardı.

Hele, dişlerinin arasında kalan yemek artıklarını yeni icat olmuş kalın kürdanlarla temizleye çalışanlar yok mu; şayet atasözü doğruysa kıyametin açık ve kesin tahrikçileri olmalıydılar...

Ah Babaanne!!!...

Yüzlerce kez kıyamet kopmalıydı, ama kopmuyordu. Açlık kıyametini yaşayan ise, görünürde sadece kendisiydi.

Hassas burnu, yemek ve içki kokuları armonisine gizlenmiş kenef kokusunu ayrıştırdı. Çişinin olduğunu anımsatmıştı bu koku... Kasıkları-nın ağrımasının yorgunluk dışında bir nedeni de bu olmalıydı.

Ufak ve salaş bir meyhaneye, omuzlarını kalkık tutarak, göğüslerini dikleştirerek müşteri görüntüsü verip girdi.

‘WC’ yazılı kapıyı bulmakta zorlanmadı.

İhtiyacını giderdi. Elini yüzünü, köpürttüğü sabunla yıkadı. Bol suyla duruladı. Avucuna akıttığı sudan, -tadı hoşuna gitmese de- kana kana içti.

Lavabonun bulunduğu yerden dış kapıya yönelirken; boyca uzun, kiloca iri bir garson boş masalardan birini işaret ederek buyur ettiğinde, "Kontak anahtarını arabada unuttum," diyerek sıvıştı meyhaneden.

Zor anlarda ağzından dökülen ani yalanlara bayılırdı. ‘Bu da ayrı bir yetenek olmalı,’ diye geçirdi içinden.

Başı dönüyordu. Kokular, görgüler ve duyumlar sarhoş etmişti...

Civardakiler, yedikleri ve içtiklerinden sarhoş olurken, kendi bu eylemleri gerçekleştiremeden sarhoş olmuş gibiydi.

Açlık, nefes alışverişlerini doyurucu kılmıştı. Neyse ki, aldığı hava bedavaydı. Kimse hesap pusulası uzatmıyordu.

Kahkaha ve yüksek oktavlı insan sesleri iğrenç uğultulardı, kulaklarında.

Bulunmak istediği bir koroda, korist olamayan bir sanatçının hüznündeydi...

Kendine gülüyorlar gibi gelmişti bir an.

Aralarında ilköğretimi bile tamamlamamış insanlar da olmalıydı...

Onların kendinden üstünlüğü bir şekilde elde etmiş oldukları maddiyatlarıydı.

Kültür ve eğitimdeki düzeyi, beyninin iyi çalışması, yoğun bir bilgi birikimine sahip olmasına rağmen, cebinde bir çeyrek ekmeklik kokoreç veya midye alacak parası dahi yoktu...

Eğitim tek başına karın doyurmuyordu...

Boş bir bira şişesine ayakkabısının ucuyla vurdu.

Bira şişesi, önde yürüyen bir kişinin ayakkabısının terkine hafiften dokundu.

Geriye dönen adam, Özdal'a kibarca bakıp, mırıldandı. "Bu sokağın sarhoşları bazen çekilmez oluyorlar!" dedi ve yoluna devam etti.

Özdal, bulunduğu sokağın sonuna gelmişti. Yan sokağa saptı. Bu sokağın da kalabalığı öncekinden az değildi.

Bireyler, küçüklü büyüklü gruplar yine üzerine geliyordu sanki.

Çalmakta olan müzik parçalarına karışan bu insan selinden çıkan sesler, açlıktan kaynaklı kulak çınlamasına ekleniyordu.

Ömrü boyunca hiçbir şey yememişçesine açlık çekiyordu.

Karnını doyurma karşılığında, kalan ömrünün yarısını bile vermeye razıydı.

Dikkatini kalabalığı yararak, aralarından sıyrılarak, hızlı adımlarla bulunduğu yöne doğru gelmekte olan bir kadın çekti.

Siyah renkli bir pelerin ve blucin giymişti.

Kapüşonluydu.

Gözlerini seçememesine rağmen kendisine baktığı hissi uyanmıştı.

Ortama uymayan bir yürüyüş sergiliyordu.

Sanki yürümüyor, kayarcasına ilerliyordu...

Çevresine göz gezdirdi.

Kendisi dışında ona dikkat eden yoktu.

Aralarındaki mesafe git gide kısaldı...

Kısaldı...

'Özdal!... Özdal!...' seslenişini duydu.

Arkasına baktı…

Aynı adı taşıyan başka birine mi seslenilmişti acaba?…

Başını yeniden kadına döndürdü.

O, omuz hizasına yaklaşmıştı...

Onun, 'gel' mimikli el işaretini gördüğünde, 'beni takip et' fısıltısını duyduğunda dizlerinin bağı çözülmüştü.

Hemen toparlandı. Geri dönerek onu takibe başladı.

Davet eden kadın hızını azaltmamıştı.

Özdal'da hızlandı.

Onun hızına ayak uydurmaya çalışıyordu. Normal yürüyüşüyle aradaki mesafeyi kısaltamayacağını anlayınca, koşar adım pozisyonuna geçti.

Kalabalık gizleyiciydi...

Gözden kaçırmamalıydı...

Henüz tanışmamış, bir çift laf dahi edememişlerdi. Adını, sanını, ikametgahını dahi bilmediği bu bayanı gözden kaçırdığında, bir daha göremeyebilirdi.

O kadar insanın içinde sadece kendisine 'gel' demişti...

Bir çoğuna göre yakışıklı olduğunu biliyordu.

Yine de kalabalıkta fark edilmek okşayıcıydı.

Başkalarına hiç bakmamış, incelememiş, gözlerini kendisine sabitleyerek yaklaşmıştı...

Kendisini hedeflemişti... Bir başkasını değil...

Başkalarıyla kendisini veya kendisini başkalarıyla kıyaslamamıştı... Hem buna zaman ve mekan da uygun değildi...

O, çok hızlı yaklaşmıştı...

Sözsel ve mimiksel sinyalleri hızını kesmeden verip uzaklaşmıştı.

Önceden tanışıyorlar mıydı yoksa?...

Öyle olsa bile loş aydınlıkta ve kalabalıkta nasıl fark etmişti?...

Bulundukları sokağın köşesinden dönüşünü alan kadının peşisıra kendi de döndü...

Kadın, kaldırımı üç beş adım arşınladıktan sonra, caddenin karşı kaldırımına geçti.

Bir başka sokağa girdi.

Özdal'da aynı sokağa daldı.

Sokağın her iki yanı, iki-üç katlı evlerle sıralıydı. Olabildiğince sessizliği yaşayan ve yaşatan parke taşlarıyla döşeli sokaklardan biri...

Sokak lambalarından yayılan sönük ve yorgun ışıklar kadına egzotik bir hava veriyordu.

Kadının yürüyüşünde narinlik izlenmese de, çekici bir bedeni sunuyordu dışsal görüntüsü...

Kadının ayakkabı topuklarından çıkan "Tıık!.. Tık!... Tıık!..." seslerine;

Özdal'ın sahte japon köselesi tabanlı ayakkabılarından çıkan,

"Taak!... Takk!... Taak!.." sesleri yanıt veriyordu.

Bir müzik parçasının iki enstrümanı ya da iki ozanın aşık atışması gibiydi bu sesler.

Yolun bozuk kesimlerinde daha bir kalınlaşan sesler...

Gecenin karanlık sokağı, bu sesleri özenle kucaklıyor, içine alıyor, hazmediyor ve akordunu yapıp, akis veriyordu…

Sokak, geçiş hakkı tanıdığı iki insanla konuşmak, gecenin hüznünü paylaşmak istiyor gibiydi.

Sokakta kimsecikler görünmüyordu; takip edilmesini isteyen kadın ile takip edilmesi istenen (ve takip eden) Özdal dışında.

"Tıık!.. Tık!... Tıık!..."

"Taak!... Takk!... Taak!.." sesleri dışında, sessizlik hakimdi...

Kadının daha da hızlandığı ayak seslerinden bile anlaşılıyordu.
"TıkTıkTIk! TıkTIkTık!..."

Özdal'da, ayak uydurdu bu hıza.
"TakTakTak! TakTakTak!...

"Tık Ik Tk!.."

"Tak Ak Tk!.."
Özdal'ın solumaları da eklenmişti ayakkabılarından çıkan kalın seslere...
"TakHuh! TakHoh Tk Offf!.."

Bu hız ve koşuşturma nedendi?...
Artık sonlanması gerekmez miydi?...
Özdal'a göre sonlanması gerekiyordu.
Takip etmekte olduğu kadını da uyarmalıydı.
Seslendi.
"Bekler misiniz!?..."

Kadın, yürüyüşünü sonlandırmadan, başını doksan derece çevirdi.
Eliyle, "gel" işareti yaptı…

Kadınla ilk yüzleşmesinden önce yürümeye dermanı kalmamışken, kadının daveti kendisine azımsanmayacak bir enerji vermişti. Ama bu suni enerjide bitmişti. Burnundan ve arkasından soluyordu. Unuttuğu açlığı olanca şiddetiyle yeniden geri dönmüştü hem.

Kadının bulunduğu taraftan esen yel, ten kokusuyla karışık parfüm kokusunu burnuna üfledi. Ağır ama çekici, cinselliği çağrıştıran ve uyaran bir kokuydu. Çekti... Çekti... Çekti... İçi bir hoş olmuştu. Güç gelmişti. Artık açlığını, acısız hissediyordu. Önüne şu an hangi yemeği koyarlarsa koysunlar ikinci planda kalacaktı. Kokuyu barındıran nesne öncelik kazanmıştı...

Takip ettiği kadınla kapalı bir mekanı paylaştıklarını hayal etti. Çırılçıplak uzandıklarını...

Görünümü, kokusu teninin bir zar kadar ince ve hassas olduğu duygusunu veriyordu. Böyle bir yapıya sahip olan kadının kemikleri de ince ve yumuşak olmaz mıydı?...

Kadının omzunu; kemiğiyle temas edinceye değin, kanatırcasına dişlediğini hayal etti. Kuru ağzı sulanmıştı. Ağız suyunun aktığı hissiyle, elinin tersini dudak kenarlarına götürdü. Ama yaşlık yoktu. Akıntı hissi kendi kuruntusuydu...

Kemik kemiren bir köpeğin görüntüsü canlanınca gözlerinde, özeleştiri yapmaya başladı....

'Saçmalama!' dedi... Mide açlığıyla, cinsel açlığı birbirinden ayrıydı. Alanları birbiriyle karıştırmamalıydı. Güdüleri açlık merkezli; saçma sapan salgı, duygu ve düşünce üretiyordu.

Zihninden geçen saçma düşünceleri onaylamadıkça, benliği kabul etmedikçe bir zararı olmazdı. Lise dönemindeki psikoloji hocasının, sürekli verdiği bir örneği anımsamıştı.

<Yılanın aynadaki görüntüsü ısırmaz!>

Yinelemelerle kafasına kazınan bir sözdü. Gerekli olan bir zaman ve mekanda anımsamıştı yeniden...

<Bazı düşünce ve hayallerin aşırı yinelenmesi; düşünsel saplantıyı, bu saplantının sürekliliği durumunda -benlik istemese de, haz etmese de- eyleme dökülmeye öncülük yapabilir!...>

Bu teoriyi, bir kitaptan okumuştu. Kitabın ismini ve yazarını anımsamıyordu, önemlide değildi.

Felsefi tartışmaların zamanı değildi. Yaşamakta olduğu zaman ve mekana dönmeliydi...

Ya kadın, ‘avucunu yala’ derse...?

Öyle yağma yoktu. Bu kadar yolu yorgun bacaklarla, aç mideyle yürümüşken, dili bir karış dışarıdayken köpek muamelesine uğramayı kabul etmeyecekti...

‘Gel!’ davetinden, eli boş dönmenin ağırlığını taşıyabilecek kadar gücü kalmamıştı.

Soyunmazsa, zorla soyacaktı...

Buna cesaret edebilir miydi?...
Yanıtlamadı…

Bu arada, kadın sokaktan sokağa geçerken, sokakları ardı ardına kovalarken, Özdal; onu ve dolayısıyla sokakları kovalıyordu.
Geçtiği sokaklar ise Özdal'ı...

İlk ıssız sokaktan sonra geçtiği tüm sokaklar birbirinin aynı gibiydiler.
Ardında bıraktığı sokaklar sanki sürekli yineleniyor, aynı yerleri bir çok kez arşınlamış gibi geliyordu…

Bir sokağın daha sonuna yaklaşıyorlardı.
Kadının, her sokağı dönüşü anında oluşan; 'gözden kaybetme' korkusu, kalbinin vuruş ritimlerini yükseltiyordu.
Bu endişeyi duymamak için daha çok yaklaşmalıydı.
Ne kadar çok yakınlaşırsa ona; o kadar uzaklaşacaktı kalp çarpıntılarından...
Adımlarını biraz daha hızlandırdı.

Köşeyi döndüğünde kadınla arasındaki mesafenin üç-dört adımlık kadar kaldığını gördü.
Kesik kesik duyulan soluklarını, onun ensesine hissettirmesine ramak kalmıştı...
Yakın sokakların birinden gelen,
"Booozaaaaaaa!!!... Booozaaaaaaa!!!" bağırtısı kulaklarında çınla-dı...
Lanet okudu, bozacıya ve çıkardığı sese...
Aslında bozacıları çok severdi; sattıkları bozadan dolayı.
Her anımsadığında ekşimtırak tadını damağında hissederdi…
Bozaya olan bu nefreti, son zamanlarda altlara ittiği taze bir anısını çağrıştırmasından kaynaklanıyordu.
Bir haftalığına Bursa'ya ziyarete gitmişti. Annesinin, ikinci evliliğinden sonraki bir zamandı. Her gece yarısı üvey babasının; bozacıyı çağırarak birkaç kadehi annesiyle birlikte devirmesi sonrası, annesinin, 'Özdal duyacak!... Yeter!... Her gün her gün olur mu?' yalvarmalarına karşın neredeyse zorla gerçekleştirdiği cinsel birleşme esnasında, soluksuz kalan astımlı hastalar gibi çıkardıkları sesler ile karyolanın paslı yaylarından

çıkan kulak tırmalayıcı gıcırtılar, uyuyor görüntüsüyle uyanık kaldığı yatak odasına kadar gelen iğrenç seslerdi...

"Booozaaaaaaa!!!... Booozaaaaaaa!!!" bağırtıları o iğrenç sesleri de var etmişti kulağında.

"Pooof! Pooof!!! Pooof!... Gıcırt!... Gıc!... Gıcı!..."

Üvey babasının; annesine bir anlamda zorla tecavüzü esnasında, onlardan ve bulundukları karyoladan çıkan,

'Pof! Hoh!... Huh!... Pooof!!! Puf!... Gıcırt!... Gıc!... Gıcı!!!..' sesleriyle, şu an duyduğu sesler; kulaklarında varolan karma, ilintisiz seslerle uyuma geçmiş, uyumlu notalara dökülmüş gibiydi.

Kadının ayakkabılarından çıkan; 'TıkTıkTIk!...' lar...

Özdal'ın ayakkabı ve solumaların dan çıkan, 'TakTakTak!.. TakHuh! TakHoh Tk Offf!...' lar...

Bozacıdan çıkan "Booozaaaaaaa!!!... Booozaaaaaaa!!!..." lar…

Bozuk sokak lambalarından çıkan 'Vıjjjjjjj!!!' sesleri...

Uzaktan gelen köpek havlamaları...

Sokak; artık ayakkabı seslerinden daha fazlasını barındırıyordu...

Tümü yankılanıyordu Özdal'ın ve kadının kulaklarında;

'TıkTıkTIk!...
TakTakTak!..
TakHuh!
TakHoh! Tk Offf!...
Booozaaaaaaa!!!... Booozaaaaaaa!!!...
Pof! Pooof!!! Puf!...
Gıcırt!... Gıc!... Gıcı!!!..
Vıjjjjjjj!!! Hav! Hav! Havvvv!!!..."

Sokak, sesleri tümüyle aksettirmekte zorlanıyordu.

Kısaltmalara geçti;

"Boza! Gıcır! Off! Hav!
Tak! Pof! Huh! Tık! Poff!
Gıc! Vıjj! Gıcırt!! Hav!...
Bozofav Gıcırtak Huhvıj
Pofhav Tıkof !...
Botatık Havcır Favhav!.. "

Her şeye rağmen canı çekmişti, bozayı...
Acaba takip ettiği kadında boza sever miydi?...
Seviyorsa, sokakta birer kadeh içme teklifinde bulunmasına ne derdi?...
Teklifini kabul ederse, bozaların parasını öder miydi?...
Boza, cinsel isteği kamçılayıcı özellik de barındırıyordu. Boza içmelerinin bu yönden de yararı olacaktı. Arzu ettiği olasılık gerçekleşirse; gacır gucur ses çıkaran bir karyola üzerinde bile cinsel birleşmeye razıydı. Üvey babası ile annesinin cinsel birleşmeleri esnasında karyoladan çıkan ve kulağından silinmemiş sesler rahatsızlık vermiş olsa da, bu kez benzer seslere alışacak, belki de müzik sesi gibi algılayacaktı...

"Bayan!... Boza sever misiniz?..." sözcükleri istem dışı döküldü ağzından...

Sokağın ortasında yürümekte olan kadın, aniden durdu...
Geri döndü.
İşaret parmağını dudaklarına götürerek, ‘sus!’ işareti yaptı.

Özdal’ın gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Kadın durmuş ve kendisine doğru dönmüştü...
Bekliyordu...
Bekleyeni, bekletmemeliydi. Bir adım sonrası onunla göğüs göğüse gelecekti. Saracaktı eliyle onun elini sımsıkı; saracaktı onun eli, elini... ‘Özdal’ ismini, ağzını doldura doldura, ‘Özdaall!’ olarak söyleyecek, onun ismini söylemesini heyecanla bekleyecekti... Tanışma sonrası, ‘Memnun oldum!’ diyecekti…

Belki daha samimi bir tanışma olacaktı...
Sarılma ve öpmeyle başlayabilirdi örneğin. Hele umduğu işveli ve isterik gülüşle tepki verirse... En azından kadının amacı konusunda kafasında varolan ‘acabaların’ birçoğu eksilecekti.
İşveli ve isterik gülüşü iyi bilirdi.
Aynı sınıfı -bazen aynı yatağı paylaştıkları- ve sonrada bıçak taşıdığına yönelik buram buram feminizm kokan bahanelerle, kendisini terk ederek zengin bir öğrenciyle çıkmaya başlayan Sevici’yi anımsamıştı.

O özel anlarda işveli ve isterik güler, gözleri ışıldardı.
Bu, ‘Senle yatmak istiyorum!’ anlamına gelirdi.
Her işveli ve isterik gülümsemesi sonrası, Sevici’nin kız arkadaşının bekar evinde birbirlerini altlı üstlü bulurlar ve sabahlara kadar akıtılan salgılarla ev sahibi kızcağızın çarşafını kokuturlardı...

İşte göğüs göğüseydiler. Birbirlerini süzüyorlardı. Özdal, ağzını yayarak gülümsedi. Kollarını, onu sarmak ve öpmek için uzattı. Gözleri kendiliğinden yumulmuştu. Doğal bir eylemiydi. Onu daha iyi hissetmek isteyen beden ve duygularının refleksiydi.

Kollarını, kadını sarmalayacak biçimde birbiriyle birleştirmiş olmasına rağmen, kadının bedeniyle temas edememiş olması garipti.
Yumuk gözlerinin çeperini araladı.
Birbiriyle birleştirdiği kolları arasında kadın yoktu.
Kadın karşısında bile değildi...
‘Nasıl olmuşta kollarının arasından sessizce kaymış ve uzaklaşmıştı?...’

Sinirden bir yay gibi gerindi.
Koşacak ve yakalayacaktı...
Kırma ve incitme pahasına bileklerinden yakalayıp sıkacak sıkacaktı; derdi neydi öğreninceye kadar...
‘Gel!’ demişti. Gelmişti. ‘Takip et!" demişti, etmişti. Gülümsemişti kendisine, gülümsemişti ona. Beklemişti kendisini, bekletmemişti onu...
Ama gözlerini kapamasından yararlanarak kaybolmuştu bir anda...
Hatta, ayakkabılarından, ‘Tık! Tık! Tık’ seslerini çıkartmayacak kadar sessiz bir şekilde...

Koşmak için yapacağı ilk atağı, kulağına gelen bir ses engelledi.

"Abiciğim!... Hele bi dakka dur!..."

Bir anda karşısında beliren iki kişiden birinden gelmişti bu ses.
Sokak ışığının hafif aydınlığında; biri uzun boylu, diğeri kısa boylu iki kişinin duruş ve yüzleri, ‘Biz Tinerci Çocuklarız!’ etiketliydi.

"Si… olun! Sizinle uğraşamam!..." diyerek onlardan uzaklaşma girişimini, arkasından uzanan kollarıyla, karnının üzerinde ellerini kenetleyen kısa boylu tinerci genç engellemişti.

"Bırak beni!" diye bağırdı Özdal.

Kavrayan kolları, tüm gücüyle birbirinden ayırtmaya, açmaya çalıştı...

Başarılı olamamıştı.

Bacaklarını yanlara açıp, eğildi…

İki bacağının arasından, her iki kolunu uzatarak, arkasında kendisini sımsıkı kavramış tinerci gencin her iki ayak bileklerini yakaladı. Kendine doğru çekti. Bu teşebbüsü başarı hanesine yazılmalıydı.

Tinerci gencin ayaklarını yerden kesmişti.

Sırtını geri itmesi kenetlenen kolların çözülmesini sağlamış, tinerciyi sırt üstü yere düşürmüştü.

Kısa boylu tinerciden, kafasının kaldırım taşına değmesi esnasında tok bir ses çıktı…

Uzun boylu genç, elini beline attı. Ucu sivri ve kavisli; sapına doğru genişleyen, kesici yüzü tırtıllı bir bıçak çıkardı.

"Sen bittin lan olum!..."

İlk hamlesini savurdu. "Sen öldün lan!" dedi, bu kez.

Yapılan hamleyi kendisini geriye atarak savuşturdu Özdal.

Kot pantolonunun arka cebinde bulunan gövdesi ve sapı ufak sustalıyı çıkarıp, düğmesine bastı.

Şimdi her ikisinin gövdesi öne eğik, yüzleri birbirine paralel, ellerinde tuttukları bıçağı sağdan-sola, soldan-sağa az mesafeli rotalar çizerek gezdirirlerken, her birinin akı kırmızılaşan gözleri, yekdiğerinin gözlerine ölümcül bakışlardaydı.

Birbirleri etrafında yarım ay çizerek; birbirlerinin açığını yakalama-ya, birbirlerine açık vermemeye çalışıyorlardı.

Kısa boylu genç ise, hala baygındı. Başından sızan kan, kaldırım taşını ısıtmaya çalışıyordu...

Uzun boylu tinerci genç ise onunla ilgilenecek konumda değildi…

Kavgayı izleme mesafesinde olan evlerden, içi aydınlıkta olan beşinin ışıkları kapatılmaya başlanmıştı.

Süregelen kavgayı izlediklerinin bilinmesi, resmi makamlarda 'tanık' olma riskini oluşturabilirdi. Tanık olmak, boş adam işiydi. Mahkemelerde yarım günün, bazen tam günün koridorda geçmesi demekti... Tanıklık, çoğu zaman bir tarafın sevgisini, diğer tarafın düşmanlığını kazanmak demekti. Yoktan düşman kazanmanın ise bir alemi yoktu...

Genel olarak her evin kendisine göre dertleri vardı. Kendileriyle ilgisi olmayan bir olayda rol almak, dertlerine bir yenisini eklemekti...

Yakın tarihli deneyimlerle oluşan bir gelenekti bu.

Karanlık pencereler kendilerini saklayacaktı. İzleyeceklerdi onları, ama onlara görünmeyeceklerdi...

Bir evin erkeği güvenlikten emekliydi. Tanık olmanın bir vatan borcu olduğunu mesleği sürecinde iyiden iyiye hazmetmişti. Korkusu tanıklıktan değildi. Kavga edenlerden birinin, evin ışığında parlayan yüzüne bakarak küfür savurması, penceresinin taşlanması ihtimaliydi... En azından, "Ne bakıyon lan!... Medya maymunu mu oynuyo?..." sorusuyla muhatap olmak istemiyordu. Biraz seyredecek, iş uzadığında 911’i arayacaktı.

Pardon!... Yabancı dizi seyrede seyrede 155 polis imdat yerine bir yabancı ülkedeki 911 imdat telefon numarası hafızasının ucuna gelmişti...

Karanlık pencerelerin gizlediği diğer karartılar, iki kişinin karşılıklı hamlelerini, korkuyla karışık isterik bir iştahla izlemelerini sürdürüyorlardı...

Karşılıklı ataklar, izledikleri vurdulu-kırdılı dizilerde geçen benzer sahnelere taş çıkartacak özellikteydi...

Kavganın tarafları, sanki birbirleriyle gizlice anlaşmış gibilerdi. Hamleler sırasıyla gerçekleştiriliyordu; Tinercinin hamlesinin peşi sıra Özdal’ın, Özdal’ın peşi sıra tinercinin hamlesi…

İki tarafın hamleleri sayısal eşitlikteydi.

Bu eşitlik; ellerinde tuttukları bıçaklar -namı diğer kesici ve delici aletler- için geçerli değildi. Tinercinin bıçağı, sapı hariç otuz bir santim uzunluğunda iken, Özdal’ın ise olsa olsa on santim civarındaydı.

Küçükte olsa yanında bir bıçak bulundurmuş olmasına binlerce şükür ediyordu şimdi.

İyi ki, feminist arkadaşı Sevici'nin saçmalıklarını dinleyip bıçak taşımaktan vazgeçmemişti.

Bir gün, giyinik vaziyette ön sevişmeler safhasında, poposunu okşayan Sevici, kot pantolonun arka cebinde bulunan bıçağı fark ederek, " Bu ne?!" diye sormuştu, kendisine. "Neden taşıyorsun!?"

"Kendimi güvende hissediyorum," diye yanıtlamıştı.

Erkek delisi olan Sevici'nin feminist düşünceleri nüksetmişti birden...

'Erkekler, karşı cinsten kendilerini üstün gördüklerinden, bunu anımsatacak vurgulamayı, fermuarlarını açarak uluorta gösteremediklerinden, delici-kesici silahlarla bu boşluğu doldurmaktadırlar..." türünden garip yorumlara girmişti.

Sevici, 'Seninde diğer erkeklerden bir farkın yok!... Cinsiyetinizle, kadınlardan üstün olduğunuzu sanıyorsunuz. Erkek milleti değil misiniz?... Topunuzun..." diye başlayarak hakarete ve küfre varan açılımlarla konuşmasını sürdürmüştü.

Ters tepki gösterdiği takdirde, onu kaybedebileceği korkusuyla tüm savlarını kabullenir görünmüş ve onaylamıştı…

Sevici, tüm teori ve yorumlarının kabul gördüğü sanısıyla son bir soru yönlendirmişti kendine.

"Cinsel organını temsilen mi bıçak taşıyorsun?..."

"Cinsel organını temsilen bıçak taşımış olsaydı, organının uzunluğuna eşdeğer bıçak taşıması gerektiğini... Taşıdığı bıçağın sapı hariç uzunluğunun onlarca kez gördüğü organının yarısı kadar edemeyece-ği..." yönünde biraz abartılı anlatımı korktuğu sonun gerçekleşmesini engelleyememişti.

Bıçak taşıması Sevici'ye iyi bir ayrılma bahanesi yaratmıştı…

Bir daha görüşmemek üzere ayrılmıştı Sevil…

Tinercinin savurduğu bir bıçak darbesi güzelim pardösüyü sıyırmıştı.

Keşke; Sevici'nin erkeklik merkezli; 'Bıçak Teorisi'nden uzunluk yönündeki bölümü kabullenmiş olsaydı... Belki de erkeklik organı uzunluğunda bıçak taşıyacak ve şu an karşısında bulunan rakibine karşı daha şanslı olacaktı.

Ya tinerci çocuk, Sevici'nin bu teoreminden haberdar mıydı?...

Sanmıyordu.

Ama, Sevici bilinçaltından da söz etmişti.

Ya tinerci çocuğun bilinçaltında bu tür duygu ve düşünceler varsa?...

Sevici'nin teoreminin gerçek örneklerinden biriyse, elinde taşıdığı bıçağın uzunluğu kadar erkeklik organına sahip olduğunu kabullenmek gerekecekti.

Eğer öyleyse en absürd pornografik filmlerde dahi sahnelenmemiş bir organa sahip olmalıydı tinerci çocuk...

Elindeki, bıçaktan öte yarım kılıç uzunluğundaydı. Bu uzunlukta bir organa sahip birinin cinsel sorunları olmalıydı.

Uzmanlar, 'büyüklük veya küçüklüğün cinsel birleşmede önemli olmadığını' belirtmiş olsalar da onunla sevişmeyi kabul edecek bir kadın, bu kadar büyük bir organı içine almayı kabul eder miydi?...

'Olmayacağı olabilir' varsayarak böyle bir büyüklüğü kabullenen kadının 'Zevk alıp almama' seçeneklerini irdelemesinin ötesinde; 'Ölümüm mukadder mi, değil mi?' sorusuna yanıt araması gerekecekti.

Bedenin uygun bir bölümüne yarısı dahi girdiğinde, vereceği tahribat, 'Ölümüm mukadder mi değil mi?...' sorusunu sorduracak kadar bile zaman tanımayacaktı belki de...

Bıçak savurma sırası kendindeydi. Sırasını savmamalıydı.

Savmadı...

Salladı...

Tinerci genç, geriye sıçradı.

Aralarındaki uzaklık bir öncekine göre artmıştı.

Sokak lambasının voltajının yükselmesiyle birbirlerinin gözlerini daha net görmeye başladılar.

Tinerci genç, böyle bir tepkiyle karşılaşmasının şaşkınlığını hala yok edememişti.

Karşısında duran genç adamın gözlerinde, başka gözlerden aşina olduğu korkunun ışıltılarını görmekte kısmet olmamıştı. Normal bir yurdum insanıyla çarpışmıyor, iyice tiner çekmiş biriyle kavga ediyor gibiydi. Onun gözleri, burnunu ve ağzını bol tinerli bir poşette saatlerce tutmuş bir insanın gözleri kadar korkusuz ve vahşiydi.

Kendinden ve tiner çeken arkadaşlarından biliyordu. Ciğerlerine çektikleri tinerin etkisiyle –hele birde açlarsa- karlı dağlarda av bulamamanın verdiği enerjiyle dolaşan yırtıcı kurtlar gibi olurlardı.

O kurtlardan biri gibiyken, karşısındaki adamın kendinden eksik kalır yanı yoktu...

Birinin veya her ikisinin etkisiz hale gelmesi anına kadar devam edecek iki aç kurdun çarpışması olgusuna, bu seçeneklere uymayan üçüncü bir seçeneği katmışlardı şimdi...

Ara vermişlerdi...

Fakat ara seans boşa geçmiyordu.

Birbirlerini süzüyorlardı.

Tinerci genç hayıflandı.

Tinerler eski kalitesini kaybetmiş olmalıydı...

Ya da yeteri kadar almamıştı...

Genç adam burada bekler miydi; az ilerde bulunan barakada biraz daha tiner çekip geri dönünceye kadar...

Bu mümkün müydü?...

Hayır!... Ayrıldığı takdirde tabana kuvvet kaçacaktı o... Emindi.

O, kendisinden bir şey istemiyordu. Beklemesi için bir nedeni yoktu...

Kendisi ondan talepte bulunmaktaydı. Sokaktan geçiş parası istemişti.

Kaçması, uzaklaşması için daha bir çok neden sıralanabilirdi...

İnadına vermiyordu. Canı bahasına direniyordu...

Boğaz köprüsünden geçmek için, gişede bulunan çalışana canı istemese de para vermek zorunda değil miydi?...

Elbette verecekti...

Vermediği takdirde, boğazdan geçmeme cezasına çarptırılacaktı...

'Sokak bastı' parasını ödeme yapmaya direnme suçunun cezası ise ölümdü. Şahıs, parası yerine hayatını ortaya koyuyordu. Hem de kaybedeceği bir rövanşta... Bu sokağın sahibiydi… Ama, Boğaz köprüsündeki gişeciyi tanıyan zihniyet, kendisini tanımıyordu...

Orada ödediği paraya harç, kendisine ödenmesi gereken paraya ise haraç denirdi...

Harç ile haraç arasında sadece bir 'a' harfi farkı vardı. Bir 'a' harfi için para isteyemeyecek miydi?... Bir 'a' harfi fazlalığı yerine, dört harfli 'ölüm' gerçeğini tercih ediyordu o...

Hem yolcuya iyilik yapmış, sadece cebindekileri istemişti. Buna bile direnen bu adam, aptal ve salak olmalıydı... Görüntüsü, okumuş, hatta parmak uçları klavye görmüş birine benziyordu...

Gazete de okuyor olmalıydı...

Tiner etkisiyle kısılmış gözleriyle, göz gezdirdiği bir gazetede okumuş olduğu tinercilerle ilgili bir yazıyı anımsadı.

Psikoloji alanında uzman olan birinin, ‘Tiner çekmiş biri sizden bir istekte bulunduğunda; kaçma imkanınız yoksa, ikiletmeden isteğini karşılayın. Tinerci gencin şuuru açık değildir. Kendinde değildir. Aşırı güç ve cesaret hisseder. Karşı koymak yerine istediğini sinirlendirmeden vermek en mantıklı yoldur...’ biçimiyle devam eden ve okuya okuya ezberine aldığı uzun yazıyı karşısındaki adam okumamış mıydı?...

Kendine ve meslektaşlarına yararlı bu açıklamayı içeren gazeteyi alıp saklamıştı. Yaya, sokaktaki can güvenliğiyle ilgili bu yazıyı okumamıştı belki de...

Belki de, okumuş fakat unutmuştu... Ya da kabullenmemişti…

Bu yazının aynısını para biriktirip ilan yoluyla tüm gazetelerde yayınlatmak için girişimde bulunacaktı. Bu yazıyla daha çok kamuoyu oluşturacaktı.

Oluşan kamuoyu bireylerinden istemde bulunmak için, eline bıçak almasına, küfür etmesine gerek kalmayacaktı. Daha kibar olacaktı. İnsani ilişkilere girecekti. Belki de iş sahibi beyaz gömleklilerin giydiği kıyafetlerin benzerlerinden üzerine uyduracaktı.

Sokaktan geçenlere usulca yaklaşacak, ‘Beyefendi! Bendeniz bu sokağın aşırı tiner çekmiş, bilinci yerinde olmayan bir genciyim. Gazetelerde çıkan ilanlardan da anlaşılacağı üzere nasıl davranmanız gerektiğini umarım biliyorsunuzdur. Cebinizde bulunan ağırlıkları rica edeyim....’ diyecekti.

"Ben böyle bir ilan okumadım! Haberim yoktu!" diyen bozguncularda çıkacaktı.

Onlara, yargılandığı mahkemelerden birinde öğrendiği bir sözü, tek kelimesini değiştirerek söyleyecekti.

‘Yankesicilik suretiyle hırsızlık’ suçundan yargılandığı bir duruşmada, affedilmesi için, "Yaptığı işin suç olduğunu bilmediğini," söyleyince, mahkeme hakiminin, gülümseyerek söylediği bir söz hala kulaklarında küpeydi.

"Yasayı bilmemek mazeret değildir! "
Bu sözü kullanacaktı; bir kelimesini değiştirerek,
"İlanı bilmemek mazeret değildir!" diyecekti…

Karşısındaki genç gibilerle yine karşılaşabilir miydi?... Olabilirdi... O durumda kibar yüzünü, kaba yüze dönüştürmeye iki saniye yeterli olacaktı...

Yerde yatan arkadaşının seslenişini duydu.
"Vur onu Lann!!!... Onun a....nın a..na kooyy!..."

Koyacaktı, tabi... Kolluyordu onun açığını...
Bıçağı, onun karnına doğru salladı, olanca hıncıyla...
Değmişti galiba...
Iskalamamıştı...
Geri çektiği bıçağın ucuna göz ucuyla baktı. İnce bir kırmızılık vardı.

Özdal, kendi kendini küfürlü uyardı...
Daha dikkatli ve çevik olmalıydı.
Bir anlık gaflet ve dalaleti pahalıya mal olacaktı. Tinerci gencin salladığı bıçak elinin sırtını çizmişti. İsabet almıştı. Ama acı yoktu...

Özdal, içinden gelen bir düşünceye gülmemek için kendini zor tuttu. Ya bıçak darbesi karnını deşseydi?... Ölseydi?...
Cinayet dedektifleri ve otopsiyi gerçekleştirecek doktor, -eğer bulunursa- nöbetçi savcı kursağında öğütülmüş ve öğütülmemiş yemek artıkları bulunmamasına kesinlikle şaşıracaklardı…
Basın-Yayın Fakültesi mezunu olduğu anlaşıldığında "Faili meçhul biri ya da birileri tarafından bıçak darbesiyle öldürülen fakülte mezunu bir gencin kursağında, hiçbir gıda maddesi bulunmadığı, tamamıyla aç iken hayata veda ettirildiği, otopsi incelemesiyle anlaşılmıştır..." diye basına beyanat verecekler miydi?...
Sanmıyordu...
Ülke yöneticilerinin onuru, haysiyeti ve şerefi vardı. Yurttaşlar; onların çocuklarıydı. Yöneticiler; yurttaşların babasıydı.
‘Hiç baba çocuklarını aç bırakır mıydı?...’

‘Ayıp değil miydi?...’

‘Aç bıraksa dahi söylenecek bir husus muydu?...’

‘Devlet; babaydı. <Hem döver hem sever> denildiği gibi, <Hem aç hem tok bırakabilirdi...> Ama bu durum kendi aramızda kalmalıydı. Seslendirilmemeli, dillendirilmemeliydi!...

Değiştirilemez, yok edilemez, değiştirilmesi teklif dahi edilemez Anayasal, 'Sosyal Devlet İlkesi' tadında bırakılmalıydı.’

‘Sonra elalem ne derdi?...’

Hem o şerefe bir leke kondurmak üzerlerine vazife değildi.

‘Durumdan vazife çıkarmak!’ kapsamına bu tür durumlar ise hiç girmezdi. Ne yani birilerinin önündeki yemek alınmış, aç bırakılmış diye görevli ve yetkili yöneticiler, başka yöneticiler tarafından görevden mi alınsındı?...

Saçma düşünceler... Hiç olmayacak zamanda aklına gelmesi ise daha bir saçmaydı... Düşüncelerin, duyguların da kendine göre bir mekan ve zamanı vardı. Bulunduğu mekan ve zaman ortamı ise bu tür düşünceler için nomüsaitti...

Tinerci genç yeniden bağırdı.

"Ulan olum! Altı üstü bir çorba parası verecen. Deger mi lan, Orispi Cociği!..."

Küfürlü uyarı Özdal’ı biraz daha kızdırdı. Hamlesini daha bir sert gerçekleştirdi.

"A.... koyduğumun çocuğu!... Çorba parası mı var lan bende?..."

"Lan Top!... İlk başta neye söylemisin?..."

Tinerci gencin, Özdal’ın parası olmadığı açıklamasına inanası geldi. Doğru söyleme olasılığı yüksekti... Onun gözleri, ancak aç insanlarda oluşabilecek bir parlaklığı taşıyordu...

Yaşam ortamından memnun olmayan rahatsız bir kişilik ancak bu kadar mücadele edebilirdi.

Peki parası yoksa bu mücadelesi ne içindi?... Ceplerinin ve varsa cüzdanın aranmasına izin verebilirdi. Kanıtlardı kendilerine parası olmadığını... Parası olmayan bu kişiyle bu kadar uğraşmaktan kurtulurlardı...

Hem arkadaşı kafasından darbe almazdı... Hem, onun elini çizmemiş olurdu...

Galiba, bu da kendilerinden biriydi... Yani, haraç istenmemesi gereken kişilerden...

Dediği doğruysa, kavgayı devam ettirmek anlamsızdı...

Anlamsız mı?...

Onunla kavgayı bırakmak için artık çok geçti...

Gözleri açık vaziyette yerde uzanan tinerci arkadaşı, bu olayın tanığı olacaktı. Arkadaşının ne kadar dedikoducu olduğunu iyi biliyordu. Onun ağzına sakız olmak, yedi düvelin ağzına sakız olmakla eşdeğerdi... Duyanlar kendisiyle dalga geçmeye başlayacaklardı. Hafife alacaklardı... Hatta cesarette bulacaklardı… Bu alemde zayıf görünmek; daha fazla zayıflatılmanın yolunu açmak, demekti.

Bu olasılığın gerçekleşmesine izin veremezdi...

"Lan! Paran yoksa satini ver!..."

"Saatim yok!..."

"Paltonu ver!"

"Veremem!"

Veremezdi, Gazi’nin emanetiydi...

Tinerci genç, bir şeyler elde etmeden bırakmayacaktı...

Acaba, Gazi’nin pardösüsünü vermekle ondan kurtulabilir miydi?... Emin değildi. Onun arkadaşını yaralamıştı...

Artık, üst üste gelen hamlelerden kurtulmakta zorlanıyordu. İyiden iyiye tükenmişti. Bir türlü hamle sırası kendisine gelmiyordu. Belki de sırasını savıyordu. Sadece sağa, sola ve geriye çekilerek bıçak darbelerinden korunabili-yordu. Tinerci gencin ise yorulacağı yoktu. En sonunda zafer onun olacak gibiydi.

Alnında oluşan terler soğumaya yüz tutmuştu…

Kulakları çınlıyordu.

Sanki ölüm çanları çalınıyordu…

Ölüm! Ölüm! Ölüüüüümm!...

Ölmek!... mek!...

‘Ölüm; dirimden daha iyi olur,’ diye düşündü. Ölü bedeni her türlü açlığa kapalı olacaktı. Tüm sıkıntılarından kurtulacaktı...

Bu düşünceyle keyiflendi. Varolan korkusunu alt edebilmişti. Tinerci genci bir ölüm meleği gibi görmeye başlamıştı şimdi.

Tinerci gencin her kol kaldırışı, büyük bir kuşun kanat çırpışı gibiydi.

Bu kanatlar; gökyüzüne uçuracaktı ruhunu.

Gerçek yaşamda uçmak kısmet olmamışken, bu kısmeti ölüm sonrası elde edecekti.

Gözleri kaymaya, dikkati dağılmaya başlamıştı... Buna karşın bedeni doğal reflekslerini sakınmıyor, saldırılara boyun eğmiyordu...

Uzun sürmedi…

Yere yıkılmıştı usulca... Elinde bıçak olup olmadığını hissedemiyor-du...

Kulakları dış dünyayla iletişimini tümüyle koparmıştı…

Görme duyusu da aynı sona uğradı...

Ne tinerci genci ne de başka bir varlığı görebiliyordu...

Aniden çevresi aydınlandı...

Kapalı gözlerinin gördüğü karanlık aydınlanmıştı.

Galiba birkaç darbe almış, ruhunu teslim etmiş, astral bedeni öbür dünyaya geçmişti...

Bir filmde izlemişti.

Ölümden sonraki dünyaya seyahatle ilgili fantastik bir öyküyü içeriyordu...

Geçiş anında başrol oyuncusu da böyle beyaz bir parlaklığı ve aydınlığı görüyordu ...

"Hey! Hey!... Kalk!... Kalk!..." seslenişini duydu.

Sorgulama başlıyordu şimdi...

İlköğretim döneminde din hocasının anlatımlarından öğrendiği birçok sorular sorulacaktı...

Yanıtını da biliyordu; sorulacak soruların...

Ama, sorulara yanıt verecek gücü yoktu... Açlığı feryat ediyordu.

"AÇ-IM!... Aç-ım!..." diye mırıldanmaya başladı.

O kadar açtı ki, geçiş yaptığı dünyada yenilmeye adanmış ne varsa yiyebilecek kadar güçlü hissediyordu kendisini...

Burada yiyecek bir şeyler bulunur muydu?...

Bulunuyorsa ikram edilir miydi?...

Her şey şüpheliydi... Zorunlu iskana tabi tutulacağı yeri dahi öngöremiyor-du... Cennet mi?... Cehennem mi?... Yoksa ikisi arası mıydı?...

"Bu dünyada yiyecek bir şeyler var mı?..."

"Hadi be, kardeşim!... Çok ağırsın. Taşıyamıyorum... Biraz yardımcı ol!..."

Ses; az önce "Hey! Hey!... Kalk!... Kalk!..." diye seslenen sesin sahibiyle aynıydı.

Kirpiklerini birbirinden ayırdı.

Sol koltuk altını omzuyla desteklemiş, elini beline dolamış biri, iki parlak beyaz ışığa sahip bir nesneye doğru sürüklercesine kendisini götürmeye çabalıyordu.

"Ben neredeyim?..." diye sormadan önce, bacaklarına güç verdi Özdal.

"Beyoğlu'ndasın," dedi kendisini taşıyan. 'Beyoğlu'ndasın,' derken gevrek gevrekte gülmüştü.

İki parlak ışık, artık gözlerini almıyordu.

Geçmişlerdi iki parlak ışığı...

Bir arabanın açık kapısından içeri sokulmak üzereyken beynini toparlamaya çalışıyordu...

Koltuğa kurulduktan sonra, ışığın gösterdiği sokağa baktı.

İki kişi, birbiriyle sarmaş dolaş ve yavaş adımlarla sokağın sonuna doğru ilerliyorlardı. İçlerinden biri, arada geriye dönüp kendilerinin bulunduğu tarafa bakıyordu. Kısa süren sis perdesi dağılmıştı. Az önce olanları… Yere düşme anına kadar olanları anımsamaya başlamıştı...

İlerleyen iki genç, kendisine saldıran tinerciler olmalıydı...

Otomobilin sürücüsü, koltuğuna kurulmuştu bile.

Tebessüm ederek, "Şimdi nasılsınız?" diye sordu Özdal'a.

Özdal, minnettarlığını hissettiren bir tonlamayla, "Siz olmasaydınız öldüreceklerdi beni!" dedi.

Sürücü, gevrek gevrek güldü. Belinden çıkardığı tabancayı göstere-rek, "Ben değil! Bu kurtardı," dedi. "Kullanmama bile gerek kalmadan..."

Otomobili hareket ettirirken, "Allah’tan zamanında yetiştim.. Yoksa bol delikli bir bedenle karşılaşacaktım," diye ekledi.

"Teşekkür ederim," dedi Özdal. İçinden ucuz kurtulduğuna dualar ederken.

Birkaç kez derin soluk alıp verdi.

Devam ettiremedi.

Otomobilin göğsünde bulunan ve kendine göz kırpan bir sigara paketi görmüştü...

İçi bir hoş olmuştu. Yılları cezaevinde geçmiş birinin, çıplak bir kadınla teması anından birkaç saniye önce duyduğu hislerin benzeri oluşmuştu. Kalbi olanca şiddetiyle vuruyordu göğsüne, pompalıyordu kanı olanca hızıyla beynine...

Dayanamadı… Söyleyecekti işte…

"Sigaranızdan alabilir miyim?..."

Sürücü, yan gözle baktı. İki kez başını salladı.

"Tabi! Tabi!... Ne demek!"

Sürücünün yolu kontrol eden gözleri, arada sağa kayarak Özdal’ı ve sigara içişini inceliyordu.

‘Sigarayı içmiyor sanki yiyor,’ diye geçirdi içinden.

"Seni hastaneye götürmemi ister misin?"

Önce, "Bişeyim yok saol..." dedi. Sonra, "Elimdeki ufak bir çizik dışında," diye ekledi.

"Karakola?..."

Bu soruya önce şaşırmıştı. "Karakola mı?"

"Belki şikayetçi olmak istersin."

"Tinercileri şikayet etmek mi?.. Kalsın! Ben almayayım. Polisler bile onlarla karşılaşmamak için yollarını değiştirirken..."

Sürücü, gözlerini yoldan ayırtmadan, sağ elini kaldırarak, "Sen bilirsin!" dedi.

Sürücü, "Nerede indirmemi istersin?" diye sordu bu kez.

Gerekli davranışı göstermiş, yapabileceği bir şey kalmamıştı. Onu, arabayla gezdirmeye ya da gideceği yere kadar götürmeye ise hiç niyeti yoktu.

Özdal, sürücünün niyetini anlamıştı. Kendisinden bir an önce kurtulmak istiyordu. Haklı olabilirdi. Ama eve gitmemesi gerekiyordu. Sabaha kadar vakit geçirebileceği uygun bir yeri de yoktu. Yürüyecek mecali de kalmamıştı. Hafif aralık camdan gelen esinti, hava tahmininde bulunmasına gerek bırakmıyordu. Hava iyiden iyiye soğumuş, bedeninde ki ter de aynı akıbete uğramıştı. Sıcak bir yer bulmalıydı... Sürücü, iyi birine benziyordu. Riske girerek kendisini kurtarmış-tı. Ondan bir iyilik daha yapmasını isteyebilirdi.

Sürücünün beklediği yanıtı vermedi. "Sahi! Beyefendi sizin yolculuk nereye?.."

Sürücü, istem dışı güldü. Gülmesi keyiften değildi. "Benim için mesai devam ediyor. Eklembacaklılardan’s Istakoz Lokantasına, ıstakoz götürüyorum."

"Bu saatte lokantanın müşterileri varsa işiniz bayağı iyi olmalı."

"Bu gecenin özel bir önemi var. Körebe Medyasının kuruluşunun 50.yıldönümü nedeniyle kutlama yemeği var. Tahminimizin üzerinde tüketim olunca, ana depodan ıstakoz almak zorunda kaldım."

Özdal, otomobile bindiğinden beri burnunda asık vaziyette duran, bir türlü çözemediği kokunun kaynağını öğrenmiş olmanın rahatlığına ermişti. Otomobilde ıstakoz kokusu vardı. Tanıdık bir koku değildi, ama hoşuna gitmişti. Kokuyu sindire sindire birkaç kez daha çekti içine. Yutkundu...

"Hayatım boyunca hiç ıstakoz yemedim."

Sürücü, yan gözle kısa süreli bir bakış fırlattı. ‘Adam, ya saftirik, ya duymadı, ya da özellikle böyle davranıyor,’ diye düşündü.

"Kardeş!... Seni nerede indirmemi istiyorsun?... Lokantaya az bir mesafe kaldı. Sağdan ikinci sokağa döneceğim, haberin olsun."

Düşünmekte acele etmeliydi...

Bir şeyler söylemede acele etmeliydi...

İkna edici olmalıydı...

Güven verici olmalıydı...

Duygusal vuruşlar yapmalıydı...

Acındırmalıydı kendisini...

Olmuyorsa yalvarmalıydı...

Trafik sinyalizasyon ışığı, kırmızıdaydı. Sürücü, kendisinden yanıt bekliyordu. Sert bakışlar bunun apaçık ikinci bir kanıtıydı.

"Fazla olduğumu düşüneceksiniz, biliyorum... İyilikten maraz doğar, diyeceksiniz..."

Sürücü sinirlenmişti. "Söyle be adam!... Bekleyenlerim var!..."

"Bu saatte benim evin yakınından otobüs geçmez."

"Eeeee!!!"

"Taksi paramda yok."

"Eeee?..."

"Ve karnımda aç!..."

Son cümlesini yeniden vurgulamalıydı. "Hemde çok acım!"

Sürücü, bir kez daha inceledi, Özdal'ı.

"Öğrenci misin?"

"Değilim."

"Ne iş yapıyorsun?..."

Sürücü, biraz ileride, döneceği köşede taşıtı park edip, dörtlüleri yaktı...

"Öğrencilik bitti. Basın-Yayın Fakültesi mezunuyum… Ama İşsizim."

"Madem paran yok! Bu saate kadar Beyoğlu'nda ne işin vardı."

"İş arıyordum."

"Ne tür bir iş arıyorsun?... Sana göre Beyoğlu'nda ne iş olabilir ki?..."

"Ne iş olsa yaparım, inanınki... Bulaşıkçılık bile..."

"Valla, gerçi bizim restorana bir bulaşıkçı daha alınacaktı... Ama... Patron seni işe alır mı bilmiyorum."

Özdal'ın gözleri parlamıştı. "Neden?..." diye sordu.

"Fakülte mezunu almamaya yemin etti."

"Üniversite mezunlarına takıntısı mı var?"

"Yok! Öyle değil. Kendide üniversite mezunu. Senin Fakülteden mezun... Bir defasında acıyıp almış, sonra işten çıkarmak zorunda kaldı... Üniversite mezunu çalıştırmak zoruna gidiyormuş."

Özdal, "Garip!" diyerek burun kıvırdı. "Yine de bir görüşsek... Belki ikna edebilirim."

Sürücü, telaşlanmıştı. "Hayır!... Hayır!... Bana çok kızar..."

Kısa bir sessizlik oldu.

Sessizlik kısalığıyla kaldı. "Dostum!... İnmeyecek misin?..."

Sürücü, yine yanıtsız kalmıştı.

Özdal, otomobilden inmeye niyetli değildi.

Sürücü, sinirlendiğini belli etmemede zorlanmaya başlamıştı. Zorlada indirebilirdi... Özdal'ı gözü kesiyordu. Ama, o aşamaya gelmesini istemiyordu. Acımıştı ona...

Yine de bu gibiler, hiç istemediği halde kötü davranışı hak ediyordu…

"Benden istediğin nedir?..."

"Sabaha kadar kalabileceğim bir yer... Azıcıkta aş..."

Beğenmediği bir yanıtta olsa gelmişti.

"Ya!..." diye başlayacaktı, vazgeçti. Başını sağa, sola salladı. Ses vermedi.

Çalışır vaziyette bulunan otomobilini, hareket ettirdi.

Bu hareket, Özdal'ın içinde tuttuğu nefesi, seslice salıvermesine neden olmuştu.

***

2

-

Eklembacaklılardan's Istakoz Lokantası'na birkaç dakika sonra vardılar.

Özdal, isminin 'Ustakoz' olduğunu öğrendiği sürücünün talimatı üzerine, taşıtın yanında beklemeye başladı.

Ustakoz, gelen üç elemana, ufak pikabın arkasında, içi canlı ıstakoz ve suyla dolu akvaryuma benzer kalın camla örülü ufak kasaları indirmelerini emretti.

Restoranın arka kapısından gerçekleştirilen taşıma eylemine, Özdal' da katıldı.

Taşıma sonrası Ustakoz'dan gerekli uyarıları aldı.

Mutfak kısmında kalacaktı. Salona çıkmayacaktı. El altından ıstakoz yeme düşü bile kurmayacaktı. Bir kase ıstakoz çorbası içme hakkı vardı.

Çalışanları meşgul etmeyecekti. Gösterilecek yerde ses çıkarmadan oturacak, hatta öksürmeyecekti bile...

Anlatılanları anladığını ve kabul ettiğini başıyla ve sözle onaylamasıyla lokantanın mutfak kısmına girmeye hak kazanmıştı.

İlk kez bu kadar büyük bir mutfak görüyordu. Aslında bazı filmlerde görmüştü. Fakat gerçeğiyle ilk kez yüzleşiyor ve içerisinde bulunuyordu.

Mutfakta boş duran yoktu. Bulunanların tümü büyük bir gayretle çalışıyorlardı. Kendisini fark etmediler bile.

Ustakoz'un, çalışanlara emir yağdırma üslubu, onların üstü olduğunu kanıtlıyordu.

Çalışanlardan birine bir şeyler söylemeye başladı. Dinleyenin gözleri kendisine doğru kaydı. Başını sallayarak dinliyordu.

Ustakoz'un az önce konuştuğu şahıs, bulunduğu yöne doğru yürümeye başladı.

Selam bile vermeden, kenarında masa bulunan sandalyeyi işaret ederek, "Şuraya oturabilirsiniz." dedi.

Özdal'ın yorgun bedeni, bu isteği büyük bir arzuyla yerine getirdi.

Sandalyeye yan oturarak bir kolunu masaya, diğer kolunu ise sandalyenin arkalığının üzerine dirseklerinden kıvırarak koydu. Kolları külçe gibiydi sanki. Bir yerlere dayanması rahatlatıcı gelmişti.

Ustakoz ve yer gösteren gözden kaybolmuştu...

Metal kaşık ve çatal sesleri, tabak sesleriyle birbirine karışıyor, insan sesleri arada baskın geliyordu...

Domates, salatalık, maydanoz, soğan, nane, roka gibi sebze ve yeşilliklerin kokusunu ayırt edebiliyordu.

Uzun ve geniş bir tezgahın çevresinde sıralı üç kişinin görevi, salata hazırlama olmalıydı.

Biraz öteden gelen garip koku, Ustakoz'un pikabında tanıştığı bir kokuydu.

Bu; ıstakoz kokusuydu...

Bir sesle irkildi.

Kulak tırmalayıcı bir sesti.

Sesin geldiği yöne doğru başını çevirdi.

Az ileride büyük bir kazanın önünde duran iki çalışanın, canlı olduğu her halinden belli olan ıstakozları, ellerindeki tutacakla kazanın içine indirmelerini ve çıkarmalarını izledi.

Ciyak ciyak bağırtılar geliyordu.

Aniden sıcak suyla temas eden ıstakozların içindeki havanın dışarı çıkması dışında, haşlanmalarından ve acıdan kaynaklı ‘ciyak ciyak, hoş hoş, cıs’lı’ ses ve bağırtılardı bunlar.

Tuzlu ve sirkeli sıcak suya canlı canlı sırtüstü yatılı bırakıldıktan sonra sudan çıkarılan ıstakozlar, biraz soğutulduktan sonra, özel ıstakoz makası ile kıskaçları ve ayakları gövdelerinden ayrılıyor, bozulmamasına özen gösterilerek kabuklarının içinden ıstakozun etleri çıkarılıyordu.

Kıskaçları da kırılarak etleri ayrılıyordu.

Düzenle kesilmiş etleri ise, bir diğer çalışan tarafından uzun sayılabilecek bir servis tabağına yerleştiriliyordu.

Kazanın içiyle daha temas etmemiş ıstakozlar yakın geleceklerini sezmişçe-sine direniyorlardı. Lakin direnmenin boşuna olduğu, onlardan öncekilerin hafif haşlanmış cesetlerinden bile anlaşılıyordu. Aynı akıbete uğrayacaklardı ve akıbet malumdu...

Her bir ıstakoz, kazanın içiyle temasları anında kulak tırmalayıcı ince canhıraş sesler çıkarıyordu. Canlı canlı haşlanmanın verdiği acıya suskun kalamıyorlardı. Feryatları ile bedenlerinin kazanın sıcak sıvısıyla temaslarından çıkan haşlanma sesleri birbirini tamamlıyordu.

Canlı canlı atılan ıstakozların çıkardığı sesler ve kokular beynini döndürdü. İçi ürperiyordu. Servis tabaklarına konan ıstakozlar, gözlerinin irileşmesine neden olmuştu.

Bir gün ıstakoz yemek kısmet olacak mıydı?... İnanmıyordu.

Ustakoz’un dediğini anımsamıştı. "Bir servisi; bir asgari ücretli işçinin aylığından daha çoktur..."

Kendisinde ekmek parası bile yoktu.

"İşte ıstakoz çorbanız geldi... Buyurun!" diyerek seslenen; az önce oturması için kendisine yer gösteren kişiydi.

Kaşık ve ekmek de getirildi.

Masa ve sandalyeye daha bir sıkı kuruldu. Aç kurtlar gibi saldırmamalıydı. Reflekslerini kontrol etmeli, dikkat çekmemeli, Ustakoz'uda mahcup etmemeliydi...

Kaşıklanan çorba ile katığı ekmek, tükenmekte gecikmedi.

Ağzının kenarında kalan çorba, dudak kenarlarını birbirine tutkal gibi yapıştırmıştı.

Diliyle yaladı...

Nefes nefese yemiş, nefes nefese kalmıştı. Yüzüne renk gelmişti. Sanki aldığı gıda derhal öğütülmüş, mide ve bağırsaklarından geçmiş, bir kısmı kana, bir kısmı ise gitmesi gereken başka yerlere ulaşmıştı. Kan pompalayıcısı; çoğunlukla beyne gönderi yapmış ve olagelen tazyikten yüzü kızarmıştı.

Kızarıklığı utangaçlığından değildi yani.

Servisi toplayan genç, boşları alırken, Özdal'a espri ikramında bulundu.

"Bulaşıkçımıza yardımcı olmuşsunuz!..."

Garson haksızda sayılmazdı. Kaşıklanamayacak duruma gelen çorba artığını bile, bir parça somun ekmekle tamamen silmiş süpürmüş, parlak ve temiz bir görünüm kazandırmıştı kaseye...

Genç eleman, bu durumu vurguluyordu, yüzüne olanca sempatik bir görüntü vermeye çalışarak.

Oluşan ılık havadan yararlanmalıydı.

"Rica etsem!... Bir çorba daha getirebilir misin?"

Genç eleman, dudak büktü. "Ustaya sorayım," diyerek ayrıldı yanından.

Az sonra gelen kase ve tepeleme ekmek sepeti, genç çalışanın, ustasından olumlu yanıt aldığının açık kanıtıydı.

Özdal, gözlerini çorbaya dikerek, teşekkür etti.

Gelen ikram, birincinin akıbetine uğramıştı.

Genç eleman için bu durum, sürmekte olan yorucu gecenin eğlencesi idi.

Ahtapot salatası hazırlarken sık sık Özdal'ın çorba içişini, ekmek yiyişini izlemişti, arada sırıtarak.

Özdal'ın kaşığı masaya bırakmasıyla, yine başında bitmişti.

"Istakoz'da ister misin?..."

Ses ve yüz ifadesi alaycıydı.

Bir aylığından fazlasına bedel olacak ıstakozu yiyip yiyemediği şüpheli olan bu gencin, izin almaksızın kendiliğinden ikramda bulunamayacağına adı gibi emindi.

Özdal, bozuntuya vermedi.

"Sahiden mi?... Neden olmasın."

Genç eleman, gülmemek için gerdiği yüzünü gevşetti. Çok sürmedi. Kesik kesik çıkan ve elden geldiğince sessizleştirmeye çabaladığı kahkahalarını tutamadı. Salıvermişti.

Az ilerde bulunan bir sandalyeyi tek eliyle kaldırarak, Özdal'ın bulunduğu masaya kuruldu.

Kahkahalarının bitimi sonrası ciddileşmişti.

Mahzun bir görüntü sarmış –belki de sardırmış- yüzüyle "Onbir aydır bilfiil buradayım. Sadece bir kere yemek kısmet oldu bu büyük böceği..."

Özdal'ın yüzünde acı bir gülümseme oluştu.

"Ben yirmi sekiz yaşındayım. Gerçeğini ilk kez görüyorum."

Genç eleman, hakimiyeti kendisinde olabilecek iyi bir konuşma alanı bulma sevincini, dudaklarını diliyle yalayarak ifade etti.

"Istakoz hakkında bilginde yoktur."

Özdal, başıyla doğruladı.

"Bak dostum!... Istakoz sekiz ayağı iki kıskacı olan büyük bir böcektir. Kıskaç ve kuyruğu etlidir. Gövde kısmı etli değilse bile küçük bir torba dışındaki bütün kısımları ciğerleri dahil yenir."

Özdal'ın ilgisini çekip çekmediğini öğrenmek için "Devam etmemi ister misin?..." diye sordu.

"Sevinirim..."

"Istakozun gözleri, arı peteği gibi prizmatiktir. Yalnız altıgen değil karedir. Görme duyusu ışığın kırılmasıyla değil, yansımasıyla çalışır. İnsanın görme duyusuyla bu yönden ayrılır. Bu nedenle görüş alanı daha geniştir. Amerikanın Nasa uzay üssü onun bu yapısını taklit ederek uzayın daha geniş alanını gösteren teleskoplar üretmiştir.

Gözleri kapalı halde başlangıç noktalarından kilometrelerce uzaklaş-mış olsalar dahi aynı yeri bulabiliyorlar. Vücutlarında bir tür harita oluşturuyorlar ve kalkış noktasından itibaren elektronik radar gibi çalışıyorlar, koordinat takibi yapıyorlar.

Istakozun koku alma duyuları da çok gelişkindir. Antenleriyle kokusunu almak istedikleri şeye vururlar ve yavaşça çekerler. Tüylerine sinen kokuyu alırlar..."

Bir arkadaşının seslenmesi üzerine yarım bıraktı konuşmasını.

"Bir bakıp geleyim..." diyerek Özdal'ın yanından ayrıldı.

Genç elemanın anlatısı merakını uyandırmıştı.

İştahla geri dönüşünü bekliyordu.

Çok beklememişti…

Genç eleman, yeniden masada bitmişti.

"Nerede kalmıştık?..."

"Istakozdan söz ediyordunuz."

"Dostum sana Florida kıyılarındaki ıstakoz göçünden söz etmesem patlayacağım." Dudaklarını ısladı. "Koşulların değişmesiyle daha güvenli ve sıcak derinlerdeki suya göç etmeye başlamaları çok müthiş bir görüntü sunuyor. Kayalıklardan çıkıyorlar... Denizin derinlerinde toplanmaya başlıyorlar. Her biri antenleriyle, bir diğerinin arkasına tutunup tek sıra oluşturuyorlar. Oluşturulan her sırada yaklaşık elli tane ıstakoz bulunuyor..."

Açıklamasını yarım bıraktı. Soru yönlendirdi. "Bu neden gerekli biliyor musun?..."

Özdal, merak hissini olanca gayretiyle sesine ve gözlerine vererek, "Hayır!... Sahi neden?..." dedi.

"Suyun sürükleme etkisini azaltmak için. Daha az güçle daha hızlı hareket etmek için. Birde gelebilecek saldırılara karşı daha etkili bir koruma sağlamış oluyorlar. Saldırıya uğradıklarında sırayı bozuyorlar... Saldırı bittiğinde kıskaçları dışarıda olacak şekilde yeni bir sıra oluşturuyorlar. Bir nevi düzenli bir ordunun savunma taktiği gibi..."

Genç eleman, kitabi konuşuyordu.

Özdal, soramadan edemedi. "Bu kadar bilgiyi nasıl edindin. Konunun uzmanıymışsın gibi anlatıyorsun."

"Üzümünü ye bağını sorma... Ha sahi!... Istakozların sinirlerinin gevşek olduğunu söylemiş miydim?... Bu nedenle ıstakoza, yavşak böcek yakıştırmasında bulunanlarda..."

Mikrofonsuz; fakat mikrofonik bir ses, genç elemanın konuşmasını yarıda kesti.

Lafının devamını yutmasına neden oldu... Yutkundu...

"Patron denetime geliyor!..." bağırtısı bir anda görev yerinde bitmesine neden olmuştu...

Özdal'da oluşan panikten payına düşeni almıştı.

Lokantanın patronu geliyordu...

Ama, buranın işçisi değildi. Neden telaşlanıyordu?...

Ustakoz, patronuna kendisinden söz etmiş miydi?... Sanmıyordu.

Böyle lüks bir lokantanın mutfak kısmına, ne idüğü belirsiz bir şahsın alınmış ve hele karnını doyurmuş olması bir patronun hoşuna gider miydi?...

Gitmemesi bilinen kuraldı. İstisnası olabilir miydi?...

Özgeçmişi şanssızlıklarla doluydu. Hayata kötümser bakmasına neden olan şansızlıklarla dolu bir geçmiş…

Önünde duran boş bir çorba kasesi ve ekmek sepeti ile kullanıldığı belli metal kaşık, rahatsız ediciydi.

Oturmuş olduğu sandalyeden kalkmak ya da kalkmamak çelişkisine girdi. Askerlik anısı tazelenmişti. Kısa dönem yaptığı zorunlu görevde mutfak sorumlusu olduğu günlerde kontrole gelen üst görevliye, ayağa kalkıp hazır ola geçer, tekmil verirdi...

Ayağa kalkmaktan vazgeçti. Burası askeriye değildi. Hem ayağa kalkması daha bir dikkat çekici olabilirdi. En iyisi hiçbir şey olmamış gibi önüne; masaya bakmaktı.

Gözleri, çorba kasesinde kalmış bir çay kaşığı kadar artığa odaklan-dı. Yutkundu...

Üzerinde bir ağırlık hissetti. Birinin kendine baktığını hissettiği anlarda oluşurdu...

Başını kaldırıp baktı. Oldukça uzun boylu, sinekkaydı tıraşlı, takım elbiseli, beyaz gömlek ve kravatlı birinin, jöleli siyah saçlarının ön perçeminin altından, iki yeşil gözüyle bakmakta olduğunu gördü…

Onun gözleri, sorgulayıcı bakıyordu.

"Kimsiniz?"

Özdal, sandalyeden usulca kalktı. Gülümsemeye çalışarak, titremeye başlayan elini uzattı.

"Ben Özdal!..."

Uzattığı eli, bir süre boşlukta kaldı.

Boşlukta belirsiz bir süre daha kalacağını anlayınca, önceki konumuna geri döndürdü elini.

"Size kim izin verdi?..."

Mahcup bir sesle, "Ustakoz beyle gelmiştim..." dedi.

Patron, bir adım gerisinde bulunan Ustabaşına dönerek, Ustakoz'u çağırmasını istedi.

Patron, bekleme zamanı boşluğunda mutfağı adımlamaya, yapılan işleri, çalışan işçileri, hiçbir ayrıntıyı kaçırmadan incelemeye başladı.

Ustakoz gelmekte gecikmemişti. Mutfaktaki gürültüden ve aralarındaki mesafeden Patron ile Ustakoz'un konuşmalarını duymuyordu. Bir ara kendisini işaret etmişlerdi. Kendisinden söz ediliyordu. Ustakoz'un zor durumda kaldığını duyumsuyordu...

Özdal, kaçamak bakışlarla, lokantanın Patronu ile Ustakoz arasında geçen konuşmaları, dudak hareketleri ve mimiklerinden çözmeye çalıştı...

Kısa sürmüştü diyalogları...

Yavaş yavaş kendisine doğru geliyorlardı.

Gecenin bu yarısında lokantadan kovulacaktı. Yorgun bacaklarla sokaklarda yürümek, soğuk zeminli banklarda oturmak zorunda kalacağı düşüncesi ürküntü vericiydi. Ani sıkıntı, alnında ter tanecikleri doğurdu.

Sandalyesinden ayağa kalktı. Onlara doğru birkaç adım atarak, Ustakoz ile Patronunun yakınlaşma amaçlarına yardımcı oldu.

"Özür diliyorum! Benim için Ustakoz’a sinirlenmenize gerek yoktu! Hemen çıkıyorum!"

Özdal, lokantanın patronundan beklemediği bir karşılık gördü.

Az önce elini tutmayan el; bu kez uzanmıştı...

"Ben Patrokoz,"

Uzanan eli, derhal kavradı ve sıktı.

"Ben Özdal, memnun oldum efendim!"

"Ustakoz, başınızdan geçenleri bana anlattı." Başını önüne eğerek, konuşmasına devam etti. "Mutfağımızda yabancı kalamaz. Ama bu kuralı sizin için bir kereliğine bozacağız... Sabah aydınlığına kadar kalabilirsiniz."

Özdal’ın gözleri minnetle doldu. Minnet duygusunu ses düzeneğine de verip iki kez teşekkür etti.

İş aradığını söyleyip söylememe kararsızlığının uzun sürmesi halinde, lokanta sahibini karşısında bulamayabilirdi.

"Efendim! Ben ne iş olsa yapabilirim... Karın tokluğuna bile razıyım," diyebildi.

Bu sözler, Patrokoz’u güldürmüştü.

Kısa sürdü. Aniden ciddileşti.

"Üniversite mezunlarına burada iş yok!" dedi. Kısa bir duraksamadan sonra, "Hele aynı Fakülteden mezun olduğum birini hiç çalıştırmam," diye ekledi.

Özdal, Ustakoz’dan bu konuda bilgi edinmemiş gibi davranıyordu.

"Sizde mi?..."

"Evet!... Bende Basın-Yayın Fakültesi mezunuyum. Hatta ilk mezunlarından sayılırım."

"Yaptığınız iş farklı değil mi?..."

"Önemli olan para kazanmak... Hem basından o kadar da uzak değilim... Hatta iç içe bile sayılabilirim..."

Patrokoz, fazla konuşmanın verdiği pişmanlığı yüzüne yansıttı...

"Her neyse, konuklarımla ilgilenmem gerekiyor," diyerek Ustakoz’la birlikte yanından ayrılan Patrokoz’u gözden kaybedinceye değin imrene-rek izledi Özdal.

Sandalyeye yeniden kuruldu. Dirsekleriyle masaya dayanarak, iki avucunun arasına aldı yanaklarını. Masa üzerindeki boş çorba kasesine dikti gözlerini...

Dünyayı yese doymayacağını sanırken ufacık iki kase çorbası, açlığını nasıl da bastırmıştı?...

Ama, az sonra yeniden acıkacaktı. Ne kadar çok yerse, sonraki açlık seansını azda olsa geciktirmiş olacaktı... Üçüncü kase ıstakoz çorbası için istihkakı var mıydı?... Ne derlerdi?... Az biraz beklemeliydi. Çevreyi koklamalıydı. Hatta samimi bir atmosfer yaratmalıydı. İstemeye dili varmalıydı. İstediğini belirteceği eleman, bu isteğini kulak arkası etmemeliydi...

Çok geçmeden, iki kez masasına çorba servisi yapmış olan ve ıstakoz konusunda ansiklopedik bilgileri olan genç eleman, yeniden başında bitmişti. Bu kez, biraz saygılı edalardaydı.

İşte yine başlıyordu. İyi bir başlangıç, üçüncü kase çorba istemine olumlu yanıt almasını sağlayabilirdi. Nereden başlamalıydı. En iyisi garsonun konuşmasını beklemekti.

"Beyefendi!... Patron sizi istiyor."

Onun patronu, kendi patronu sayılırdı; bu mekanda geçecek zaman diliminde. Kendisi buradaydı; burası ise patrona aitti. Kral oydu. Buyruk verme ve buyruğuna uyulmasına isteme hakkı vardı. Bir müşteri olmadığına göre emre uymak zorundaydı. Aksi halde geceyi burada geçiremeyebilirdi. 'Emri başı üstüneydi.'

Sandalyeden sorgular bakışlarla, ama, ‘Neden’i?... Niçin’i?...’ kullanmadan kalktı. "Tabi!..." dedi, sadece... "Tabi! "

Garson, takip edilmesini istedi. Mutfaktan çıktılar. Ufak bir alanı geçtiler. Kovboy filmlerindeki barların kapısı gibi iki kanatlı olan bölmeyi sırayla ve bedenleriyle öteleyerek yol açtılar.

Gürültü seviyesindeki sesleri; uğultulu konuşmaları, piyano sesini, kaşık çatal gibi metallerin çıkardığı sesleri duyuyor, ağır yiyecek ve alkollü içecek kokularını algılıyordu…

Büyük bir alana sahipti lokanta.

Çevreye yönelik gözlemi, adımlarını yavaşlatmıştı. Garsonun geri dönerek, koluna dokunup uyarması üzerine, gözlerini tekrar garsonun sırtına odaklayarak adımlarını sıklaştırdı.

Duvar kenarından ilerliyorlardı. Salonun köşesinde içerisini göstermeyen camlarla kaplı bir bölmeye kadar ilerlediler. Salonda ‘L’ biçiminde bir rota çizerek varmışlardı bu bölmeye.

Garson, parmaklarını ortasından kıvırarak tıklattı kapıyı. ‘Gir!’ davetini duymamıştı Özdal.

Garson duymuş olmalı ki, kapıyı sonuna kadar açarak, Özdal’a girmesini işaret etti.

Özdal, güzel döşenmiş mini bir büro niteliğindeki yere girdi.

Masa arkasındaki koltukta oturan Patrokoz’u tanımıştı.

"Buyur, Otur!" demesi üzerine masanın ön kenarında bulunan misafir koltuğuna kuruldu.

Garson ‘çıkabilirsin’ işaretini almıştı.

Ve şimdi yalnızlardı.

Patrokoz niçin çağırmıştı?... Merak içindeydi. Hareketli saatler içinde muhabbet etmek için çağırmış olmasını uzak bir olasılık olarak değerlendiriyordu. Kim bilir belki de işe alacaktı.

Buradaki işler için deneyim ve tecrübesi yoktu. İşe alınmada diploma değil iş bilirlik önemliydi. Deneyimli olan ilköğretim mezunu biri bu anlamda kendisinden üstündü. Bu lokantada olsa olsa bulaşıkçılık yapabilirdi… Az mı bulaşık yıkamıştı Gazi’nin evinde?... Hatta pratikleşmişti. Deterjanların isimlerini bile biliyordu. Teflon tabakların, bulaşık teliyle veya sert cisimlerle temizlenme-mesi gerektiği gibi teknik bilgiler dahi edinmişti zamanla... Uygulamalı bir sınavda başarılı bir not alabileceğinden, adının ‘Özdal’ olduğu kadar emindi.

Kendisini süzmekte olan Patrokoz, nihayet söze girdi.

"Seni neden çağırdığımı merak ediyorsun, değil mi?"

"Evet efendim!"

"Bu geceki konuklarımızın kimlerden oluştuğunu biliyor musun?"

"Evet efendim. Körebe Medyasının üst düzey çalışanları..."

"Aynen öyle... Galiba sana bir iş ayarlamak üzereyim."

Özdal’ın gözleri aydınlandı ve daha da açıldı. Kulakları duyacaklarını daha iyi algılamak için sanki dikleşti.

"Körebe Medyası Genel Müdürüyle konuştum az önce. Sana uygun bir iş verecek!"

"Olamaz!..." kelimesi; istem dışı ağzından dökülen bir sevinç çığlığıydı.

Patrokoz, bir eğitmen edasıyla, "Yazgının, insanı nereye götüreceği, karşısına ne sürprizler çıkaracağı yaşandıkça öğreniliyor..." dedi.

"Elinizi öpebilir miyim?"

Koltuğundan doğrulan Özdal'ın 'El öpme' isteminin eyleme dönüşmesini, masanın üzerinde bulunan ellerini çekerek engelledi Patrokoz.

"Seni ayaküstü tanıştıracağım... Sakın bir hata yapma!... İlk görünüm ilk etkidir. Olumlu olmalı..."

"Evet, efendim!"

Patrokoz önde, Özdal peşi sıra çıktılar bölmeden. Bu kez 'L' biçimli bir rota çizmeden, salonun ortasından ilerliyordu.

Arada duraklayarak yanlarından geçmekte oldukları masalarda bulunanlara gülücükler dağıtan, başıyla yumuşak selam veren Patrokoz; mutfakta ve bölmesinde gördüğü kişi değildi sanki. Sertliğinden eser yoktu. Tam bir esnaf gülümsemesiyle bakıyordu, lokantasının ağırladığı müşterilerine.

Eliyle ağzının kenarlarını 'nolur nolmaz' gibisinden sildi. Kollarını yürüyüşüne uyumlu oranda sallamaya başladı. Omuz ve göğüslerini dikkat çekmeyecek kadar dikleştirdi.

Göz çeperlerini ayarladı. Diliyle; dişlerinin aralarına ve damağına, birkaç kez kulaç attırdı. Konuşma esnasında, ağzının içinde kalmış çorba ve ekmek tanelerinden birkaçının pırtlayıp, ortamı zehir etmesi hoş olmayacaktı.

***

-
-

3

Anahtarı tutan eli, zevkli titreşimlerdeydi. Önceleri kolaylıkla açabildiği kapı kilidi, bu kez inatçı zorlamalardaydı.

Yarım saat önce Eklembacaklılardan’s Istakoz Lokantasında sabah çorbasını içmiş, geri ödeyeceği vaadiyle Ustakoz’dan apardığı az miktarda parayla, bir paket sigara ve çakmak satın almış, bir bardak salep içmiş ve daha kalabalıklaşmamış cadde ve sokaklardan geçerek Beyoğlu’nun tenha sokaklarının birindeki dört katlı binanın son katındaki dairenin kapısına varmıştı.

Merdivenlerden zıplaya zıplaya çıkmıştı. Kapıya ulaştığında saat sabahın 6.20’sini gösteriyordu.

Kapıyı açamamıştı.

Oluşmuş neşesinin, kapı kilidinin zorlanmasıyla bozulmasına izin veremezdi.

Neşe; zor kazanılan ve çabuk yitirilen duygulardandı...

Sigarasından bir yudum daha çekti.

Gazi anahtarını kilidin arka yüzünde bırakmış olabilirdi…

Elinin tüm gücünü işaret parmağına verip, zil düğmesine bastı. Üst üste çaldırdı...

Kapının ardından Gazi’nin uykulu sesi gelmekte gecikmedi.

"Kimo?..."

"Ben!... Ben!... "

"Lan oğlum!... Sen miydin?... Patlama geliyorum. Bikaç dakka bekle!..."

Aradan yarım dakika geçmişti.

Kapı ardına kadar açıldı.

"Aferin, oğlum!... Tam zamanında geldin. Biraz önce gelseydin, seni bekletmek zorunda kalacaktım."

Özdal, giriş vizesini almıştı. İçeri süzüldü.

Bir elini beline, diğer elini ise duvara dayamış Gazi’nin, üzerindeki bornozu ve ıslak saçı, duşunu henüz almış ya da yarım bırakmış olduğunun işaretleriydi.

Gazi’nin yatak odasının kapısı usulca açıldı. Bir kadın belirdi. Gazi’nin yeni aldığı bornozu giyinikti.

Aylardır sözünü ettiği ve arada birliktelik yaşadığı sevgilisi bu olmalıydı...

Tanımadığı halde ortamını bozduğu için içten içe nefret duyduğu, buna rağmen görmek için can attığı kadın bu olmalıydı.

Onun hakkında her şeyi, yataktaki eylemlerine varıncaya kadar, Gazi’den dinlemişti.

Övdüğü kadar güzeldi. Tanımlamalar, saçı havlu altına gizlenmiş olsa da şu anda karşısında bulunan kadına tıpatıp uyuyordu.

Kadın, bornozun kuşağını kontrol ettikten sonra elini uzattı Özdal’a...

"Ben İmece...

"Ben Özdal!.."

"Sizle karşılaşmak bugüne kısmet oldu. Gazi'nin ‘tanıştırırım,’ demesinden aylar geçti..."

Özdal, gülümsedi.

"Dediğiniz gibi kısmet bu güneymiş. Nasılsınız?..."

"Teşekkür ederim. Ya siz?"

"Eh... 'İyi diyelim, iyi olalım,' cinsinden."

İsmi, ‘İ-me-cey-miş’... Değişik bir isimdi. Köy kültürüne ait kavramlardandı. Anlamının ‘Elbirliği, emekbirliği, yardımlaşma’ olduğunu biliyordu. Ama, ilk kez bir insan ismi olarak kullanıldığına tanıklık ediyordu.

İmece, çıktığı odaya girdi.

Diğer ikisi ise, salon ve Özdal’ın yatak odası işlevini gören bölüme geçtiler.

Gazi, Özdal’ı şaşkınlıkla incelemesini sürdürüyordu. Aylardır ilk kez böyle neşeli ve gözleri ışıltılı görüyordu onu.

Ya doyurucu bir cinsel birliktelik yaşamıştı, ya da otlanabileceği bol çeşit ve içecek içeren bir masada sabaha kadar zaman geçirmişti...

Dudaklarını yalaması, ayak ayak üstüne atması önemli bir anlatı sunacağının ön işaretleriydi... Özdal’ın beden dilini çözümleyebiliyordu. Onun beden dili, yabancı bir dil değildi kendi için...

‘Bakalım ne yumurtlayacak,’ diye düşündü oturduğu yerden.

Kız arkadaşının duyabileceğini anımsatarak, varsa uygun olmayan bazı parçaları atmasını; sansüre uğratmasını kulağına fısıldamasına gerek var mıydı?...

Bu kadar pervasız olamazdı Özdal... Tepkisinin büyük olacağını düşünmesi gerekmez miydi?...

İmece, sessizce içeri girerek, Gazi'nin oturmakta olduğu kanepeye; yanına ilişti.
İmece'nin hala bornozlu halde dolaşmasına, üzerini değiştirmemiş olmasına için için kızdı Gazi...
Özdal, Gazi'nin emanet olarak verdiği pardösünün cebinden, ülkenin en pahalı ve ucu yeni açıldığı dolgunluğundan belli olan bir sigara paketi çıkardı. Paketin içinden bir tane alıp, sehpanın üzerinden, Gazi'ye yakın bir alana, kaydırarak öteledi.
Gazi, gözünü kırpıştırarak uzandı pakete. Önce yanında oturan sevgilisi İmece'ye uzattı.
Çakmak aramalarına gerek kalmadı… Önce İmece'nin sonra Gazi'nin sigarasını yakan Özdal'a her ikisi de sırasıyla teşekkür ettiler.
Çakmak, işportada satılan cinsten değildi. Biraz daha pahalıcaydı.
"Çakmakta konuşuyor," dedi hafiften gülümseyerek Gazi.
Gazi'nin içinden geçirdiklerini anlamışçasına, "Yürütmedim. Parayla aldım." dedi Özdal.

Bir süre sustular. Kadının bornoz altlarından az biraz görünen bacaklarına kayan gözlerini almakta gecikmedi Özdal. Gazi bozulabilirdi. İmece her şeyiyle ona aitti...
Kadın oldukça güzeldi. Sabahın mahmurluğunda böyle bir yüze ve bacağa sahip olan kadın, bakımdan geçtikten sonra kim bilir ne kadar güzel görünürdü, seyreden gözlere...

"Neşeni neye borçluyuz, Özdal!.."
Özdal, cebini karıştırıp bir kart çıkardı. Merakla bekleyen Gazi'ye uzattı.
Gazi, okunma yönünde ters duran kartı düzeltti...
İmece'de göz ucuyla kartvizite bakıyordu.
Gazi, oturduğu kanepeden heyecanla ayağa fırladı.
"Kim verdi bu kartı sana?..."
Özdal, işte bu tepkiyi bekliyordu. Sakin görünmeye çalışarak yumuşak bir sesle, "Sahibi?" dedi.
"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"
"Herhalde yani."

"Lan oğlum! Anlat lan, meraktan çıldıracağım. Benim bir kez bile konuşamadığım Genel müdürümüzle bir gecede nasıl oldu da tanışabildin?"
Gazi'nin merakını çabucak gidermek istemiyordu. Tadını çıkarmalıydı...
Gülen gözlerle, zevkle izliyordu onu ve kaçamak bakışlarla İmece'yi.

İmece ise kalkması gerektiği yargısına varmıştı.
İyi bir jestte yapmış olacaktı.
Erkek erkeğe konuşmalarını sağlayacaktı.
'Ne kadar anlayışlı kadın,' diye düşündürecekti hem Gazi'yi hem de arkadaşını.
"Ben uyumaya gidiyorum."
Gazi birden ciddileşti.
"Az sonra işe çıkacağım... Eve bırakmamı ister misin?"
"Yo hayır! Eve gidinceye kadar uykum kaçar. Baş ağrısı çekmek istemiyorum. Birkaç saat uyuyup giderim. Sen işine bak."

Kadın salınarak odadan çıktığında, çaresiz kaldığının itirafını kollarını iki yana açarak ifade etti Gazi.
"Yanlış anlama ama... O gidinceye kadar senin evde kalman yakışık almayabilir."
Özdal, kaşlarını çatarak, "Ne demek istiyorsun?... İnsan ev arkadaşına güvenmez mi?... Çık dersen çıkarım... Ama bir daha dönmemek üzere."

Gazi, tıkandı. Tıkanıklığını soluk alıp vererek gidermeye çabaladı. Yumuşak bir görüntü vererek, "Ya yanlış anlıyorsun, işte..." başlangıçlı açıklamalar yapacakken, Özdal, lafını ağzına tıkadı.
"Gece on dakika bile uyuyamadım. Öğleden sonra ikide randevum var. Dinlenerek, temizlenerek çıkmam gerekiyor. Yanlışsa söyle."
"Tamam!... Tamam!... Ne yaparsan yap. Ama benim kızdan uzak dur!"
"Aybediyorsun... Sevgilin benim yengem olur."
"Şimdi anlat bakalım Cesi hanımın kartının sende ne işi var?..."
Özdal, sahte öksürüklerle boğazını temizledi.
Meçhul bir kadını takip ettiğini, Beyoğlu'nun arka sokaklarının birinde tinercilerin saldırısına uğradığını, Istakoz lokantasının Ustabaşı'sı tarafından kurtarıldığını, Eklembacaklılardan's Istakoz lokantasına misafir edildiğini,

lokantanın patronu kanalıyla Körebe Medyasının Genel Müdürü Cesi Hanımla tanıştırıldığını, "Vay be!..." dedirtecek abartılarla anlattı.

Anlatımın son ayrıntılarında hiç olmamış yamalarda vardı. ‘Cesi hanımla birkaç kez kadeh dahi tokuşturmuş, Tabağındaki ıstakozdan bir parçasını kendisine uzatmış, somurarak emmişti içini(!)...

Duymak istemediği bir yorum geldi Gazi’den.

"Yine de sevinmekte acele etme. İşe alınmış sayılmazsın."

"Göreceğiz."

İşe alınacağına olan inancına rağmen, altlara ittiği; içini kemiren kuşkuyu ortaya çıkarmıştı Gazi. Kovdu bu düşüncesini… Referansı güçlüydü... Patrokoz ile Körebe Medyasının Genel Müdürü Cesi'nin arasının sıkı fıkı olduğunu, hatta haftada en az bir kez aynı masayı paylaştıklarını öğrenmişti, uzun geçen gece saatlerinde. Bir eleman daha alınmasıyla iflas mı edecekti koskoca medya?...

Gazi, yine de umutlanmıştı... Özdal’ın işe alınabileceği yönünde bir umut ışığı doğmuştu en azından. İhtimal gerçekleştiğinde ağır bir yükten kurtulacaktı.

"Yanlış anladın. İşe alınman beni de en az senin kadar mutlu edecek."

"Bilmez miyim. En azından maliyetlere katkım olacak."

"İşin gücün pislik yapmak, " dedi gülerek Gazi.

Saatine baktı. Yediye geliyordu. Mesaiye az bir zaman kalmıştı. İmece’ye karşı saygılı olması yönünde Özdal'a son kez uyarıda bulunarak, evden ayrıldı.

Özdal mutfağa yöneldi. Musluktan doldurduğu bir bardak suyu içti.

Ocağın yanında yeni açıldığı belli ufak kahve poşetini görünce canı çekti.

Hazırladığı kahveyi fincana doldurdu. Yanına bir bardak su da alarak salona yöneldi.

Gazi’nin oda kapısının yanından geçerken İmece’nin hafiften alıp verdiği soluk seslerini duydu.

Kahvesini yudumlarken yeni yaktığı sigarasından derin bir nefes çekti, havaya dağıtımlı üfledi.

Bu gece, yaşamında yeni bir sayfa açılmıştı... Fakülte lisansına uygun bir iş bulmuştu. Hem de ülkenin en iyi medya guruplarından birinde... Gazi ile aynı işyerinin kadrolusu olacaktı...

İçsel tartışmalarının hiç bir anlamı yoktu. Cesi, Körebe Medyasının en üst düzey insanıydı ve kendisine 'Patrokoz'u kıramam. İşe alındın. Ayrıntıları yarın saat 14.00 de insan kaynakları müdiresiyle görüşürsün,' dememiş miydi?...

Demişti...

Eeeee?...

Cesi'nin fiziksel görüntüsü yeniden canlandı gözlerinde. Tinercilere rastlayıncaya kadar takip ettiği ve aniden kaybolan o kadına ne kadar da çok benziyordu.

Cesi'yi ilk gördüğünde büyük dilini yutacak kadar heyecanlanmıştı. Neyse ki kendisine hakim olmuş, çığlık atmamıştı.

Lokantayı terk edecekleri esnada otoparka kadar uğurlayanlar arasında kendide bulunmuştu.

Cesi'nin lüks arabası ve özel şoförü vardı.

Böyle bir arabası ve özel koruma görüntüsü de veren şoföre sahip olan önemli bir kadının, her türlü tehlikeyi bağrında taşıyan Beyoğlu'nun sessiz sokaklarında tek başına dolaşması hayal bile edilemeyecek kadar uzak bir olasılıktı... Bir tesadüf... Benzeşme... Belki de karanlıkta tam olarak göremediği bir yüzü ve silueti onda somutlaştırma...

'Göz'ünde beyin gibi bazen yanlış algılama ve yorumlamaları olabilirdi.

Uzandığı kanepede gözleri iyiden iyiye kapanıyordu... Kirinde katkısıyla iyice kalınlaşmış olan battaniyesini üzerine çekti...

Uyumuştu...

***

4

Bir sesle irkildi... Doğruldu... Tuvalet kapısının gıcırtısını iyi bilirdi.

İmece isimli kadını anımsayınca rahatladı.

Saatine baktı... Yaklaşık bir saatlik uyku çekmişti.

Yeniden uzandı.

Rüyasını anımsadı.

Büyük bir kazanın içine ıstakoz atıyor... Haşlanmasına rağmen ölmeyen ıstakozları, yüzünü göremediği çıplak bir kadınla, aynı masada ve karşılıklı oturmalarına rağmen, tek başına canlı canlı yiyordu...

Rüya etkilemişti…

İnanmadığı halde masanın üzerinde bulunan Gazi'ye ait 'Rüya Yorumları' kitabını karıştırdı.

'Istakoz' kelimesini buldu...

'Rüyada ıstakoz görmek, sıkıntıların atılacağı, mutluluğa kavuşulacağı, anlamındadır. Istakoz canlı ise, elinize çok para geçecek demektir.' yazılıydı.

'Çıplak kadın' kavramına baktı.

'Rüyasında çıplak kadın gören, evli ise boşanacak, evli değil ve sevgilisi varsa ayrılacak, demektir.'

İki kavramı birbiriyle yoğurdu. Zengin olacak, evlendiği kadınla veya sevgilisiyle ayrılacaktı…

Rüyası ve yorumu doğru çıksa bile Istakoz yiyecek kadar zenginleştiğinde birlikte olduğu bir kadından ayrılması sorun olmayacaktı. Bir başkasını bulabilirdi… Paranın gücünü biliyordu… Rüyanın 'ayrılık' kısmını önemsemedi.

Bu rüyaya inanmak geldi içinden... Hem şimdiye kadar böyle bir rüya hiç görmemişti... İşe alınma arifesinde böyle bir rüya görmek anlamlı olmalıydı.

Yeniden duyduğu kapı sesiyle irkildi. Yine tuvaletin kapısıydı.

Bu kez, İmece tuvaletten çıkıyor olmalıydı.

Rüyayla ilgili öznel yorumlarını, kapı sesinden sonra devam ettiremedi.

İmece, ön plana çıkmıştı...

İmece'yi düşünmeye başladı.

İmece, Gazi'de ne bulmuştu. Az yakışıklı bile sayılmayacak kadar çirkindi. Kısa boyluydu, hafif göbekliydi. Zenginde değildi. Bu kızı kendisine nasıl bağlamıştı?...

Kız, mutlaka kendisinin öngörmediği bir şey bulmuştu onda. Belki de bir vaatte bulunarak ikna etmişti. Nasıl olmuşsa olmuştu işte!..

Kendisini neden ilgilendiriyordu?... Alan memnun, veren memnundu. Kendisine ancak, 'Hıyar ayarı bozuk cacık içmek' düşerdi.

Yeniden susamıştı. Lokantada içtiği çorbalardan olmalıydı... Mutfağa yöneldi.

Holde İmece ile karşılaştığında bir şeyler söyleme gereksinimi duydu.

"Uyuyamadınız mı?..."

"Uykum kaçtı galiba."

"Kahve yapmamı ister misiniz?..."

"Zahmet olacak..."

"Sevinirim..."

Cezveye iki kahve fincanını karşılayacak kadar su koyuverdi. Bir kez daha içecekti sabah kahvesini... Onu kahve içmede yalnız bırakmamalıydı. Şu an, 'ev sahibi' etiketi kendi alnında yazılıydı.

Taşmak üzere olan kahvenin altını kapatırken, İmece'nin sesini duydu.

"Yardım etmemi ister misiniz?..."

Başını geri çevirdi. İmece, arkasındaydı.

"Teşekkür ederim. İşte sıcak kahvemiz hazır," dedi.

Doldurduğu fincanlardan birine altlık ekleyerek, İmece'ye sundu.

"Ay! Buram buram kahve kokuyor!... Köpüklü de olmuş," diyerek iltifat eden İmece'nin sözlerine güldü.

"Bende salep pişirdim sanıyordum," diye karşılık verdi.

"Salep için biraz esmer değil mi?"

Espriler karşılıklılık esasına göre yürüyordu. Her ikisi de pes etme niyetinde değildi.

En son ağzının ucuna gelen lafları geri aldı Özdal. İşin suyunu çıkarmamalıydı. Fazla ileri gitmemeliydi.

Her ikisi de dudak payı olmayan fincanlarındaki kahvenin dökülmemesine özen göstererek, salona doğru yürüdüler.

Karşılıklı oturdular.

"Sigaranızdan alabilir miyim?"

Özdal, "Lütfen!..." diyerek uzattı ve yaktı.

İlk dumandan sonra, "Havalar hala ısınmadı," dedi İmece.

"Aynen öyle... Hatta gecikti bile."

Havadan konuşma sonlanmıştı. ‘Suyla' ilgili konuşacakları bir konu ise bulamamışlardı(!)

Sessizlik bozulmak içindi. Sessizliği bozma görevini Özdal üstlendi.

Gazi’den duymamışçasına, ilk tanışmalarda sorulması gelenekselleşmiş olanları sırasıyla yönlendirdi.

"Sahi bir yerde çalışıyor musunuz?"

"Bir butikte tezgahtarım."

"Gazi’yle nasıl tanıştınız?"

"Butiğimizin abonelerindendi. Aramızda oluşan sıcak iletişim... Yemeğe davet... Gerisi malum." Eklemede yaptı; "Gazi iyi çocuktur," diye.

Özdal, onayladı. "Gazi iyidir ..."

Sözlerine devam edemedi.

Kahve fincanını sehpaya koymak için eğilen İmece’nin göğüslerinin üst profilini görmüştü... Kalbinin titrediğini hissetti.

Cinsel organı hafiften irkildi ve sertleşti.

Gözlerini; onun göğüslerinden alıp, pencere camına çevirdi.

Yüksek bir binanın üstünde ufak bir parçası görünen gökyüzüne odaklandı.

İmece’nin yumuşak sesiyle, "Elinize sağlık... Teşekkür ederim... " demesi üzerine, gözlerini yeniden ona çevirdi.

İmece, saçını geriye atarak, "İzninizle ben bir banyo yapıp çıkacağım," dedi.

"Pazar günüde mi çalışıyorsunuz?"

"Yo! Hayır!... Annem merak edebilir. Eve gitmem gerekiyor."

Kadın bakışlarının anlamını hissetmiş miydi?...

Ne de güzel konuşuyordu!...

Yaşı, yirmi beş-yirmi sekiz arası olmalıydı. Patronu ondan memnun olmalıydı... Böyle bir tezgahtarla muhatap olan bir müşterinin; -hele erkekse- alışveriş yapmadan butiği terk etmesi ancak istisna olabilirdi...

İmece, banyoya girmişti. Kapı gıcırtısından anlamıştı...

Gazi, kaç kez kendisine, 'Kapı menteşelerini yağla!' demişti?…

'Yarın hallederim,' diyerek sürekli ertelemişti...

İyi ki Gazi'nin bu isteğini yerine getirmemişti…

Kapı gıcırtıları hoşuna gidiyordu. Bir insanın bir yere girip çıkması vurgulu olmalıydı. Sesli uyarıları almadan evin herhangi bir bölümüne girip çıkmanın kıymeti harbiyesi olur muydu? Bir yere giriş ve çıkış görkemli olmalıydı. Ses vermeliydi...

Bu düşüncelerine güldü içinden.

Tuvalete gitme gereksinimi duydu.

Tuvaletde işini görürken, banyodan gelen su sesi ve ancak şampuanla yıkanırken çıkabilecek, 'Şalap!.. Şılap!...' seslerini duyuyordu. Aklına, yabancı menşeli bir şampuan reklamında yıkanan bir kadının hayali gelmişti.

Organı sertleşti...

Olabildiğince yükselmişti.

Eliyle okşayacakken vazgeçti...

Boşa harcama olacaktı...

Tuvaletten çıktı. Islak ellerini havluyla kuruladı.

Tuvaletin bitişiğinde bulunan banyo kapısının üçte birini oluşturan buzlu camda belli belirsiz ve ayrıntıları görünmeyen silueti izledi bir süre.

Yetmemişti... Kapıya iyice yanaştı. Eğildi. Sol gözünü kırparak, sağ gözüyle anahtar deliğinden baktı. İmece'yi, göbeğinden dizlerine kadar olan kısmıyla görebiliyordu...

Kalbi titriyordu. Beynine kan hücum ediyordu. Elleri, bacakları titremeden kaynaklı güçsüzlük içindeydi.

İzlemeyi sonlandırmalıydı. Fazla dayanamayacaktı. İyice tahrik olmuştu.

Bir hata yapabilirdi.

Doğrulmadan usulca birkaç adım geri çekildi…

Salona geri döndü.

İçinde bıraktığı oksijeni eksilmiş havayı boşalttı.

Bolca soluk alıp verdi...

Geçen gecenin eksikliğini yakalamıştı. Tatmin olmayan tek şey cinsel açlığıydı...

Bunda, takip ettiği bir kadının kolları arasına aldığı bir anda kaybolmasından oluşan hayal kırıklığının doğurduğu kinde vardı.

Cinsel birlikteliğe iyice yaklaşmışken, sekteye uğratılmasından kaynaklı içsel hasarı tamir etmeliydi...

İçin için kaynıyordu.

Boş bir çuval gibi yığıldı kanepeye.

Gazi'nin gitmeden önce söylediği sözler aklına gelmişti.

Gazi, güven istemişti...

Şüphelenmesine bozulduğunu belirtmişti ona.

Verdiği güveni boşa çıkarması kendisiyle çelişmesini sağlayacaktı.

Benliğiyle barışık yaşamalıydı.

Ama barışık yaşamanın yolu, içinden geleni yapmasından geçmiyor muydu?

Şu an içinden gelen seslere karşı koymaya dayanabilir miydi?...

Aylardır karşı cinsten herhangi biriyle bir birliktelik yaşamamıştı...

Hem Gazi'nin birçok kız arkadaşı olmuştu. Ne kadar özel olabilirdi İmece, onun için.

İleride bundan da vazgeçerdi.

Hem ismi 'İmece' değil miydi?...

İmece; 'yardımlaşmayı, ortaklığı' çağrıştırmıyor muydu?...

İmece'den kendisine yardımcı olmasını isteyecekti.

Kabul etmezse, 'aramızda kalsın,' diyecekti.

Hem bu düşüncenin oluşmasında, onun payı yok muydu?...

Gazi'nin ısrarına rağmen evine dönmemiş, bornozunu çıkarıp kıyafetlerini giyinmemiş, duş almış olmasına rağmen, yeniden banyoya girmiş, 'şalap, şılap seslerinin' duyulabileceğine aldırış etmemişti…

Ya, Gazi'ye duyurursa?... Bir süre daha bu evde kalması hayal olacaktı...

İş bulmuştu... Çokta zorlanmayacaktı... Valizini alır, çeker giderdi.

Bu sırada üzerindeki gömleğin düğmelerini usulca çözdüğünü fark etti. Kesin karar vermediği bir olgu, kendiliğinden gerçekleşiyordu...

Hakimiyetini kaybetmişti!... Kendisine hükmü kalmamıştı...

Koyuvermişti kendini; arzularının kucağına...

Şimdi çırılçıplaktı. Banyoya yöneldi. Buzlu camdaki siluet izdüşü-mü, İmece’nin banyo uğraşının süregeldiğini gösteriyordu.

Kapının kolunu aşağı indirip, hafifçe öteledi. Buna rağmen gıcırtı çıkmasını engelleyememişti. Keşke Gazi’nin dediğini yapmış olsaydı... Yağlasaydı kapının menteşelerini...

"Ne oluyor?..."

Şampuan köpüklü gözlerini aralayarak bakıyordu Özdal’a...

Özdal, kapıyı kapadı... Banyoda ve İmece’yle karşı karşıyaydı.

Duş telefonunu yüzüne doğru tutarak çabucak durulayan İmece, "Ne anlama geliyor bu?..." diyerek yeniden bağırdı.

Özdal, içinden gülüyordu. Sorulacak soru muydu bu?... Soyunuk vaziyette banyoya girmiş olan birinin amacını bilemeyecek kadar yetişkin değil miydi İmece?...

Anlamsız soruya anlamsız bir yanıt vermeliydi.

"Duş almaya geldim!"

İmece, kapının arkasında bulunan bornoza elini uzatarak, "Ben çıkıyorum," dedi yapmacık bir sinirle.

Özdal, sırtını kapıya dayadı.

İmece ne kadar geri çekilse de, Özdal’la karşı karşıya kalma pozisyonunu banyonun darlığından dolayı değiştiremeyecekti.

"Ayıp değil mi? Hiç utanmıyor musun, arkadaşının sevgilisine sulanma-ya?.."

"Arkadaşım bilmeyecek. Benden laf çıkmaz."

"Bana el uzatırsan, avazım çıktığı kadar bağırırım!..."

"Komşular, televizyondan çıkan bir kadın sesi sanacaklar."

İmece, çevresine göz attı. Hemen teslim olmamalıydı.

Sabunluğun üzerinde kullanılıp atılan cinsten bir tıraş bıçağını gördü.

Sağ eliyle kaptı... Jilet bıçağını sol bileğinin üzerine tuttu.

"Bir adım daha atarsan damarlarımı keserim!"

Özdal, "Bu jiletle olmaz," diyerek onu şaşırtmayı başardı.

İmece, jileti gözüne doğru yaklaştırıp, "Neden olmasın?" dediği anda, jilet el değiştirmişti…

Bir kazaya uğramadan jiletin elinden alınmasına sevindiğini belli etmedi.

Evet, karşı koyduğunun keskin mesajını vermişti. Bu kadarı yeterliydi…

Özdal, kaptığı jileti, açtığı banyo penceresinden, apartman ara boşluğuna fırlattı.

Avını egemenliği altına alan bir avcı rahatlığına ermişti şimdi.

"Sende istiyorsun, biliyorum."

"İstemiyorum!"

"İstiyorsun!"

"İstemiyoruuum!!!"

"İstiyorsun işte!""

"İstemiyorum işte!"

"İstiyorsun!... İstiyorsun!..." İSTİYORSUN!..."

"Hiçte bile!... Hiçte bile!..."

"Gazi'de ne buluyorsun anlamıyorum."

"Onu seviyorum."

"Pışşşttt! Ufak at da civcivlerde yesin!... Doğrusunu söyle!"

"Sempatik buluyorum!"

"Başka?"

"Ne dememi bekliyorsun?"

"Doğrusunu..."

"Doğrusu ne?"

"Sen söyle."

"Yok siz söyleyin. Söylediklerim doğruydu."

"Ancak eksik doğru olabilir."

"Tam doğruyu siz söyleyin o halde."

"Seni meşhur edeceğini söylemiştir."

İmece, önünü kapamada kullandığı her iki elini, farkında olmadan yanlara açtı.

Şaşkınlık ifadesiydi bu.

"Gazi mi söyledi?..."

"Hayır! Tahmin ediyorum... İlk değilsin, son da olmayacaksın. Şimdiye kadar şöhreti yakalattığı birini görmek nasip olmadı. Havası olsaydı şimdiye kadar bana iş bulurdu medyada."

Doğru söylüyor olabilir miydi?... Olabilirdi. Gazi, her gün bir başka günü beklemesini söylüyordu sürekli…

‘Genel Müdürün işi çıktı... Daha sonra...’

‘Randevu ayarladım, hep birlikte yemek yiyeceğiz...!’

‘Ama bir sorun çıktı...’ gibi umuda ya da ertelemeye yönelik birçok sözlerinden zaten şüpheleniyordu.

Gazi karşısında duran arkadaşıyla hiç karşılaşmaması için elinden geleni yapmamış mıydı şimdiye kadar?...

Arkadaşının Bay Doğrucu rolüyle, doğruları kendisine aktarmasından çekinmiş olamaz mıydı?...

Eğer Özdal’ın dediği doğruysa aptal yerine konmuştu. Kandırılmış ve kullanılmıştı. Sevmediği ve ömrü boyunca da seveceğine inanmadığı biriyle, onlarca kez aynı yatağı paylaşmış, onu etkilemek için zorlamalı teknik yatak hareketleri sergilemişti boşu boşuna.

Özdal’ın konuşması üzerine düşüncelerinin devamını geleceğe bıraktı.

"Gazi’nin çalıştığı medyanın en üst yöneticilerinden biriyle bağlantıya geçtiğimi sende duydun, özel kartını sende gördün, değil mi?"

Özdal, karşısında duran çıplak bedenin gevşediğini hissediyordu. Devam etti.

"Ben sözümde dururum. İki gözüm önüme aksın ki... Hedefinde ne var, ne olmak istiyorsun? Hadi çekinme söyle..."

İmece, çabuk toparlanmıştı. Yeşilçam filmlerindeki bir oyuncu gibi rol kesmeye başladı.

"Bedenime sahip olabilirsin, ama ruhuma asla."

Sesi; banyo ortamlarında çıkan bildik akustik özellikte yankılanmıştı.

Özdal’ın tiz kahkahaları bu akustik sesleri banyo ortamından kovdu.

Ciddileşti aniden...

"Film sanatçısı mı?... Ses sanatçısı mı?... Ne olmak istiyorsun hadi söyle?"

Doğal sürmeli, çevresi çökük, geniş gözleri kısıldı.

Yüksekliği düşük, eni geniş burnu titredi. Ağlamak istiyordu.
Karşısındaki adam, düpedüz kendisiyle dalga geçiyordu?...
Gazi, aylarca dalga geçmişti...
Şimdi onun arkadaşı mı başlıyordu?...

Özdal, ani değişimler sergiliyordu. İmece'ye yanaştı. Gerektiğinde uzayan ve kısalan bildik organ, her titreyişinde hafiften dokunuyordu karşı cins tenine...

Kolundan hafifçe tuttu. "Ben ölüm meleği değilim, kızım! Ruhunu ne yapayım. Ölü bedenini ne yapayım. Bana halihazır dipdiri bedenin gerekli, bedenini arzuluyorum. Tamam mı? Bırak bu Yeşilçam sakızı ayaklarını!..."

"Bana zorla mı tecavüz edeceksin?..."
Ses korkudan ziyade merak imalıydı.

"Ben filmlerde gördüğün tecavüzcülerden değilim. İstemiyorsan bırakırım, tamam mı?"
"İstemiyorum!..."
"İnandırıcı değil."
"Söylüyorum ya."
"Yetmez!"
"Sizi ikna etmek için ne yapmam gerekiyor?..."
"İçindeki sesi, seslendirmeni istiyorum."

Özdal, bedeninin iyice ürperdiğini hissediyordu.
Bu kez, ürperti arzularından değil, iyice etkisini hissettiği banyo serinliğindendi. Sıcak su akışının bıraktığı sıcak etki ara zamanda yok olmuştu.

Şofbenin bağlı olduğu musluğu, eğilip açtı. Yere akan suyun sıcaklığı çıplak ayağına ulaşınca kendini daha iyi hissetmeye başladı.

İmece, kendi kendini sorguluyordu.
Bu kadar inatlaşma yetmez miydi?... Gazi'den, Genel Müdür Cesi hanımın masa arkadaşı olduğunu birçok kez dinlemişti. Bu sabah bunun yalan olduğunu Özdal'la konuşurlarken anlamıştı.

Cesi hanımın özel kartını taşıyan ve bugün için randevu almış biri karşısındaydı ve çırılçıplaktı. Arzu doluydu. Bedenini istiyordu. Onun isteğini, kendi isteğiyle takas edebilirdi. Bir şeyler vermek, bir şeyler alabilmenin yolunu açabilirdi… Hem söz veriyordu...

İstediği şey kendisinin kayıp hanesine yazılmayacaktı. Kendisinden kıyafet, para istemiyordu. Bedenini geçici olarak kullanmak istiyordu. Bedeni şeker değildi. Erimeyecekti... Kullanılmadan dolayı miadını doldurmayacaktı. 'Yarar' olasılığı yüksekti... Hem aralarında kalacaktı... Gazi'nin duyması halinde, ona karşı koyduğuna; hatta jiletle intihar teşebbüsünde bulunduğuna dair bir kozu dahi vardı elinde…

"Odaya gidelim!" dedi, bedeniyle Özdal'ı hafifçe iterek.

"Acele etme!... Önce senden bir ricam olacak."

'Ne gibi?' dercesine baktı İmece.

"Saçını topuz yapmanı istiyorum. Sırt kısmın bana dönük ve duştan su akıtarak bol şampuanla vücudunu yıkamanı!..."

"Az önce yıkanmıştım..."

"Biliyorum..."

"Eeee?..."

"Hani televizyonda yabancı bir şampuan reklamı var ya... Duşta bir kadın yıkanıyor..."

"Eeeee!!!"

"Hep ona dokunmak istemişimdir."

"Şimdi bu reklamın ne ilgisi var?"

"Onun gibi görünmeni istiyorum."

İmece, anlamıştı. O kadın gibi duruş göstermesini istiyordu. Karşısındaki adamın takıntılarından biri olmalıydı bu.

Reklamı iyice ve ayrıntılarıyla hayalinde canlandırarak uygulayabileceğine kendisini inandırdı.

Ama önce, "Peki neden?" diye sorması gerekiyordu.

Sordu.

Özdal, kısa bir duraklama geçirdi. Nasıl ve nereden başlayacağını bilemiyordu. Fantezi ve erotizm konularından söz etmekle, belki dakikalarca sürebilecek bir tartışmanın kapısını aralamış olacaktı. Bu konulara girmeyecek kadar akıllıydı.

"Kimbilir... Belki de reklam filmlerinde oynayabilip oynayamayacağını anlamak istiyorum," demek en iyisiydi.

İmece, ya kendisine uyum sağlamak için harekete geçmişti. Ya da gerçekten 'reklam filmi' masalına inanmıştı...

Uzun saçlarını; kıvırarak dolayıp, ensesinin üstünde toplayarak, topuz saç biçimine dönüştürmüştü bile.

Sırtını Özdal'a döndü. Duşun altına girdi. Damla damla akacak kadar suyu açtı. Başını çok hafif sağa çevirdi. Çenesinin sağ kısmını, sağ omzuna yasladı. Eline bolca aldığı şampuanı omuzlarından aşağıya doğru, okşarcasına yaymaya başladı.

Özdal'ın sesi de bedeni gibi titremeye başlamıştı.

"Evet! Evet! İşte böyle... Böyle istiyordum."

Usulca az açık duş musluğunu kapadı. Şampuanlı bedene, bedenini değdirdi. Derinden soluklanıyordu. Bedenini, arada çekerek, aşağı yukarı kaydırarak 'badana' hareketleri yapmaya başladı.

Hani o tecavüzden daha az cezası olan suç eyleminden...

Şampuandan kaynaklı kayganlık, bedensel hareketlerine kolaylık sağlıyordu.

İmece, birden durdu. Ya Gazi gibi bu da kendisini oyalarsa?... Ekerse... Ekilirse?... Karşılığını vermeksizin, yararlanırsa?... Geleceği göremezdi... Aynı hataya ikinci kez düşmemeliydi. En iyisi peşinen bir karşılık almaktı... Hiç olmazsa vaadine aykırı davransa dahi, ondan elde ettiğiyle avunur, içinde kandırılmışlığın var edeceği boşluğu doldururdu…

Aklından geçeni söyleyip söylememe tereddüdündeydi.

Özdal'ı hafifçe itekledi.

Özdal, olumlu gelişimin aniden kesilmesine sinirlendiğini belli etmemeye çalıştı.

"Ne oluyoruz?..."

Söylese miydi?... O, çekinmeden arkadaşının sevgilisine göz koyabiliyordu. Ondan utanmasına gerek yoktu... Nasıl anlarsa anlasındı...

Gidip başkalarına mı anlatacaktı?... Anlatamazdı... Kendi anlatacakları en az onunkiler kadar tehlikeliydi.

"Biraz konuşabilir miyiz?..."
"İşimizi bitirdikten sonra konuşssak?..."
"Hayır!.. Önce konuşalım."
"Buyur konuş o halde... Ama kısa olsun... Ortamımızı bozmasın..."
"Bilmem ki nereden başlasam?... Arkadaşın Gazi benim hakkımda sana bişeyler söylemiş miydi?.."
"Nasıl bişeyler?..."
"Ne bileyim... Bişeyler işte!"
"Senin hakkında pek bir şey söylemedi. Sadece iyi anlaştığınızı, iyi bir kız olduğunuzu, birbirinize sırılsıklam aşık olduğunuzu filan söylemişti..."
Beklediği yanıt bu olmasına rağmen, hayret ifadesini yüzüne verdi.
"Hayret!..."
"E?..."
"Benim profesyonel olduğumu söylemedi mi?"
"Anlamadım?..."
"Ben profesyonelim, dedim!"
"Ne de profesyonelsin?..."
"Anla işte!..."
İmece, başını utangaç bir edayla eğmiş, gözlerini kısmıştı.

Özdal'ın ise beyninde şimşekler çakmaya ve cinsel organı yükselişten inişe geçmeye başlamıştı. Öngöremediği bir durumla karşı karşıyaydı. Gazi'nin 'bana çok bağlı, benden başka erkek eli değmemiştir,' diye hakkında överek konuştuğu kadın, karşısında duran kadın mıydı?...
İmece'nin, 'Profesyonellikten' kastının; 'para karşılığı seks yaparım' anlamında olduğunu sezmişti.
Bu ortamda 'profesyonel' kelimesini başka hangi anlamda kullanabilirdi ki?...
Buz gibi olmuştu... Her türlü tepkiye hazırken, aklının ucuna bile gelmeyecek bir teklifle karşılaşıyordu...
Cebinde parası olsa çıkarıp verecekti. Değerdi onunla yatmaya…
Olmayan parayı ise var edemezdi.

Sinirlendiğini belli etmemeye çalışarak, kendisini soğutan bu kadına hak ettiği dersi vermeliydi. Hatta öyle bir duruma getirmeliydi ki; birlikte olmak için yalvartmalıydı kendine...

"Profesyonelliğin anlamını bilmiyorum."

"Gerçekten bilmiyor musun?"

"Bilsem sormazdım."

"Uzman olduğu bir alanda para karşılığı iş yapmak..."

"E sen ne iş yapacaksın..."

"Bana teklif ettiğin işi."

"Hangi işi?... Reklam işini mi?..."

"Oh ne kadar safsın," dedi. Sıkıldığını belli ederek. "Senle yatmamı istiyorsan önce para vermelisin."

"Senden bunu beklemezdim."

"Bu senin yorumun."

"Peki para vermezsem benimle yatmayacak mısın?..."

"Herhalde yani..."

"Zorla sahip olabilirim."

"Kendimi yerden yere atarım."

"Peki peki anladım! How many?..."

"Efendim?"

"Kaç para istiyorsun?..."

İmece, ne kadar para istemesinin uygun olacağına karar veremiyordu…

Bir anlık tereddüdü çabuk kayboldu.

En iyisi yüksekten başlamaktı...

"100 dolar!"

Özdal, kıvama girmişti.

Hem de dolar istiyordu...

"Avustralya doları mı? Kanada doları mı? Amerikan doları mı?..."

İmece, para karşılığı yatma teklifini ilk kez birine yapıyordu. Acemiliğini belli etmemeli hemen yanıtlamalıydı.

Döviz kurları konusunda pek bilgisi yoktu. Galiba, 'amerikan doları' daha kıymetliydi...

‘Ahlaksız teklif’ filminde kumarbaz kocaya, karısıyla seks yapma teklifi yapan yine kumarbaz rolündeki başrol oyuncusu 'amerikan dolarını' telaffuz etmişti. Anımsıyordu...

Bir an kısa bir utangaçlık daha yaşadı. Olsun... Karşısındaki adam öncelikle 'ahlaksız teklifte' bulunarak bu teklifi hak etmişti.

Özdal, sorusundaki seçenekleri teke indirerek yenilemişti.

"Amerikan doları mı?..."

"Evet!... Amerikan doları olsun."

Bu yanıtı alacağını bile bile sormuştu.

"Biraz indirim yapsan," dedi, indirim yapılsa dahi ödeyecek parası olmadığı halde.

"Senin için 70 dolar olur."

"Daha in..."

"Kısa sürerse, elli dolar... Daha fazla indiremem..."

"Borca olmaz mı?..."

"Peşin ve nakit!..."

Bu lafı çalıştığı butikte öğrenmişti... "Peşin ve nakit!..."

Özdal, bir senaryo kurma çabasındaydı. Onu sıkıştırabileceği bir alana çekmeliydi. Haddini bildirmeliydi. Bir yatma karşılığı istenen paraya bak!... Gazi’ye bedavayken, kendisinden para istiyordu. Ukalaca hareketler ediyordu. Davranışları iticiydi.

Bir şeyler söylemeliydi. Bir şeyler yapmalıydı... Göz göre göre böyle bir davranışın altında kalmamalıydı.

"Biliyor musun, yanlış adama çattın..."

"Neden?..."

"Bende profesyonelim."

Şaşırma sırası İmece’deydi.

"Ne demek istiyorsun?..."

"Jigoloyum... Arzu eden kadınlarla para karşılığı yatıyorum."

"Ay’nanmıyorum. Hah, hahhahhah!..."

Özdal’ın ciddiyetini koruması üzerine kahkahalarını kısa kesti.

"Gazi bu yönümden sana söz etmiş olmalıydı."

İmece, denilenlere inanmak üzereydi.

"Hiç söz etmedi."

"Garip!... Benim geçim kaynağım bu... Nasıl geçiniyorum, sanıyorsun?"

İmece'ye mantıklı gelmişti. Ailesinin durumunun iyi olmadığını, işsiz olduğunu Gazi'den öğrendiği bu adam nasıl geçiniyordu?... Gazi'nin verdiği harçlıklarla geçinmesi İstanbul gibi bir yerde olanaksızdı. Gazi ne kadar da saftı... İnanıyordu ki, Gazi'nin bundan haberi yoktu. Yoksa kısıtlı bütçesiyle bu adama neden yardımcı olsundu?...

"Profesyonelliğin beni ilgilendirmiyor. Dediğim gibi; istediğim parayı vermezsen benle yatmayı unut!"

Kendini kutladı içinden, İmece. Güzel konuşmuştu. Konuyu noktalamıştı.

"Sen en son elli dolar istemiştin. Benim bir saatliğim ise yüzelli dolar."

"Beni ilgilendirmiyor."

"Benle yatmak istiyorsan yüzeli dolar vermen gerekiyor. Hem de peşin ve nakit... "

"Senle yatmak isteyen kim?... Neyse ben çıkıyorum. Anlaşamayacağız."

Özdal, kapıya sırtını dayayarak engelledi onu.

"Daha konuşmamız bitmemişti. Bir hesap yapalım. Sen bana yüz elli dolar ver. Bende sana elli dolar vereyim. İşi bitirelim."

Başıyla teklifi olumsuzlayan İmece'ye ikinci teklifi yaptı.

"Takas yapalım. Sen benden elli dolar isteme, bende senden yüz elli dolar almayayım."

"Boşversene... Kapıdan çekilmezsen bu kez gerçekten kıyameti koparacağım!"

Özdal'ın yüzü kıpkırmızı olmuştu. Sesini sertleştirerek, "Borcunu öde, çıkmana izin vereyim." dedi.

"Ne borcu?..."

"Bir kahve hazırladım... Banyoda size dokundum. Biraz muhabbet ettik. Zamanı mı aldın."

"Eeee???"

"Bu muameleler karşılığında normalde 75 dolar alıyorum. Hadi sen elli dolar ver!"

"Vermezsem?..."

"Vermezsen, çıkamazsın..."

"Yanımda o kadar para yok... Sonra versem?..."

"Peşin ve nakit çalışıyorum."

İmece, çıplak ayaklarını karoya birkaç kez vurdu.

"Of Off!... Of Of"

Özdal, kollarını göğsünde bağdaştırarak İmece'nin tepkilerini zevkle izlemeye başlamıştı.

"Hadi iyisin... Bugün iyi günümdeyim. Senet versen de olur... "

İmece, senedin anlamını biliyordu. Ödemediği takdirde, annesiyle birlikte kaldığı eve, belki de işyerine yazı gelecekti. Sonra da haciz gelecekti. 'Ne borcu?' diye sorulduğunda yanıt vermekte zorlanacaktı...

Bir belaydı karşısındaki adam. Ondan kurtulmanın en kolay yolu onunla yatmaktı...

"Bela mısın sen?... Hadi istediğin gibi olsun... Yatalım..."

Özdal, yeniden ve birkaç kez "Önce para?..." derken samimi değildi.

Sarılan bedenin sıcaklığı kendisini yumuşatmıştı.

Arzu ettiği sonucu elde etmişti. Oluşan güzel ortamı bozmanın anlamı yoktu. Sarılmaya karşılık verdi.

Gerisi bildik, altına kırmızı nokta konabilecek, on sekiz yaşından küçüklerin, altmış yaşından büyüklerin, kalp rahatsızlığı çekenlerin, muhafazakar kesimin, erotizmden hoşlanmayanların seyretmemesi, duymaması, okumaması gereken ve tahmin edilebilecek fiziksel eylemlerdi.

Tek yanlı başlayan, iki yanlı süren kaygansı eylemler, "Duhul" ile sonuçlanmıştı.

"Biraz üşüdüm. Yatak odasına gidelim," teklifi İmece'den geldi.

İmece birkaç saniyelik sabır göstermiş olsaydı, Özdal'da aynı istemde bulunacaktı.

Banyoda yapılabileceklerin tümünü karınca kararınca gerçekleştirmişlerdi.

Birbirlerini bolca şampuanladılar. Bolca suyla duruladılar…

İmece, bornoz giyindi.

Özdal, büyük havluyla kurulandı. Havluyu vücuduna saracakken vazgeçti.

Nasıl olsa bu işin birde yatak finali olacaktı...

Gazi'nin yatağı çift kişilikti. Final için uygundu. İmece yabancılıkta çekmeyecekti. Geceyi geçirdiği bu yatağa aşina olmalıydı.

Gazi'nin yatağında, her ikisinin birlikte sahnelediği oyunun özeti bilinen cinstendi. Bazı ayrıntıları vermek bilineni pekiştirmek olabilir miydi?... Yoruma bağlıydı...

-Ağızdan ağıza salya alışverişi...

-Ağızdan ağıza az oksijenli bol karbonlu üflemeler...

-Şampuan, ter ve salgıdan oluşan koku...

-Fiziksel sürtünmelerin açığa çıkardığı enerji...

-Oluşan bedensel sıcaklığın, saçlarındaki nemin buharlaşmasına katkısı...

(Ama saçlardaki nemin azalmasında, kirli ve yumuşak yastıkların payını inkar etmek, yastıklara yapılabilecek en büyük haksızlık olacaktı...)

-Cinsel işlev bittiğinde genelde olan olgu meydana gelecekti...

Ve geldi.

İçlerinden biri oyunbozanlık yapmalıydı...

Ve yaptı.

Bu şeref İmece'ye ait olacaktı...

Ve oldu.

"İlk ve son olacak!..."

Özdal, duymazlıktan geldi.

"Sana bir şey sorabilir miyim?..."

"Sor..."

"Gerçekten Profesyonel Orospu musun?..."

"Ödeme yapsaydın ilk kez gerçekleştirmiş olacaktım. Ya sen Jigolo musun?..."

"Değilim. Kandırdım seni..."

"İnandırmıştın beni…"

"Bir şey daha sorayım... Jileti elinden almasaydım bileğini kesecek miydin?..."

İmece, katıla katıla güldü. Gülmenin verdiği şiddetle alnı dahi kırışmıştı...

"Manyak mıyım ben... Hayatımın baharının daha birincisini bile yaşayamadan..." Konuyu değiştirmek için ekledi. "Senin bir jigolo kadar kabiliyetli olduğunu itiraf etmem gerekiyor."

Özdal ‘İltifatı’ teşekkürledi.

"Ama buna rağmen seninle arkadaş olarak kalalım. Kesinlikle bir daha birliktelik yaşamak istemiyorum!..."

"Ya Gazi ile?..."

"Onunla arkadaşlığımı dahi devam ettirmeyeceğim."

"Benimle neden sürdürmeyi düşünmüyorsun?"

"Etik bulmadım. Beni başkalarıyla karıştırmanı istemiyorum. İkimizde hata yaptık. Tekrarlamayalım..."

"Ben aynı düşüncede değilim."

"Önemli olan benim düşüncem..."

"Yazık!... Bende senin için iyi şeyler düşünüyordum."

"Ne gibi?..."

"İşe başladığımda sana da iyi bir iş ayarlayacaktım."

Son cümle sihirliydi. Etkiliydi. Etkileyiciydi... Etkisini gösterdi. İmece’nin 'oturma' şeklindeki pozisyonu, 'başı öne eğik' pozisyona dönüştü.

Derhal yanıt vererek basit edilgen bir yapı sunmamalıydı. Maymunun gözü açılmıştı, çabucak kabullenmemeliydi... Ama, ‘Fazla naz aşık usandırırdı.’ Özdal kendisinden usanmamalı, caymamalıydı.

Beyni ve bağırsakları sıkışmıştı...

Tuvalete gitmeliydi...

Tuvalet gereksinimini giderirken, düşüncelerini toparlayacak ve nasıl davranması gerektiğine karar verecekti.

İzin isteyerek tuvaletin yolunu tuttu.

***

Beş Yıl Sonra

Taksim meydanı, aynı gayeyle akın akın gelen insanları konuk ediyordu bugün.

Üzerlerinde ve taşıdıkları flama ve afişlerde, suça konu olabilecek bir nesne ve içerik bulundurmayanlar, alana alınmaya hak kazanıyordu.

Meydan, tencere ve kapakları ellerinde bulunduran kadınlı erkekli insanlarla doluşmuştu.

Yoksul halk tarafından düzenlenen miting, ‘Açlık ve İşsizlik İşkencesini Protesto’ isim ve temalıydı.

Mikrofonda söylenen şiirler, söylemler, sloganlar ile arada olan boşlukta, kasetten yükselen ezgiler hep ‘açlık’ temalıydı.

Tencerelere vurulan kapakların çıkardığı metalik seslerde, "AÇ-IZ!" notalıydı.

Bu seslerin ritmine uygun, fakat heceleme kuralına uyumsuz hep birlikte söylenen sözcükler de aynıydı;

"AÇ-IM!" ‘AÇ-IZ!’ "AÇ-LAR!"

Mikrofondaki gür ses, topluluğu heyecanlandırmaya, canlı tutmaya yönlen-diren bir ses rengine sahipti.

"EY TOPLUM!... NASILSINIZ?..."

Kapaklarıyla, tencerelerine vuran topluluk bireyleri yanıtlamakta gecikmiyordu.

"AÇ-IZ!" ‘AÇ-IZ!’ "AÇ-IZ!"

"DUYAMADIM!!!"

"AÇ-IZ!" ‘AÇ-IZ!’ "AÇ-IZ!"

"TENCERELERİNİZ NE DİYOR?!!!"

Bu soru geldiğinde; sadece kapakları, ‘AÇ-IZ!’ ünlemini verecek notada iki kez tencerelerine vuruyorlardı.

Topluluğun geneli kendi bağırlarından çıkan türkü formatındaki ezgilerden hoşlanmasına rağmen, metal tencerelerden çıkan birkaç hecelik metalik ezgiyle yanıt veriyorlardı. Bu onlar için çokta önemli değildi. ‘AÇ-

IZ!’ kelimesinin yabancı ezgilerde karşılığı farklı olsa da, duygu ve düşünce anlamı hep aynıydı. Aynı üzücü imgeyi anımsatan kalıplardı.

'Türkiye Genel İşsizleri ve Asgari Ücretli İşçilerinin Gayrı Resmi Konfederasyonunun' düzenlediği bir mitingdi bu...

Aç bırakılmalarına, aç kalmalarına... İstatistik Enstitüsünün belirttiği kişi başına düşen 3000 Amerikan doları yıllık gelirin çalışanların ellerine geçmedi-ğini, işsizlerin ise iş bulamadıklarını ifade etmeye yönelik bir mitingdi.

Yetersiz olmasına rağmen yine de ellerine geçmeyen kişi başına düşen bu geliri; gelirlerine ekleyenleri, eklenmesine neden olanları, buna sessiz kalanları uyarmak... Sorumlu olanların kulaklarına, kulak tırmalayıcı mekanik, metalik seslerle mesaj verme ve merhamete getirme amaçlıydı...

Tencerelerin birçoğu ucuz cinsinden alüminyumdu. Hafifti, taşınması kolaydı. Kapağıyla temasta çok ses çıkartıcıydı.

Bu tencerelerin sahiplerinin birçoğunun evinde et yeme sorunu, çözülmeden aşılalı uzun bir süre olmuştu. Bulgur pilavı pişirebilip, pişirememe konusunun asıl gündemlerini işgal etmeleri ise azımsanmaya-cak bir süreye tekabül ediyordu.

Topluluk; değişik dinlere, dillere, mezheplere, siyasi görüşlere, zevklere, ırklara sahip ufak grupları barındırıyordu. Her grup, ait olduğu yapının alt kısmını teşkil ediyordu. Açlık sorununu belirsiz bir süreye kadar yaşayacak alt kesimi...

Kendi asli gruplarında belli bir kesimi, kişi ve kişilikleri yukarıya çıkarmada aracılık yapmış, merdiven olmuş, duygu ve düşünceleri, emekleri sömürülmüş insanlar...

İhanete uğramış insanlar...

Yükselttiklerinin, yüksekten baktığı süjeler olmuş insanlar...

Yükselttikleri insanlar için önceden yırtılan gırtlaklar, ilk kez kendileri için yırtılıyordu... Bu kez bağırtılarının boşu boşuna olmadığının bilincindeydiler...

Önderlik yoktu... Birileri için bağırmak yoktu... Birilerinin sıkıntılarını çözmek için değildi... Kendileri içindi bağırtıları...

Kendilerine ihanet ederler miydi?...

Sorun değildi. Kârı ve zararı kendilerine ait olacaktı...

İçlerindeki öfkeyi ne kadar dışavurumlasalar o kadar rahatlayacaklardı.

Açlardı...

Aşırı öfke yüklenimi, şişlik yapmıştı...

Nefes almakta zorluk çekiyorlardı.

Kusmaları gerekiyordu.

Kusma ortamıydı bugün...

Her taraf kusmuk kusmuk olmalıydı...

Hatta mitingin ikinci adı, ‘Kusmuk Mitingi’ olmalıydı.

Klasik tükürük tepkisi zamanaşımına uğrayalı yıllar olmuştu.

21. y.y.da tükürük yeterli değildi dinginlik için...

Çevreciler, kusanlara ve kusmuklarına sinirlenirler miydi?...

Bir çevreci mikrofondan verdiği sesle rahatlatmıştı az önce...

"Toplumu ve çevreyi kirletenlere karşı kusmak, dezenfekte işlevi görür!" demişti.

Yeni sloganlara gereksinim vardı. Gereksinim, icat ediciydi. Topluluk yeni sloganlar buluyordu.

Mikrofondaki soruyordu. Ve yanıtını alıyordu.

"Aç mısınız!?... Tok musunuz!?..."

"Açlığa tokuz!... Tokluğa Açız!..."

"Ulusa sesleneyim mi?!"

"Hayıııırrr!..."

"Neden?!"

"Kulağımız tok!"

"Ulustan sesleneyim mi?!"

"Hayır!..."

"Neden!?..."

"Ulus biziz!"

"O Halde... Ne bekliyorsunuz?... Seslenin!"

Yine ağızlardan ve tencerelerden içeriği acı görkemli sesler yükseldi...

"AÇ-IZ!" ‘AÇ-IZ!’ "AÇ-IZ!"

"DUYAMADIM!!!"

"AÇ-IM!" ‘AÇ-IZ!’ "AÇ-LAR!"
"Kim Aç?..."
"Ben aç-ım!"
"Kimler Aç?"
"Bizler!"
"Doymayanlar?..."
"Onlar!"
"TENCERELER NE DİYOR!!!"
"AÇ-IM!" ‘AÇ-IZ!’ "AÇ-LAR!"

"Ey halk!... Düete hazır mısın?..."
Düet, aşık atışması biçimiyle gerçekleşecekti…
"Hazırız!"
"Dininiz?..."
"Farklı!"
"Irkınız?..."
"Farklı!"
"Mezhebiniz?!..."
"Farklı!..."
"Diliniz?"
"Farklı!"
"İdeolojiniz?..."
"Farklı!"
"Birleşik Noktanız Vaa mı?..."
"Vaa dır!..."
"Birbirinizden kız alıp vermeniz mi?..."
"Değil!"
"Ya!..."
"Yandaşlarımızca sömürülmek!..."
"Başka?..."
"İhanete uğramak!..."
"Başka?!..."
"Açlık!..."
"Aç bırakanlarla aynı gemide misiniz?..."
"Eveeettt!!!..."
"Gemi batarsa hepiniz boğulur musunuz?..."

"Hayır!..."
"Neden?..."
"Onların başka gemileri de var!..."
"Kusmaya hazır mısınız?"
"Eveeettt!!!"
"Başlayalım mı?..."
"Eveeetttt!!!"
"Biirr!!!... İki... Üç..."
"Bööööögggggg!!!!"

Topluluktakiler kusar gibi hareketler ve sesler çıkarmıştı.

Düet bir süre bu minvalde sürdü.

Yorulan mikrofonbaşı ile topluluk dinlenmeyi hak etmişti. Yeniden kolonlardan müzik ezgileri yankılanmaya başladı.

"Sesli-sessiz gemideyiz!
Batıran onlar!
Batan biz!..."
...
"Birbirimizden kız almış,
kız vermişiz!...
Verdiğimiz kızlar,
aldığımız kızlar;
eşleriyle ve çocuklarıyla birlikte aç!"

…
"Al dikerim, giyemem,
Bal yaparım, yiyemem,
Al satarlar, bal satarlar,
Emek para etmez alamam.
Ustam ölse, ne fayda
Mirasçısı olamam."
...

"Renk ayrık, ses ayrık!...
İhanete uğramak
          ile
açlık ve işsizlik;
vazgeçilmez ortaklık!..."

…

"Ulusa sesleniş!... Ulusa sesleniş!...
Aç mideye, tok kulağa sesleniş…

Ulustan sesleniş!... Ulustan sesleniş!...
Tok mideye, mühürlenmiş kulağa sesleniş!.."

…

"Çalışan Biz
Tüketen Onlar!
Kullanılan biz,
Kullanan onlar!...
Onlar ‘Evlat!…’
Bizler ‘üvey evlat?..’"

Daha birçok slogansal yeni ezgiler, topluluğu oluşturan bireylerin yüreklerine tercümanlık yapıyordu.

Ezgilerde ki sözler ‘donuk sloganlar’ değildi.

Estetik miydi?... Tartışılabilirdi.

Bireylerin duygularına tercüman olma yönünden özet imgeler içermesi yönüyle estetikti...

Hem alt toplumun ve bireyin estetik anlayışı, yukarıdakilerden farklıydı.

Yukarıdakilerin ‘Küfür edecekseniz de, estetize ederek söyleyin, rahatsız olmasın kulaklarımız!’ kuralına uymama bilincini olanca haşmetiyle sürdürüyorlardı.

Biliyorlardı ki; onların çıkardığı tüm kurallarda olduğu gibi, estetik kuralları da onların yararlarınaydı…

Uymak zorunda değillerdi.

Duygu ve düşüncelerini kabuklara büründürmeyeceklerdi. Varolan değerlerinde de böyle bir kural yoktu.

Gerçek; çıplak olmalıydı…

Gerçeklik, tüm çıplaklığıyla salına salına dolaşmalıydı, sokaklarda ve meydanlarda…

Mitingi izlemeye ve kamuoyuna izletmeye gelen medya gruplarının muhabirleri, boş durmuyordu.

Yanında beş yaşlarında bir kız çocuğu olan genç kadına, Körebe medyasının muhabiri Gazi, soru yöneltiyordu.

Kamera ve mikrofon, içi su dolu plastik bir torbaya yapılan çuvaldız etkisi yaratmıştı genç kadında.

İstese de zapt edemeyeceğini biliyordu, gözlerinden akan incecik yaşları... Silme ve sakınma gereği duymuyordu. Ağlamak ayıp değildi... Ayıpsa; bu ayıp öncelikle ağlatanlara aitti...

Gazi'nin sorusu, mitingin anlamına uygundu.

"Gerçekten aç mısınız?..."

Bu soruyu başıyla onayladı.

İkinci soru gelmişti.

"Çalışsanız?..."

"İşi kim kaybetmiş ki biz bulalım."

"Kocanız da mı işsiz?..."

"Bilgisayar teknikeri... İş bulduğunda çalışıyor..."

Derinden gelen hıçkırıklarla konuşmasına devam edemedi.

Kısa sürmüştü bu an...

Konuşmasına devam etti…

"Kocam çalışsa da çalışmasa da açız... Bir günlük ücreti, çocuğumun bir günlük gıdasını bile karşılayamıyor..."

"Başbakanın, ‘Devlet hangi birinizi doyursun?... Her şeyi Devletten beklemek olmaz!...’ sözlerine ne diyorsunuz?..."

Kadın, akmakta olan gözyaşlarını elinin tersiyle kuruladı. Hafif eğik belini doğrulttu. Göğüsleri ve başı dimdikti şimdi. Gözleri alabildiğince

açıldı. Alnında sinirli kırışıklar oluştu. Burun delikleri, bedenine daha fazla oksijen almaya çalışan bir astımlının ki gibi genişledi. Soluyordu... Solumaları mikrofona olanca canlılığıyla yansıyordu.

Gazi, kadının yanıtını soğukkanlı görünmeye azami gayret göstere-rek bekliyordu.

Sabrının meyvesini almaya başlamıştı.

"Biz dilenci değiliz... Bize ait olanı, bazı şirketlere, kişilere peşkeş çeken soygunculardan hakkımızı istiyoruz..."

Bir kısım bireyler az bir boşluk bırakarak çevrelerinde daire oluşturmuş, muhabir ile kadının diyaloglarını izliyor ve dinliyorlardı. Onlardan da benzer sesler çıkmaya başlamıştı. "Hakkımızı istiyoruz!... Hakkımızı!..."

Toplumdan yayılan kitlesel enerji, kendi enerjisiyle reaksiyona girmiş, öfkesini iyice açığa çıkarmıştı kadının.

"Dev...i…n…"

Gözü, elini sıkı sıkıya tuttuğu ve aynı sıkılıkta elini tutan kızına kaymıştı. Çocuğunun yanında söylenmemesi, hatta televizyondan bile çocukların duymaması gereken sözleri sarf etmemeliydi.

‘Çocuklar Duymasın’ dizisini anımsadı.

Çocuklarının işitip işitmemesinin önemli olmadığı konularda dahi aşırı duyarlılık göstererek mutfağa geçen anne ve babayı... Örnek alırdı o anneyi...

Dizide örnek aldığı kadının gerçek hayatta kocası dışında biriyle arasında geçen dedikoduları; onu seven dizi izleyicisi çocukların işitme duyularına ulaşmamış mıydı?...

Çocuklar, medya kanalıyla bu haberleri duymamışlar mıydı?...

Hayır!... Hayır!... Örnek almamalıydı onun dizideki halini ve gerçek hayattaki rolünü...

Çocuklar yeni nesildi... Nasıl olsa duyurmadıkları birçok konuyu bir şekilde çevreden ve televizyondan duyuyorlardı. Kızı Cuan’da duymalıydı bazı gerçekleri... Şimdiye kadar sakladığı bazı gerçekleri... Yanıtsız bırakmıştı onu çoğu kez...

Yanında kola hediyeli Mc Donald’s hamburgerinden alamayıp, onun yerine dört katı ucuz olan tavuk döneri neden almak zorunda kaldığını...

Kola yerine, musluk suyunu tercih ettiğini… İki ayı aşkın zamandır tavuk döner dahi alamadığının nedenini onunda bilmeye hakkı vardı.

Kötü örnek olmayacaktı yani...

Konuşacaktı!… Çocuğu dahil herkes duymalıydı…

Hatta, ‘Soyguncular Duymasın!’ dizisinde mi oynuyordu sanki?...

Onlar da duymalıydı.

Yüksek sesle söyledi; duyulmasını istediği sözleri…

"Bedenimizi mi satalım?... Hayır satmayacağız!... Cebimizi soyanlara, giysilerimizi çıkarmayacağız... Onların cariyesi olmayacağız... Onların masa mezesi olmayacağız! Bizden çaldıklarından iade edecekleri ufak kırıntılar karşılığında, bedenimizi onlara peşkeş çekmeyeceğiz!... "

Gazi, "Sakin olun!" diyerek yatıştırmaya çalıştı kadını... İyi biliyordu ki onun bazı kelimeleri ‘bip’lenecekti, editörlerce...

Kadın, hızını alamamıştı. Öfke, gök kubbeye tavan yapmıştı!…

"***Pezevenkler, orospu yapamayacaklar bizi!!!…***"

Kadının ses tonu ve gözleri, okumuş biri olduğunu çağrıştırıyordu...

Yayın için gerekli değildi ama merakını gidermek istedi.

Mikrofonu kapatarak, "Ne mezunusunuz?..." diye sordu.

Bu soru sakinleştirmişti kadını…

"Basın-Yayın Fakültesi... Neden sordunuz?..."

"Sadece merak ettim... Bizi kırmayıp sorularımızı yanıtladığınız için teşekkür ediyoruz."

Mikrofonu açtı ve tekrar kameraya döndü Gazi... Edindiği etkiyi sesine de katarak sunuşta bulunuyordu;

"Evet! Sayın seyirciler! Mitinge küçük kızıyla katılan bir yurttaşı dinlediniz... İnsanlar, iş istiyor!... İnsanlar aş istiyor!...

Sağcısına, solcusuna, dinlisine, dinsizine, yezidisine, süryanisine, alevisine, sünnisine, lazına, çerkezine, kürdüne varıncaya kadar değişik renk ve seslere sahip insanların ekonomik anlamda alt kesimini teşkil eden bu büyük topluluk, öznel kimliklerini miting alanının dışında bırakarak, "Açlık ve işsizlik İşkencesi’ başlıklı ortak sorunlarını yöneticilere duyurmak ve kamuoyunu bu yönde etkilemek için düzenledikleri bağımsız ve

bağlantısız öznel amaçlı miting hiçbir taşkınlığa meydan verilmeden devam ettirilmektedir...

Bir dramı yaşıyoruz. Aç insanlar sokağa çıkmış geleneksel değerlerinden olan; ‘Aç olsan da açlığını söylemen ayıptır!’ değerini yok sayarak göğüslerini gere gere ‘Biz açız!’ gerçeğini ifade ediyorlar..."

Konuşmasına ara verdiğinde, kameramana topluluğu çekmeye devam etmesini işaret etti. Çekilmedik hiçbir ayrıntı kalmamalıydı...

Biliyordu; konuşmaların ve görüntülerin birçoğu kesilecekti. Eklenti yapılacaktı. Yer değiştirecekti. Önemli değildi. Üzerine düşeni yapıyordu. Medyanın en önemli ilkelerinden, ‘kamuoyunun sesi ve gözü olma, bilgilendirme’ görevini bir kez daha yerine getiriyordu…

Topluluğun duygu ve düşüncelerini yansıtan bir konuşma yaparak en azından kendisini rahatlatmıştı…

Biri seslendi kendisine: "Gazi!... N’aber oğlum?" diye.

Bu Özdal’dı...

"İyilik n’olucak. Ya senden?"

"Her şey iyi gidiyor, şimdilik... Cebin niye kapalı?.. İmece bir türlü sana ulaşamamış... Bozuk çalıp duruyor."

"İmece ne yapacakmış beni?" diye sordu, sinirli bir sesle Gazi.

Özdal, dudağını yaladı. Zevkli anlarına özel bir davranışıydı.

İmece nedeniyle, Gazi'yle üç ay süren kırgın günlerinin üzerinden yıllar geçmişti...

İlk zamanlar, İmece’nin kendiyle varolan ilişkisini birdenbire sonlandırmasından kuşkulanmış, sürekli kendiyle birlikte çıkması ise kuşkusunu kesin kanıya dönüştürmüştü, Gazi'nin…

Aşırı sıkıştırmasına en son dayanamamış gerçeği itiraf etmek zorunda kalmıştı…

Hala bir yanıyla kırgın ve kızgın olduğunu hissettiren Gazi’yle bazı gelişmelerle aralarındaki buzlar çözülmüştü. Bunda İmece’nin Cesi’yle geliştirdiği yakınlıkla, kendiyle bir yıldır çıkmayı bırakmasının büyük payı olmuştu.

Ortak paydaları vardı şimdi.

‘İhanete uğramak!...’

Ortak sorunlar, sahiplerini birbirine yakınlaştırıyor, aralarında varolan düşmanlıkları unutturuyordu...

Buna rağmen, İmece'nin adının geçtiği her cümleye, Gazi'nin aşırı kızgınlığını gözlemlemek hoşuna gidiyordu.

Gazi'nin 'İmece ne yapacakmış beni?...' sorusunu yanıtladı.
"Sultanbeyli'de bir gösteri varmış... Senin oraya gitmeni emrediyor..."
"Emir mi?... S….. Ya sen?..."
"Benim çekime devam etmemi istedi."
'Lanet olsun!...' dedi içinden... Tatmin olmamıştı. Bu kez sesli söyledi:
"Lanet olsun! Hep sen başımıza bela ettin bu kadını... Son günlerde iyice havalara girdi."
Özdal, gülerek, "O işini iyi biliyor... Dedikodulara göre bugünlerde Cesi hanım ile aralarından su sızmıyormuş."
"İlerde ikinci müdür olursa hiç şaşmam... Neyse ben gidiyorum... Hadi size kolay gelsin."
"Sana da..."

Gazi'nin ayrılmasıyla çekimlere, sunuşlara kaldığı yerden devam etti Özdal:

"Ülkemizin toprağı ve suyu bol bir tarım ülkesi olduğunu, varolan nüfusun dört katını besleyebilecek kapasitede olduğunu anımsatarak, miting alanından yayınımıza devam ediyoruz..."

Kucağında kedi bulunduran bir kadını çekmesi için, kameramanı uyardı.

"Katılımcılar, mitingin havasını bozma, çevreye zarar verme, itiş kakış gibi taşkınlıklar yapmadan, belirli bir disiplin içinde hareket etmeye devam ediyorlar. Taleplerini, demokratik yolla sunmaktadırlar... Ekranda, kedisiyle birlikte açlığı protesto mitingine katılmış bir hanfendiyi izlemektesi-niz...
Görüldüğü gibi, çok sevimli, bakımlı ve şişman olan bu kedi, çevreyi korku dolu gözlerle izlemektedir..."

Mikrofonu kedili kadına uzattı.
"Kediniz bayağı besili... Çokta sevimli... Masraflı bir kediye benziyor..."

Yaşlı kadın, yan gözlerle Özdal’ı süzdü. "Oğlum!... Körebe Medyasından değil misin?... Başka ne beklenir ki sizden…" dedikten sonra kedinin karın tarafını iyice göstererek, "Biz ne yiyoruz ki o da yesin... Şişkinliği, hamileliğinden..." diye ekledi.

Özdal, kadının sözlerine devam etmesini beklemeden, "Teşekkür ederim," diyerek yanından ayrıldı.

Kameramana bu kez, çevreyi tarayarak çekmesini, işaret parmağıyla daire çizerek belirttikten sonra yorumunu sürdürdü.

"Birçok katılımcı modası geçmiş alüminyum tencereler yerine kaliteli çelik tencereler getirmişler... Kapakların tencereyle temasından ortaya çıkan ortak ses, kalabalığın bağırtısına eşlik etmektedir. Bir miting alanından ziyade panayır havası sunan görüntüler, inanıyorum ki bizler kadar sizleri de etkilemiştir..."

Az ileride ağzında sigara bulunan bir adamı gözüne kestirdi. Filtresi, dökülmek üzere bekleyen külün beyaz rengi, yabancı ve pahalı sigaralardan olduğunu kanıtlıyordu.

Kameramana gerekli işareti verdi. Kameramana o adamı ve sigarasını iyice zumlayarak bir süre çekim yapmasını, kısık sesle belirtti.

Bu kez yorum geçmedi.

Bir eliyle yanındaki kadının eteğine yapışmış, diğer eliyle pastasını ağlayarak ve iştahla yiyen bir çocuğu yakın çekimde aldırırken, mikrofonu sımsıkı tutarak, yorum yapmaya başladı Özdal.

"Tarih kitaplarından sanırım hatırlarsınız; İhtilal dönemi Fransa’sında aç olduklarını söyleyen halka ‘Ekmek bulamıyorsanız, pasta yiyin!" diyen Kraliçe Marie Antoinette’ nin sözünü...

O dönem gerçekten ekmek bulamayanların pastayı hiç bulamayacakları düşünüldüğünde, çok komik gelen bu söz, ‘açız’ mitingine katılımcı bir kadının yanında bulunan çocuğun iştahla yediği pasta nedeniyle günümüzde söylenseydi pekte komik kaçmayacaktı...

Görüntüdeki dört yaşlarındaki çocuk, alanda neden bulunduğunu, bulunanların neden bağırıp çağırdığını sanki algılamaya çalışıp, başarılı olamamanın verdiği hınçla bir taraftan pastasını yerken, diğer taraftan ağlamaktadır...

Elini sımsıkı tutan kadın ise, kalabalığın coşkusuyla coşarak yanında ağlayan çocukla ilgilenmemektedir...

Konu; açlık olunca bir başka yorumda daha bulunmak zorunluluğu duyuyorum. Açlık, ülkeden ülkeye, toplumdan topluma, hatta bireyden

bireye değişen bir özellik taşımaktadır. Pasta değil, ekmek bile bulamayan bir Afrika ülkesindeki insan ile ülkemizde <aç'ım> diyen bir insanın açlığı farklıdır. Onlar gıdasızlıktan bir deri bir kemik kalmakta ve bazen ölmekteyken, ülkemizde pahalı gıdaların besin değerine eşdeğer gıdalar en azından edinilebilmektedir. Bir kilogram kuru fasulyenin, bir kilo ete eşdeğer besin değeri içerdiğini uzmanlarımız az mı söylediler... Bir örnek vermek gerekirse; bazı yurttaşların arada ıstakoz yiyememesi yönüyle açlığı söz konusu olabilir. Ama bu açlıklarını ucuz olan piliçle karşılayabilme olanakları mevcuttur...

Evet! Sayın izleyiciler sizlerde takdir edersiniz ki; Devletin herkesin tenceresine yemek, her kişiye iş bulma yükümlülüğü yoktur. Devlet, insanlara taslarındaki boş tabağı doldurmaları için ortam hazırlamakta, çalışma, iş bulma, işyeri açma özgürlüğü sunmakta, önlerindeki engelleri kaldırmaktadır. Çalışkan bir hamalın ülkemizde holding kuracak kadar yükseldiğini bilmeyenimiz var mı?... Devlet onun yükselmesini engelledi mi?... Hayır!...

Affınıza sığınarak, İnsanlarımızın iş bulma ve çalışma konusunda biraz tembel olduklarını düşündüğümü belirtmeden geçemeyeceğim...

Şu anda miting alanında bulunan bazı işçilerin, işini gücünü bırakarak ülke ekonomisine ne kadar zarar verdiğini, bunun zararını yine halkımızın çekeceğini söylemek zor olmasa gerek..."

Özdal, konuşmaya doymuyordu. Bir süre daha devam etti. Cep telefonundan gelen uyarı ile konuşmasını noktaladı.

Telefonda İmece'nin sesi vardı. Haber müdürlüğü, mitingle ilgili kasetin bir an önce merkezlerine yetiştirilmesini istiyordu.

Özdal, saatine göz ucuyla baktı. Saat akşamın beşine geliyordu. Kameramana, 'başka bir yerde işi olduğunu söyleyerek, derhal Körebe Medyası ana binasına hareket etmesini' söyledikten sonra, cep telefonunda bekleyen İmece'ye geri döndü.

"Yavrum! Arkadaşı gönderdim. Merak etme!" dedi.

İmece'nin çığlık düzeyindeki bağırtısı duyuldu. "Benimle resmi olmanı kaç kez söyledim sana!..."

"Tamam yavrum!... Tamam yavrum..."

"..............!!!"

İmece'nin bol küfürlü söylemi bittiğinde, onu daha çok kızdıracak bir söz söyledi. "Bol şampuanlı günlerimizin anısına sana 'yavrum' deme hakkını buluyorum."

"O günleri bir daha ağzına almayacaksın... Ciddiyim... Aksi halde..."

"Eeee!!! Aksi halde..."

"Cesi hanıma söylerim..."

"Bol şampuanlı alemlerimizi mi?"

"Neyse uzatma... Bir daha laubali olursan benle... İnan ki işten bile attırırım..."

Tehdit ciddiydi, etkilemişti Özdal'ı... "Peki!... Peki!.." diyerek, olumsuza giden diyalogu sonlandırdı.

Rövanşı kazanan İmece'nin sesi duyulmaz olmuştu cep telefonundan.

Özdal'da kapadı.

Alandan dışarı çıkmak için kalabalığı yararak ilerlerken, Gazi'ye hak veremeden edemedi. İmece'yi başlarına bela etmişti. Keşke Körebe medyası dışında bir iş bulmuş olsaydı ona... Rica minnetle Körebe Medyası Merkez Binasına zemin katı çaycısı olarak aldırmışken, kendi çabasıyla bir masa işi kapmış, Cesi hanımı da etkileyerek Haber Müdürlüğünde özel sekreter olmuştu... Son terfisinde Hukuk Fakültesini dışarıdan bitirmiş olmasının payını inkar etmek olmazdı…

Bırak mihnet duymayı, Gazi ile kendine karşı aşırı sert davranışlarda bile bulunuyordu…

Bir yıl öncesine kadar seyrekte olsa cinsel birliktelikler yaşamışlardı.

İmece'nin, Körebe Medyasının Genel Müdürü Cesi'yle sevici bir ilişki geliştirmiş olmasından sonra, her ikisi de birbiriyle özel anlamda görüşmeme yönünde gizli bir sözleşme imzalamış gibiydiler...

Onu, cinsel gereksinimi için sürekli elinin altında bulundurmak için şantaj yapabileceği yatak sahnelerini içeren CD'yi dahi kullanmamıştı. Gerekte görmemişti. Ondan aldığı kadarını almıştı. Yataktaki her türlü seks oyunlarını ezberlemişti... Her birliktelik, öncekilerinin tekrarı olmaya başlamıştı. Alışkanlık, zevk vermemeye başlamıştı.

Tüm bunlara rağmen bazen onu özlüyordu. Ondan daha güzel fiziğe sahip olan bayanlarla olan birlikteliğinde bile onun eksikliğini hissediyordu...

Artık, o kabul etse de eski ilişkilerini yenilemek istemiyordu. Yerin kulağı, çevrenin gözleri vardı. Körebe medyasında bu tür ilişkiler her nasılsa hissedilir ve çabuk yayılırdı. Cesi ile sorun da yaşayabilirdi.

En önemlisi, bir yıla yakın zamandır işe başlayan Fatma ile derinden gelişen arkadaşlığına gölge düşebilirdi...

Birkaç kez hafiften yeltendiği, fakat sonuçsuz kalmış yaklaşımlarına, bir gün olumlu yanıt alacağı hülyasıyla seyrekte olsa birlikte yemek yediği, muhabbet ettiği, sinemaya gittiği 'Fatma'yı kaybetmek istemiyordu.

İlk kez zorlu birine rastlamıştı... Aslında ilk kez değildi. Zorlu biriyle en çok iki hafta uğraşırdı. Sonuç alamadığında ise vazgeçerdi. Ömür kısaydı. Zamanını boşa harcayacak ve yoracak kadınlardan yüz çevirme gibi bir prensibi oluşmuştu.

Ya Fatma?...

Fatma farklıydı...

Onda hala tespit edemediği, kavrayamadığı bir cazibe vardı.

Adlandıramıyordu...

Aşık mıydı?...

Şüpheliydi...

O her aklına geldiğinde, ‘Ne zaman yatağa atmayı başarabileceğini?’ düşünürdü. Yatakta karşılıklı mesai yaparken düşlerdi...

Banyoda, 'saçlarını topuz yapmış, sırtı kendisine dönük, başı hafif sağa çevrik, şampuanlı suyla sırtını ovmaktayken, ona yaklaştığını ve dokunduğunu' hayalinde sürekli canlandırmaktan gına gelmişti... Her gün bu hayalinin, bu fantezisinin gerçekleşeceği inancıyla tek başına kaldığı evinden çıkar, lakin hep eli boş dönerdi...

‘İnanmak, başarmaktır!’ düşüncesiyle iyice koşullandığı bir günün akşamı, yine eli boş dönmüştü evine.

Oluşan gerilim ve karşılanmamış arzularının boşalımı için tanıdığı kadınlardan birini çağırmıştı mekanına…

Saatlerce sevişmişti...

Üç kez boşalmıştı...

Cinsel doyum sonrası, hala onu; Fatma’yı arzulamasını anlayamamıştı... Cinsellikse, şampuanlı duş fantezisi dahil gerçekleştirilmişti...

Bu aşk mıydı?...

Aşk mıydı bu?...

Değilse, neydi?...

Hayır!... Hayır!... Aşık olduğu kanısında değildi... Aşk hanesinde cinsel arzuların büyük bir yeri olsa da, hatırı sayılır başka duygular da içerdiğini de biliyordu.

Güzelliği vardı... Uzun siyah saçları, kömür karası gözleri, uzun kirpikleri, ince beli, ne şişman ne de zayıf uzun boylu bir fiziği vardı...

Sesi; duygu yüklü ve dokunaklı temadaydı...

Mimikleri doğaldı, iç gıdıklayıcıydı...

Fiziksel özellikleri dışında, kendisini çeken başka ne vardı?...

Düşünceleri mi?...

Genel duyguları mı?...

Hayata bakışı mı?...

Yorumları mı?...

Aksine, onla uzlaşamadığı önemli noktalardı bunlar. Hatta itici öğelerdi...

Yine de katlanıyordu bu yönlerine. Fiziksel cazibesi bu eksilerini örtüyordu.

Yine de ona haksızlık etmemeliydi…

Anlayışla karşılamalıydı...

Olumsuzluklarla dolu bir geçmişi vardı.

Fatma, geçmişinin izlerini silebilecek kadar güçlü çıkamamıştı... Zor yıllar geçirmişti... Unutması için zaman gerekiyordu…

1980 öncesinde lise öğrencisi ağabeyinin faili meçhul bir cinayete kurban gitmesi... Öldüren el yokmuşçasına bulunamayan fail(ler)…

Daha henüz beş yaşındayken, öğretmen babasının, siyasi düşüncesinden ve bu düşüncesine uygun yasal uğraşlarından dolayı, 1980 askeri darbesi sonrası tutuklanarak kapatıldığı cezaevinde yapılan işkencelere dayanamayarak ölmesi...

Ölüm raporuna, ‘kalp krizinden öldü’ kaydı düşülse de, normal bir vatandaşın çıplak gözleriyle görebileceği işkence izlerini, annesi tarafından dayısına gösterilmesi esnasında tanık olması… Beş yaşından beri unutamaması…

Acı, birkaçıyla kalmıyordu...

Katmerleşmesi için daha fazla acı gerekiyordu...

Ağabeyinin katli, babasının işkence yapılarak öldürülmesi…

Babasının daha fazla konuşması, hiç olmazsa düzenledikleri ifade tutanaklarına imza atması için; hakkında hiçbir suçlama yokken, babasının gözleri önünde ve tüm ağlamalarına, yalvarmalarına rağmen zorla

soyularak; cinsel tacizde bulunulan ve bu nedenle psikolojik travma geçiren ablası…

Tüm bunlara yüreği dayanmayan annesinin hastalanması…

Hasta annesinin, parasızlık nedeniyle sağlık yardımı alamaması ve yetersiz beslenmesi sonucu ölümünü ise, dokuz yaşındayken karşılamıştı Fatma…

Kendinden on yaş büyük ablasıyla birlikte, emekli maaşıyla zar zor geçinen halalarının yanına sığınmak zorunda kalmışlardı.

Acı; doymak bilmiyordu. Üçüyle-dördüyle tatmin olmamıştı. Orgazm oluncaya kadar devam edecekti…

Öldürmelere-ölümlere, uğradığı taciz işkencesine, sefalete, açlığa, yoksulluğa, işsizliğe ve içinde var edilen kin ve nefrete pes eden ablası; evde kimsenin olmadığı bir zamanda uyku ilacı alıp, şofbeni açıp intihar etmişti…

Halasının vefatı; lise bitimine ve Basın-Yayın Fakültesini kazanmasına denk düşmüştü.

Gündüzleri okuyarak, geceleri bir barda garson olarak çalışarak kazandığı fakülteyi bitirebilmişti...

Üç yıl, lisansına uygun iş bulamadığından bardaki garsonluk işine devam etmişti.

Körebe Medyasının haber editörlüğü bölümünün sekreter ihtiyacını karşılamak için açılan mülakatlı sınavda; fakülteyi birincilikle bitirmiş olması, görüntüsü, konuşması ve yorumları nedeniyle alınan üç kişiden biri olmuştu.

Fatma’dan ayrıntılarıyla birçok kez dinlemişti tüm bunları…

İlk gördüğünde dikkatini ve iştahını çekmişti Özdal’ın... Çalıştığı bölüme gide gele oluşan samimiyet sonrası, ‘salt akşam yemeği olacak!’ kaydıyla teklifini kabul eden Fatma’yla, seyrekte olsa, bazı akşamlar birlikte yemeğe çıkmaya başlamışlardı.

Onunda bakış ve davranışları sıcak duygular taşıdığını hissettirse de hala istediği yakınlaşmanın çok uzağındaydı... Bu yönüyle soğuktu…

Cesi bile onunla yakınlaşmak için çok çaba göstermiş, sonuç alamayınca uğraşı bırakmış, tekrar İmece’de yoğunlaşmıştı.

Gazi’de, Cesi gibi boşa kürek çektiğini anlayınca vazgeçmişti.

Bugün sabahtan randevulaşmışlardı onunla...

Eklembacaklılardan’s Istakoz Lokantasında, akşamın altısında buluşacaklardı.

'Neden bu lokanta?...' diye sormuştu ilk zamanlar...

Mesleğe ilk adımını bu lokantada attığını, bazı kısımları atlayarak açıklamtı. Ayrıca ıstakoz yemeyi çok sevdiğini; haşlanırken onlardan çıkan acı çığlıklara bayıldığını eklemeden belirtmişti.

Fatma, yanlarında canlı canlı ıstakoz haşlanmasından hoşnut olmadığını söylediğinden bu yana, ancak onsuz gittiğinde bu zevki tadabiliyordu...

Patrokoz’la üzerine çektikleri kokain ise zevk dalgalarını tavana vurduruyordu.

Fatma; servisi pahalı olan ıstakozdan 'bir ayda beş-altı kez nasıl yiyebildiğine' dair ekonomik alanlı bir soru yöneltmişti... Doyurucu bir yanıt vermemişti ona. Doğru yanıt hoşuna gitmeyecekti... Kendisi hakkında olumsuz düşünebilirdi... "Üzümünü ye!... Bağını sorma," atasözünü dillendirerek konuyu kapamıştı.

Medyadaki görevinden dolayı tanıştığı ve arasının çok iyi olduğu zengin insanlardan bazılarını, Istakoz lokantasına müşteri olarak kazandırdığını, birçok kez ilan yerine haber olarak buraları fotoğraflayıp övdüğünü, birkaç köşe yazarına burayla ilgili köşe yazısı yazdırmada etkili olduğunu, bu katkılarını Patrokoz’un karşılıksız bırakmadığını söylememişti.

Miting alanından gelen, "Aç-ım!... Aç-ım!..." bağırtıları uzaklaştıkça şiddetini azaltıyordu.

İstiklal caddesine ulaşmıştı.

İyi bir haber yapmanın sevimli yorgunluğunu taşıyordu...

Genel Müdür Cesi ile Haber Müdürü Hayret tarafından da beğenileceğine adı gibi emindi. Onların duygu ve düşüncelerini özümsemişti... Onların istediği biçimde nasıl haber yapması gerektiğini bilecek kadar meslekte deneyim kazanmıştı.

Onların kendisinden hoşnut kalması; yükselmesi ve cebinin daha fazla ısıtılmasıyla, eş anlamlıydı...

Boş vermeliydi bunları şimdi… Bugünkü mesaiyi de yüzünün akıyla bitirmişti…

Az sonra Eklembacaklılardan's Istakoz lokantasına varacak...

Istakozu; yanında ahtapot salata ve bir şişe beyaz şarapla; gözleri Fatma’nın gözleriyle sevişirken, halledecekti...

***

6

1 Yıl, 11 Ay, 11 Gün Sonra

Fatma, içindeki sıkıntının ağır yükü altındaydı.

Soluk almakta bile güçlük çekiyordu.

Sinirleri, bedeninin her noktasına aynı yoğunlukta sert baskılar yapıyordu.

Oturmak, ayakta kalmak, uzanmak gibi kısa aralıklarla üst üste yaptığı eylemlerin hiç birinin yararını görememişti...

Özdal'la birçok kez yapmış oldukları tartışmalarla içeriği aynı olan, en son diyaloglarının da bunda büyük etkisi vardı.

Amerikan merkezli koalisyon güçlerinin Irak'a saldırı öncesi ve sonrası dönemlerde Körebe Medyasının takındığı tavrın ve genel politikasının en azından insani değerlere aykırı olduğunu söylemişti…

Özdal ise bu sözlerine her zaman olduğu gibi çok sinirlenmişti.

'Profesyonel Medya Anlayışını' ilke edinmiş bir kuruluş olduklarını, değişik görüşlere sahip birçok kalemin hamiliğini yapan Körebe Medyasını hala neden özümseyemediğini anlamadığını, her yazarın görüş ve düşüncelerini; bir suç teşkil etmedikçe, hiçbir talimat ve telkin altında kalmadan özgürce yazabildiğini, ifade edebildiğini açıklamıştı…

Öznel düşüncesinin ise, koalisyon güçlerini desteklemek, olduğunu yinelemişti.

Fatma'da eşdeğer dozda bir sinirle karşılık vermişti.

Tirajı artırmak, güya tarafsız görüntü vererek, güven sağlayıp ana politikalarını etkin kılmak için birkaç zıt görüşte yazar bulundurduk-larını...

Çok seyrek tarafsız haber verildiği...

Genelde bilinçaltını etkileyecek imgelerle okuyucu ve izleyiciyi yönlendirdiklerini…

ABD'nin 'iyi', ABD'ye karşı çıkanların ise 'kötü' olduğu imgesini yaratmak için en ufak fırsatların dahi değerlendirildiğini;

'Bir köpek yarışmasında Alman köpeğinin vahşiliğini, Amerika adına yarışmaya katılan köpeğin ise sempatik ve sevimliliğinin özellikle sunulması,'

'ABD askerlerinin savaş gemilerine çıkmaları öncesinde, gözleri yaşlı yakınları tarafından uğurlanması görüntülerinin, romantik bir fon müziğiyle verilmesi,'

'Iraklıları sefalet içinde gösteren görüntülerin, genelin hoşuna gitmeyecek bir fon müziğiyle sunulması,'

örneklerini anımsatmıştı ona...

Bu ve daha bir çok bilinçaltı yönlendirme içerikli yayımlarını bilebilecek kadar Körebe Medyasını tanıdığını belirtmişti...

Aylardır az mı tartışmışlardı…

Irak işgali öncesi ve sonrası karşılıklı tartışmalarının özet tümcelerini, daha dün söylenmiş gibi anımsıyordu…

Diğer bir çok ülke gibi Türkiye'nin de her yönden ABD'nin yanında yer alması gerektiğine ilişkindi, Özdal'ın açıklamaları...

'Amerika ile ülkemizin elli yıllık sıcak ilişkilerinin bozulmaması gerektiğini...

Ekonomik dar boğazda olan ülkemize hibe ve düşük faizli kredilerin verileceğini...

Irak'ta çıkarlarımız olduğunu...

Petrolden gelir elde etme olanağına sahip olunacağını...

Kasası boş hazinenin doldurulabileceğini...

İş adamlarımızın yatırım yapma olanağı bulabileceğini...

Irak'ın geçmişte Osmanlı topraklarının içinde olduğunu, tarihten doğan hakları olduğunu ve hatta orada yabancılık çekilmeyeceğini...

Ülke ve toplumların çıkarlarının önemli olduğunu...

Savaşa bende karşıyım ama savaş engellenemiyorsa şimdiden güçlü tarafta yer alınması gerektiğini...

Saddam'ın zalim olduğunu, halkına ve diğer bazı ülkelere kötülüklerini, terör odaklarına yardımcı olduğunu, kimyasal ve biyolojik silahları bulundurduğunu, yakın tehlike olduğunu, bir şekilde tasfiye edilmesinin Dünyamızın, Ülkemizin, ve Irak halkının çıkarına olacağını...

Komşuda süregelen yangına seyirci kalınamayacağını...

PKK örgütünün tasfiyesi için onlarla birlikte hareket etmek gerektiğini...

Küreselleşmenin ileri öncüsü Amerika'nın yanında yer almamanın, onun savaşta vereceği pozisyonlara uygun hareket etmemenin; karşılarında olduğumuz biçiminde algılanacağını, birlikte hareket etmezlerse Türkiye'ye karşı uzun döneme yayılacak bir bilenme ve intikam duyguları besleyebilecek-lerini...

Uluslararası arenada yalnız kalınabileceğini...

Küreselleşen dünyada söz sahibi olmanın onlarla birlikte hareket edilmekle eşdeğer olduğunu...

Duygusal olmamak gerektiğini...

ABD'nin, Irak ile diğer Ortadoğu ülkelerine demokrasi ve insan haklarının tesisi için harekete geçtiğini...

ABD'nin, despot rejimlerini değiştiremeyen halka yardımcı olacağını...

ABD'nin Türkiye eski Büyükelçisi Mark Parris'in, gerekli destek verilmediği takdirde savaş sonrası için, 'Beyaz saray telefonları hep meşgul çalacak. Türkiye karar vermekte çok gecikiyor' biçimli sözlerini de anımsatarak, ilişkilerin bozulacağını...

Hem Irak'a saldırının Birleşmiş Milletlerin 1.körfez savaşında verdiği yetkinin yorumuna, dolayısıyla uluslararası hukukun ruhuna uygun olduğunu...

Treni kaçırmamak gerektiğini ve destek veren ülkedeki yatırımcılara, işadamlarına, Irak'ın yeniden yapılanmasına yönelik büyük ihalelerde öncelik tanınacağını, Irak'ın kaderinin oylandığı masada oturmak için ABD'yle birlikte hareket etmek gerektiğini...

Irkdaş Türkmenlerin güvenliğinin sağlanacağını...

ABD'nin Türkiye hükümetine güvenerek hazırlıklar yapmaya başladıklarını, limanlarda bakım onarın çalışması yaptıkları-nı, tezkere verilecek görüntüsü yaratılmış olması nedeniyle, aksi durumda yapmış oldukları masraflarını fazlasıyla geri isteyebileceklerini...

Hükümetin 'Tezkerenin Kabulü Teklifini' meclisten geçirememesi halinde siyasi bunalım ortamı doğacağını...

Meclisin tezkereye 'hayır' demesinin, Türk-Amerikan stratejik ortaklığının sonu olduğunu, Türkiye'nin dahil olduğu A Planı yerine, Türkiye'siz B Planına geçileceğini, A planının uygulanmamasından kaynaklı tüm faturanın önümüze konacağını…

Kürt sorununun canlanacağını…

Ekonomik göstergelerin bozulacağını…
Saddam'ı kurtaran ülke görüntüsü sağlanacağını…
Savaşa karşı olmakla birlikte reel politik çıkarlarımızın katılımı gerektirdiğini…
ABD'nin intikamcı bir ülke olduğunu ve bunun ülkeye zarar getireceğini, uzun uzadıya açıklamıştı ona..."

Bu tümceler, Irak'ın işgali öncesi ve sonrasında gerçekleşen tartışmalarda Özdal'a ait yorumların ana fikirleriydi…

Değişik zamanlarda, tek tek, birkaçıyla dillendirdiği bu görüşlerinin hiçbirini kabul etmemişti.
Karşı görüşlerde bulunmuştu Fatma…

'Irak dahil Ortadoğu ülkelerindeki önceki rejimleri yerleştirenlerin ve şimdiye kadar devamını sağlayanların yine süper güçler olduğunu,
Kimyasal ve biyolojik silahlarda dahil, tüm silahların, tüm ülkelerde yok edilmesi gerektiğini,
Birleşmiş Milletler denetleyicilerinin, Irak'ta kimyasal ve biyolojik silahlar
bulamadıklarını,
Güçlü olanın her zaman haklı olmadığını,
Mazlum halkın yanında olmak gerektiğini,
Şeref ve haysiyetin parayla satılmaması gerektiğini,
Dünya'daki zulümlerin merkezinde ABD derin devleti olduğunu,
Her iki taraftan binlerce insanın öldüğü İran-Irak savaşının azmettiricisinin süper güçler olduğunu,
Saddam'ın Kuveyt'i işgalinde, aynı güçlerin azmettirici ve güven verici rol oynadığını,
Ortadoğu'daki terör örgütlerinin bazılarının kurulmasında, silahlanmasında, hatta başka ülkelere karşı kullanılmasında baş sorumlunun yine aynı güçler olduklarını,
Yoktan terörizmi yaratıp veya oluşmasına ortam sağlayarak Büyük Ortadoğu İşgalini sağlamaya bahane yaratacak zemin oluşturulduğunu...
Gerçekten demokrasi, insan hakları getirilecekse öncelikle İsrail'e müdahale edilmesi gerektiğini,

Şiilerin ve Kürtlerin bir kısmının kimyasal ve biyolojik silahla öldürülmelerinde sessiz kalındığını, fakat bu olayları kullandıklarını,

Hem İran-Irak savaşında İran askerlerine, hem Kürtlere ve Şiilere karşı Saddam'ın kullandığı kimyasal ve biyolojik silahların menşeinin batılı güçler olduğunu,

ABD'nin amacının demokrasi ihracı olmadığını, Petrol ve enerji kaynaklarını ele geçirmek, sömürmek ve Ortadoğu ile Asya ülkelerini, genelde tüm dünya ülkelerini denetimi ve kontrolü altına almak ve inandıkları kutsal kitapta geçen olayları gerçekleştirme amacı taşıdıklarını,

Irak işgalinde, ABD'nin yanında yer almayı savunmanın onursuzluk olduğunu,

Bu onursuzluğu paylaşmayanların ise Saddam'ı ve rejimini desteklediklerı anlamına gelmeyeceğini,

Amerikanca demokrasinin Irak'taki versiyonunun; <Zalim öğretmen ABD'nin zalim öğrencisi Saddam>'ı yerinden ederek başka öğrenciler yetiştirmek ve görevlendirmek olduğunu...

Her durumda Saddam rejiminden zarar gören sivil halkın, bu kez doğrudan ABD'den zarar göreceği, kimden gelirse gelsin zulme karşı olduğunu... Savaşla ilgili her olasılıkta toplumların ve bireylerin zarar gördüklerini...'

Özdal'ın her bir savına karşı ayrı ayrı sunduğu açıklamaların ana tümceleriydi.

Bir yatıştırıcı hap daha aldı. Bir bardak suyla midesine boca etti. Terliyordu... Terleyen sadece alnı değildi... Ellerinin içi, ayaklarının altı ve hatta ayak parmaklarının araları...

Taralı ince telli siyah saçları birbirine yapışmış gibi karmaşık görünüyordu…

Geceliğinin kuşağı, ince bedenini daha bir inceltmişti...

Üçüncü kahve fincanı da dibe vurmuştu.

Sert bir şekilde önündeki sehpaya bıraktı.

Aç karnına içiyordu...

İnternet ortamında bulunan 'İnsanlığın Hainleri Pusu Kurmuş' adlı elektronik gazeteden aldığı bir çıktıyı, yeniden okumaya başladı.

Yazı; ‘ABD’nin Psikolojik Savaş Lejyonerleri’ başlıklıydı.

“ABD, yurtdışında da çıkarlarına uygun sonuçları elde edebilmek için; her alandan hizmet alabileceği bazı kişi ve kişilikleri, özellikle bir kısım medya mensuplarını parayla, inceleme gezisi davetleriyle, eğitsel amaçlı fonlarla, bazı ayrıcalıklarla, hediyelerle, cazip ve ikna edici tekliflerle kendine bağlamaktadır.

Bu tür faaliyetleri, resmi olmayan bir şekilde yürütürken, 11 Eylül sonrası salt medya alanında bu çalışmala-rına merkez olacak ‘Stratejik Etkileme Bürosu’nu resmen kurmuştur.

New York Times, 19 Şubat 2002 günlü sayısında yayımladığı, "Pentagon yurtdışında hassasiyetleri etkilemeye hazırlanıyor!" başlıklı haberle, "ABD kongresince, yönetime sağlanan 10 Milyar dolarlık ek bütçeyle Ortadoğu, Asya ve Avrupa ülkelerine yönelik, kısa adı ‘OSI’ olan <Stratejik Etkileme Bürosunun> kurulduğunu" kamuoyuna duyurmuştu.

Pentagon, OSI’ın çalışmalarına yardımcı olması amacıyla, Irak ve Kuveyt konusunda CIA’ya danışmanlık yapan Rendon Group adlı halkla ilişkiler firmasıyla anlaşma imzalamıştır.

Bir Pentagon yetkilisinin New York Times’e verdiği gizli bilgiye göre, ‘Stratejik Etkileme Bürosu, yabancı ülkelerdeki medya kuruluşlarını, <Karanın karası, beyazın beyazı> taktiklerle manipüle etmeyi amaçlıyor. Bu amaca ulaşmak için gerektiğinde yalan haber üretip bunu dolaşıma sokabilecek…’

Haberi veren New York Times Gazetesi, editör sütunlarında bu operasyonu eleştirip, ‘Ters tepebilecek bir silah’ olduğunu belirtmiş, Reuters, AFP gibi haber ajanslarının bu faaliyetten etkilenebileceği, yalan haberlerin dönüp, dolaşıp ABD basınına da girebileceğini hatırlatmıştı.

Dünya çapında, internet ortamı dahil yazılı ve görsel basında sansürleme, filtreleme, saptırma, 'karayı ak-akı kara' gösterme gibi dezenformasyon faaliyetlerine girişen bu büroya karşı ülkemizin bir kısım yazarları, dikkatli olunması gerektiğini çeşitli yazılarıyla vurgulamışlardır.

Pentagon’un, Afganistan’dan sonraki ilk hedefinin Irak olduğu, bu operasyonda desteği istenen en önemli ülkenin Türkiye olduğu düşünüldüğünde, OSI’ın, ülkemizde bağlantı kurduğu kişi ve kişilerin kimler olduğu bazı çevrelerde merak konusu olmuştur.

Büyük bir bütçesi olan bu büronun bağlantı kurduğu ve aslan payını alan gazeteler ile çoğunlukla bir medya kuruluşunda bulunan bazı yazar ve haber-yorumcularının adları, büyük illerde bulunan bazı çevrelerde dilden dile dolaşmaya başlamıştır.

Evet, varolan durum, yeni bir kavramda yeniden doğuyor;

'ABD Sıcak Savaş Lejyonerliğine' eşdeğer, 'ABD Psikolojik Savaş Lejyonerliği'...

'Psikolojik Savaş' kavramını kullanırken bile bazı endişeler taşıdığımı parantez arasında, sizlerle paylaşmak istiyorum.

Süper devletlerin teknolojik ürün, yazılım, donanım gibi her türden var ettikleri olguların daha üstünü elde etmeden pazara çıkarmadıkları bilinen bir gerçektir.

Bu durum; politik olgularda da aynı mantıkla sürdürülmek-tedir.

Psikolojik Savaşın tüm yönleriyle kullanıldığı bilinen Soğuk Savaş Döneminde; 'Psikolojik Savaş' kavramının kullanıl-mamış olmasını, bu olgunun, sıcak savaş dışında o dönemdeki en üst politik kavram olduğunu ve bu nedenle pazara çıkarılma-dığını düşünmekteyim.

Rakibi olmayan ABD Derin Devletinin, yakın zamanlarda bu kavramı pazara sunması...

İşte bu durum beni endişelendiriyor.

Daha etkin ve üstün ne buldular ki, 'Psikolojik Savaş' kavramının, bir kısım yandaşları tarafından dahi serbest piyasada dolaşımına ve dolaştırılmasına izin vermeye başladı-lar?...

Bu sorunun yanıtını bulmak için yukarıda belirttiğim iki kriterden hareket ettim...

Daha üstü olacak!...

Daha etkin olacak!...

Savaşın; Sıcak savaş dışında kalan, 'Psikolojik Savaş' kavramında ki, 'Psikoloji' biliminden daha üstü ve daha etkin ne olabilir di?...

Hipnotizma mı?...

Zaten vardı ve alabildiğince kullanılıyordu...

Aklıma gelen şeyi söylüyorum.

Müspet bilimler anlamında kanıtı olmayan bir şeyi;

BÜYÜ!...

'Büyü,' olmalıydı bu şey.

Teknolojik aletlerden de yararlanılarak, kendi politik-ekonomik yararlarına uygun çıkarımlar elde etmek için büyü yapmaya başlamışlardı...

Benim de yazımda geçen, 'Psikolojik Savaş' kavramını, 'Büyücünün Savaşı' olarak,

'Psikolojik Savaş Lejyonerleri' kavramını ise;

'Büyücünün Lejyonerleri,'

olarak algılamanızı rica ediyorum...

Bunu da belirttikten sonra ana konumuza geri dönebiliriz.

Her ne kadar sonradan çıkan bir habere göre; 'gelen tepkiler üzerine bu <Stratejik Etkileme Bürosu> nun kapatıldığı' duyurulmuşsa da, bu haberin pratik anlamda ne kadar doğru olduğu tartışmaya açıktır.

Resmi olarak kapatılmış olduğu doğrulansa bile, bu yapının, aynı veya değişik adlarla yeniden yeraltına inerek faaliyetini

sürdüreceği anlamına geldiğini bilemeyecek kadar mantıktan yoksun olmadığımız aşikardır...“

Kalan bölümü okumadı.

Bugün tüm yazıyı kaç kez okumuştu anımsamıyordu...

Yazıyı sehpanın üzerine bıraktı. Kaşları çatılmış, geniş göz yuvaları kısılmış, doğal sürmeli kirpikleri daha bir kararmıştı.

Televizyondaki haber ve yorumları yeniden izlemeye koyuldu...

Kanaldan kanala atlıyordu. İlgisini çeken haber ve yorumlara geldiğinde kanal değiştirmeyi bir süre erteliyordu.

Haberlerin tümü, ABD ile İngiltere ağırlıklı koalisyon gücünün, Irak’ı işgaline ilişkin haber ve yorumlardı.

Az önce izlediği bir televizyon kanalında, konuk edilen bir öğretim üyesinin yorumları midesini bulandırmıştı.

Irak işgalinin gündemde olduğu anlardan beri kanal kanal çıkarılan bu öğretim üyesinin yorumlarını; Pentagona bağlı bir televizyonda bile, –Amerikan vatandaşlarından, savaşa karşı olanları rencide edebileceğinden- yapabileceğini sanmıyordu.

İyi yıkanmış ve stüdyo ışıklarıyla iyice parıldayan saçsız başını, dövüşçü bir horoz gibi sallamasını, otomatik makineli tüfek gibi seri halde konuşmasını, kah oturarak kah ayakta, ender kullandığı küfürleri savurarak izlemişti.

Arada İşgal Güçlerinin hava saldırıları görüntülerinin altında verilen vesikalık boyutundaki görüntüsünde, diliyle dudağını yalaması, hayvanlar alemi belgesellerinde gösterilen, *'bir çakalın bir av leşi'* üzerindeki davranışlarını anımsatmıştı kendisine...

Hele, oval masada bulunan stratejik alanda uzman, emekli bir bürokrat konuğun tavırları...

Üslubu...

Teorik bilgilerini laboratuarda deneyememenin verdiği hırçınlığı yansıtan bir bilim adamı heyulası gibiydi...

Gözleri; korku filmlerinin birinde, en çok gerilime neden olan karanlık bir insanın gözleri kadar parlak ve ışıltılıydı...

Harita üzerine deydirdiği sopasını sallaması, haberlerin birinde izlediği bir tinercinin elinde bulunan kılıç uzunluğunda bir bıçağı sallama-sı gibiydi.

Sopayı tutan eli; mastürbasyon eyleminin doyumla sonlanacağı anlarda titreyen bir el gibiydi.

İşgal gücü askerinin empatisyeni olma yönünden psikoloji hocalarının öğrencilerine verebilecekleri en iyi örneklerden biriydi.

Koalisyon güçlerinin aşmakta oldukları çölü haritada gösterirken, çöl kumlarını yutan kendisiymişçesine...

Bağdat halkına bomba atan uçaktaki pilotmuşçasına...

Kana, gözyaşına ve tecavüz etmeye özlem duyan bir koalisyon askeri gibiydi.

Onlardan biriymiş gibi empatik karakterler yansıtıyordu...

Empati-wampirizim, empati-faşizim, empati-emperyalizm, empati-tecavüzim, empati-barbarizm foraydı...

Yönetimlerinden ve dış saldırılardan sürekli mağdur edilen, gözü yaşlı sivil Irak toplumu ve bireyleri merkezli empati ise onda yasaklıydı...

Bu yapıyı sunan her kurumda ve her alanda bulunan bazı temsilcilerden biriydi...

Bir gazetenin bir köşesini işgal etmiş orta yaşlarda bir kadın yazara; sunucunun sorduğu:

'Bizim çocuklar kaç günde Bağdat'ı ele geçirir?' sorusuna ve verilen yanıta öfkelenen Fatma'nın yüzü al al olmuştu.

19.37'e az saniyeler kalmıştı. Körebe TV'nin haberleri başlayacaktı.

Tuşa bastı.

Biliyordu; az önce izlediği bazı televizyon kanallarının haber ve yorumlarına duyduğu öfkeden daha fazlasını edinecekti…

Körebe TV'nin ana haber gongu vurmuştu. Yakinen tanıdığı kadın sunucu, olanca güzelliğiyle ekranda belirdi...

Yabancı bir televizyonun canlı yayınından birebir aktarılan ve Türkçeleştirilerek sunulan savaş görüntüleri kapladı ekranı...

Bağdat semalarında, çöl haydutları gibi dolaşan koalisyon güçlerine ait savaş uçaklarından atılan bombalardan kaynaklı aydınlanma...

Yere düşen bombaların etkisiyle oluşan akisler...

Işık bombalarının aydınlattığı Bağdat’ın bazı alanları...

Duyulan siren sesleri...

Bağdat’ın cami hoparlöründen yükselen duygusal yoğunluklu ortak salavat ve dua sesini, vakti geldiğinde okunan ezan seslerini bastırmaya çalışan bombalar...

(Ezan sesi; bazılarına yönelik suikastı önleme de rol oynarken, mazlum Irak halkında bu, gerçekleşmiyordu şimdilik…)

Dini kitaplarda ayrıntıları sunulan kıyamet sahnelerinin benzeri...

Titrek yangın alevlerine ait uzaktan çekimli görüntülere uygun ritimde fon müziği...

‘Yanan yerlerdeki alevler mi fon müziğine uyumlu hareketlerde bulunuyordu, yoksa ateşin alevleri mi fon müziği besteliyordu?’ çelişkisi...

Arada verilen borazan efektleri...

Filmlerde izlenen Vandalların savaş borazanlarından çıkan ses efektleri...

Kararını bir gün sonraya erteleyebilecek kadar tahammülü kalmamıştı…

Sözlüsü ve çalıştığı Körebe Medyasının savaş editörlüğü bölümünün başkanı Özdal ne diyecekti?...

Üzülecekti kesinlikle...

Bir iki ayda unutabilirdi belki...

Sevgisini de yitirebilirdi.

Yenilerden; güzellerden biriyle ilişki geliştirmeye yönelirdi belki de...

Belki de uzun bir süre taşıyacaktı, atamayacaktı varolan sevgisini içinden...

Onun üzülecek olmasını artık umursamıyordu.

Oda diğerleri kadar hak ediyordu...

Tüm anlatımlarına ve yorumlarına ve uyarılarına rağmen ufakta olsa etkileyememişti...

Profesyonel gazetecilik görevini, Cesi’nin yönlendirmeleriyle gereğinden fazlasıyla yerine getirmeyi sürdürüyordu.

Üst düzey bir Amerikalının, Ankara'yı resmi ziyaretinde sırtlarını dönüp, çekim yapmayarak, Irak işgalini protesto etmeleri nedeniyle işten atılan; ortak arkadaşları Gazi’nin bu durumuna ses çıkarmayı bırak,

'profesyonel gazeteciliğe yakışmadığına' yönelik bir yazıyı özel köşesinde dahi yayımlamamış mıydı Özdal?...

Gerçi Özdal sayesinde yükselmişti... Çok yardımını görmüştü.

"Ekmeğini düşün!" derdi sürekli kendine... "Bu kadar işsizin, aç insanın olduğu bir ülkede 'gemisini yürüten kaptan'dır."

Üst düzey yöneticilerin istediği performansı gösterememiş olmasına karşın, kısa bir sürede bu kadar yükselmesinin ana kaynağının Özdal'ın kendine karşı duyduğu aşk olduğunu bilebilecek kadar gerçekçiydi.

Savaşa karşı yorum ve düşüncelerinin, analizlerinin hiç biri şimdiye kadar yayınlanmamıştı. Hatta yaptığı haber ve yorumların öne çıkarıldığı bir günü dahi anımsamıyordu bile…

İşine son verilmemesinin nedeni, bazı haber ve yorumların altına, Özdal'ın elinden çıkmış olmasına rağmen, kendi adının yazılmış olmasıydı.

Kendi kendine kızardı bazen... Farklı görüş ve düşüncelere, duygulara sahip biriyle sözlenmesine kızardı. Onunla sözlü olmasından bir kez daha utanmıştı.

Cinsel yaklaşımlı gayretlerini boşa çıkardığı Özdal'ın, daha sonra kendisine karşı duygusal bir arzu da duyduğunu hissetmesi, yoğunlaşan duygularını daha fazla bastırmasını engellemişti.

Eklembacaklılardan's Istakoz Lokantasında sözlenmişlerdi.

Davetlilere, günün şerefine ziyafette çektirmişti Özdal…

Dikkatini yeniden televizyon ekranına verdi. Irak Enformasyon Bakanının, "Irak halkı sonuna kadar direnecektir!... İşgalci şer güçleri Bağdat'ta boylarının ölçüsünü alacaklar!" anlamlı konuşması yeni bitmişti.

Bağdat sokaklarından görüntüler yeniden verilmeye başlanmıştı.

Siren sesleri; dehşet ve şoku olabildiğince vermeye, tek başına bile yeterliydi.

Küçüklü büyüklü bireylerden oluşan bir ailenin panik davranışlarla düzayak evlerinden çıkmaları ve az ötede bulunan bir barakaya doğru koşmaları kameranın saniye saniye çekmekte olduğu görüntülerdendi.

Oluşan panik ve korku, kameraman ve sunucudan çıkan kesik kesik soluklardan da anlaşılıyordu.

Onlarında anlayışla karşılanması gerekiyordu. Görevlerini yaparken, işgalci güçlerin hışmına uğrayabilirlerdi.

İliştirilmiş gazeteci unvanını elinin tersiyle iten meslektaşlarından ikis,i bir gün önce koalisyon güçlerince öldürülmemiş miydi?...

Ailenin sığındığı barınağa kameraman ve sunucunun da girdiği anlaşılıyordu.

Kameranın ışığıyla, tek göz sığınağın içi alabildiğince aydınlanmıştı.

Barınak, dimdik durulamayacak kadar alçaktı.

Biri yaşlı iki kadınla, biri yaşlı iki erkekle, ve beş-onbeş yaşları arası beş çocuktan oluşan ve kendi yurtlarında sığınmacı gibi, sırtları duvara yaslı, çömelmiş ve kaval kemikleri üzerinde iki ellerini birleştirmiş insanlar mutsuzluğun, acının tabloları gibiydiler.

Haber stüdyosunda bulunan sunucu, Irak Enformasyon Bakanının "Irak halkı onları karşılamaya hazır!" içeriği taşıyan konuşmasını da anımsatarak bu görüntüleri tahlil ediyordu?...

Arada işgalci güçlerin tankları ve neşeli tavırları ekrana getirilip, yorumu izleyicilere bırakma amaçlı yorumsuz boşluklar yaratılıyordu...

"Irak halkı, bizim çocukları... Eeeeeeeee pardon!!!... Koalisyon güçlerini böyle mi karşılayacak?..."

İşgalci güçlerin görkemli gücüne, ‘Direnecek!...’ denilen halkı bu ailede minimize ederek...

Verilen mesaj, mesajı verenlerin istediği gibi algılanmıyordu bazılarınca ve Fatma’ca...

Yaşlı adam ile kadının titreyen dizleri ve elleri, dehşet ve öfke dolu gözleri...

En çok ağlayan beş yaşındaki kızın gözyaşları; dışarıdan gelen siren seslerine, bomba seslerine, bağırtılara verilen yanıtlardı...

Yakın çekime alınan beş yaşındaki kızın, zeytin karası gözlerinden damla damla ve verimli akan yaşlar kamera ışıklarıyla parıldamaktaydı.

'Ağlama sesi' sessiz ağlamalara dönüşmüştü az sonra...

Yanında kimse yokmuşçasına, kimse izlemiyormuşçasına, ağlıyor-du...

Olanca doğallığıyla dehşeti, şoku ve öfkeyi barındıran masum gergin yüzü; bu etkiyi kendisinde var edenlere lanet okuyan bir imgeyi de

içeriyordu...

Dehşet ve öfkeyi birlikte ve aynı anda veren gözleri; kımıl kımıl burnu, titreyen dudakları, gamzeleşen yanakları...

Siyah gölgesi, bedeninin asisi değildi...

Gölgesi de bedeninin titrekliğine olanca uyumluydu...

Fatma'nın boğazı düğümlenmişti. Soluk alışveriş düzeneği, doğallığını kaybetmişti...

Hareketsiz biçimde oturduğu koltuktan beş yaşındaki Iraklı kızın, dehşet ve nefret kokan gözlerine odaklanmıştı...

Suçlar gibi bakıyordu... Kendisini suçlar gibi bakıyordu o gözler...

Fatma gözlerini; alamıyordu o gözlerden...

Aynı nefreti, aynı öfkeyi, aynı dehşeti kendi gözleri de veriyordu.

Elinin parmaklarıyla, boyun altından başlayarak boğazını ovuşturdu bir süre...

Soluk alışverişi hırıltılıydı.

Soluk borusu kasılmıştı sanki...

Kendisini tutamıyordu...

Sakin olmalıydı... Bu akşam en çok gereksinim duyduğu şey, sakin olmaktı...

Soğukkanlılığını korumalıydı...

Aşırı duygusallık içinde tutsak kalmamalıydı...

Telkinleri boşunaydı...

Dayanamayacaktı...

Televizyon ekranından kaybolan aile ve özelde beş yaşındaki kız çocuğunun görüntüsü hala gözlerindeydi...

Yanı başındaydı...

Hayır!... Hayır!..

İçindeydi...

Beynindeydi...

Hafızasındaydı...

Kalbindeydi...

Yine Hayır!...

Ağlayan beş yaşındaki çocuk kendiydi...

Bir seddin arkasında biriken nehir gibi olmuştu...

Tutamadı kendini...
Bıraktı gözyaşlarını...

Ağladıkça soluk borusu gevşiyordu...
Soluk alışverişleri, bu kez ağlamadan kaynaklı ritimsel bozukluktay-dı...
Kız çocuğunun zeytin karası gözlerinden akan gözyaşları kadar berrak, onun kadar parıltılıydı…
Sessiz ağlamalardaydı...
Onun gibi çömelerek oturmuştu farkında olmadan...
Gözyaşları, burun kenarlarından alta doğru, üst dudak kenarından çenesine ve göğsüne yol alarak bir süre süzüldü...
Eli kumandaya uzandı. Televizyonu kapadı.

Küçük kızın görüntüsü silinmemiş, zihnine nakşolmuş, elinden tutarak geçmişine, çocukluğundaki bazı dönemlere götürmüştü.
Beş yaşındaki anına...
Ablasının sorgu dönüşündeki çılgın hallerine...
Babasının ölüm haberini aldığı ana...
Ağabeyine, babasına ve ablasına reva görülenlere olan tepkisini şid-le hisseden annesiyle birbirlerine sarıldıkları, birbirlerinin yanaklarına gözyaşlarını akıttıkları anlara.
Ekranda gördüğü ağlayan çocuk görüntüsü, geçmişten kalma ve hala albümünde sakladığı beş yaşındayken çekilmiş, 'gözü yaşlı fotoğraftaki' görüntüsüne ne kadar benziyordu.
Hayır, tıpatıp aynısıydı...
Iraklı kızın görüntüsüyle ayniyet arz ediyordu...
Zihni bulandı...

Başını iki tarafa sallayarak irkildi...

Lavaboya yöneldi.. Elini yüzünü yıkadı...

Bilgisayarı açmalı, yarım bıraktığı yazıyı tamamlayıp sonlandırmalıydı...

Zaman kaybetmemeliydi...

Zaman daralıyordu...

Zamana; kendini boğdurmamalıydı…

Zamanın içinde boğulmamalıydı...

***

7

Ertesi Gün

2003'ün Nisan ayının bozuk havalarından bir gün...

Cenaze merasimi; bazı haber ve filmlerde izlenen bildik dekorla aynı...

Yağmur eksikti sadece...

Hafif esintili hava, iyice yoğunlaşmış iri parçalı karabulutlar, yağmurun yağmak üzere olduğunun açık mesajıyken...

Bu mesaj, hala gerçekleşmemişti...

Esinti, dikey eğrisini hafiften yükseltirken, uzaktaki parçalı bulutların birbiriyle birleşmesi çıplak gözle izlenebiliyordu.

İkindiye yakın an; akşam vaktinin hafif karanlığına, toprak; kırmızı aydınlığa dönüşmüştü.

Sevgilisini... Sözlüsünü toprak altına bırakmıştı.

Mezarın toprağına su döken, kendi olmuştu...

Kara bulutlar, üzerine atılı toprak örtüsü gibiydi.

Üzerindeki toprak daha nemlenmemişti bile…

Terliyordu...

Kapalı bir hücrede tutsak kalmış birinin ruh halini yaşıyordu...

Okunan dualar sonrası bir kez daha sarıldı, sırasıyla; Cesi'ye, İmece'ye, Gazi'ye, Fatma'nın hem arkadaşı hem komşusu hem de oturduğu evin sahibinin kızı Sezer'e ve diğerlerine... Özelde; medya çalışanlarından olan katılımcılara...

Az sayılı katılım olmasına rağmen, çoğunun medya çalışanı olmasıyla ses getirecek bir cenaze merasimi olma özelliğini barındırıyordu…

Akrabasız, Körebe Medyasında bulunan arkadaşlarından ve meslektaşlarından oluşan grup...

Diğer medya kuruluşlarından da üst düzey temsilciler katılmıştı; yanlarında kameraman ve sunucuları olmak üzere...

Ağlamak görevi tümüne düşmüştü...

Bulunanların en soğukkanlısının gözlerinde bile, damlamaya hazır nem vardı...

Edirnekapı mezarlığı için sıradan, Özdal içinse sıra dışı bir merasimdi bu...

Sözlüsünü kaybetmişti...

Ama, gözlerinde nemin zerresi yoktu...

Hafiften esen yelin bile nemlendiremediği gözler...

Hiçbir şey düşünemiyor...

Hiçbir şey hissedemiyordu...

Sadece kara bir günü yaşadığının farkındaydı...

İntihar etmişti Fatma...

Cesedi evinde bulunmuştu...

'Uyuşturucu ilaç alıp, jiletle bileklerini keserek intihar ettiği' sabah düzenlenen Adli Tıp kurumunun raporunda yazılıydı...

Fatma'nın öldüğünü biliyordu...

Toprak altına gömüldüğünü…

Toprağın üzerine su boca ettiğini...

Karanfiller bıraktığını...

Buna rağmen bir elin kendisine doğru uzanarak,

"Özdal! Ne haber?... Ben Fatma'yım!... Yanılıyorsun, ölmedim!..." diyeceğini umuyordu.

Daha dün görüşmüşlerdi. Evine bırakmıştı…

Aradan çekilmek, bir daha görüşmemek üzere ayrılmak bu kadar ucuz olmamalıydı.

Gazi yeniden seslendi.. "Gidelim mi?"

Gazi, onu yalnız bırakmak istemiyordu…

Evine dönmek!...

Evde tek başına oturmak!...

Yalnız kalmak...

Şu an kapalı bir yerde, birkaç dakikalığına bile kalabilecek kadar güçlü hissetmiyordu...

Hele kendi evinde...

Çay-kahve içme süresi kadar evinde misafir ettiği Fatma'yı anımsayacaktı...

Boğulacaktı...

Dayanamayacaktı...

"Benim arabayı al!... Ben biraz yürümek istiyorum!..."

Kontak anahtarını, kabulünü beklemeden uzattı Gazi'ye.

Gazi, gözlerini Cesi ile İmece'nin gözlerinde dolaştırdı.

Cenaze hatırına 'merhaba' demek zorunda kaldığı her iki kadında 'dediğini yap!' anlamında başlarını salladılar.

Patika yoldan, çıkışa kadar sessizce ilerlediler.

Cesi ile İmece aynı arabaya, Gazi, Sezer ile iki arkadaşını alarak Özdal'ın arabasına bindiler...

Özdal ise, ağzına aldığı sigarayı yakıp, caddenin karşı kaldırımına geçti.

Edirnekapı'dan çarçabuk ayrılmak istemiyordu. Ağır adımlı yürüyüşle bu ayrılışı geciktirecekti.

Yürürken karmaşık düşüncelerini toparlamaya çalışacaktı.

Fatma'yı intihara sürükleyen nedenleri tartışacaktı...

İntiharında bir payı var mıydı?...

Ondan intihar edeceğinin sinyallerini nasılda alamamıştı?...

Fatma'nın intihar edeceğini neden öngörememişti.

Güçlü olan sezgilerine ne olmuştu?...

Daha dün gibi anımsıyordu yaklaşık bir ay öncesini...

1 Mart 2003 Tarihinde Ankara'da gerçekleştirilen 'Savaşa Hayır!' kitlesel gösteriye katılmıştı.

Aynı günlü Meclise sunulmuş bulunan,

*"Türk Silahlı Kuvvetleri'nin yabancı ülkelere gönderilmesi ve yabancı silahlı kuvvetlerin Türkiye'de bulunması için Hükümet'e yetki verilmesine ilişkin Başbakanlık Tezkeresi"*nin Genel Kurul'da yapılan gizli görüşmeler sonucu az farkla da olsa kabul edilmediğini duyduğunda büyük bir sevinç gösterisinde bulunmuştu.

İlk kez bu kadar neşeli görmüştü onu...

'Tezkereye evet!' propagandası yapan ve anonslarında sürekli, 'Özgür ve Bağımsız Haber', 'Cesur özgür Doğru Haber', 'Çanak soru yok', 'Savaşın Sesi', 'Haber Karargahı' sloganlarını yineleyen televizyon kanalının 'Tezkere Reddine' karşı tepkisine… Hele;

'Manken, İslamcı ve Solcu Koalisyondan etkilenen Ankara yanlış karar aldı!'

'Türkiye'yi yanıltan Manken, İslamcı ve Solcu Koalisyona büyük tepki var!',

şeklinde geçen alt yazılara çok gülmüştü.

Ülkenin yüzde doksan beşinin salt, 'Manken, İslamcı, Solcu' olmadığını, halkın; 'Tezkereye Evet!' diyenlere karşı, meclis kanalıyla sunduğu büyük bir tepkinin kanıtı olduğunu yorumlamıştı...

"Fatma yapmayacaktın!" dedi seslice...

Birkaç adım ötesinde yürüyen iki kadın, başlarını kendisine doğru çevirdiler.

'Cık'!... Cık!..." edip yollarına devam ettiler.

Son aylarda gerçekleştirdikleri karşılıklı tartışmalarında Fatma çok saygısız ve hırçın davranmaya başlamıştı. Körebe medyasında çalışmaktan utanç duyduğunu dahi ifade etmişti birkaç kez kendisine. Suçlayan ifadelerde bulunmuştu...

Onun bu düşüncelerinin mantığından değil, geçmişinin oluşturduğu duygusallıktan kaynaklandığını, içinde sakladığı anılarının bir kez daha

bilinç üstüne çıktığını düşünmüştü.

Yakınlarının öldürülmesi ve ölmeleri, yaşam biçimi, aç ve işsiz geçirdiği işkence dolu günler...

Yaşam gerçekliğiyle yüzleşmesiyle duygusal bakış yerine, değişimi ve yeniliği onunda yakalayacağına inanıyordu.

Zaman gerekliydi...

Kendi okul yılları hala hafızasındaydı. Sistemi ret etme, sermayeye karşı koyma, 'Savaşa hayır!', 'Barış hemen şimdi!', 'Emeğin sömürüsüne hayır!', diyen kendi ve birçok arkadaşı iş hayatına atıldığında değişime uğramamış mıydı?...

Önceki düşünceleri ise içki masalarının tatlı birer nostaljik mezesi olarak kalmamış mıydı?...

Fatma ise kurtulamamıştı…

Belki de, yaşamsal gerçekler ile geçmişinin etkisi altındaki benliği ikileminin var ettiği aşırı gerginlik intiharına yol açmıştı.

Kolay değildi...

Geçmişi acılar ve gözyaşlarıyla doluydu...

Başkalarının ölümüne üzülen, ablasının intiharını dahi acizlik olarak niteleyen mücadeleci bir kadının, bunlar dışında kalan baş edemediği daha büyük bir sorunu olmalıydı…

Başka olasılıkları irdelemeliydi...

Karşılık bulan aşklarıyla, düşünce farklılıkları çelişkisinden kaynaklanmış olabilir miydi?...

Aşkı ve hayat görüşü çelişkisinden bir çıkış yolu bulamamanın yönlendirdiği bir sonuç muydu?...

Her olasılık; sadece olasılıktı...

Gerçek olan ise, ölmüş olduğuydu...

Hiçbir düşünce ve bulgu onu geri getiremeyecekti.

Gencecik güzel bir kızın nedensiz intiharı, tanımayanları bile üzmüştü.

Ağlatmıştı…

Onu tanımayanlar, yakalarında asılı fotoğrafına bakarak duygulanmışlardı.

Ya kendisi?...

Duyguları yok mu olmuştu....

Yoksa dışavurum yeteneklerini mi kaybetmişti?...
Üzgündü...
Hem de çok...
Onun ölümü, kendi ölümü gibi gelmişti ilk duyduğunda...
Odasında kendisini hazırlaya hazırlaya duyuran Cesi olmuştu.
Duyduğunda donmuştu...
Kaskatı kesilmişti koltuğunda...
Ani şoku atlatmak için birkaç saate gereksinimi olmuştu.

"Ah, Fatma!..."
Oysa, bugün için planları vardı... Onun hoşuna giden Humus Lokantasında ilk kez yer ayırtmıştı... Sürpriz yapacaktı... Sürprizini sunma fırsatını kendine tanımadan gözlerini kapamıştı…

Hala ağlayamamıştı...
Kamera karşısında bulunan bir sanatçı, bir politikacı kadar da olamamıştı...
'Önce gülüp, sonra ağlayan' insan figürleri gözlerinin önünden geçti.
Hiç yoktan, ortamı olmamasına rağmen, duygulandığını mimiksel hareketlerle ifade edip, ağlayan medyatik toplum bireyi bile olamamıştı...

Elverişli bir ortamda, Fatma'nın en yakını olan kendinden gözyaşı akmamıştı.

Fatma'nın, politik konularda kendi için söylediği bir söylem aklına geldi…
"Yoksa gerçekten insani duygularımı törpülenmişti?..."
Fatma'nın ölümüne üzülmesine ne demeliydi....
Üzgün olmak, duygusallıkla tamamen eşit değil miydi?...
Ama, elinden oyuncağı alınan bir çocukta üzülebilirdi...
Geçici olurdu bu...
Bir süre sonra unuturdu...
Derin bir aşkla seven kişi, sevgilisini yitirirse?...
Ölümüne kadar hafızasından çıkmazdı...
Fatma'yı unutabilecek miydi?...
Ya bir başkası onun eksikliğini ve acısını dindirmeye talip olursa?...

Yerini alır veya almasını sağlarsa?...
Geri getirirse önceki dinginliğini...
Boşluğu kapatırsa...
Ömür boyu, onun ölümünün verdiği acıyı sürdürmenin mantık dışı olduğunun bilincindeydi...
"Ölen; sağ kalanları öldürmemeliydi... Ölenle; ölünmemeliydi!..."
En iyisi, bir kaç hafta izin almalıydı...
Bu sürede sakinleşemezse bir o kadar daha almalıydı...
İnsanın yükselişi çoğu zaman zordu... Düşüşü ise çok kolaydı...
Sevgilisini yitirmiş olmaktan, 'Mecnun-i Leyla' saplantılı, başı dumanlı ve çaresiz bir aşığı kim çalıştırmak isterdi ki?...

Acı haber sonrası, içinde oluşan biyolojik ya da psikolojik her ne ise yumruk kadar kütle içinde duruyordu hala...
Kimyası bozulmuştu...
İçindeki kütle hala dağılmamıştı...
Dağıtamamıştı...
Bir dizide geçen hasta ile doktor diyalogunu anımsamıştı.
Hasta, yumruk yaptığı elinin içiyle göğsüne vurup, "Aha!... Buramda Dohtor bey! Bir kütle var... Gitmiyor... Bazen nefessiz bırakıyor beni..." diyordu.
Dizideki hasta gibi olmamalıydı. Kendisini korkutan dört şeyden biri, hasta olmaktı...

Annesinin ölümünü duyduğunda bile bu kadar üzülmemişti…
Hatta annesi adına, üvey babasının cinsel baskısından kurtulduğu için sevinmişti…

Karagümrük’e varmıştı...

Parçalı bulut kalmamıştı gökyüzünde...
Birleşmişlerdi…
Gözün görebildiği yere kadar, gökyüzü bulutlarla kaplıydı.
Kara ve yoğun...
Hala yağmamıştı yağmur...
Sağanak yağmur yağacaktı, belliydi.

Yayaların birçoğu adımlarını hızlandırmışlardı.

Durakta bekleyen taksilerin şoförleri, elleri direksiyonda müşteriye hazırdılar... Yağmur yağdığında hareketlenecekti cepleri...

Kent insanlarının bazıları; yağmurdan direk gelir elde eden çiftçiler gibiydi…

‘Ah! Fatma!...’

Geçmişindeki sıkıntıları sonlanmış, Körebe medyasında yükselmiş, dolgun maaşla masa işi yapmaya başlamışken…

Geleceği olan biriyle; kendisiyle sözlenmişken...

Acı dönemlerde intihar etmeyen Fatma...

Ne vardı?... Ne vardı da?..."

"Ucuz şampuan var! Ucuz ucuz şampuan var!"

Ses, kaldırımda şampuan satan işportacıya aitti.

Rengarenk şampuanlara baktı... Yutkundu...

Gök gürledi... Uzaktan geliyordu... Şimşek çaktı... Ürperdi...

Hala yorulmamıştı... İstanbul’un tüm ilçelerini dolaşacak kadar yürüme isteği ve enerjisi hissediyordu. Bir yerlerde oturma, dinlenme gereksinimi duymuyordu.

Oturmanın, soluk alıp vermesini iyice bozacağını düşünüyordu. Sıkıntısını daha da katmerleştirecekti oturmak... İlk kez oturmayı yenilgiyle, bitmişlikle özdeş düşünüyordu.

İçindeki kütle dağılmamıştı... Hatta daha da yoğunlaşmıştı...

Nefes alışverişi, sesli hale dönüşmüştü... Hırıltılıydı...

Zorlukla aldığı nefesini, verirken de enerji harcıyordu. Aldığı nefes içinde mahpus kalıyordu sanki. Onu alıp çıkarmaya da uğraş veriyordu.

Yüzünde hava koşullarına uymayan bir sıcaklık vardı. Görmese de yüzünün kıpkırmızı olduğunu tahmin edebiliyordu.

Gerginliği hat safhadaydı.

Havanın kapalı olmasının bunda etkisi olabilirdi.

Hava durumunun, ani hava değişiminin insan üzerindeki etkilerini okumuştu.

Kastı olmadan hafifçe omzuna vurarak yanından geçen adam tepesini attırdı.

Başını çevirerek, yanında bir kadınla yürümeyi sürdüren adama bağırdı.

"Dikkat etsene lan!..."

Kendisine bağırılan adam, durdu.

Özdal’a döndü. "Pardon!... Özür diliyorum. İstemeden oldu." dedi.

"Pardon çıktı çıkalı ayılar çoğaldı," diyen Özdal’ın duruşu kavgaya hazır bir horozun davranışları gibiydi.

Saçları dikleşmişti.

Soluk alıp verme esnasında, burun kanatları açılıp kapanıyordu.

Kadın, yanındaki adamı kolundan çekerek uzaklaştırınca, Özdal’ın hevesi kursağında kalmıştı.

İçindeki acıyı dışa vurmak, atmak, çıkarmak ve rahatlamak için önüne gelen fırsatı, o kadın elinden almıştı.

Kadına içinden küfretti.

Gök yeniden gürledi...

Şimşek çaktı...

Bu kez daha şiddetliydi.

Çıkan ışık çizgisini daha uzun bir süre görebilmişti...

Yavaş adımlarla yürüyen beyaz sakallı yaşlı bir adam, bastonuna ağırlığını vererek durdu...

Başını kaldırdı. Gözlerini gökyüzüne; bulutlara çevirdi.

Olmayan güneş ışıkları gözlerini alıyormuşçasına bir elini kaşının üzerine siper ederek, "Yağ be mübarek!... Yağ! Yağacaksın belli... Yağda!... Sokaklar ve insanlar tozdan, pislikten arınsın... Allah’ım rahmetini esirgeme bizden!"

Yaşlı adamın duasına içinden ‘amen’ dedi. Sonra ‘amin’ olarak düzeltti.

Yağmurun yağması, gergin havanın gevşemesine neden olacaktı...

Islanmak istiyordu. Yararı olacaktı. Bedeninde oluşan aşırı sıcaklık, normale dönüşecekti...

Gökyüzü; doğuma gebe bir kadın, gök gürültüleri ise; doğurmak üzere olan bir kadının canhıraş feryatları gibiydi…

Çekim ve yıldırım kıvamındaydı.

Ama hala bulutlar, yağmuru doğurmamıştı...

Yağmur; bulutların, bulutlar; gökyüzünün tutsaklarıydılar…

Azat etmiyordu bir türlü, gökyüzü; bulutu, bulut; yağmuru...

Bir yağmur bombası atılmasını ne kadar da çok isterdi şimdi...

Gazeteden okumuştu.

Bir ülkede atılan yağmur bombası sel felaketine neden olmuştu.

Bu arzusunu geri aldı.

Toparlanmalıydı. Toparlamalıydı kendini... Önemli bir süreçte, ihmale gelmeyecek yükümlülükleri vardı… Hatta birkaç haftalık izin bile uzundu şu anlar...

Koalisyon güçlerinin çölü geçmek üzere oldukları ve Irak’ı tamamıyla ele geçirecekleri günün arifesinde, görev dışında kalmanın sancısını ömür boyu çekebilirdi…

Savaş nedeniyle özel olarak ihdas edilen savaş editörlüğüne getirilmiş, önceki aylığının beş katını ve başarılı haber analizlerinden hatırı sayılır primler almaya başlamıştı.

Hem ABD güçleriyle ilerleyen Körebe Medyasından Ortadoğu uzmanı Mecur’la özel olarak da haberleşiyordu. Yayınlamadıkları bazı fotoğraf ve belgeleri biriktiriyorlardı.

Mecur, iliştirilmiş gazeteci statüsünün verdiği güvenle hareket ediyordu.

Yeri sağlamdı... Güvenliydi... Güvenliğinden Amerikalılar sorumluydu.

Her telefonunda, 'Benim içinde Istakoz ye!' derdi. Burada bulmak mümkün değil!' Istakozun verdiği enerjiyi hiçbir gıdadan alamadığını, yediklerinin kendisini aşırı şişmanlattığını da söylemişti birkaç kez…

Geri döndüğünde ‘Irak Gülleri' isimli bir kitapta çıkaracaklardı.

Editörü kendisi olacaktı... İyi bir tanıtımla satış rekorları kıracaklar-dı...

Mecur'un bir haber-yorumunu eleştiren bir yazarın yazısında kullandığı, "Popo Yalayıcısı Gazeteci" sözü aklına geldi. Bu sözü Mecur’a naklettiğinde çok bozulmuştu o gazeteciye...

Her zaman yeni fırsatlar çıkmazdı.

Önüne gelen bu fırsatı yitirmek, yerinde sabitlenmekti.

Belki de geriye gidiş olacaktı.

Kendisine şimdiye kadar kimse acımamıştı.

Acılarla yaşayarak, acınacak hale geri dönmemeliydi.

Olağanüstü durumlarda bazı yetenekler daha ön plana çıkardı…

Savaş döneminde, savaş editörlüğünü bir başkasına kaptırabilirdi.

Bu geriye gidiş olacaktı…

Geri gidişin çıkışında badanaj yapabilirdi.

Düşüncelerinin ve olacak çalışmalarının önünde ki en büyük engeli, yani; ‘Fatma’yı gerilere atmalıydı.

Mutlaka ağıt yakması gerekiyorsa, boş zamanlarına ertelemeliydi…

Bunu başarabilir miydi?...

Emin değildi.

Emin olmalıydı. Emin olduğuna inandırmalıydı öncelikle...

İnanmak yarı başarmaktı.

İnanacak ve başaracaktı.

Burnunun ucunun az yukarısında bir yaşlık hissetti.

Elini götürdü. Bir yağmur damlasıydı.

Devamı gelmekte gecikmedi.

Yaya kaldırımında yürüyenlerde bir hareketlilik başlamıştı.

Yağmur damlaları seri atışlara geçti.

Damlalar, dolu etkisi yaratıyordu, isabet ettiği kafalarda.

Özdal, yürüyüş biçimini değiştirmedi. Ritmini koruyordu.

Her bir damla; sanki uyuşan kafasını, beynini karıncalandırıyor, uykudan uyanmakta olan bir insanın ruh haline bürünüyordu...

Kalp atışlarının arttığını hissedebiliyordu.

Hırıltısı tamamıyla kesilmese de daha sık soluk alıp veriyordu şimdi.

Yağmur; Fatma’sıyla birlikte geçirdiği yağmurlu bir günü anımsatmıştı...

Daha dün gibiydi. Geçen yılın Nisan aylarıydı.

Eklembacaklılardan’s Istakoz lokantasına doğru birlikte yola çıkmışlardı. Yürümek istiyorlardı... Bu yüzden otomobilini almamıştı.

Aniden yağmur bastırmıştı.

Yağmur, Istakoz lokantası yerine başka bir lokantaya gitmeye her zaman istekli Fatma’ya, bahane yaratmıştı. "Daha yakında tanıdık bir lokanta var," demişti. Adını sormuşçasına devam etmişti. "Salaş bir yer... Humus Lokantasının yemekleri ve servisi çok iyidir. " demişti.

Istakoz lokantasında masa ayırttığını, Patrokoz’a karşı mahcup düşmek istemediğini belirttikten sonra, getirdiği ‘Yağmurda ıslanmak istemez misin?’ teklifine; kendisini kırmamak için ‘evet’ demişti, Fatma.

Istakoz Lokantasına yağmur altında sırılsıklam varmışlardı.

Fatma, yağmur ıslağı nedeniyle daha siyahlaşan saçlarını düzeltirken, " Seni sevmemek için birçok nedenim var," demişti yapmacık somurtkan bir yüzle... "Ama tüm bunlara rağmen seni çok seviyorum." diye eklemişti olanca doğal gülümsemesiyle...

Artık gülümseyen, çıkarsız sevgi sözcükleri sunan Fatma yoktu.

Şişik gözlerinin kasları gevşemişti.

Bir damla... İki damla... Üç damla daha...

Gözlerinden bardaktan boşanırcasına yaşlar süzülmeye başlamıştı.

Hücum eden yağmur damlacıkları, gözlerinden akan yaşları fark ettirmeyecekti...

Görenler, yağmurun damlaları sanacaktı gözyaşlarını...

İlk kez gökyüzünü, bulutları, yağmuru ve gök gürültüsünü bu kadar yakın görüyor ve özümsüyordu...

Gökle birlikte ağlıyordu...

Yağmur, birçok insanı, taşıtları, yolları, kaldırımları, binaları ıslatırken, gözleri ise sadece yüzünün belirli bir kısmını ve beyaz gömleğinin ön yakasını ıslatıyordu.

Beyninde ve bedeninde titrek bir tatlılık oluşmuştu.

Ağlamaya doyamıyordu.

Daha fazlası gerekiyordu.

Hıçkırıklara boğuldu.

Hıçkırıkları gözyaşlarının daha yoğun akışını sağladı.

Kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. Doğayla, benliğiyle ve çevreyle bütünleşmiş gibiydi.

Yüzlerce kez yağmurla karşılaşmasına rağmen ilk kez böyle algılıyordu...

İçi; mayhoş ürpermelerle fokurduyordu.

Kalbi ürkek bir kuşun kalbi gibiydi ve yerinden çıkıp kaçmak ister gibi çırpınıyordu.

Oksijeni doyurucu alıyor, aynı doyumu yeniden elde etmek için rahatlıkla verebiliyordu... İyi nefes almak; iyi nefes vermekle paralel gidiyordu.

Zor doğumu gerçekleştirmiş bir kadın kadar mutlu, şampuanla yıkanmakta olan bir kadınla birleşmiş kadar doygun, içtiği şifalı bitkilerin etkisiyle küçük suyunu rahatlıkla yapabilmiş bir prostat hastası kadar neşeli,

elektrik yüklü bulutların, yağmura dönüşümü anındaki kadar zevkli devinimlerdeydi.

Gözyaşlarını silmeye kıyamıyordu.

Gözyaşları, parayla alınamayan şeylerdendi..

Yıllanmış bir şarap kadar tatlı bir sarhoşluk vermişti...

Yanından geçmekte olduğu bir levha dikkatini çekti.

"Postmodern Mercimek Çorba Mekani" yazılıydı.

Ardından bir şeyler yemeden çorba içmeyeli yıllar olmuştu...

İçeri girdi...

"Hoş geldiniz!" diyen, önlüklü şişman adama bakmadı bile.

Camekana sıfır masaya; yüzü dışarıya dönük olarak oturdu.

Kimsenin kendisini izlemesine fırsat vermemeliydi.

Duygusal koşullanmışlığını kimseler yok etmemeliydi...

"Beyim! Çorba getireyim mi?"

Başını sallayarak olumladı...

Önüne konan çorbanın buharı, sıcaklığı ve kokusu burnunun içlerine kadar yol almaya başlamıştı.

Ufak bir tabak içerisinde masaya konulmuş soğana dokunmadı...

Ağlaması saf ve temiz olmalıydı.

Soğanın, gözyaşlarına olabilecek katkısına izin vermemeliydi.

Az ileriye öteledi soğan tabağını...

Bir kaşık çorba...

Sonra bir kaşık daha...

Üçüncü kaşık gözyaşları eklentiliydi.

Gözlerinden direk çorba kasesinin içine akmış üç-dört damla gözyaşı çıplak gözle ayırt edilebiliyordu.

Gözyaşlarını barındıran çorbayı artık bırakmalı mıydı?...

Hayır!... Gözyaşları değerliydi...

Akıtıncaya kadar geçirdiği sancılar, doğal olaylar, yürüyüşler gibi daha bir çok süreç ve emeklerle elde edilmişti.

Boşa gitmemeliydi...

İçmeye devam etmeliydi. Kaşığın dibiyle temasından metal sesleri çıkıncaya kadar...

Gerçekte soğuk olan, kendisine ılık gelen iki bardak suyu soluksuz boca etti…

Yarıladığı çorbaya iştahla bakmayı sürdürerek kaşıklıyordu.

Cep telefonu çaldı.

Telefonun ekranında "Patrokoz" yazıyordu...

'Başın sağolsun,' dileklerini sunuyordu. 'Üzgün olduğunu, Fatma gibi mantıklı bir kızdan böyle bir eylemi beklemediğini,' ifade ediyordu.

Özdal, telefonla görüşmesine devam ederken kalabalık bir grubun sloganlar atarak ilerlemekte olduklarını camdan gördü…

Patrokoz'un 'dertleşiriz, ıstakoz yeriz, rakı içeriz, birazda kokain çekeriz' teklifini ret edemedi. Gereksinimi vardı. Eve bu kafayla gitmek istemiyordu.

Istakozu anımsayınca, çorbanın geri kalanını bitirmek, külfet gelmiş-ti.

Olduğu gibi bıraktı.

Hesap istedi.

Önlüklü şişman adam yanına gelerek, "Beyefendi çorbayı yarım bırakmışsınız. Çorbamızı beğenmeyenden para almıyoruz." dedi.

Özdal, mahcup bir tavırla, "Hayır! Hayır! Çorbanız çok güzel. Bir yere yemeğe davetli olduğumu unutmuştum…" dedi.

Şişman adam gülümsedi. "Gittiğiniz yerde bu çorba kadar değerli bir yemek bulamayabilirsiniz..."

Özdal, 'Ne demek istiyorsun?' der gibi baktı.

Şişman adam aynı sakinlikle devam etti. "Göz yaşlarınızın karıştığı bu çorbayı heba etmeyin! Gideceğiniz yer her neresi ise korkarım ki..."

Özdal, ayağa kalktı.

"Kısaca, hesap almak istemiyor musunuz?... Tamam! Siz bilirsiniz," diyerek ayağa kalktı.

Eşiğe adımını attığında biraz beklemeye karar verdi.

Protesto yürüyüşüne katılanlar arasında bulunmamalıydı.

Gözlemlemeye başladı. Gazeteci kimliği nüksetmişti ister istemez.

Amerika'nın Irak'a müdahalesini ve İsrail'in Filistinlilere son saldırısına yönelik bir protesto yürüyüşü olduğu anlaşılıyordu.

Yürüyüşte bulunanlardan; görebildiği gözlerde kini, nefreti ve öfkeyi okuyabiliyordu.

Gırtlaklarını yırtarcasına haykırıyorlardı…

Ellerinde tuttukları az önce dinen yağmurdan ıslak afişleri okumaya başladı.

"Körebe Medyası, Körebe Medyası
Pentagon poposu yalayıcıları"
"Irak biziz
Biz Irak"

"Ne A Planı Ne B planı
En iyi Plan;
Defol git C Planı"

"Satılmış Medya
Körebe Medya"

"Ordu Millet el ele"

"Körebe Medyası, Körebe Medyası
Duy sesimizi
Türk askeriyiz
ABD askeri olmayacağız."

Özdal özellikle Körebe Medyası ile ilgili yazılara acı acı güldü. İnsanımız hala eski kafa... Düşünce yetileri dar... Dünyayı, yenilikleri, küreselleşmeyi kavrayamıyorlar... Ülkenin ve kendilerinin yararlarını dahi bilmekten uzaktalar... Gerçekleri ve mantıklı yorumları sunan Körebe'yi anlamamalarından dolayı onlara acıdı. Onlar cahillerdi. İleride doğrunun kendi gerçekleri olmadıklarını anlayacaklardı. Onlardan nefret etmemeliydi. Ama yinede nefretle bakmaktan kendisini alıkoyamadı.

Hele "Ordu Millet el ele..." "Türk askeriyiz ABD askeri olmayacağız..." sloganlarıyla körebe medyasına hakaret eden yazıların birlikteliğindeki çelişkiyi düşündü. Ne demekti?...

Sanki; Körebe Medyası orduya karşıymış gibi...

Ordu; Körebe Medyasının da ordusuydu.

50 yıllık geçmişi olan Körebe Medyası, orduyla ne zaman çelişkiye düşmüştü?...

1960 askeri darbesinde olduğu gibi desteklememiş miydi?...

Adnan Menderes ve arkadaşlarının idamında orduya destek vererek, kamuoyundaki bazı kesimleri teskin etmemiş miydi?...

1971 askeri muhtırasında...

1980 askeri darbesine hazırlıkta ve sonrasında...

28 Şubat 1999 sürecinde Batı Çalışma Grubuna olanca güçleriyle destek vermemişler miydi?...

Evet!... A.B.D.nin, Irak'a müdahalesinde orduyla ters düştükleri noktaları vardı Körebe medyasının...

Ülkede ilk etapta 60.000 ABD askerinin konuşlandırılmasına yönelik 'Hayır!'lanmış tezkere'ye ordunun pek sıcak baktığını sanmıyordu.

Ama, Türk Askerinin Kuzey Irak'ta bulunması gerektiği yönünde görüşleri olduğu dedikoduları da vardı.

Konunun ağırlığı nedeniyle ve yasa gereği işi siyasilere, hükümete ve meclise havale etmişlerdi.

Ki, ABD, Ortadoğu'ya örnek olarak göstereceği Türkiye'de artık sivil hükümetle muhatap olmaya başlamıştı.

İşlerini hükümetle çözeceklerdi.

Şimdilik demokrasi lazımdı(!)…

Yağmur şiddetli yağmış, ama kısa sürmüştü.

Kalabalık grubun Saraçhane Parkına doğru ilerlemesi sürdü.

Kalabalığın sonlanmasıyla, boş geçen bir taksiyi durdurdu.

'Beyoğlu'na çek!' dedi.

***

-
-
-

8

Banyodan gelen su sesine uyandı.

Gerindi... Gözlerini ovdu.

Yataktan, yana kaydı. Ayağa kalktı.

Çeşmeyi açık mı unutmuştu?...

Banyonun lambası da yanıktı...

Sürekli açık bıraktığı kapısı da örtüktü...

Kapının koluna hafifçe asıldı. Banyoya girdi.

Duşakabinin camında çıplak bir kadın görüntüsü vardı belli belir-siz...

Kalbi küt küt atmaya başladı....

Kimdi bu kadın?...

Ne arıyordu evinde?...

Dün gece geç saatlerde Patrokoz'un bıraktığını anımsıyordu.

Evine tek kişi girmişti; o kişide kendiydi.

Gözlerini kırpıştırdı. Rüyada olabilir miydi?...

Bazı rüyalarında gerçeği yaşadığını sanırdı.

Bileğini çimdikledi... Canı acımıştı.

İradesine uygun davranabiliyordu.

Çıplak kadın silueti, yabancı bir şampuan reklamında ki oyuncu gibi sırtı dönük, saçları topuz ve ince belliydi.

Korku ve cazibeyi birlikte alıyordu.

Derin bir nefes alıp, bıraktı usulca...

Beş altı adım attı. Duşakabini açtı.

Kadın, hala dönmemişti ön kısmını...

Sırtı dönük halde bedenini şampuanlayıp, omuzlarını ovalıyor ve durulu-yordu.

Enfes bir vücuttu. Dokunmamak için kendini zor tuttu.

"Siz kimsiniz?... Evimde ne işiniz var?" sorularını hazırlamıştı.

Hatta biraz sertçe söylemeliydi.

Kadın ondan önce davrandı.

"Özdal! Uyandın mı?"

Sırtı hala dönüktü.

'Özdal uyandın mı?' diye soruyordu.

Tanıyordu...

Uykudan uyandığını, banyoya girdiğini, gözlediğini, duşa kabini açtığını biliyordu...

"Siz kimsiniz? Evimde ne işiniz var?" ve benzeri soruları ona yöneltmemeliydi...

Istakozun enerjisi, rakının verdiği sarhoşluk ve kokainin etkisiyle geceyi hatırlamıyor olabilirdi.

Tanıdığı kadınlardan hangisiydi?...

Kadın, yüzünü döndü.

Özdal'ın gözleri patlayacak kadar genişlemişti.

Tüyleri dikleşmiş, bedeni titremeye ve gücünü yitirmeye başlamıştı.

Kasları işlevinin çok azını yerine getirebiliyor, düşmemek için gayret sarf ediyordu.

"Olamaz!"

"Ne olamaz?"

Düşünceleri hızlı bir devinim içindeydi.

Beyni tam kapasiteyle çalışmaya başlamıştı.

Geçmiş yakın zaman, bir film şeridi gibi hızla geçiyordu hafızasın-dan.

"Neden öyle şaşkın bakıyorsun?"

Bağırmamalıydı... Soğukkanlı olmalıydı.

Bir çuval inciri mahvetmemeliydi.

O, canlı mıydı?... Hayal miydi?...

Onun bedenine dokunmalıydı.

Elini uzattı.

Kadın, bulunduğu mekanın izin verdiği ölçüde geri çekilmişti.

"Söz vermiştin! Unuttun mu? Dokunmayacaktın!..."

Fatma'nın intihar ettiğini duyduğu anı, cenaze merasimini, saraçhaneye kadar yürümesini düşündü. Hepsi hayaldi... Dünü gerçekte hiç yaşamamıştı... Az önce… Uyanmadan önce gördüğü rüyalardan olmalıydı.

Ya Fatma'yı buraya nasıl getirmişti?...

Fatma, nasıl olmuşta evinde gecelemeye razı olmuştu?

Yan yana mı yatmışlardı?...

Ayrı odalarda mı?...

Aynı yatağı paylaşmışlarsa, aralarında bedensel birliktelik gerçekleş miydi?...

Bunları düşünecek an değildi. Fatma, karşılık bekliyordu.

"Özür diliyorum! Bir an kendimi tutamadım!" dedi Özdal.

"Gözlerini kapamalısın! "

Fatma'yı küstürmemeliydi. Geriye çekilerek, gözlerini kapadı.

Fatma'nın duştan çıkarak kurulanması ve üzerine bornoz giymesi için gerekli süre geçmişti.

Gözlerini açması için bir ses ve işaret bekledi...

Kulak zarlarını patlatacak yükseklikte bir ses duydu.

Göz kapaklarını hafifçe araladı.

Fatma, kanlar içindeydi.

Duş telefonundan su yerine kan akıyordu.

Fatma, duşla bağlantılı musluğu kapamaya çalışıyordu...

Özdal'ın varolan şoku kısa sürdü. Yardım etmeliydi.

Fatma'yı küvetten çıkarmalı, musluğu kapatarak, duş telefonundan kan akmasını bloke etmeliydi.

İki ayrı görüntü uygulamaya geçmesini engelledi.

Fatma'nın 30-40 santim yakınında ve boşlukta asılı gibi duran hareketli iki garip cisimdi engelleyen...

Hayır!... Hayır!...

Istakozun kıskaçlarına benziyordu...

Ta kendisiydi.

İki kıskaç, bir makasın kolları gibi açılıp kapanarak, Fatma'nın bedenine yaklaşıyordu.

Fatma, onlardan korunmaya çabalıyordu...

Özdal, "Fatma'yı rahat bırakın!" diyerek ilk adımını yaptı.

Sesi, akustik etki yaratmıştı.

Birkaç kez yankılandı.

Düşüncesini eylemleştiremedi.

Istakozun kıskaçlarından ürkmüştü.

Attığı adımı, geriye aldı.

Fatma soluk almakta güçlük çekiyordu.

Fatma'nın acı dolu bağırtıları, yardım çığlıkları kulağını tırmalıyordu.

Kendinin zarar görebileceğiyle, Fatma'nın zarar görmesi arasındaki çelişkiyi yaşıyordu…

Fatma, büyük bir güç sarf ederek şu sözcükleri çıkarabildi:

"Kur-tar Be-ni Nolur!   Kur-tar ben-i Özdal"

'Fatma'yı Kurtarmak!' gerekiyordu.

Kurtarmak!... Kurtarmak!.... Kurtarmaaaak!!!...

Istakoz kıskaçlarından Fatma'yı kurtarmak gerekiyordu.

Şampuan kokusuna karışan kan kokusu... Istakoz kokusu...

Istakoz'un görüntüsü önceden kollarına verdiği enerjiyi alıp götürmüştü Özdal'ın.

Büyülenmiş gibiydi…

Gibisi fazlaydı. Büyülenmişti...

Kıskaçların, Fatma'nın ince bileklerini kestiğini, kanının fışkırarak aktığını, ağlama seslerini, 'Kurtar beni n'olur' çığlıklarını kare kare izliyor ve dinliyordu...

Putlaşmıştı...

Fatma, can havliyle onlardan kurtulmaya çalışıyordu.

Başarılı olamamıştı.

Fatma'nın bileklerinden akan kan; bedenindeki kanının tükenmesiyle durulmuştu.

Feri sönmüş, Özdal'a sabitlenmiş yaşlı ve acılı gözlerle, sırtını duvara yaslayarak yere inişi hayal gibiydi...

Düşüşünü tamamlamasıyla, her iki kıskacın gözden kaybolması aynı ana denk gelmişti.

Özdal'ın bedeninde geçici olarak kaybolan enerjisi, yeniden gelmişti.

Fatma'nın bedenine yaklaştı.

Fatma'nın çıplak bedenine damlayan İki... üç... dört... damla gözyaşları, yağmur tanecikleri gibiydi.

Fatma'nın kapalı gözleri aniden açıldı.

Suçlayıcı gözlerdi bunlar...

"Beni yalnız bıraktın!!!" diye bağırıyordu. "Beni neden kurtarmadın!.."

Özdal, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu...

Akan gözyaşları, bedenini susuz bırakmıştı.

Aşırı bir susuzluk hissediyordu.

Kas atımı hareketleri, birkaç dakika daha sürdü.

Şimdi Fatma'nın bedeni tamamen hareketsizdi.

Özdal, yere düştü.

Gözlerini açtı...

Elleriyle uzuvlarını kontrol etti...
Bir zarar görmemişti.
Beynine kan hücum etmeye başlamıştı.
‘Olamaz!’ diye bağırdı.
Kulağı duymuştu. Sesli söylemişti.
Yatak odasındaydı. Banyoda değildi.
Banyoda değil, yataktan düşmüştü,...

Gördüklerini yorumlamalıydı.
Yaşadıklarını, yaşamadıklarını ayırt etmeliydi.
Yaşadıklarını gerçek, yaşamadıklarını ise rüya olarak yorumlamalıydı.
Ama dün ve bu gece gördüklerini gerçekmiş gibi anımsıyordu.
Her ikisinin de gerçek olmaması için iki aylık ücretini primleriyle birlikte vermeye hazırdı.

Telefon çaldı. Cesi’ydi.
"Günaydın!"
"Günaydın!"
"Özdal bey! Merak ettim de.. Kendinizi biraz toparlayabildiniz mi?"
"Eh! Çaba sarfediyorum."
"Tüm çalışanlar olarak senin acını paylaştığımızı ve en kısa zamanda aramızda görmek istediğimizi bilmeni istedik. Bir ihtiyacın olursa çekinmeden ara."
"Teşekkür ederim efendim. Çok sağolun."
Telefonu karşılıklı kapadılar.

Banyoya yöneldi.
Banyoda az önce gördüklerini kanıtlayacak hiç bir iz yoktu.
Fatma’yı mezara hapsettikleri hala acı bir gerçekti.
Gerçeği kavramıştı...
Varolan çelişkisini gidermişti…

***

-

-
-

9

Dehşet ve şokla uyanmıştı uykusundan...

Yine aynı rüyayı görmüştü.

Beş gecedir gördüğü rüyayı...

Fatma'yı… Duş alırken, duş telefonundan su yerine kan akmasını, ıstakoz kıskaçlarının belirmesini, onun bileklerini kesmesini, "Beni kurtar!..." demesini...

Gerçek mi rüya mı çelişkisi...

Tuvalet gereksinimi... Lavobada el yüz yıkamalar...

Rüyaların gerçeği yansıtmadığına olan inancını kaybetmemiş olmasına rağmen, içinden bir ses farklı şeyler söylüyordu kendine.

Çözemediği bir yumağın içini kapladığını hissedebiliyordu.

Belirsizlikler, insanların aklına saçma sapan düşünceler getiriyordu.

Bu düşüncelerin egemenliği altına girmemeliydi...

Düşüncelerini ve sezgilerini açığa çıkarmaması, tahlil etmemesi, çelişkileri gidermemesi halinde, içsel karmaşasını söndürmenin, yok etmenin mümkün olmadığını…

Dikkate almayıp da unutmanın, gerçek unutma olmadığını…

Aksine; bilinç altında bir yerlerde yuva yaparak doğumlar gerçekleştireceğini, doğanların büyüyerek ileriki günlerde ansızın ortaya çıkıp, kendisine zarar verebileceğini bilecek kadar psikolojik çıkarımlarda bulunabiliyordu…

Boş vermeliydi şimdi bunları…

Evde kahvaltılık malzeme kalmamıştı.

Kahvaltılık malzeme almaya çıktığı şarküteriden Körebe Gazetesi dahil bir kaç gazete daha aldı.

Göz atımı sonucu Gazi’nin son haftalarda ‘çıkarmak üzereyiz’ dediği hatta körebe medyasından bir gün ayrılırsa, yerinin devamlı hazır olduğunu belirttiği "Ahtapotun Kolları’s" dergisi dikkatini çekti.
Bir tanede ondan aldı.

Yardımcısı kadına yalnız kalmak istediğini belirterek, bir haftalığına ücretsiz izin vermişti.
Evde kahvaltı hazırlama işi, dört gündür olduğu gibi, yine başa düşmüştü.
Kahvaltı yaparken bir şeyler okumak hoşuna giderdi. Öğrencilikten kalma bir alışkanlıktı. Senelerdir devam ettirirdi.
‘Ahtapotun Kolları’s" dergisinin kapağını çevirdi.

Başyazıyı okumaya başladı.

"Dergimiz gidebildiği yere kadar gidecektir. İsim bulmakta çok güçlük çekmedik. Dergimiz ufku gören, geleceği sezinleyen yazarlar kadrosuna sahip... Yalan haberciliğin, yanlış ve kasıtlı yorumun, satılmış kalemlerin içini; ıstakozu yakalayıp iliğine kadar emen ahtapot gibi boşaltmak amacıyla çıkarmış olduğumuz bu dergiyi…"

Devamını okumadı.
İkinci yaprağa geçti. 'Editörün Sayfası' üst başlıklıydı.

"Sivil Fatıma’nın öyküsü... Sivil Fatımayı Kurtarmak!" alt başlıklı yazıyı okumaya başladı.

"Körebe medyasının üç gündür yayımladığı ve devam eden ‘ABD Eri Jessica’yı Kurtarmak!’ yazı dizisinin beynimde yarattığı dehşeti ve şoku sizlerle paylaşmak istiyorum.
Özetle; Aslen Guatemalı olup, Güney Amerika’ya göçmüş, bir aileden olma 19-20 yaşlarındaki Jessica'nın, otomobil tamir atölyesinde kazandığı parayla tatmin olmayınca, birkaç kat daha fazla ücret kazanabileceği, Irak’ı işgale hazırlanan Amerikan ordusuna katılması...
Bağdat sokaklarında birliğini kaybetmiş, serseri mayın gibi dolaşırken, oluşan panik ve korku nedeniyle ayağını burkması, Iraklı halktan ve dağılmış Irak ordusundan bir kaç kişinin yardımıyla tedavisi için hastaneye kaldırılması...

Hastanede tedavisi yapılırken, Amerikanın gelenekselle-şen; ‘asker moralini güçlendirmek, kişilik bölünmesini yapılandırmak, tek asker bile bizim için önemlidir, bizden olan zarar görmez duygu ve düşüncesini var etme’ gibi medyatik propaganda yönü ağırlık basan kurallar çalıştırılmış ve operasyona başlanmıştır.

Amerika’ya iltica etme karşılığında bir Iraklı avukat tarafından gösterilen Er Jessica’nın tedavi gördüğü hastaneye, kameraların tanıklığı huzurunda, helikopterle, tankla, kalabalık bir timle yapılan operasyonda, öngördükleri gibi sadece sağlık elemanla-rını karşılarında bulacaklardı...

Er Jessica, tedavi gördüğü yatağından alınarak helikopte-re bindirilmiş, uçakla ABD’ye gönderilmesi sağlanmıştır.

Jessica kötü muameleye tabi tutulmamış, tecavüze uğramamıştı...

Jessica’nın tedavisinden sorumlu olan doktorlarda, bu yönde medyaya brifing vermiş olmasına rağmen; Türkiye sınırları dahilinde neredeyse Pentagon görevlilerinden daha aşkın savaş borazanlığı yapan, psikolojik savaş eri gibi hareket eden Körebe Medyasının, bu yazı dizisinden dolayı eseflerimizi belirterek ilk dosyamızı açıyoruz.

Önce, kısa bir açılım gerçekleştirmek istiyoruz:

Er Jessica kimdir?

Paralı askerdir!... İşgalci ABD’nin askeri...

Aksi olsa da haklı sayılmayacağı; ‘aç ve işsizsizlik mazereti’ dahi olmayan bir kadın asker...

Daha fazla para kazanmak için işgal ordusuna katılmıştı.

‘Kiralık katil’ statüsünde bulunan bir kadının güzelliğini, ailesinin ekonomik zayıflığını, ayağının burkulmasını, yüzündeki neşeyi, 'güneyden güneye göç etme' ve 'güneyde yakalanmasındaki' ‘güney’ benzerliğini, dahi göz ardı etmeden kısa öyküsünü; özenerek, bezenerek, bir nakkaş gibi süsleyerek, kamuoyunda mazlum rolü biçmeye çalışarak, ABD Ordusuna karşı halkta oluşan nefret ve öfke dalgasına ufakta olsa onun şahsıyla baraj görevi yapıp, bu nefreti buharlaştırmaya çalışan Körebe Medyasının Er Jessica öykülerine karşı;

Yüzlerce, binlerce, milyonlarca Fatıma’nın...

SİVİL FATIMALAR'ın elden geldiğince öyküleri anlatılacak-tır.

Bu öyküler; Küremizde bulunan tüm değişik adlara, dinlere, ırklara, mezheplere, görüşlere sahip olan halklar da dahil, ABD etki ve yönlendirmeleriyle uyumlu uygulamalardan zarar gören insanların öyküsü olarak dönüştürülebilecektir...

Evet soruyoruz;

Kiralık Katil Er Jessica kurtuldu!... İşbirlikçi yardımıyla!...

Sivil Fatımaları kim kurtaracak!...

Er Jessica öyküleştirildi, mitleştirildi, efsaneleştiril-di...

Sivil Fatımaların öykülerini, varolan efsanelerini ve mitlerini kimler anlatacak?...

Kim anlatacak; mağdur, mazlum, maktul Fatımaları!!!...

Fatımaların analarını, babalarını, kardeşlerini, çocuklarını ve arkadaşlarını...

Öyküsü yazılacak mı; beş yaşındaki Iraklı Fatıma'nın zeytin karası gözlerinden akan ve her damla yaşın içinde yansımasını bulan karartılmış dünyaları...

İlk anlarda, 'Göz Temasına Geçin!' emrini dikte eden Amerikan askeri kurmayların; cesareti, öfkeyi ve nefret ışıklarını veren mazlumların gözlerinden etkilenmeleri dolayısıyla, hala tam olarak yılanlaşamamış oldukları anlaşılan askerlerine, bu kez 'Onların başlarına çuval geçirin!' şeklinde verdikleri emir sonrası, başlarına çuval geçirilen insanlara uygulanan muameleleri...

Ya Bazı Seçkinler!...

Binlerce Fatımaların öyküleri dururken, hala, aşk olup olmadığı belli dahi olmayan, varsa eşiyle, yoksa sevgilisiyle (kadın ve erkekler için), o da yoksa 30-40.YTL ile bir kerhane evinin, boş bir odasında, kuşu öten ya da mutluluk çubuğu taktırmış herkesin (sadece erkekler için), uygulamalı olarak yaşayabileceği cinsel birleşmeyi estetize ederek yazma dışında gerçek aydın sorumluluğunuz nüksederek, hiç olmazsa bir tane;

Fatımalardan birinin öyküsünü yazmak zorunluluğu duymuyor musunuz?...

Bir başlangıç olması dileğiyle Iraklı Fatımalardan birinin kısa öyküsünü aşağıda sunuyoruz;

'Sivil Fatıma; Irak'ın güneyinden, Bağdat'ın güneyine sınıf öğretmenliği yapma amacıyla göç eden bir anne ve babanın kızı...

Babası; 'Saddam'ın, batılı güçlerin izniyle ve desteğiyle halka zulüm ettiğine' dair kahvede yaptığı bir konuşma üzerine, gözaltına alındığı emniyette gördüğü işkence sonucu öldürülmüş...

Bir kardeşi; Kuzey Irakta bulunan bir arkadaşını ziyareti esnasında, atılan kimyasal ve biyolojik gazdan zehirlenerek öldürülmüş...

Annesi; bu acılara dayanamayarak hastalanmış, Birleşmiş Milletlerin ambargosu nedeniyle, edinemediği ilaçtan, gıdasızlıktan ve bakımsızlıktan ölmüş...

Ablası, bu etkilerle, Psikolojik travma geçirmiş, daha sonra intihar etmiş...

İşgal esnasında, 'İnsanlığa Özgürlük' adlı bir yer altı gazetesi çıkarmaya başlamış, yöneticilerden bazılarının, işgal esnasında dahi ABD ile işbirliği yapmayı sürdürdüklerine dair (isim listesi dahi ekli) yazısı üzerine, ABD'nin Irak vatandaşı ajanlarınca öldürülen, Fatıma'nın öyküsü..."

Özdal, yüzünü buruşturdu. Devamını okumak istemedi. Tarafsızlığı ilke edinmiş bir medya hakkında, 'Er Jessica Dramı' yazı dizisi nedeniyle bu tür haber ve yorumların yapılması midesini iyice bulandırmıştı... Mesaiye başladığında ilk işi bu yazıyı karşılayacak bir köşe yazısı yazmak olacaktı…

Gazi'ye içinden yüzlerce kez esef etti. Körebe Medya'sından atılmasına olan kini ve nefretiyle hareket ediyor olmalıydı.

Eli durmadı. Sayfayı çevirdi.

'Fatıma isimli Iraklı kadının' öyküsünün anlatıldığı yazının kenarında bulunan bir fotoğrafı görünce, bağırmamak için kendisini zor tuttu.

Kuşe kağıda basılı derginin bu sayfasında Fatıma'nın öldürülmeden önce çekilmiş bir fotoğrafı vardı.

Fotoğraf hiç yabancı gelmiyordu.

Tanıdık birine aitti...

Ama bu mümkün değildi...

Gözleri aldanıyordu, aldatıyordu....

Hayal görüyordu...

Belki beynine yanlış sinyaller geliyordu....

Belki kuşe kağıdı parlaklığının gözlerini almasıydı…

Hayır!... Hayır!... hayır!...

BU!... Bu!... Bu… Bu; 'Fatma' olamazdı.

Dergiyi yana attı...

Elini yüzünü yıkamak için lavaboya yöneldi.

Aynada uzun uzadıya kendini seyretti....

Tanıdığı bir yüzdü, biraz çökmüş olsa da...

Gözleri ve dolayısıyla beyni kendi yüzünü olduğu gibi seçebiliyor, algılaya-biliyordu.

Biraz daha iyiceydi şimdi. Sakinleşmişti...

Havluyla yüzünü kuruladı... Salona girdi.

Masanın kenarına bıraktığı dergiyi, yeniden eline aldı.

Fotoğrafı algılamasında hiçbir değişiklik olmamıştı.

Az öncekinin aynısıydı...

Fatma'ydı... Kıyafetler farklı olsa da bu; Fatma'ydı...

Saç rengi, alın genişliği, göz, kaş, burun, elmacık kemiği, dudak, kirpik, ten rengi, mahzun ve masum bakışlar...

Bu mümkün müydü?...

Mümkün müydü bu?...

Uykuda mıydı?... Yani rüya mı görüyordu?...

Akşam çektiği kokain, etkisini hala sürdürüyor muydu?....

Sanrı mıydı gördükleri?...

Fatıma'nın öyküsünün yarım kalan kısımlarını da bir solukta tamamladı.

Fatıma'nın anlatılan öyküsü, Fatma'nınkiyle ne kadar da örtüşüyor-du... Bir ölüm biçimleri farklıydı...

Ahtapotun Kolları's dergisinin sözünü ettiği 'Er Jessica'nın Dramı' yazı dizisini Körebe Gazetesinden okumamıştı. Dört gündür ilk kez gazete almıştı.

Körebe Gazetesinin sayfalarına göz gezdirdi.

Üçüncü sayfanın tamamı Er Jessica'nın öyküsü yazı dizisine ayrılmıştı.

Bugün dördüncü bölümüydü.

Yazılar uzundu. Göz ucuyla taradı.

Er Jessica'nın sivil hayatta çekilmiş fotoğrafları ile Irak'ta asker arkadaşlarıyla devriye gezerken çekilmiş gülen yüzlü fotoğrafları, yazıların kenarlarına sistematik bir şekilde serpiştirilmişti.

Hep güler yüzlü ve sempati toplayabilecek fotoğraflardı.

Sivilde çekilmiş boy resmine odaklandı...

Kendisini çeken bir şey olmuştu o resimde.

Bir şey yakalamıştı...

Tanıdık gelmişti...

Tanıdık birine benzetmişti...

Askeri kıyafetle çekilmiş fotoğrafda, miğfer altındaki yüzünde de bu benzerliği yakalamıştı.

Çıldırmak işten bile değildi.

Tanımadığı birilerini, tanıdığı birilerine benzetmeye başlamıştı...

Dört-beş günlük yalnızlığının sonuçları mıydı?...

Fatma'nın ölümünden duyduğu elem ve keder miydi?...

Bu yeni yakalandığı bir çeşit hastalık mıydı?...

Depresyonunun fiziksel yansımaları mıydı?...

Algılamaları mı körelmişti?...

Nesneleri olduğu gibi değil de, beyninde oluşan kalıplara göre mi algılıyor ve şekillendiriyordu?...

Er Jessica'nın tutsak olduğu hastanenin yerini gösteren, onun kurtarılmasın-da büyük yararı olan Irak'lı avukatı inceledi.

O da tanıdık gelmişti.

Bu kez bir farkla... Benzerlik kurduğu kişi, bir kadındı... Kurtarmaya yardımcı olan Iraklı avukat ise, erkekti.

ABD'ye iltica etme karşılığında yardımcı olmuştu, Er Jessica'ya.

ABD'de, ziyaret etme isteğini, 'Kendimi iyi hissetmiyorum' diyerek ret etmişti Er Jessica...

Er Jessica'yı Körebe Medyasının Genel Müdürü Cesi'ye, Avukatı ise arada cinsiyet farkı olsa da İmece'ye benzetmişti.

Tıpatıp her ikisi diğer her ikisinin ikizleri gibiydiler...

"İnsanlar çift yaratılmıştır" sözünü anımsadı.

Geçmişte kalan bir anısı canlandı birden...

Bir gün, otomobiliyle seyir halinde iken, yanan kırmızı ışıkta bekleme esnasında, yaya olarak arabasının önünden geçmekte olan birinin kendine ne kadar benzediğini hayretle görmüştü.

'Özdal!' diye bağıracak olmuştu; Özdal'ın kendisi olduğunu bile bile...

Kendini ölü sanmıştı... Gördüğü şahsı ise uçan astral bedeni...

Uyku haline girmişti...

Ancak, geride bekleyen araçların korna sesleriyle kendine gelerek, otomobilini hareket ettirebilmişti.

Gazete ve dergide gördüğü üç ayrı kişiyi, üç tanıdığına benzetmesi şok ediciydi...

Hele 'Fatıma'nın yaşamıyla'; 'Fatma'nın yaşamının,' arada coğrafik, toplumsal, yönetsel farklar olmasına rağmen aşırı benzeşmesi...

Psikolojik travma, beyinsel travmayı doğurmuş olmalıydı…

Körebe Medyasındaki çalışmasına ara vermemiş olsaydı, 'Er Jessica'nın Dramı' yazı dizisinin hazırlayıcısı ve editörü kendisi olacaktı.

Savaşla ilgili tüm dokümanlar, özel hayata ilişkin olsa da kendisinden geçerdi.

Yerini kapma çabasında olan Murtaza, hazırlamıştı bu yazı dizisini...

Yokluğunu fırsat bilmişti...

Neden beklememişti kendisini...

Bunun hesabını bir şekilde soracaktı ona...

Yazıları, özellikle fotoğrafları yeniden inceledi.

Bıraktı.

Sırtını yasladı...

Yaşamsal ve fiziki benzerlikler, dün telefonla arayanlardan Fatma'nın evinin üstünde oturan ve hem yakın arkadaşı hem de ev sahibinin kızı olan Sezer'in imalı konuşmalarını anımsatmıştı...

Dilinin atındaki ıslak baklayı bir türlü çıkarmamıştı...

Fatma'nın intiharının kendisine inandırıcı gelmediğini, belirtmişti.

'Neden?' diye sorduğunda kuşkulu bir sessizlikten sonra, 'Öyle sanıyorum,' yanıtını almıştı.

Fatma'yla samimi bir dostlukları olduğunu biliyordu.

Birkaç kez, Fatma'nın evinde karşılaşmışlardı onunla.

Siyasal Bilgileri bitirmiş, aklı başında bir kızdı. Ama iş bulamamıştı.

Fatma'dan puan almak için, Körebe Medyasında iş bulabileceğini söylemişti bir ara ona.

"Körebe Medyasında mı?... Hayır kalsın almayayım!" demişti.

Neden kabul etmediğini anlatmıştı.

Körebe Medyasının genel yayın politikasıyla, düşüncelerinin uyuşmadığını açıklamıştı...

"Başın sağolsun!" diyenlerden biri de oydu, Edirnekapı mezarlığında...

'Bir yardımı olacaksa, her zaman hazır olduğunu,' belirtmişti.

Fatma'nın ölümüne duyduğu elemi, kendisiyle paylaşmaya istekliydi...

Hatta, anılarını tazelemek isterse, her zaman için Fatma'nın evine gelebileceğini söylemişti.

Fatma'ya içinde bulunan eşyalarla birlikte kiraya verdikleri evi, her nedense kiracı çıkmasına rağmen, vermek istemediklerini belirtmişti.

Fatma'ya olan özlemini birkaç saat evde geçirerek gidermeye çalıştığını ifade etmişti telefon görüşmelerinde.

Daveti geri çevirmişti.

‘Fatma’sız evin bir değeri yok!’ demişti.

Ya şimdi...
O eve gitmek için can atıyordu...
Sanki ev kendisini çağırıyordu. Bir şey unuttuğu hissiyle dolu olup, anımsayamayan ve anımsayamamaktan rahatsızlık duyan biri gibiydi…
Kahvaltısını kaldığı yerden zar zor tamamlayıp, Sezer’i arayacak, uygunsa geleceğini söyleyecekti.
İştahı yoktu... Hem saat 14.00 de yapılan ‘kahvaltıya’ başka bir ad bulmalıydı...
Gelen telefon zili üzerine kahvaltısına ara verdi.
Diliyle, ağzının içindeki artıkları temizledi.
Telefon, Sezer’dendi.
"Bende sizi arayacaktım. Ne tesadüf," dedi Özdal.
"Özdal bey! Bana kadar gelebilir misiniz?... Çok önemli bir hususu konuşacaktım."
"Önemli ne olabilir?..."
"Geldiğinizde konuşsak!..."
"Peki, bir saate kalmaz orada olacağım..."
Üzerini değiştirirken, Sezer’in " 'Çok önemli!' dediği ne olabilir?..." diye düşünüyordu.
Kötü bir haber daha almak istemiyordu.
Gerçi Fatma’nın ölümünden sonra hiçbir haber kötü sayılmazdı...
Hiçbir şey kendisini şaşırtmayacaktı!
Hiçbir şey Fatma’yı geri getiremeyecekti.
Hiçbir şey Fatma’ya olan sevgisini söndüremeyecekti.
Ya bu titremeler?...
Heyecanlanmalar?...
Kaygılar?...
Gömleğinin cebini kımıldatacak şiddette kalp çarpıntıları?...
Ayakkabı bağıyla olan uğraşı yüzünden, bir daha bağı olan ayakkabı almayacağına yemin etti.

***

10

Şişli'deki adrese varıncaya kadar otomobili nasıl kullandığının bile farkına varamamıştı.

Fatma'nın yıllarca kiracı olarak kaldığı ve intiharının gerçekleştiği evde ve Sezer'in karşısındaydı.

"Bir şey içer misiniz?" teklifine, olumsuz anlamda 'Teşekkür ederim,' karşılığını vermişti.

Konuşmasını bekliyordu...

Sabırsızlığını gösteren el hareketleri ise, hala etkilememişti Sezer'i.

Sezer, bunun farkındaydı. "Nerden başlayacağımı bilemiyorum," demişti.

Demek, o kadar çok anlatısı vardı. Bir tane değildi…

Sezer'in annesi, "Başın sağolsun, kızım Sezer'den farkı yoktu inanın..." demiş ve üst katta bulunan evine dönmüştü.

Nihayet başlıyordu.

"Özdal bey! Size ne kadar güvenebileceğime hala karar verebilmiş değilim. Ama, Fatma'ya olan sevginiz beni cesaretlendiriyor..."

"Bana güvenebilirsiniz!" diyerek, bu anlamdaki konuşmanın kısa kesilme-sini sağladı.

"Fatma'yı geçen gece rüyamda gördüm!..."

"Banyoda mıydı?..."

"Efendim?"

"Yok bi şey! Siz devam edin lütfen!"

"Fatma kanlar içinde şu oturduğunuz koltuktaydı!.. 'Sen ölmemiş miydin?' diye sordum. 'Ölüyüm!' diye yanıtladı. 'Seni kim öldürdü?' diye

sorunca ‘Beni iki ıstakoz öldürdü,’ dedi."

Ne demek istediğini anlamaya çalışırken dolapta bulunan ve üzerinde ‘Dansöz Kıvırmaları’ yazan kitabı göstererek ‘Aç!’ dedi. Tüm sorularına yanıt bulacaksın!’

Bu yanıtla uyandım.

Dolaptaki kitapları taradım.

Gerçekten de, ‘Dansöz Kıvırmaları’ isimli bir kitap vardı.

Daha önce ismini bile duymadığım bir kitaptı.

Kitabı açtığımda, içinden bir CD çıktı.

CD’yi bilgisayara yükledim.

İçinde bulunan e-mailleri, yazışmaları, dokümanları okuyunca beynim allak bullak oldu..."

Özdal, soluğunu tutmuş, Sezer’in her cümlesinden, hatta hece vurgularından bir anlam çıkarmaya, onun rüyasıyla, sürekli gördüğü rüyası arasında bazı benzerlikler kurmaya çalışıyordu...

Gördüğü rüyada Fatma’yı öldüren; ıstakozun kıskaçlarıydı…

Sezer’in aktardığı rüyada Fatma’nın kanlar içindeyken ‘Beni öldüren iki ıstakozdu!’ sözleriyle paralellik kurdu.

"CD’de neler vardı?"

"Ben olduğu gibi bilgisayarıma kaydettim. Size verebilirim," diyerek masa üzerinde bulunan CD’yi Özdal’a uzattı.

Özdal, heyecanlanmıştı. Fatma’nın ölümüyle ilgili aklına takılan bazı soruların yanıtı, bu yuvarlak cisimde saklı olabilirdi.

Özdal, az önceki sorusunu yineledi.

"CD’de neler var?"

Sezer açıklama getirdi.

"ABD’nin, Irak’ı işgali öncesi ve sonrasında kamuoyunu yanına çekmek için bazı kuruluşlara dağıtılan paranın büyük bir kısmının Körebe Medyasındaki Cesi’ye ve yedi yazara, birkaç üniversite görevlisine, bazı bürokratlara, bazı işadamlarına ve daha birçok kişiye dağıtıldığını kanıtlayan belgeler..."

"Çok saçma!... Körebeyi, Cesi’yi tenzih ederim. Fatma’nın yaklaşımlarını biliyorum. Düşüncesine uygun asparagas haberlerden

toplamıştır."

"Pentagon'un, Stratejik Etkileme Bürosundan, Cesi'ye gönderilmiş e-mailler, çoğunlukta... Hatta parça parça ödenen paraların ellerine nasıl geçtiği... Bir kısım paraların ABD büyükelçiliğinden emekli bir kadınla, Eklembacaklılardan's Istakoz Lokantası sahibi Patrokoz, kanalıyla dağıtıldığı... Sözü edilen paraların bir kısmının ıstakoz ithalatını gerçekleştiren tırlarda zula edilerek ülke içine sokulduğu, bazılarına İsviçre bankasında hesap açıldığı gibi birçok ayrıntı...."

"Fatma kandırılmış... Bazı virüs programlarıyla, başkasının e-mail adresi kullanılarak, mesaj gönderilebildiğini biliyorum. Dediğim gibi sahte e-maillerle kandırılmış..."

"Yazılımdan iyi anlarım. Sahte e-mail kullanılabilir, doğru... Ama alt kodlarından, gerçekte kimden ve nereden geldiği anlaşılabiliyor. Gönderenin gerçek e-mailinin Pentagon olduğunu tespit ettim. Alt kodlar, Fatma'yı doğruluyor."

Özdal, CD'yi kapağına yerleştirdi. İç cebine koydu.

"Evde bir bakarım..." diyerek doğrulmak üzereyken, Sezer'in "Bir şey daha var!..." demesi üzerine vazgeçti.

Sezer, söyleyip söylememek arasında bocalayan bir tavırdaydı.

"Bu CD olmasaydı, bir yanlış anlaşılma olabileceği düşüncesiyle, siz dahil kimseye anlatmayacaktım..."

"Evet?"

"Fatma'nın cesedinin bulunduğu sabahın öncesi akşamı, Cesi ile İmece gelmişler-di..."

Özdal, oturduğu koltuktan doğruldu. Sessizliğini bozmadan, öne abanarak ellerini birbirlerine kenetledi. Daha bir dikkatli dinlemeye başlamıştı.

Sezer, devam ediyordu.

"O gece evin içinden sürekli gürültüler geliyordu. Tartışmalı konuşmaları, üst kattan uğultu düzeyinde duyuyorduk. Telefon açtım. 'Bir sorun mu var?' diye... 'Sorun yok! Arkadaşlarla bir konuyu tartışıyoruz,' demişti Fatma."

Bir kaç saat sonra sesler kesilmişti.

Dış kapının, açılma-kapamadan kaynaklı gıcırtılı seslerini duyunca, sokağı gözlemeye başladım.

Cesi’nin otomobile binene kadar, İmece’ye yaslanarak tek ayak üzerinde seke seke yürüdüğünü gördüm…

İntiharında bu tartışmanın payı olduğuna inanıyordum. Ama bu CD’den sonra Fatma’nın intihar etmediğini, Cesi ile İmece tarafından öldürülüp, intihar süsü verildiğine inanıyorum..."

"Bu kuyruklu bir iftira... Hem Cesi ile İmece’yi nerden tanıyorsun?"

"Gazetede çıkan fotoğraflarından..."

"İntihar gecesinin akşamı onların bu eve uğraması Fatma'yı öldürdüklerini kanıtlamaz."

Sezer, sinirlerine hakim olmaya çalışıyordu.

"Biraz daha yansız baksanız... Tüm doneleri birleştirirseniz, sanırım benimle aynı sonuca varırsınız."

Özdal, beyin dumuru yaşıyordu. İnanmak istemiyordu... Diğer bilgiler neyse de, Cesi ile İmece’nin, bırakın Fatma’yı öldürmesini, evine gelmiş olduklarına dahi inanmak istemiyordu. İntihar gecesinin akşamında buraya geldikleri gerçekse, bu dikkat çekiciydi. Salim kafayla düşünmeliydi. Hatta Cesi’yi arayarak, o akşam eve gelip gelmediklerini sormalıydı...

Ahtapotun Kolları's Dergisinde okuduğu cesi'ye benzettiği Jessica'nın da ayağının burkulmuş olması, her nedense aklına geldi bir anda...

Bu düşünceyi kovdu…

Sezer, "Çok şeyi kanıtlar," diyerek yineledi… "Fatma'yla son oturduğumuz bir akşamdı. Birlikte birkaç saat geçirmiştik."

"E?..."

"Fatma’yla, Körebe Medyasının ABD yanlısı haber ve yazılarını konuşuyorduk... ‘Cesi’ye gelen e-maillerinin kopyasının kendisine yönlenmesini gerçekleştirdiğini, bu e-maillerin Pentagon dahil birçok yerden geldiğini’ anlatıyordu... Cep telefonuna bir mesaj gelmişti o an. Yanlış anımsamıyorsam, ‘Konuşmalarınız cep telefonundan dinleniyor-Fatıma’ diye bir mesajdı. Fatma’nın beti benzi sararmıştı. Cep telefonunun bataryasını çıkararak, konuşmasına devam etmişti. "

"Biri şaka yapmıştır," dedi araya girerek Özdal.

Sezer, her anlatı ve yorumunu boşa çıkarmaya çalışan Özdal’a tepkisini, "Başka bir anlatacağım kalmadı," diyerek belirtti.

Yapacak bir şey kalmamıştı…

Özdal ayağa kalktı. Kartvizitini uzatarak, "Ben kalkıyorum. Sağlam bir şeyler bulursanız beni cepten de arayabilirsiniz," dedi.

Sezer, "Memnuniyetle," diyerek uzatılan kartı aldı.

Masa üzerindeki bir kağıt parçasına cep telefonunu yazarak uzattı.

"Cep telefonum... Bu konuda bir şeyler paylaşmak isterseniz her zaman arayabilirsiniz."

Evden çıkmasını bir kez daha engelledi Sezer.

Bu kez çok heyecanlıydı. "Bir şey yapmayı unuttum. CD’yi birkaç dakikalığına alabilir miyim?..."

Özdal, itiraz etmedi. Nedenini sordu sadece.

"Rüyamda bana bir vasiyeti olmuştu Fatma’nın...’ Boğazını temizleyerek devam etti. "Hazırlamış olduğu ‘Küçük Fat(ı)ma’nın Laneti’ ek dosyalı bir e-maili belirli bir günde 11 kişinin e-mail adresine göndermemi istemişti."

"Eeee!!!... Bunda ne var?..."

"Bu e-mailin açılmaması gerektiğine dair bir uyarı işareti vardı CD'de… Bu yüzden silmem gerekiyor."

"Virüslü mü yoksa?..."

"Bilmiyorum..."

Özdal, birkaç dakika sonra iade alacağı CD’yi, uzattı...

***

-

11

Özdal, parçalı düşüncelerini birleştirmeye, çıkarımlarda bulunmaya ve toparlamaya çalışıyordu.

Hatta acil durumlar için sakladığı kokainden, yeteri kadar çekmiş, ama yararını görmemişti....

Üst üste gördüğü rüyalar…

Sezer'in anlatımı...

Sezer'den aldığı CD'nin içeriği…

CD'nin içinde bulunan değişik tarihli, Pentagon Stratejik Etkileme Bürosu namı diğer 'Psikolojik Savaş Koordinasyon Kurulu' merkezinden gönderilmiş mesajların içeriğiyle, anımsayabildiği kadarıyla Körebe Medyasında çıkan görüntü, yazı, belge, haber ve yorumları karşılaştırması…

ABD'nin Irak operasyonu öncesi ve sonrasında kendisi dahil dokuz yazarın yazıları, Fatma'ya karşı savunduğu bazı görüşlerinin, CD'deki e-maillerde geçen ABD talimatlarıyla benzeşmesi...

Patrokoz ile Cesi aracılığıyla dağıtılan para meblağları dahi yazılıydı...

Irak müdahalesi esnasında sürekli Körebe TV'ye çıkarılan bazı üniversite hocalarından, emekli bürokratlardan, gazetecilerden, bir cemaat liderinden, işveren dernek başkanından, edebiyatçısından, ses sanatçısından, daha bir çok meslek gruplarından... Onları tanıyordu... Konuşmaları, tartışmaları, e-mailde geçen talimatlara yüzde yüz uyuyordu...

Pentagonun psikolojik hamlelerini onaylamış, yararlarına hareket etmiş gibiydiler...

Ya kendisi?...

Bu talimatlara bilmeden uymamış mıydı?...

Savaş editörlüğü görevinde talimatlara uygun hareket etmemiş miydi?...

İdarenin haber-yorum karşılığı kendisine yüksek primler ödemeye başladığını, maaşına zam yapıldığını, Bodrum'da yarısı bitmiş bir yazlığı satın aldığını söylemişti...

Acaba; Fatma kendisinden de şüphelenmiş miydi?...

Ama emirleri Pentagon'dan değil, Cesi'den alıyordu...

Pişman değildi.

Profesyoneldi. Parasını veren; Körebe Medyasıydı. Parayı verenin talimatlarına uygun hareket etmesi doğaldı. Hem talimatlar öznel düşünceleriyle de uyuşuyordu.

İnandığı değerlerle, ABD'nin talimatlarının benzeşmesi; 'ABD'nin Psikolojik Savaş Askeri' olduğunu kanıtlamazdı.

Onlar bilerek hareket etmişlerdi, kendisi bilmeyerek...

Aradaki fark; farkında olup olmamaktı...

Hem resmi şekilde para almıştı…

İrkildi...
Cesi’nin cömertliğinin kaynağı Pentagon’ muydu yoksa?...
Öyle olsa bile paranın ana kaynağını bilmemişti…
Önemlide değildi…

Sezer’in iddiası doğruysa, bu bilgileri edinen Fatma’yı öldürmek için yine de geçerli bir neden değildi...
Çevrede, "Satılmış Körebe Medyası..." dedikodusu vardı.
Bir sorun olmuyordu.
Ama belgelerin olması onları korkutmuş olamaz mıydı?..."

Düşüncelerinin yoğunluğundan başında devinen kanın seri akışını, sıcaklığını olanca şiddetiyle hissediyordu.
Kafası patlayacaktı neredeyse...
Şakaklarındaki damar atımı, yüzünün tümünü titretiyordu...

Cesi’yi aramalıydı...
Hayır!... hayır!... İmece’yi aramalıydı...

"İmece’yi bağlar mısınız?..."
"Kim arıyordu?..."
"Ben Özdal!"
"Özdal bey! Başınız sağolsun, efendim. Hemen bağlıyorum."
"Özdal!..."
"Özdal!..."
"İmece, merhaba!"
"Nasılsın?..."
"Eh iyi olmaya çalışıyorum!"
"Buyur! Nasıl yardımcı olabilirim."
"Az önce Cesi hanımla konuştum. Fatma’nın intihar ettiği gecenin akşamı onu ziyarete gitmişsiniz?..."
İmece’nin panik havası sesinden dahi belli oluyordu.
"Cesi mi? Söy-le-di?..."
"Evet!.."
"Ama ben!..."
"Evet! Senle... Neler olduğunu öğrendim."

"Benim bir suçum yok yemin ederim ki!... Ben sadece Cesi'ye eşlik etmek için gitmiştim! Böyle olacağını bilmiyordum."

İmece'de oluşan dehşet ve şok havasından olabildiğince yararlanmalıydı.

Düşünmesine fırsat vermemeliydi.

"Sen de en az Cesi kadar suçlusun!"

"Hayır!... Hayır!... Ben böyle olmasını istememiştim... Fatma, elindeki belgeleri kamuoyuna duyuracağını söyleyince olan oldu."

"İmece! Bana orada neler olduğunu anlatmanı istiyorum.."

Bu soruyu sormaması gerektiğine, sorduktan sonra karar vermişti.

Geç alınmış bir karardı.

İmece'nin az önceki ruh haletinden eser kalmamıştı...

"Seni az sonra ararım. Sahi şu an neredesin..."

"Dışarıdan arıyorum... Cebim açık..."

Telefonu kapayıp koltuğa yığıldı.

Başını geriye yaslayıp, derin derin nefeslendi.

Bazı noktaları birleştirebiliyordu.

Kuşkuları, İmece'nin dolambaçlı kabulleriyle yok olmuştu.

Fatma'nın elde ettiği bilgi ve belgelerden her nasılsa haberdar olmuşlar, evine gitmişler, tartışmışlar, ikna edemeyince, yok ederek, sorunu kendilerince kökten halletmişler ve intihar süsü vererek ayrılmışlardı.

Mücadele esnasında ayağı burkulan Cesi'ye ise İmece yardımcı olmuştu. Cenaze merasiminde, 'Neden aksak yürüdüğünü?' sorduğunda, topuklu ayakkabıdan nefret etmesine ve hiçbir zaman giyinmemiş olmasına rağmen, 'Hala topuklu ayakkabı giymeye alışamadım," dememiş miydi.

Gördüğü rüyalar doğrulanıyordu...

Istakozun iki kıskacından biri Cesi'yi, diğeri ise İmece'yi temsil ediyordu.

Cep telefonun çalmasıyla düşünce ve yorumlarını âtiye bıraktı.

Ekranda; Cesi'nin aradığı yazıyordu.

"Efendim?..."

"Özdal, sen ne saçmalamışsın İmece'ye... Neredesin şimdi... Ben gelinceye kadar kimseyle görüşmeni istemiyorum... Tamam mı?..."

Özdal, cep telefonunu kapadı.

Cesi’nin ilk kez bu kadar kendisine kızgın ve bağırtılı konuştuğuna tanık oluyordu.

Baltayı taşa vurmuştu. Acemice hareket etmişti. Can güvenliğini riske etmişti.

Eli ayağı titremeye başladı.

Alnında bir anda oluşan ter tanecikleri, yağmur tanecikleri kadar büyüktü.

Cesarete gereksinimi vardı.

Az daha kokain çekti.

Akşamın karanlığına az bir zaman kalmıştı.

Ev tekin değildi.

Yarın gecikmiş bir gün olabilirdi.

Acele etmeliydi.

'Acele etmemek; ecele gitmekti!' şu an.

İstanbul Emniyet Müdürlüğünden tanıdığı 111.Sınıf Müdürünü aradı.

‘Acil görüşmesi gerektiğini,’ belirtti.

‘Müdürlüğe gel,’ teklifine, ‘başka bir yerde görüşmelerinin uygun olacağını ve bu randevunun gizlilik içinde kalması gerektiğini,’ söyledi..

Humus Lokantasında, saat: 21.30’a randevulaştılar.

Randevu anına yaklaşık üç saat vardı.

Önceleri bulunmadığı yerlerden birinde oyalanmalıydı.

Evden, derhal çıkmalıydı.

Cebindeki CD’yi bir kez daha kontrol etti.

Yerindeydi…

***

Kokainin etkisi ve içtiği iki biradan ilk kez bu kadar sarhoşluk...
Mide bulantısı...
Kafa ağrısı...
Çelişkili düşüncelerinin birbiriyle yakın teması...
Düşünsel çiftleşmeler...
Çiftleşme sonucu yeni doğumlar...
Doğmuş düşüncelerin ani gelişimi...
Gelişmişlerin birbiriyle ensest ilişkileri...
Arada bu birleşmelerden doğan piç düşünceler...
Yani; nesebi gayrı sahih çocuklar....
Beyin doğumhane...
Tüp bebek...
Çok bebek...
Yetimhaneler...
Kimsesiz düşünceler...
Ayrık düşünceler...
Yani; isTİSNALAR...

Gelen garsonun "Bir bira daha içer misiniz?" seslenmesinin, çalar saat işlevi görmesi...

Bu salaş meyhaneyi terk etme zamanı gelmişti.
111.Sınıf Emniyet Müdürüyle, randevusuna kırk dakika kaldığını saati söylüyordu.
Saati; şimdiye kadar hiç yalan söylememişti. Pahalı cinsindendi.
Bu akşam için dürüstlüğünü niye bozsundu ki?...

Hesabı ödedi...
Hafif sendelik hareketlerle -reklamı olmasın diye markası yazılmayan- yüksek değerdeki otomobiline bindi...

Ana caddeleri değil, ara sokakları tercih edecekti.
Ana caddelerin trafiği boğucu olurdu.
Trafik polisine yakalanma riski de vardı.
Tenha olurdu arka sokaklar...

Zamanı vardı... Yavaş yavaş ilerlerdi...

Hem düşüncelerini toparlardı...

111.Sınıf Emniyet Müdürüyle konuşacaklarını son kez kafasında toparlayacaktı...

Bir sokağı daha bitirmişti.

Sıkıştırıp duran arkasındaki araca, iyice sağa yanaşarak yol verdi...

İçi kinle doluydu... Öfkeyle... Başka şekilde halledilebilirdi.

Kendisine söylenmiş olsaydı; kimsenin zarar görmemesini sağlaya-rak Fatma'yı ikna edebilirdi.

Sonu ölümle bitecek tartışmaya ne gerek vardı?...

Ah! Fatma!...

Toyluğunun cezasını çekmişti... Kendisine de çektiriyordu. Profesyonelliğin gerçek anlamının 'parayı verenin isteğine göre hareket etmek' olduğunu anlayamadan gitmişti... Gerçi onunla bu tanımda da uzlaşamamışlardı bir türlü...

Basın-Yayın Fakültesi mezunu olmak yetmiyordu. Teorik eğitimin bir de uygulaması vardı. Bir daha... Bir daha... Bir daha ders görmesi gereken Hayat Fakültesinden iyi bir not alamadan toprakla kucaklaşmıştı.

Bir sokağın dört yol ağzında, kırmızı yanan sinyalizasyon işaretini görünce durdu.

Taşıt yoktu… Görünürdeki birkaç yayanın karşıdan karşıya geçmesini bekledi. Onlar geçtiğinde yeşili beklemeyecekti.

Pelerinli, başı kapüşonlu bir bayanın, kendisine bakarak el işareti yaptığını gördü. Takip etmesini istiyordu. Önemli bir işi olmasaydı, bu fiziği düzgün kadına olumlu yanıt vermek için bir saniye dahi beklemeyecek, otomobile davet edecekti.

Kadın, soldaki sokağın kaldırımına çıkarken, sağdaki sokağa sapmıştı Özdal.

On-on beş metre ilerlemişti ki, aynı kıyafette bir kadın daha gördü.

On metre ileride 'dur' işareti yapıyordu.

Otuz kilometreden yüksek bir hızda seyrediyor olsaydı, fren pedalına basmak para etmeyecek, belki de kadına çarpacaktı.

Ağzını açıp rast gele küfürler savuracaktı ki; kadın bulunduğu tarafa yanaşarak, "Beni takip et!..." diye seslendi.

"Kimsin?... Neden takip edeyim?..."

"Sus konusma!.." dedi. "Gercegi ögrenmek istiyorsan, güzel otomobilinden in ve beni takip et!..."

Pelerinli kadının yüzünü seçememişti.

Tatlı bir sesi vardı. Türkçeyi, bir İngiliz gibi konuşuyordu. Belki de bazı harfleri telaffuz etmede mazereti vardı. Ne olursa olsun, ses ve üslubu iç gıdıklayıcı ve güven vericiydi...

Saatine baktı. Randevusuna yirmi beş dakikadan fazla zaman vardı.

"Uzun sürecek mi?" diye sormasına fırsat kalmamıştı.

Kadın, kaldırımda yürümeye başlamıştı bile.

İşveren sokak kadınlarına benzemiyordu. Kendisine 'gel!’ demişti. Adıyla hitap etmişti. Önemli bir sırrı kendisiyle paylaşmak isteyen bir üslup kullanmıştı.

Özdal, mesleği icabı iyi koku alırdı...

Önemli bir olayın çözümü kadında saklı olabilirdi....

Arabayı sağda bulunan bir apartmanın açıkta olan otoparkına park etti.

Kilitledi...

Kadın az ileride, sokak lambası direğinin altında bekliyordu.

Hızlı adımlarla yaklaştı. Ona ulaşmasına üç adım kalmıştı.

"Beni takip et!" dedi kadın, yeniden...

Özdal’dan cevap beklemeden yürümeye başladı.

Sanki, zıplaya zıplaya yürüyordu.

Ayaklarının yerle teması görünür görünmez arasındaydı.

Kısa uzunlukta ki sokağın bitimi, yeni bir sokağın başlangıcı olmuştu.

Aradaki yedi adımlık ara boşluğu sürekli koruyarak ilerliyordu. Kadın, yan yana yürümesini istememişti. "Takip et!" demişti. Takip ettiğini çevrenin öğrenmesini istemediğini anlamak için gazeteci olmak gerekmiyordu.

Geçtikleri sokak, üçüncü sokaktı. Karıştırmaya başlamıştı sokakları. Dördüncü sokakta olabilirdi. Sonraki her sokak, bir öncekinin benzeriydi.

Cep telefonu çaldı. Çağrı müziği, sokakta yankılanıyordu. Okeyledi. 111.sınıf Emniyet Müdürüydü. Bir saat gecikeceğini söylüyordu. Özdal’ın canına minnetti. Sevincini bastırarak, "Sorun değil!" dedi.

Aniden gelen bir düşünce içine endişe doldurdu.
Bunu niye ilk anda düşünememişti. Kızdı kendisine...
Takipten vazgeçmeliydi.
Kadın, tekin olmayabilirdi.
Otomobilin önünden soldaki sokağa sapan kadın, nasıl olmuştu da dönüş aldığı sağ sokağın on-on beş metre ötesinde bulunabilmişti?...
Kadın, aynı kadın mıydı?...
Aynı kıyafetten giyinen iki kadın olabilir miydi?...
Şimdiye kadar televizyonlarda bile izlemediği bir kıyafetten giyinen iki kadın...
İkisi de kendisiyle ilgilenmiş, el işaretiyle ‘gel’ demişti.
Fiziksel benzerlikleri de vardı.
"Zınk!" diye durdu.
Endişe yerini korkuya bırakmıştı.
Hiç tanımadığı bir kadının sürekli güneye doğru, sokak sokak dolaştırmasının sonunu göremiyordu.
Arabasını park ettiği yerden de çok uzaklaşmıştı.
Otomobilini bulmakta zorluk çekebilirdi.
Sokaklar çok ıssızdı. Ayak sesleri ve direklerdeki ampullerden çıkan cızırtılar dışında sessizlik hakimdi…

Özdal’ın durmasıyla, "Tak! Tak! Tak!" diye ses çıkaran ayakkabıları da susmuştu.
Öndeki kadının "Tık! Tık! Tık!..." notalı ayak sesleri ise bir süre devam etti.
"Tık! Tıııkkk!... Tı..." seslerinden sonra kesildi.
Kadında durmuştu.
Kulaklarının çok hassas olması gerekmiyordu; Özdal’ın ayak seslerinin sustuğunu anlayabilmesi için...
Geriye döndü.
"Ozdal bey! Az kalmisti!"

Seslendirme, korkularını azaltmıştı. Böyle güzel bir sese sahip olan bir kadından zarar gelmezdi.
Sezgilerine güvenirdi. Şimdiye kadar sezgilerinin sesine kulak vermekle, hiç zarar etmemiş, bilakis geçmiş ömür defterinde, sürekli

edindiği olumlu sonuçlar kayıtlıydı...

Yeniden, "Tak! tak! Tak!" sesleri, "Tık! Tık! Tık!" seslerini takip etmeye başlamıştı.

Beyoğlu'nun arka sokaklarında sürmekte olan takip esnasında ,ayakkabılardan çıkan, "Tak! Tak! tak! Tık! Tık! Tık! Tık! " sesleri 'pelerinli bir kadını' takip ettiği geçmişine; o geceye götürmüştü...

O anları o geceyi yeniden yaşıyor gibiydi…

Aç ve susuz, yorgun argın, işsiz güçsüz, parasız dolaştığı o gün ve o geceyi...

Beyoğlu'nda dolaşırken, "Gel!" diyen kadını takibini...

Dokunacağı anda kaybedişini...

İki tinerciyle olan boğuşmasını...

Ustakoz'un kurtarmasını...

Patrokoz'la, ve onun kanalıyla; Körebe Medyası Genel Müdürü Cesi ile tanıştırılmasını…

Yanlış anımsıyor olamazdı... Aynı bedendi.. Aynı kapüşonlu pelerin...

Sokaklarda aynıydı...

Seneler önce takip ettiği kadın, bu olabilir miydi?...

O kadını kaçırmıştı elinden...

Ama takibin yararı olmuştu.

O kadını takip etmeseydi mesleki ve ekonomik yönden güçlü olduğu bu günlere gelebilir miydi?...

O esrarlı kadın, hala aklının bir köşesinde duruyordu...

Bu kez, bu kadını kaçırmamalıydı. Mutlaka görüşmeliydi. Yıllar önce takip ettiği kadının bu olup olmadığının yanıtını da almalıydı.

Aşırı merak duygusu içini kaplamıştı…

Takibi sürdürmeliydi.

Az sonra yorgunluktan aksayan bacaklarının ritim bozukluğu, ayak seslerinin bozumunu da getirecekti.

"Taakk!... Taakkk!... TakTak Taaak!..."

Rasgele düşünceler beyninde dönmeye başlamıştı yeniden...

İstem dışı, daldan dala atlayan düşünceler...

Rüyalara inanmazdı... Rüyası doğru çıkmıştı...

"Tak-Takı-Takıtak!!!... Jaktak JısTaka cak Caka Jak"

Takip ettiği kadının ayak sesleriyle, kendi ayakkabılarından çıkan sesler; anlaşılır hecelemeli sözcüklere dönüşüyordu.

"Tak! Tak! Tajı!... Cası!!!... Jes!... Se!... Se!!!... Jessi... Ca!... Ca!... Jes-si-Ca!!!!... Ku!... Ku!!!... rrrrRat-mak!...

Jes-Si-Ka-Yı!.... Kurt-Ar-Mak!...

JeS-SİK-KAY!!!... KAY!!! KAY!!! .... ııııııIIIII ! YI!... KUR-TTT – AR!... ARRRRRR!!!... MC!... MAC!...

Errrrr!!!... Errrr!... Eeeeee!!!... Eeeerrr!!!... JesSika'yı Kurt-ar-mak!!!...

Ce-Sik-ka!... CesSikKayı!!!... Ce-S...İyi Kur-tar-tmak!!!.. Ce si yi kur tar mak!!!...

Er Jessica yı Kurtarmak!... Er Cesi-yi Kurtarmak!!!...

Sı-cak sa-vaş eeeeerrri Jes-si-ca'yı Kur-tar-mak!... Psi-ko-lo-jik Sa-vaş er-i Ce-si-yi Kur-tar-mak!..."

Sokak, irkilmişti...

Kadının ve Özdal'ın ayakkabılarından çıkan sesleri, yankılatmadı.

Üzerinde yürüyen iki insanın, ayakkabılarından çıkan sesleri beğenmemişti.

Hoşuna gitmemişti…

Sokak, artık sessizliğini bozması gerektiğine karar vermişti.

Aksi halde, 'sokak ne düşünüyor?' diyerek güya kendine soru yönlendirmiş gibi gösterilecek ve yanlış tercüme edilecekti düşünceleri…

Sokak; "Sokakta <Er Jessica'yı Kurtarmak!>dedi," dedirtmeyecekti.

Sokak, öznel sesini verdi…

Öznel sesine yankı da veriyordu.

"Jes-si-ca'ları kurrrr-tar—mak?... Ya Fa-tı-ma'la-rı Kur-tar-mak! makmak!... mak!!!"

Kadının ayakkabıları, "Güzel yüzlü, güzel gözlü, Güneyli 19 yaşındaki gencecik kız!..." diye ses verdi.

Sokak karşıladı. "Lejyonerlik!!!... Yani; Kiralık katillik!!!... Yani; Beş yaşındaki Fatıma'nın yaşlı gözlerinden gözlenen çirkinlik!!! Lik!!!... LİK!!!"

Kadının ayakkabıları inatçı yinelemelerdeydi.
"Er Jessica'yı Kurtarmak!!!"

Sokak, yankıyı farklı verdi. Dönüşüme uğrattı.
"Er Jessica kurtarıldı... Fatıma'yı kim kurtaracak!...
Er Jes(s)icaların, Cesilerin elinden sivil Fat(ı)maları kim kurtaracak...."

Kadının ayak sesleri konu atladı.
"Son elli yıl...
Derin müttefik ilişkiler...
Dumura uğramamalı!...
Gel Tezkere!... "

Sokak, ses verdi.
"50 adet Istakoz halkasından oluşma zincir...
Dışsal destekli, içsel sömürü...
Fat(ı)maların dramı...
Geçmişin yeni versiyonu!..."

"Demokrasi, insan hakları...
Demokrasi ihracı, terörizmle savaş!..."
Bu sözler, kadının ayak seslerinden gelmişti..

Sokak gürledi.. Gökyüzünde; uzaklarda şimşek çaktı...
"Terörizmin öğretmeni...
Öğrencilerini demokratik yolla seçecek!..."

Kadının ayak sesleriyle, Özdal'ın ayak sesleri düet sunuyordu...
"Ilımlaşma... Normalleşme... Modernleşme... Küreselleş-me...
Tek ulus... Tek devlet... Tek ekonomi... "

Sokak ses verdi.
"Ilımlaşma, Normalleşme, Modernleşme, Küreselleşme; hoşgörü... Demokrasi... İnsan hakları... Değişik renk ve seslerin birlikteliği...

Güzellemeler... Güzel şeyler...

Amerikancası; amerikan boyundurluğu... Küresel diktatörlük yolu... Tek merkezden çoklu sömürü... Fatma'ların... Fatıma'ların ağlatılması... Cesilerin, Jessicaların ağlatması... Silikleşme... Donma... Emir kulu olma... 'Bir yanağına vurana diğer yanağını çevir' düsturlu Hıristiyanlaştırma...Tecavüze uğrama... Halklarda, ABD destekli iktidarlara olan patlamaya hazır tepkinin önlenmesi... Uydu iktidarları demokrasiyle makyajlama, kendisine zarar vermeyecek kadar ve gerektiğinde kesintiye uğratabileceği kadar ,demokrasi sunma... Amerikanca demokrasi eşittir: demoklesin kılıcı…"

Bu sözler, pandoranın kutusunun açılmasına yetmişti.

Kutunun içinden;

'Amerikanca Demokrasi Uygulamalı Ders Öğretisi Paket Programı' çıkmıştı.

ABD'nin uygulamalı demokrasi dersleri başlamıştı...

ABD, ülkesi dışındaki demokrasi anlayışını gerçek yüzüyle, uygulamalı öğretilerdeydi...

Hava sahasından çıkan sesler Amerikan uçaklarının Irak'a bomba atma amaçlı uçtuğunun habercileriydi. Çiçek atmaya değil... Bomba atmaya...

Hava sahasından gelen haberler, bilinçli bilinçsiz yalan olmazdı.

Gökyüzü yalan söylemeyi hiç mi hiç sevmezdi. Bir kısım medya değildi...

Yıllar önce emperyalizme karşı yöre halkının gösterdiği direniş nedeniyle adı 'Urfa' iken, geçte olsa 'Şanlıurfa' olarak ismi değiştirilen kentin üzerinden Amerikan uçakları geçerken, her nasılsa kıçları gevşiyordu.

Bilinçli bir gevşemeydi.

Gevşeyen kıçlarından, Şanlıurfa coğrafyasının kırsal bir bölgesine, büyük bir sesle ve yarık açarak, tehdit kokulu osurukta bırakarak düşen füzeler, özelde küçük çocukların korkulu rüyası olmaya başlamıştı...

Bir kara taşıtında bulunan birinin –beş yaşındaki bir çocukta olsa- çikolata ambalajını dışarıya atımını dahi suç olarak niteleyen, en azından

taşıt sürücüsünü cezalandıran Hukuk; duymaz, konuşmaz, görmez mi olmuştu?...

Konu Hukuk alanıydı... Ehli hukukçulardı... Ama birkaçı dışında suskun kalmışlardı.

Geneli; soruları yanıtsız bırakmışlardı...

Soruları kim soruyordu şimdi...

Kim diyordu bunları?...

Soruları, kimseler üstlenmedi.

Varsa yanıtlayan, o da duyulmuyordu.

Sokak, tahammül edemedi…

Düşüncelerini kamuoyuna sessizce açtı. Konuşmuyordu. İsteyen düşüncelerini okuyabiliyordu.

En yumuşak deyişle, bilinçli veya bilinçsiz taksir suçu vardı. Her suç soruşturulmaya mahkumdu ülkede...

Ön soruşturmaya, suçun işlendiği yerin Cumhuriyet Başsavcılığı yetkiliydi.

Savcılık nezaretinde, gerekiyorsa hazırun uzmanlarla kırsal veya kentsel yöreye göre değişen Jandarma ya da Polis kolluk gücünden yardım alınarak gerçekleşen ön soruşturma kuralının; bu kez istisnası olacaktı...

İSTİSNALARI çok severdi ülkemiz...

İstisnalar, genelde özel kurallar da gizlenirdi.

'Özel yasa böyle kardeşim!' denirdi.

Özel kural, genel kuraldan öncelikliydi.

Sokak, bilmiyor muydu?...

Belki de bilmezlikten geliyordu. Sokak, art niyetli olabilirdi...

Art niyetli de olsa düşünceleri okunmaya değerdi...

Hele Büyük Amerika söz konusu olduğunda 'istisnalar' daha bir önem kazanıyordu...

Peki soruşturma, inceleme hiç mi yapılmayacaktı?...

Kıçını tutamayan Amerikan uçaklarından düşen füzelerin cesetleri, Şanlıurfa topraklarında mı kalacaktı?...

Çorbayla, bulgur pilavıyla, kuru fasulye ve benzeri hububat, bakliyatla beslenen kırsal kesimin çocukları tarafından üzerlerine, ‘Büyük Abdest’, ‘Küçük Abdest’; modern deyimle, tuvalet gereksinimlerini gidermeyeceklerini ve hatta su olmadığı takdirde yerden aldıkları taşla yaptıkları avret temizliğini bu kez, füzeden kopmuş veya koparacakları ufak parçacıklarla yerine getirmeyeceklerini, kim garantileyebilirdi...

Hadi, hamburgerden ve koladan kaynaklı dışkılar olsa bir nebze...

Kuru fasulye... Bulgur pilavı... Mercimek çorbası...

Hele tarhana çorbası...

'Cık!... Cık!... Cık!'

Bir hurdacının, metal aksamı alarak, satıp, para kazanıp, ailesine ve yapılacak alışverişlerle ülke ekonomisine katkıda bulunmayacağını kim garantileyebilirdi?...

Bir aklı evvelin aklına gelip, Hukuku konuşturup,

‘Eylem suçtur! Suç konusu mallar devlet tarafından müsadere edilir!’ ilkesini yorumlayarak, ya Türkiye Devleti'ne geçmesini sağlarsa?...

Amerikanın derin politik ilkelerine aykırı olmaz mıydı?...

Bir ülkenin ekonomisine ufak bir yardımda bulunmak için karşılığını almak veya almayı garantilemek; ‘değiştirilemez, kaldırılamaz, kaldırılması ve değiştiril-mesi teklif dahi edilemez’ amerikanca ilkelerdendi...

İlkelere uygun hareket edilmekte gecikilmedi.

Adana’nın, ABD İncirlik üssünde bulunan Amerikan askerleri olay mahalline ulaşmıştı.

Kadın askerlerden birinin ağzında sakız vardı. Sokak, ‘yanlış anımsıyor olabilirim,’ dedi alt sesle...

O askerin her sakız çiğnemesi, Jandarma kordonu ardında bulunan köylülerce; beyinlerinin, ciğerlerinin, kalplerinin, onurlarının kısaca; tüm varlıklarının çiğnenmesi gibi gelmişti...

Onlar uzmandı. Uzmanlık görevini tek başlarına yerine getiriyorlardı...

ABD askerleri, heyecanlanmayan, donuk yüze ve bakışlara sahip, başları ve göğüsleri dik Rambolu-Mambolu filmlerde boy gösteren başrol oyuncuları gibi hareket edip, ciplerine bindiler.

ABD Askeri uzmanları, ‘No problem!’ diye sevinirlerken, bir televizyon izleyicisi gibi hareket eden yöre insanları, donmuşluktan kurtulmuştu her nasılsa.

Büyü bozulmuştu…

İzleyici olarak kalmak istememişlerdi.

‘Var problem!’ demeye başladılar.

Cipleri taşladılar... Sloganlar attılar...

Savcılık bu kez soruşturmaya hazırdı.

Sanık sandalyesine, tabiiyeti ABD olanlar (hele füze bırakan uçakların pilotları) değil, Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı olan Şanlıurfa köylüleri oturtturulacaktı…

Köylülerin bu eylemleri hakkında yorum yapmak, sokağında cesaret sınırını aşıyordu...

Oto sansür uyguladı....

Ülkeye; Avrupa Birliğine girme endeksli demokrasi kokulu yasalar yeni yeni ithal edilmeye başlanmışsa da ileride bunların atılmayacağını kim garantileyebilirdi?...

Ülkede varolan değişik dil ve lehçelerle yayın yapma patentli ithal etkiye karşı kısa süreli, sabahın ayazında, herkes uykudayken televizyonda yayınlamak gibi bir tepki gösteren demokrasi anlayışı, pek güven vermiyordu kendine...

Hele!... Hele bir söylem azıcık ucundan Amerika’ya dokunuyorsa...

Düşünce ve düşünceye ifade özgürlüğü gibi demokrasinin olmazsa olmaz koşulu, ne kadar geçer akçe olurdu, Amerikan merkezli küreselleşen dünyada...

Amerikanca Küreselleşme; fiziksel ve beyinsel anlamda kendi aleyhine çalışan ve çevreyi etkileyebilecek kapasitede olanları yakın tehlike olarak vasıflandırıp, terörist damgası vurup, o kişi ya da kişiliklerin kendi ülkesine

veya küresel cezaevlerinden birine gönderilmesini isteyebilecek kadar yetkili ve donanımlıydı.

Ya sokağı da misafir etmek isterse?...

Sokak güldü…

'Ondan büyük Allah var!' dedi.

Hem Amerikanca Küreselleşme Merkezinin yorulmasına gerek yoktu.

Müttefiklik ve stratejik ortaklık ne güne duruyordu.

Şimdiye kadar onlar aleyhine yapılan hangi işlem, eylem, düşünce cezasız kalmıştı ki?...

'Yok! Yok!... Darbeye de gerek kalmadan bu sorunları çözebilecek kadar demokratikleşmiştik!...'

Özel yasalarımız vardı.

Ya özel yasa yoksa?...

Çıkarılırdı…

'Yeni çıkan ceza yasasının geçmişteki eylemlere ve eylemcilere aleyhlerineyse uygulanmayacağı' ilkesi?…'

Tamam! Tamam!...

Hiçbir uygun yasa bulunamazsa, en azından genellik içeren,

‘Yasanın suç saydığı bir eylemi övmek suçtur’ hükmüne girdirilebilirdi...

Hele vaki eylemlerinden dolayı köylüler bile soruşturmaya tabi tutulmuşken ve yargılanırken oto sansüre devam etmeliydi...

Yoksa, ‘Yasanın suç saydığı bir eylemi övmek suçu’ başı üzerinde demoklesin kılıcı gibi dolaşmaya başlardı…

Bu konuyu kapamalıydı...

Sokak, gezmeyi ve gezdirmeyi sevmişti.

Hevesini alamamıştı. Tatmin olmamıştı...

Mardin’e gitmek istedi. Mesafe uzun değildi. Şanlıurfa’ya komşu bir ildi.

Mardin’in coğrafik, tarihi, sosyal, siyasal ve benzeri özelliklerinin tanıtımına girmedi. Yazılı kitaplarda bu hususlarda doyurucu bilgiler vardı.

Hem bunlar konu dışıydı.

Irak’ın ve belki de ....’nin işgali için kolaylık sağlayacak ve kabul edileceğine kesin gözüyle bakılan tezkere öncesi konuşlanmış öncü Amerikan askerlerine, Mardin halkının büyük çoğunluğu nefret ve öfkeyle bakarken, az sayıda istisnai kişi ve kişilikler ışıltılı gözlerle bakıyorlardı...

İşyerlerini, konutlarını, arsa ve tarlalarını kiraya verenler, bu ışıltılı gözlerle bakanların çoğunluğunu teşkil ediyordu.

Bu istisnai insanların içinde değişik siyasi görüşlere sahip üst düzey yurdum insanları da mevcuttu.

Taşınmazlarını, hatırı sayılır kıymette dolarla kiraya veriyorlardı.

Sokak, bir haberi okudu.

Haber; eğildiğinde kıçı veya göğüsleri, çağırdığı kameranın önünde tesadüfen (!) açılan fiziksel güzellikte, beyinsel aptallıkta olan ünlü bir kadınla ilgili değildi.

Saçma bir soruya, ‘ehem!’ diye başlayarak, birçok kesik sözcük kullanan ne kendisi ne de okuyucusu ne de izleyicisine derdini anlatamayan ve bu ayıbını gereksiz yere gülerek, ‘ay’nanmıyorum’ kelimesini olur olmaz yerde kullanarak kapatmaya çalışan, bir an gözlerini yana kaydırarak ciddileşen, sonra sunucuya gözlerini dikerek daha dün dişçide bakımını yaptırdığı estetik dişlerinin olanca ışıltısıyla ortaya çıkmasını sağlayarak kahkaha atan, kendi alanında ünlü bazı yanar döner eylemli güzellerle de ilgili değildi.

'Yankesicilik suretiyle hırsızlık' mağdurunun çantasından cüzdanının nasıl çalındığına dair yinelemeli ve uzunca süren bir haber yorum da değildi.

‘Sesin burada para etmez, ama aslen Türk vatandaşısın… Orada medyada etkin birini kafaya alırsan şöhretin ve paranın canına okursun,’ dolduruşuyla ülkemize gönderilen, yabancı dili asgari düzeyde, Türkçe’yi kırık konuşan, apardığı yabancı ezgileri yeni düzenlemelerle kendine mal ederek çıkarttırmış olduğu albümü üzerine yorumda bulunan bir sanat hırsızıyla da ilgili değildi.

Peki, neydi bu haber?... Neyle ilgiliydi?...

Sokak, yanıtladı. Mardin’le ve prezervatifle ilgiliydi.

Sokak haberi okudu.

‘Mardin’de bulunan ABD askerlerine bir milyon prezervatif gönderilecek!...’

Emekli bir Amerikan askeri de, aynı haberi okumuştu.

Hayıflanarak okumuştu… Üzüntüsü, sokağınkiyle aynı merkezli değildi.

II.Dünya Savaşını anımsamıştı.

Normandiya çıkarmasında bulunmuştu.

Hani o ‘Er Ryan’ı Kurtarmak’ filmiyle bilmeyenlere de öğretilen;

‘Normandiya çıkarmasında…’

‘Neydi o günler?...’ diye başlayarak boş hikayeler anlatmayacaktı.

Milliyetçilik duyguları kabarmıştı.

‘Şimdiki askerler, ülke ekonomisinin düşmanları!’ yargısına varmıştı.

‘Ne demek prezervatif?...’

Fransa’yı ve İngiltere’yi; Almanya’nın elinden kurtarırken…

Alman halkını Adolf Hitler başkomutanlığındaki baskıcı iktidardan kurtarırken, prezervatif mi kullanılmıştı.

İçinden bilen bir ses, ‘O zamanlar prezervatif mi vardı?’ diyerek ukalalık yaptı…

O zamanlar prezervatif olup olmadığını, bilmiyordu.

Olsaydı dahi, bu masrafa girilmesine tepki duyacaktı.

Tepkisi yerini bulmazsa, istifa edecekti.

Savaş masrafları belliydi.

Düşmanı öldürmeye, ABD askerini yaşatmaya, rahat ettirmeye yaramayan hiçbir gideri kabul edemezdi.

Savaş harcamaları; askerin silahı, cephanesi, gıdası, içmesi, giyimi demekti. Asker, iyi gıdalarla beslenmeli, karnı ve sırtı pek tutulmalı ve dölünün bol olması sağlanmalıydı.

Prezervatif, diğer adıyla kondom, cinsel birleşmelerde kullanılan bir nesneydi.

Tecavüzün yan bir amacı olan; 'düşman tarafının nesebinin bozuma uğratılması' ilkesine aykırı bir araçtı…

İstihbarat birimindeyken önüne gelen verilerden biliyordu. Hiç prezervatif lafı geçmemişti.

Almanya'nın elinden kurtardıkları; kendilerini sevinç gözyaşlarıyla karşıla-yan Fransa halkından 3.620 kadın ve kız çocuğuna, İngiltere halkından ise 2.420 kadın ve kız çocuğuna, kurtarmanın minik bir faturası olarak tecavüz edilirken, prezervatif kullanılmadı da ne oldu?...

Hem zevki eksiltici bir nesneydi.

Tecavüz edilen organla, tecavüz eden organ arasında aracı bulundurmanın ne anlamı vardı?...

Fransa ve İngiltere'de tecavüz edenlerden biri olamamıştı.

Korkmuştu. Uygulaması zor olsa da, bu ülkelerde cinsel saldırıyı ABD 'tecavüz' saymaktaydı.

Sistemli tecavüz olmadığı imajı vermek için, ceza verilecek birkaç günah keçisinden biri olabilirdi.

Şansına güvenmemişti...

Ama bu iştahını Almanya'da korkusuzca karşılamıştı.

Amerikan askeri hukukunda, Almanya'da yapılacak tecavüze verilecek ceza sadece 'Bir kadınla evli olmadan yasadışı ilişkiye girmek'ti.

Günah keçilerinin birkaçından biri olsa dahi kanıtlanması zordu.

Kanıtlansa dahi alacağı en üst ceza miktarı 1 yıllık kürek mahkumiyetiydi.

Bunu göze almaya da değerdi.

O anları her anımsadığında kalbi yerinden çıkacak gibi olurdu. Çeşit olsun diye farklı yaş ve tiplerdeki kadın ve kızlara tecavüz etmişti. Biri 14 yaşlarında sarışın, biri 17 yaşlarında esmerdi. Elli yaşlarındaki bir kadın, kendisini çok uğraştırmıştı…

Aynı bölükteki bir arkadaşının, üç yaşındaki bir kıza tecavüz etmesine imrenmişti.

Ama üç yaşlarındaki yeğenini anımsayınca, bu isteğini gerçekleştirememişti.

Almanya'da yapılan 11.040 tecavüzün en az yirmisinin kendisine ait olduğunu gülümseyerek anımsardı…

Sokak, emekli askeri dinlemeye daha fazla tahammül edememişti.
Sokak'lığından utanmıştı.

Sokak, aynı haberi bir kez daha okudu.
‘Mardin’de bulunan ABD askerlerine bir milyon prezervatif gönderilecek!...’

Pentagon, sanki emekli ettiği askeri gibi hesabını bilmiyor muydu?...
Ama askerlerini ve halkını düşünmek zorundaydı. Sonuçta onlardan besleniyordu. Askerlerin cinsel birleşme yoluyla bulaşıcı bir hastalık kapma olasılığını yok etmeliydiler. Prezervatif, önleyici olacaktı.

Prezervatif satan ve aracı olan firmalar için sevindirici bir haberdi.
Trilyonlara ulaşabilecek bir pazar açılmıştı.
Her Amerikan askerine, iki ay ya da bir yıl yetecek kadar mıydı?...
Hesap edilmeliydi.
Ülkede aç insanlar çokken, bir milyon dolara dahi muhtaçken, prezervatif dağıtımı da ne oluyordu?...
Saçma bir soruydu. Prezervatifleri Amerikalılar satın alacaktı.
Kendi askerlerine dağıtacaklardı.
Türkiye’nin cebinden bir şey çıkmayacaktı.
Yani bir sorun yoktu.

Yok muydu?...

Bir milyon prezervatif çevrede şok etkisi yaratmıştı.

Yerlerini Amerikan güçlerine kiraya verenlerden, hele üst düzey olanları, bundan rahatsızlık duymuşlardı.
Toplumsal öfke kendilerine yönelebilirdi...
Bir taraftan ceplerindeki dolarları, yani; hesap cüzdanlarını okşarlarken, diğer taraftan ‘1 Milyon Prezervatif’ in kiraya verdikleri işyerlerinde depolanmaması için yöresel dilleriyle, bazıları da resmi dilde dua ediyorlardı.
Prezervatif üretimi hızlanmıştı.

Ama yine bir sorun vardı. Irak işgal edilene kadar prezervatifler ne işe yaracaktı?...

Mardin'de sürekli kalacak yedek güç ne yapacaktı?...

ABD askerleri, cinsel isteklerini nasıl karşılayacaklardı?...

Bilindiği üzere, cinsel birleşme en az iki kişi arasında gerçekleşirdi.

Doğal olanı birinin kadın, diğerinin erkek olmasıydı.

Amerikan askerlerinde kadın sayısı azdı...

Hem kabul ederler miydi?...

Kabul edenler, o kadar erkekle baş edebilir miydi?...

Saçma sorulardı…

Geçilmeliydi.

Bir çaresi bulunacaktı elbet.

Irak işgaline kadar Mardin’de kalacak askerlerin bu yöndeki sorunlarını çözmek için, bir yol bulunacaktı elbet…

Ve bulundu…

Amerikalı uzmanların kendilerini yormalarına gerek kalmamıştı.

Ülkenin yatırımcı zekası, övülen türdendi.

‘Yeter ki para gelsin, her türlü teklifi kabul ederim!’ mantıklı salt ekonomik göz, istisnada olsa mevcuttu.

Bir genelev işletmecisi de bu gözlere sahipti. Tıpkı .... gibi...

Oto sansürledi. Nokta nokta koydu, sokak.

Kadın satıcısı yatırımcı (eski dilde; deyyus ya da pezevenk) büyük paralar kazanacaktı.

Kadın işçileri de sürümden kazanacaklardı.

Ya İstanbul Genelev'indeyken, ABD deniz piyadesine vermeyen o kadın gibileri çıkarsa?...

'Küresel Hayat Kadını' kavramını özümseyemeyenler çıkacaktı elbet.

O tiplere, ‘Ya ver, Ya Terk et!’ diyecekti.

Vermezse önce işkenceden geçirecek, sonra kapı dışarı edecekti.

Huzursuzluk ve kargaşa çıkaran kadınların gözünün yaşına bakmayacaktı.

Oluşturacağı güven ortamı ABD askerlerini daha fazla çekecekti yatırım ortamına…

Aracı olacak; komisyoncular, dümbükler, alt pezevenkler de para kazanacaklardı.

Mardin'in ve genelde ülkenin yitik ekonomisine canlılık gelecekti. Çıkmasına kesin gözüyle bakılan tezkerenin kabulü sonrası öncelikle 60.000. adet ABD askeri gelecekti. Gıda maddelerini, içeceklerini, kıyafetlerini memleketlerinden getireceklerdi ama, kadın getiremeyecek-lerdi.

Muhtaçtılar...

Döllerini akıtacaklardı…

Karşılığında onların ceplerinden, kendi cebine dolar akacaktı...

Akıtmalar, akıtmaları getirecek, yani akarı fazlalaşacaktı…

Hem bu sektör, başkaca sektörleri de canlandıracaktı.

Mardin ve Mardinliler dolara boğulacaktı...

'Viva Dolar!'

Pardon!...

'Yaşasın Amerika!... Yaşasın Demokrasi!... Yaşasın İnsan hakları!... Yaşasın Özgürlük!' bağırtılarını şimdiden duyar gibi oluyordu; eski dilde pezevenk, şimdiki dilde yatırımcı/işadamı olan şahıs…

(Pezevenk olmayan yatırımcı ve işadamlarını tenzih ederek… Sokağın notu.)

Sokak, nakle devam ediyordu.

Elde ettiği paralarla başka iş alanlarına da yönelebilecekti. İnşaat, ihracat ve benzeri konulu şirket veya şirketler kuracaktı. Belki Irak'ın yeniden yapılanmasıyla ilgili ihalelere dahi girecekti.

En iyi kızlarından birini, Amerikan generallerinden birine ücretsiz olarak tahsis ettiğinde, ihaleyi kazanmasında iyi bir referans edinmiş olacaktı.

Kazanacak ve parasına para katacaktı...

Hem ülke ve toplumda itibarı daha fazla artacaktı.

Belki bir okulda yaptırırdı. Hem nazardan saklardı, hem toplumun kendine sempatik bakmasını sağlardı, hem davete icabet ederse bakanlardan biriyle birlikte açılış sembolü kurdeleyi aynı makasla keser, medyaya poz verirdi…

Kim bilir, belki de Manukyan gibi vergi rekortmeni olur, ödül bile alırdı…

Yatırımcı, bürokratik işlemleri içeren dosyasıyla ve olanca sempatikliğiyle Mardin Valiliğinin merdivenlerini aşarken bunları düşünüyordu...

Mardin Valisi, hayal kırıklığına uğratmıştı...

Amerikanca karşılığı; ‘Go Home!...’ anlamına gelebilecek bir muameleye tabi tutulmuştu...

Kovulmuştu...

Mardin Valisinin bu davranışı, yani ‘ABD askerlerinin cinsel gereksinimlerini karşılama,’ içerikli teklife 'İZİN VERMEMESİ' yatırımcının yüzünü asarken, özelde Mardin, Diyarbakır, Şanlıurfa, Batman ve Gaziantep sakinlerinde, genelde ülkenin tüm sathında onurlu bir gülümseyiş hasıl etmişti...

Amerikan teorisyenleri ve bir kısım medya üyeleri bu gülümsemelere hayretle bakacaklardı.

Türk vatandaşı olmakla birlikte yörede, Kürtçe ve Arapça diline sahip, ‘TRT diliyle; <kültürel zenginliklerimiz> den ikisi’ çoğunluktaydı.

İzin talebi reddine, neden seviniyorlardı?...

Hani bölgelerine yatırım istiyorlardı?...

'Bölgemizle ilgilenilmiyor, üvey evlat muamelesi görüyoruz,' diyorlardı...

Bu; yöre halkında varolan düşünceleri, değerleri ve duyguları algılayama-yanların hayretiydi...

Amerikanca demokrasi anlayışını savunanlar bu durumu algılayabilecek yeterlikte değillerdi…

Sokak, tatmin olmamıştı.

Gezmeyi sürdürecekti. Bu kez, hedefte İskenderun vardı.

Tezkere oylaması öncesinde, belirli sayıda Amerikan gemilerinin demir attığı İskenderun Limanına...

Liman disiplinine uymayan birkaç Amerikan askerini yere yatıran bir Türk subayı, bilmeden Irak'ta 11 meslektaşının başına geçirilen çuvalın ve .... hesabını önceden soruyordu, sanki...

O subaya ne olmuştu?...

Sokak, uzun zamandır görmüyordu onu…

Sokak, diğer sokaklara görüldüğü yerde selamını söylemelerini salık verdi.

Sokak, zaman kavramını yitiriyordu...

Kara deliğin içine girmişti sanki…

Amerikan askerlerince, 11 Türk askerinin başına çuval geçirilmesi anını olmadan önce görüyordu.

Ülke dışında gerçekleşen bir olaydı.

Irak'ın işgalcisi ve talancısı olan Amerikan askerlerince gerçekleştirilen utanç verici, onur kırıcı bir eylemdi...

50 yıldır; 'müttefik', yakın bir zamandan beri 'stratejik ortak', kavramıyla aradaki dostluk derecesi vasıflandırılan Amerikan güçlerince gerçekleşmişti.

Ülke dışında!!!....

Ya ülke içinde olsaydı...

Tezkere kabul görüp, 60.000-100.000 ABD askerinin ülkemize konuşlandırılmasından sonra, ülke içinde gerçekleşseydi?...

Sokak, bu soruyu hemen yanıtlamadı...

Hafızasını yokladı. Geçmişi, şimdiki ana getirdi...

Amerikan ve İngiliz askeri çoğunluklu 'çekiç güç'ün, özelde Ülke içinde konuşlandığı bir döneme odaklandı;

Ülke sınırları dahilinde kalan bir yöreye...

Türkiye Cumhuriyeti Devletinin o yörede en büyük temsilcisi olan bir kaymakama...

'Rütbesi var mı, yok mu?' okuyamadığı bir İngiliz askerine...

Kaymakam ile rütbeli ya da rütbesiz İngiliz askeri karşılıklı bakışlardaydılar...

Olmaması gereken oldu.

İngiliz askeri, Türkiye'yi o yörede en üst düzeyde temsil eden Kaymakama bir tokat attı…

Bu tokat İngiliz tokadıydı.
O çok övülen Osmanlı tokadı kadar güçlü müydü?...
Bilmiyordu. Hem çok önemli değildi tokadın şiddeti...

Kaymakama ne olmuştu?...
İngiliz askerinin eylemi, karşılıksız mı kalmıştı?...
Sokak, hafızasını yokladı...
Anımsamıyordu... 'Yaşlılıktan' dedi içinden...
Ama bildiği bir şey vardı; Ülke istisnalar cennetiydi...

Sokak, Kaymakamın suratına akşedilen tokadı yüzünde hissediyor-du…
İngiliz askerinin tokadından çıkan sesi kulaklarından atmalı, yüzünde izi kalan beş parmağın üzerini makyajlamalıydı…

Sokak sıkılmıştı. Kendisini iyi hissetmiyordu.
İç açıcı anlara gidip efkar dağıtmalıydı.
İşte!... İşte bulmuştu o anı!...

Yani; '1 MART 2003, ANKARA...' yı…

O anı bir çırpıda yaşamamalıydı... Öncesine göz atmalıydı... Zevkli anların öncesi de zevkli olurdu...
Sokak, bağrına ince topuklarıyla vura vura yürümekte olan, Özdal'ın takip ettiği kadının ayak seslerini duydu.
"Ya A Planı! Ya B Planı!"
Sokak ters aksi verdi.
"Ne A Planı!... Ne B Planı!... Varsa Yoksa C Planı!"

"What C Planı?"

Sokak güldü.
"'C' Planı= 'Si' Planı= Yankee Go Home C Planı= Kibarcası; Yankee evine dön, si… planı..."

Sokağın, öndeki kadının ayakkabılarından çıkan seslere karnı toktu.
Gözlem ve gezmelerine kaldığı yerden devam etti.

O güne!... Kutlu güne... 50 yıllık ıstakoz zincirinin son halkasının gevşediği ana;
01 MART 2003'e…
Demokrasiye ve insanlığa armağan edilen güne...

Yer; ANKARA....

Belki tüm Dünya halklarına 'Demokrasi ve İnsanlık Bayramı Günü' ilan etmelerini teklif edeceği, 1 Mart 2003 günü...

Tezkere gündemdeydi. Yani; 'ABD askerlerinin Irak'ı daha rahat işgali için Türkiye topraklarını kullanmasına ilişkin hükümete verilecek İzin tezkeresi...' İkincil anlamı; 'Türkiye toplumunun karınca kararınca olan iktidarının işlevini yine ABD çıkarlarına uygun olacak şekilde, ama bu kez tamamıyla yitirmesi istemli' teklife...

Tüm kültürleri ve görüşleri (bir kısmı yeşil ve kırmızı) belki de ancak bir elin parmakları kadar mankeni barındıran topluluktan çıkan, 'Tezkereye Hayır!' sesleri TBMM Genel Kurulunda bile yankılanıyordu.

Sokağın yankı verdiği bu sesleri TBMM üyelerinin yarıdan biraz fazlası duymuş, tezkere kıl payı ret edilmişti...
İnsanlık kazanmıştı... Kaybedenler ise üzgündü...

Tezkerenin geçmesinin kendi öznel fikirleri nedeniyle iyi olacağını düşünenleri hariç tutarak, bir kısım başkaca öznel insanlar, ABD den aldıkları parayı hak etmemişlerdi...
Pentagon bahaneleri sevmezdi...
Sonuca bakardı...
Sonuç alınamamıştı...
'Eller cebe. Pentagon ödediği paraları geri istiyor!...'
Sokak espri yapmıştı...
Başka mesailerle hak edecekleri düşünülecekti...
Onlar ellerinden geleni fazlasıyla yapmışlardı...
Sokak yorulmuştu... Az da olsa dinlenmek istiyordu.

Bu arada Özdal’ın ve öndeki kadının düşüncelerinden yayılan elektriksel dalgalar, sinir tellerinden ayaklarına kadar ulaşmaya, olan baskıyla, ayakkabılarının vuruş temposuna anlam kazandıran alt sesler vermeye devam etmekteydi.

Sokak, dilinin ucuna gelen bir sözü terennüm etti…
‘Eşeğe gücü yetmeyen, semerine vurur!...’
Ama bu bir atasözü değil miydi?...
Sokağında kafası bulanmıştı…

Bu esnada, Kadının ayak sesleri, "Rap!... Rap!... Rap!..." düzeneğini almış ve takip edenin ayaklarını etkilemeye başlamıştı.

Özdal’ın ayak sesleri uyuma geçmekte gecikmedi...
"Rap!... Rap!... Rap!..."
"Küçük Amerika olacağız... Olduk!... Olmaya devam edeceğiz!..."
Bu ses nereden geliyordu?...
Yanıt veren yoktu.
Yukarılardan, uzaklardan, okyanus ötesinden, gündüz mavi, şimdi karanlık olan gökyüzünden, belki de gaipten geliyordu bu sesler…

"Bizimkiler!... Bizim çocuklar!!!... Bize ait olanlar!... Yarın!... Yarın!... Zamanı geldi!!!!... Darbenin zamanı… Geldi zamanı!...."

Sokak şaşırmıştı... Yaşanmakta olanlarla bağlantı kuramıyordu.
Gelecek ise daha gelmemişti...
Geleceği bu kez zifiri karanlık görüyordu.
Geçmiş ise görünür aydınlıktaydı…

Bitişikteki sessiz bir sokağın, sessiz evlerindeki, sessiz sakinlerinin koro halindeki bağırtıları duyuldu.
Acılı bağırtılardı...

"Rap! rap! Rap!" sesleri altında kapıları tekmeleniyordu.
Bazı pencereler; sapan taşlarıyla değil, ‘Teslim olun!’ megafonlu seslere baskın gelen silah sesleriyle kırılıyordu.

Yani, sokağın camcısından geldiği olasılığı hiç mi hiç irdelenmemeliydi...

Evlerin bazılarında; ‘kitapları, kasetleri ve dergileri nereye saklasak?...’

‘Saklasak mı sarımsaklasak?... Sarımsaklasak mı saklasak?’ tekerlemeleri en çok gündemde olan tekerlemelerdendi.

Dokümanların bir çoğu Amerikan emperyalizmini olumsuz yönde eleştiren öğeler içeriyordu.

Evlerin içlerinden seçilen semerler -ay pardon- seçilmişler, hizaya alınmaya başlanmıştı.

İşte; ***ılımlılaştırma*** başlıyordu…

"Sıranızı bekleyin!... Tabanı cam kırıklarıyla kaplı havuzlarımız hepinize yetecek genişlikte... Sabredin... Su kırmızılaşmak, kanlanmak için yeterli iştaha sahip..."

"Soyunun!... Yere serili nohutlar yumuşatılmayı bekliyor... Bedenlerinizle üzerlerinde takla atarak yumuşatmazsanız... Anam avradım olsun..."

"Memleketi satacaktınız ha!... Memleket sizin mi lan!"

" 'Filistinlilere yapılan zulmü protesto etmek suç mu?' diyorsun... Sana yabancı gelmeyecek bir hediyemiz var... Buyurun Filistin askısına..."

"Amerika’ya, 'terörist ülke' mi diyorsun?... USA menşeli kola şişesi oturağın olacak... İçini yarısına kadar kıçından akacak kanla doldurmazsan..."

"Hala çözülmedi... Falakaya devam edin!... En az yüz sopa vurun!..."

" 'Açlık ve İşsizlik İşkencesine son' mitinginde topluluğu galeyana getirenlerden biri de buydu... Ona elektrik voltajını yüksekten verin, megafonsuz bağırtısı güzel mi oluyor göreceğiz!..."

" 'Amerikan emperyalizmine son!' içerikli yazılarını, kaç kez yazmaman için uyarıldın?... Manyak mısın lan sen?... Pipisine kabloyu bağlayın... Ha yumurtalıklarını da metodunca arada sıkmayı unutmayın..."

" 'İşkence yapamam!' ne demek lan’!... Amire itaatsizliğin cezasını bilmiyor musun?... Şikayet edersem en az bir yıl yatarsın ona göre..."

"Soyun onları!... Hortumla sulayın... Biraz daha üşüsünler..."

"Copu makatına sokayım da gör gününü!"

"O.... Çocukları... Burası bizim diskomuz... Taptığınız bile giremez buraya lan... Buraya İlahınız giremez!"

"Diskomuza yeni gelenler!... Çığlıkları duyuyor musunuz?... Az sonra bu sesler sizlerden de çıkacak..."

"Anayasal düzeni yıkabilir misin oğlum?... Kim anayasal düzeni yıkmaya teşebbüs ederse şu arkadaşına yaptığım gibi felç etmezsem şerefsizim. "

"Yaşı küçük mü?... Yaşını büyütün, öyle asalım... Ayıp olmasın!"

ASMAYALALIM DA BESLEYELİM Mİ?...

Kaynağı, yeri ve zamanı belirli olmayan, gaiplerden gelen bu sesler kesintiye uğramıştı.

Özdal'ın ve Sokağın hafızasında tanıdıkları birinin babasıyla; Fatma'nın babasıyla ilgili, görmedikleri ama duydukları bir anlatı canlanmıştı birden...

Tüm işkencelere karşı direngen yapısını korumaktayken, büyük kızının karşısına çıkarılmasıyla, kişiliği dağılmıştı.

"Soyun kızı!" demişti üst yetkili, astına...

Çırılçıplak soyulmuştu... Bağlı gözlerini özellikle açmışlardı babanın…

Gözlerinin önünde kızının cinsel organına ve göğüslerine tacizde bulunulmasına daha fazla dayanamamıştı...

"Ne istiyorsanız yapmaya hazırım!"

Kullandığı cümle, büyülüydü.

Kullandığı cümle, şimdilik kızını kurtarmıştı.

Kızına hediye edilen psikolojik travmanın, intiharına kadar yol açacağını ise hiç göremeyecekti.

İftira ve yalan isnatlarla dolu ifade tutanaklarını imzalamışsa da, sonlanmayan işkencelere dayanamayarak, ruhunu teslim etmişti.

Bu olay geçmişte kalmıştı.

Yarayı kaşımak etrafı karıştırmaktı...

Daha fazla devam edilmemeliydi.

Zaman; kardeşlik, barış ve huzur zamanıydı.

Zaman; Birlik ve bütünlük zamanıydı...

Geçmişi unutmak lazımdı...

Geçmiş, geçmişte kalmıştı...

Gelecek ise bizleri bekliyordu.

Geçmişteki hatalar tekrar edilmeyecekti.

İşkence yapanlara geçit vermeyecek yasalar yapılıyordu...

Geçmişte yapılan ve kanıtlanan işkencelerin fail ve azmettiricileri gerekli cezalara uğratılmıştı...

No problemdi yani.

Şimdi, gündemde küresel gücün, küresel cezaevleri olan Irak Ebu Garip Cezaevi, Guantanamo Cezaevi Üssü, Afganistan Cezaevleri varken geçmişi kaşımanın bir anlamı var mıydı?...

Büyük Amerika, büyüklüğüne uygun uygulamalarla karşımızday-dı…

Küçük Amerika'lara fark atıyordu.

Yüzlerce tanık konuşuyordu...

-Birbirimize tecavüz etmeye zorlanıyorduk!...

-Zorla tecavüz ettiler...

-Dediklerini yapmazsak tecavüz edecekleri tehdidinde bulundular...

-Süpürge sopasıyla, el feneriyle, copla hatta florasan ampulüyle makatımıza tecavüz ettiler...

-Çıplak kalmaya zorlandık...

-Kadın iç çamaşırı giydirdiler...

-Yırtıcı köpekleri üzerimize saldılar...

-15 yaşında tecavüze uğrayan bir erkek çocuğunun çıkardığı acı sesler ve görüntüler gözlerimin önünden silinmiyor...

-Bir kadın asker beni soydu... Boynuma köpek tasması takıp köpek muamelesi yaptı...

-70 lik kadına eşek semeri vurup üç saat üzerine bindiler...

-Ölenlerin üzerine çıkıp gülerek poz verdiler...

-'Siz Müslümanları Ilımlaştıracağız!' diyerek Ramazan ayı boyunca oruç tutan esirlerin başını klozete sokarak , dökülmüş yemekleri yedirdiler....

-Dört ayak üzerinde köpekler gibi yürümeye zorladılar... Havlamamızı istediler. Havlamayınca yüzümüze ve göğsümüze vurdular.

-Ölmeyi isteyeceksiniz!... Fakat ölemeyeceksiniz!...

Ölmeyi isteyeceksiniz!!!

ÖLMEYİ!...

Ebu Garip cezaevi, Saddam döneminde dahi bu kadar işkenceyi, işkencecileri, işkenceye uğrayanları görememişti.

Bu normaldi. Saddam öğrenciydi, Öğretmeni ise Amerika'ydı.
Saddam yönetiminin işkence ve her tür zulümlerine fark atmalıydı.
Boynuz kulağı geçemezdi... Aksi halde, ayıp olurdu…
Acaba; ABD tarafından Ortadoğu'ya demokrasi örneği olarak gösterilen bir ülkenin şanlı tarihinde, buna benzer sahneler gerçekleş miydi?...
O dönemleri bilen bilirdi. Bilenler, bilmeyenlere anlatmalı, çevresinde bilenleri bulamayanlar, bilenlerin yazdıklarını okumalıydılar.
Sokak lafı yuvarladı.
'Geçmiş süreçlerde yapılmış olumsuz eylemlerin hesabı sorulmadığında, demokratik dönemde de etkisini sürdürmeye devam eder,'dedi ve devam etti.

Uluslarası Af Örgütünün bu yılki raporunda yazılı olan; Türkiye'deki bazı göz altılarda kadınlara uygulanan cinsel tecavüz ve şiddeti nakletti;

'Göz bağlama, uyutmama, çırılçıplak soyma, tecavüz tehdidinde bulunma, penisi mağdurenin cinsel organında ve vücudunda gezdirme, cinsel organa elektrik verme, yüksek volumda müzik dinletme, vücudu elleme, okşama, saç çekme, kaba dayak, cinselliğe yönelik küfür, cinsel organa su sıkma, ağza ve vücuda işeme, arabada gezdirip vücudu elleme, zorla oral seks yaptırma, vajinal yoldan tecavüz, ısırma, dayak, vücutta sigara söndürme…'

Bu kadar mı?... diye sordu komşu Sokak.
Geleneksel başka metotlarda olabilirdi…
Ama, yeni metotlar öğrenilecekti…
Büyük Amerika'nın yeni icatları beklenecekti.
Büyük Amerika, fazla bekletmedi.

Ebu Garip hapishanesinden görüntülü birkaç tüyo verdi.

Sokak'ta, gösterilen fotoğrafları ve görüntüleri kardeş sokaklarla birlikte izlemeye koyuldu.
Dişi Sabrina Harman, erkek Charles Graner, yapmış oldukları işkencelere dayanamayarak ölen; ölüleri okşuyorlardı…
Fotoğraf, ABD'nin bilinç altının fotoğrafıydı…

Bu 'ÖLÜ SEVİCİLİKTİ!!!…'
ÖLÜ SEVİCİLİK!!!...

Lynndie England isimli bir kadın asker, çıplak bir Iraklının boynuna tasma takmış, dolaştırıyordu…
Aynı yerde görev yapan kocasından hamileydi…
Tecavüzle hamile kalan Iraklı kadınların arasında, kocasından hamile kalan bir ABD askeri olmanın derin gururunu taşıyordu...
Meteor olmak istemişti aslında…
Peki meteor olsaydı sadist düşünce ve duygularını nasıl karşılayacaktı, doyuracaktı?...
Doğayı mahvederek… Yağmayan bulutları bombalayarak…
Yağmur bombasıyla, yağdırılan yağmurun oluşturacağı selde, boğulan insanları seyretmek tatmin eder miydi?...
Bu kadar zevk alabilir miydi?...
Seyrederken ağzına sigara alabilir miydi?
Sigara, yağmurdan ıslanmaz mıydı?...
Kamuoyunda kendisini sempatik göstermek için sözünü ettiği bu meslek özlemi, doğa için antipatikti.

Bir de sempatik görünmek için çok yorulmasına gerek yoktu…

Ortadoğu'ya demokrasi yönünden örnek gösterilen bir ülkenin yazarı kendisiyle görüşüp kamuoyuna sempatik gösterecekti nasıl olsa...

İnsanlar bu drama ağlarken, fırsatçılar başkaca işkencelerini sürdürüyordu. Filistin de bulunan Refah mülteci kampını İsrail buldozerleri

ve tankları yıkıma uğratıyordu.

Filistinli Fatıma haykırıyordu. "Diri diri gömülecektik!..."

Sokak, hafızasını zorluyordu.

Doğurmaya hazır, fakat doğuramayan bir kadının ızdırabını taşıyordu.

Nihayet doğum gerçekleşmişti.

Bir soruydu sadece…

Yeni doğan Soru, ağlamaklı bir sesle kendini seslendirdi.

‘Amerikanca demokrasi yerine, kesintisiz, sürekli İşkencesiz ve Açlıksız gerçek bir Demokrasi uygulamasını, ülkemizde görmek kısmet olacak mı?...’

'Soru', ortama seslenmişti.

Muhatabı belirsizdi…

Sokak, muhatap olmayı, ‘Durumdan Vazife Çıkararak!’ kabullendi.

‘Demokrasinin gerçekten uygulanmaya başlandığının en önemli ölçütü;

Geçmişte demokrasiyi hangi bahaneyle olursa olsun sekteye uğratanları, uğratılmasına yardımcı olanları, tarih kaydı olmaksızın ön ve son soruşturmalardan geçirip, fiillerine uyan cezalara çarptırılmaları sağlanarak, aynı eylemi yapacaklara ya da teşebbüste bulunacaklara caydırıcı bir örnek yaratmış bir Ülkede, en azından sıfırın üzerinde artılı demokratik uygulamalara başlanmış olduğu kanıtlanmış demektir...’

Uygulamalı Gerçek Demokrasinin ölçülmesi kolaylaşmıştı.

Ölçer cihaz bulunmuştu.

Sokak, nedense bu 'DemokrasiÖlçer cihazı' ile Türkiye Demokrasisi-ni ölçmeye başlamamıştı…

Sokak sessizleşmişti…

Beti benzi sararmıştı…

Kusmak üzere olan bir sarhoşu canlandırıyordu…

Bu sırada, sokağın katlanmak zorunda olduğu iki kişinin; Özdal’ın ve takip ettiği kadının ayak seslerinden bir şarkı sözü duyulmaya başlamıştı.

‘Bodrum!... Bodrum!...’

Şarkı sözü anımsatıcı olmuştu.

Nihayet yakın tarihli bir dokümanı beyninden dışarıya pırtlatmış, etrafa saçmıştı…

Rahatlamıştı Sokak…

Nefes nefese kalmıştı…

<Kenan Evren hakkında, " '12 Eylül 1980 tarihinde varolan Anayasal düzeni yıkma, ihtilal yapma nedeniyle TCK 146/1-2, 147 maddeleri uyarınca, idam istemiyle' iddianame hazırlayan ve bu nedenle görevinden uzaklaştırılan, Adana eski Cumhuriyet Savcılarından Sacit KAYASU’ya, ‘GÖREVİNİ KÖTÜYE KULLANDIĞI’ gerekçesiyle 1 yıllık mahkumiyet çıktı... İdari soruşturmayla tedbiren görevinden uzaklaştırıldı..." >

Sacit Kayasu, ‘Savcı olarak görevimi yaptım. Aksi halde işlediği suç 20 yıllık zamanaşımına uğrayacaktı!...’ diyecekti...

Sacit KAYASU, ikinci ve en büyük cezasını özelde hukukçulardan olmak üzere çevresinden toplumdan alacaktı!!!...

Bu; 'YALNIZLAŞTIRILMA ' cezasıydı…

Ceza miktarı, Görevi Kötüye Kullanmanın karşılığı olan 1 yıldan ziyade…

Yıllar oldu…

Sokak, topluma seslendi:

'Bu haksız cezanın infazını sonlandırın!!!'

Diğer sokaklara, 'Demokrasi havarisi…' diye başlayarak görüldüğü yerde selam verilmesini söyleyecekken vazgeçti…

'Yasanın suç saydığı bir eylemi övmek Suçtur!' kuralını anımsamıştı…

Lafını yuttu…

Ama birine selam vermeyi cezalandıran bir kural, daha icat edilmemişti…

Herhangi bir nedenle birine selam verilebilir, selam gönderilebilirdi.

'Geçmişte Adana'da Cumhuriyet Savcılığı yapan SACİT KAYASU' ya tüm sokaklar adına, binlerce SELAM' denilmesi suç olmayacaktı…

Ya olursa!... Birine selam göndermek suçsa bu kadarına da pes demek lazımdı.

Sokak göze almıştı.

Hatta bazı sokakların Türkçe bilmediklerini düşünerek, onların dilinde konuşarak, 'Sayın Sacit KAYASU'ya görüldüğü yerde, Selam verilmesini, Yalnızlığının paylaşılmasını!...' rica etti.

‘Tankların paletlerinden çıkan sesler’ duymaya başladı.

Hatta bu sesler;

‘Tankları, o değil ben yürüttüm!’

‘Ben yürüttüm o tankları!…’ tartışmalarına fon müziği olmuştu…

'Fon müziğiyle,' 'Tankları ben yürüttüm' tartışması kulaklarını rahatsız etmişti sokağın…

Kulaklarını dinlendirdi.

'Görevi kötüye kullanma ve karşılığı 1 yıl ceza...'

Bu suçu ve ceza rakamını ne kadar çok duymaya başlamıştı...

Sokak, Amerikanca Demokraside bu suçun adını ve bu suça verilecek ceza süresini daha çok duyacaktı…

‘Savaşın petrol için yapıldığı iddiasıyla Irak’taki birliğini terk eden ve kendisini vicdani retçi olarak tanımlayan bir Amerikan askeri, görevi kötüye kullanmak suçundan 1 yıl hapis ve ordudan ihraç cezasına çarptırıldı. Askeri hakimin, verebileceği en yüksek cezaya çarptırdığı belirtilirken, Amerikalı asker, daha önce yaptığı bir açıklamada, pişman olmadığını söylemişti.’

Sokak, bu Amerikan askerini kutsadı, vaftiz babası oldu…

Başka yerlerden, başka sesler duyuldu.

"Küresel teröristler hak ettikleri cezalara çarptırılacaklar!...."

Salt Amerikanın çıkarlarına aykırı hareket edenleri kapsayan ulusal düzeyde terörizm ve teröristler kavramı genişlemişti.

Daha önceleri tabi oldukları devlet tarafından cezalandırılan, o ulusun cezaevinde cezası infaz edilen suçlular, küreselleşme nedeniyle 'küresel terörist' olarak anılacak ve ABD gözetimlerindeki küresel cezaevlerinde infazları işkenceli gerçekleşecekti...

Cezalandırma yetkisi de dolaylıdan doğrudanlığa dönüşüyordu.

Küreselleşme her anlamda kendini gösteriyordu...

"Yeteeeerrrrrrr!!!!"

Sesler Guantanamo'daki Amerikan üssünden işkenceye maruz insanlardan geliyordu.

ABD'nin, burnunun dibinde bulunan ve yıllarca nasıl baş edemediği, reel bakışa sahip olanlarca hep merak konusu edilen bir ülkenin; Küba'nın Guantanamo'sundan…

İşkencecilerin avukatları, ABD'yi dünya halklarına karşı savunuyordu.

"Yerel terörizm kavramı bitmiştir... Küresel terörizme karşı yek vücut olmak gerekiyor. ABD, Küresel teröristleri ılımlaştırmak için uğraşıyor..."

ABD lideri, Irak'ta... Ebu Garip cezaevinde vaki işkencelerin kamu-oyunca duyulması (daha doğrusu duyurulması) üzerine halkına, 'üzgünüm' derken, Savunma Bakanını 'iyi iş çıkardın' diyerek tebrik ediyordu.

İşkence nedeniyle görevden alınan Ebu Garip Komutanı, yaptığı savunmada, 'Savunma Bakanlığının emir ve talimatıyla işkence yapılmıştır,' diyecekti.

Kadın general doğruyu söylüyordu.

Astlar, hiç bir zaman sistemli işkenceleri, üstlerinin emir ve talimatı olmaksızın yapamazlardı...

Büyük Amerika'da bazen küçük Amerika'da kullanılan bazı kavramları örnek alıyordu sanki…

İşkence Yapmayalım da Eğlendirip Besleyelim mi?...

'Akıl akıldan üstündü.'

Öznel değerler, küresel kullanıma açılıyordu(!)…

Dünya'nın GTM'i, namı diğer ABD Derin Devleti'nin talimatlarına harfiyen uyan resmi başkanı iyi konuşmuştu…

Ulusa Seslenmişti. 'Üzüldüm,' demişti…

'İyi iş çıkardın,' demişti Savunma Bakanına …

Terörizm kurallarına uyum sürüyordu.

Dünya basınına yansımış fotoğraflar, filmler ve sesler dünya insanlarına gerekli korkuyu ve paniği vermişti.

Dillendirmeden, 'Ulusa Sesleniş' vardı bu kez.

Salt ABD ulusuna değil; Tüm Ulusa!...

Sessiz sesle Dünya Uluslarına (Amerikanca deyimle; Tek Ulusa) sesleniş vardı;

"Küremizde geleneksel iyi veya kötü kavramı ölmüştür!

Şimdi; 'ABD ve yandaşlarının yanında olmak ya da olmamak' vardır.

Yandaş olan <iyi>,

Yandaş olmayan, 'Karşıda değilim!' dese de <Kötü>' dür.

Yandaşım olan; dünyanın neresinde olursa olsun, Er Ryan gibi, Er Jessica gibi kurtarılacak!...

Yandaşım olmayan yani Kötü olan; Dünya'nın hangi yerinde olursa olsun cezalandırılacaktır.

Gücümü yadsımayın…

Okyanus ötesinde olan herhangi bir ülkenin herhangi bir insanının ruhuna ve bedenine tecavüz etme gücüm dahi vardır…"

ABD'nin kendi ülkesinde birçok değişik ses ve renkleri bir arada tutmasının temel dayanağı olan, sinema ve edebiyat alanı gibi birçok alanla ve gerçek hayattaki uygulamalarıyla empoze ettiği,

'Başkalarıyla veya kendiyle Korkutma duyusu var etme ve bu formülle, birliği ve bütünlüğü sağlama, çatlak sesleri pasifize etme, yandaş kazanma…'

'Tehlike yoksa, yaratmak… Yarattığı tehlikeyi bertaraf ederek 'kurtarıcı' rolü kapmak…'

Terörün; korku-panik-güç gösterisi-pasifize etme-yanına çekme kuralları…

Ayrıca; gerekli kargaşa ortamını sağlayarak, planlarını uygulamayı sürdürme ve bu planlarında haklı olduğu konusunda kamuoyu oluşturma…

Mesaj gerçekleşmişti..

"Koynundaki karını bile aldırırım!..."

"Haracımızı verin sizi korumaya alalım… Aksi halde…" türünden bilinen Mafyamsı mesajlardı…

Herkes bu mesajı onların istediği gibi almayacaktı.

Iraklı Nur'da bunlardan biriydi. Teröre boyun eğmeyenlerden…

Ölümü göze alanlardan biri…

‘A.B.D. liderinin ‘iyi iş’ diye vasıflandırdığı işlerden birinin muhatabı olmuştu...

Iraklı Nur, 2004 yılının Nisan Ayının 10.gününden sesleniyordu...

Özdal ve takip ettiği kadın için gelecek, sokak için ise şimdiki an olan bir zamandan...

"Halkıma, Ramadi’nin, Halidiye’nin ve Felluce’nin insanlarına; erdem ve onurlarını kaybetmeyen tüm dünyadaki insanlara...

Bu size, Amerikan-Siyonist hapishanesi Ebu Garip’ten kardeşiniz Nur’un mektubudur.

İnanın buradaki aşağılanmayı, sefaleti ve haysiyetsizliği size nasıl anlatacağımı, kelimelere nasıl dökeceğimi bilemiyorum.

Siz sıcak evlerinizde karınlarınızı doyurup sevdiklerinizle bir arada otururken bizim maruz kaldığımız aşağılanma ve çektiğimiz açlığı, sizler su içerken çektiğimiz susuzluğu, sizler derin uykuda iken Amerikalıların bize yaşattığı uykusuz geceleri, sizler giyinikken bizim yaşadığımız çıplaklığı, bizi soyup önlerinde sıraya dizmelerini nasıl anlatabilir, nasıl kelimelere dökebilirim...

Ey kardeşlerim; kamyonlarınızı ve arabalarınızı Amerikan malları taşırken gördüğümüzde kalbimiz sıkışıyor. Çünkü o araçlar benim halkıma

ve ülkeme ait.

Yüreğim kan ağlayarak şöyle diyorum: Allahım! Benim insanlarım, haysiyetlerini ve şereflerini bir avuç amerikan dolarına satmış...

Yaşadıklarımızı ve kirletilen onurumuzu düşündükçe gözlerimden yaşlar boşanıyor.

Ey kardeşlerim;

Amerikalıların elinde ne ızdıraplar çektiğimizi ne acılar yaşadığımızı, Allah aşkına nasıl anlatıp, nasıl kelimelere dökeyim.

Kardeşlerim;

Allah'a yemin ederim ki, yaşadıklarımızı dile getirmekten acizim. Bundan ar duyuyorum. Ama yine de kelimelere sığınarak size olanları anlatacağım. Amerikalıların bizlere yaptığı haysiyetsizlikleri, çektirdiği eziyetleri, işkenceyi ve aşağılanmaları elimden geldiğince anlatacağım!...

Hayvani zevklerine aracı olmadığımızda, kendimizi şehvetlerine teslim etmediğimizde bizi nasıl öldüresiye dövdüklerini ifade etmeme izin verin...

Siz ey bizim dini liderlerimiz olarak ortalarda tozup gezenler!

Amerikalıların bize reva gördüğü bu cinsel ve hayvani eziyetler karşısında hala nasıl oluyor da açık alınla ortalarda görünebiliyorsunuz?....

Peygamber efendimizin en değerli hazineniz buyurduğu haysiyet ve şerefinizi çiğnetmekle pek sıkılmış gibi görünmüyorsunuz.

Bizi ve kendinizi birkaç dolar kırıntısı karşılığında pazarlardaki köleler gibi Amerikalılara ve Siyonistlere sattınız. Haysiyet ve şerefinizi ne çabuk kaybettiniz?

Allah'ın bizi sizlere emanet olarak verdiğini ne çabuk unuttunuz?

Hani bizleri koruyacak, besleyecek ve namusumuzu asla çiğnetmeyecektiniz? Ne oldu size, verdiğiniz söze?

Amerikalılar, Ebu Garip'te namusunuzu her gün ayaklar altına alıyor... Mektubumu okuyanları, Allah adına, Ebu Garip hapishanesindeki vahşiliklere dur demeye çağırıyorum. Buradaki insanlığa sığmayan işkenceleri durdurmak için sesinizi yükseltmeye davet ediyorum. Burada yapılanlar Siyonistlerin hapishanelerde Filistinli gençlere ve kadınlara yaptıklarından daha berbat.

Orada fiziki işkence yapıyorlardı. Oysa burada her gün ırzımıza geçiyorlar. Vahşi, kana susamış hayvanlar gibi bedenlerimize saldırıyorlar. Avazımız çıktığı kadar çığlıklar atıyoruz. Ama kimsenin bizi duyduğu yok!

Eğer kalbinizde, ruhunuzda bir zerre insanlık, haysiyet, onur ve şeref varsa, birleşin ve bu hapishaneye saldırın. Gelin ve kurtarın bizi!

Elinize geçen bütün silahlarla bu hapishaneye saldırın! Hem onları hem de bizleri öldürün!!!

Biz çoktan ölüme razıyız.

Burayı yerle bir edin!

Hepimizin karnında onların piçleri var! Çoğumuz hamileyiz! Biz dünden ölüme razıyız!

Size yalvarıyoruz; gelin ve kurtarın bizleri! Size, ailelerinize ve ülkemize daha fazla utanç vermemek için ölmek istiyoruz! Bizi öldürün! Size yalvarıyorum; Allah için bizleri, Amerikalıları ve onların piçlerini öldürün! Allah rızası için! Size yalvarıyoruz..."

Sokak'ın beyni, Iraklı Nur'un mektubuyla darmadağın olmuştu…

Nasıl olurda sempati toplamak için milyarlarca dolar para akıtan ABD, bu kötü reklamın oluşmasına sessiz kalmıştı…

"Karıncayı s.. ama belini acıtma!" türünden eski politikalarına ne olmuştu…

Üzerlerindeki net, kesin ve apaçık ve herkes tarafından görünen bu ve benzeri lekeleri nasıl yok edeceklerdi?...

Hele ılımlaştırmaya çalıştıkları Müslüman ülkelerin halklarına, özelde demokratik anlamda örnek gösterdiği çoğunluğu Müslümanlardan oluşan Türkiye toplumuna karşı…

Milyarlarca doları, birçok medya kanalına akıtsalar dahi oluşan nefret ve kini zihinlerden ve kalplerden silebilecekler miydi?...

Komşu sokak, "Derdi sana mı düştü?..." diyerek istihza etti…

Derdi, kendine düşmemişti…

Sadece bir meraktı… Açılım sağlamaktı…

Evet, tüm dünya insanlarının gönlünü yeniden kazanmayı bırakarak, Müslüman toplumları nasıl yeniden kazanacaklardı?...

Sokağın aklına bir şey gelmiyordu. Müthiş bir şey olması gerektiğini seziyordu.

Düşünce hamlelerini devam ettirerek ve atlama yaparak bulacağına inanıyordu.

Biraz zaman tanımalıydı kendine… Bu arada boş durmamalıydı…

Sorularla; soruları, yanıtlarla; başka yanıtları ortaya çıkarmalıydı…

Devam ettirmeliydi…

Ne zor bir soruydu?...

Başka bir leke olsa kolay halledeceklerdi…

Şimdi ise cemaat, grup, siyasi parti, dernek, sendika, medya yazarları, televizyon editörlerinden bazı yandaş tanıdıklarıyla da olumlu sonucu elde etmeleri zor görünüyordu.

Terörün mantığına da uymuyordu. Terör, başkalarını kaybetmeyle birlikte bazılarını kazanmaktı…

Kazanım yok muydu?... Tartışılırdı…

Güncel imajlarına uygun bir hediye sunmalıydılar…

Var ettikleri en güncel imajları, 'Demokrasi ve Özgürlük!' dü.

Bu imajla Müslümanlara yönelik bir çıkarımda bulunarak onların gönüllerini fethetmeliydi.

Ama nasıl?...

Dünya ülkelerinde bulunan toplumların gönlünü almak hep kolay olmuştu.

İstenildiği gibi evirilip çevrilebiliyordu…

Seçimli demokrasinin işlediği ülkelerde, hiç beğenmediği halde sonraki seçimde; seçim propagandasında geçen yalanlara kanarak önceden verdiği partiye oy verenlerin de bulunduğu topluluklarda çoğunluktaydı…

Yalanlara sürekli mideleri ve beyinleri açtı…

Ortadoğu'da uygulamaya koyacağı planlarını sekteye uğratmaya çalışan bir iktidarın, acemice davranması nedeniyle bir takım süreçlerle iktidardan düşürüp, soygunların gerçekleşeceği bir ortak iktidarın yapılanmasını kolaylıkla gerçekleştirmiş, önceki iktidara kan veren topluluktan ses bile çıkmamıştı…

Ama bu kez durum farklıydı…

Görünen köy kılavuz istemezdi…

Bilinçli olarak yayılan tecavüz sahneleri, toplumun hassas duygularında hasar meydana getirmişti…

Özellikle Müslüman kesimde…

Onlara birkaç özgürlük tanınmalıydı…

Sempati toplanmalıydı…

Ama nasıl?...

İbadet etmeleri tüm dünya ülkelerinde serbestti…

Kabe'ye; hacca gidebiliyorlardı.

Kelime-i şahadet getirebiliyorlardı…

Sokak'ın beyni aydınlandı…

Amerikalı uzmanlarda düşüneceklerdi biliyordu…

Onların uzmanları, şeytanın bile aklına gelemeyecek birçok şeyi dahi düşünürdü…

Dündü… Akşama doğruydu…

Üzerinde yürüyen iki genç kızın ağlamalarına tanıklık etmişti…

'Kamusal alan' da türbanlı dolaşamadıklarından, türbanlarını da dini inançları gereği çıkarmadıklarından dolayı, okudukları fakülteden kovulduklarını birbirlerine ağlayarak anlatmışlardı…

Sokak, onların gözyaşlarına ortak bile olduğunu, üzüldüğünü, eğitim haklarının iadesi için; içinden dua bile ettiğini anımsamıştı…

Evet!...

Bulmuştu!…

Nur'lara tecavüz eden ABD'nin; tecavüzü unutturmak için kullanabileceği formülü sezinlemişti.

Yıllarca çözülmesini istemediği, laiklik adı altında çözüme ulaştırmayan kesimlerin de bilinçsiz desteğiyle, bugünlere kadar gelen ve hatta bazı Avrupa ülkelerinde bile güncel sorun olan 'Türban!' sorununu çözerek kalpleri fethedebilirdi.

Kenarda kıyıda çözülmesini istemediği, beklettiği, küresel egemenliği altında bulunan hemen hemen tüm dünya ülkelerinde var ettiği veya var edilen sorunları arada kullanmak ve çözmek 'Kurtarıcı' payesi almak, ne kadar da verimli sonuçlar elde etmesini sağlıyordu.

Çözecekti bu sorunu, kırık Müslüman kalplerini tamir edecekti…

Diyecekti sessiz bir sesle; '% 99'u Müslüman olan ülkelerdeki dini özgürlük sorunlarını dahi, % 99'u Müslüman olmayan fakat demokrasi ve insan hakları merkezi bir ülke olan ABD tarafından çözülmüştür!"

Buna; salt özgürlüğü 'Türban' olarak gören birçok Müslüman çevre dayanabilir miydi?...

Teslim alamaz mıydı, onların sevgisini?...

Sokağın düşüncesini, onlarca kez üzerinde gezinmekte olan kadının durması bozmuştu.

O Kadın, Sokağın izlettikleriyle, özelde Iraklı Nur’un mektubunun Özdal üzerinde bıraktığı etkiyi koklamaya çalışıyordu...

Özdal’da durdu.
Bir kaç saniye geçmişti...
Kadın yeniden yürümeye başladı.
Özdal’da peşi sıra.
Sokak, Özdal hakkında yorumlarda bulunmaya başladı.
Özdal'a içerledi…
Takip ettiği kadın, kendi üzerinde onlarca kez git geller yaşatmıştı ona…
Hala farkına varamamıştı…
Farklı sokaklar değil aynı sokak olduğunun hala ayırtına varamamıştı…
O kadar çok konular saçılmasına rağmen, olumlu bir tepkide vermemişti…
Hipnotize edilmiş olmalıydı… Kadının etkisinden kurtulamıyordu…

Sokak, Özdal'a 'empati aşısı' yapmaya karar verdi…
Özdal'ın ayakkabısını sivri uçlu ve çok ince bir metal parçasıyla deldi…
Aşıyı verdi…
Özdal, fark etmemişti.
Bununla da üzerindeki hipnozu bozmaya gücü yetmezse, cehenneme kadar yolu vardı…

Aşı etkisini hemencecik göstermeye başlamıştı…

Karyola gıcırtılarına benzer sesler duydu, Özdal.
Tankların paletlerinden, savaş uçaklarından çıkan sesleri...
Katliama uğrattıkları "Apaçilerin" anısına aynı adı verdikleri ABD'ye ait helikopter seslerini...
Sesler, "War!... War!.. War!..." seslerine dönüştü.

Bu seslerin birkaç saniyelik ara tatilinde duyulan ağlamalar, beddualar, kadın, çocuk ve erkek sesleri...
Kadınlardan çıkan sesler, Fatma’nın seslerine ne kadar da benziyordu.

"İşte buradalar!" diye yol gösteren rehberler İmece’nin sesine ne kadar da benziyordu.

Fatma’ların, Fatıma’ların feryatları arasında "Er Jessica’nın Dramını" yanlı anlatan meddah’ın sesini kendi sesine benzetti.

Buna hayret etti.
Kendisi izindeyken yazılmıştı. İlgisi yoktu. Ses neden benziyordu.
Helikopter, hafif makineli silahlar, hamır cipleri, kahkaha sesleri, bomba sesleri, vikinglerin savaş borazanlarından çıkan sesler...
Fon müziği, ağlayan bir kız...
Camların kırılma anında çıkardığı sesler...
Gök gürültüsü, yıldırım, şimşek...
Toprağın çıkardığı kükreme sesleri...
Yılan tıslamaları....
Istakoz haşlanırken çıkan kulak tırmalayıcı tiz sesler...

Kulakları ağrımaya başlamıştı...
Beyninin içi bombardımana tutulmuş gibiydi.
Kadın hala yürüyordu, sokak bitmiyordu.
Başı dolanıyordu. Yere usulca süzüldü.
Bayılmıştı...
Birkaç saniyelik baygınlık, saatler gibi gelmişti...
Dehşet dolu seslerle uyanmıştı…

Doğrulduğunda sesler azaldı...

Kalan ses; viking savaş borusunun sesiydi.

Uzaktan gelen, "Bozaaa!!!" sesleri dumura uğradı. "Kan! Kaan!... Kaaaannn!!! Dem!" diye geliyordu kulaklarına...
'Dem’in anlamını bilmiyordu.
Sözlüğe bakma fırsatı olursa Arap dilinde, ‘kan’ın karşılığı olduğunu öğrenebilecekti...

Ayakları, bacakları, tüm vücudu titremeye başladı.

Yol, kadınla kendi arasında kalan boşlukta, yatay biçimde ikiye ayrıldı...
Az önceki seslere deprem sesi de eklenmişti.
Özdal, yarığa düşmemek için durakladı.
Yarıktan buharlar yükseliyor, boğuk sesler geliyordu...
Mahşeri yaşıyordu.
İnsan benzeri bir yaratık heyulası yarıktan çıkarak, alnına dokundu…

Ve seslendi…

‘Zaman; zulme ve zalime tapan sahtekar demokratlar ile hakka, mazluma ve insani değerlere yandaş gerçek demokratları birbirinden ayrıştıracak bir ayna sunmaktadır.’

Alnında bir ağırlık hissediyordu.
Dokundu...
Yazı biçimli bir kabartma olduğunu elleriyle hissetmişti.

Borazan sesi yeniden duyuldu. Boğuktu... Uzaktan geliyordu.

Atılan bir bombayla bir evin yanması, giysilerinden ABD’li oldukları belli askerlerin gruplar halinde saldırısı, kucağında beş yaşında bir kız çocuğuyla sığınaktan panikle çıkan bir kadının kaçışı ile kadının yüzü ve gözleri...
Kadın, Fatma’ya ne kadar da benziyordu...
Kucağında bulunan çocuğu taşımakta güçlük çekiyordu.
Kaçma esnasında hızını düşürmeden, kız çocuğunu ayakları üzerinde durabilecek şekilde yere indirdi.
El ele tutuşmuş, birlikte koşuyorlardı...
Ufacık kız çocuğu, her adımda büyümeye, serpilmeye başladı.
Genç bir kız olmuştu.
Çevirdiği yüzünü görünce titredi Özdal.
Bu da Fatma’ydı...

Sürek avı devam ediyordu.
ABD askerleri peşlerindeydi…

İleriden gelmekte olan bir başka ABD askeri grubu ise onların önlerini kesecekti...

İlerideki grupla yüzleşme anıydı...

Öne çıkan iki amerikan askeri ‘Stop!' diye bağırdı...

Her iki kadın bağırmaya başladı. Büyük olanı, "Medet Ya Allah!" diye bağırırken, daha genç olanı, "İmdat! Yok mu bizi kurtaracak!" diye bağırıyordu.

Her ikisinin sesleri birbirlerine karışırken, ABD askerleri beyinlerini hedefleyerek silahlarını ateşlediler.

Her iki kadında; anne ve kızda beyinlerinden vurulmuştu.

Yere yıkılışları için çok süre gerekmemişti.

Vuran askerlerden birinin kahkahası kulağında çınladı. Tanıdık gelmişti. Yüzünü seçebiliyordu. Yabancısı değildi... ‘Hayır!...’ diye bağırdı.

‘Hayıııır!... hayıııır!... Hayırııırrrrr!...’

Kafasını sağa sola salladı.

Yere uzanıp, kafasını sokağın taşlarına vurmak, elbiselerini yırtmak geldi içinden.

ABD askerinin yüzü; kendi yüzüydü.

Kendi olamazdı.

İnsanlar çift yaratılmıştı.

Tesadüfi bir benzeşmeydi.

Saçma bir görüntüydü.

Kokainin uyarısıyla beyninin var ettiği hayali kötü sahnelerdi...

Benzeyen ABD askeri kendisine bakarken, ikide bir yerde yatan iki cesede ayaklarıyla da vuruyordu...

"Mr.özdal!" diye kendisine seslendi.

Özdal, seslenene nasıl hitap edeceğini kestiremedi.

Ağzından, "Bizim çocuk!... Bizim!... Çocuklar!... Benim çocuğum!..." kelimeleri döküldü.

"Allah’ım çıldırıyor muyum?... Katil bir askere nasıl oluyor da, ‘Bizim çocuklar!’ diye hitap ediyordum?..."

"My name’s Yankee Özdal!"

İsmi... İsmi de... Aynıydı.
ABD’de Özdal ismi kesinlikle kullanılmazdı.
ABD’yi okuduğu kitaplar, yazınsal ve görsel basından dışında, tüm giderleri bir ABD medya şirketince karşılanan bir davet üzerine bir süre ABD'de kalarak ta tanıyan biriydi...
Ama; Özdal diye tanıtıyordu...
‘Yankee!... Yankeee!... Yankeeeee!!!!...’ diye başlangıç yapıyordu…
‘Yankee Özdal! Yankeee Özdal!...’
Olsa olsa devşirme bir askerdi...
Lejyonerdi...
Ülkede aç insan çoktu....
Parası olmayan işsiz güçsüz bir Türkiye’li, lejyoner olarak ABD ordusuna katılmış olamaz mıydı?...

Kokaini bu kadar çekmeyecekti...
Önceleri ufak tefek kokain kaynaklı sanrılar görürdü.
Ama ilk kez bu kadar karmaşık, gerçek izlenimi yaratan hayaller görüyordu.
Alnı darbe almış gibi de sızlıyordu.
Hala bir ağırlık hissediyordu alnında... Ağrı geçmemişti.
Sanki bir şey, ağır bir şey yapışıktı...

Bir ayna bulmalıydı... Üzerinde ömrü boyunca hiç ayna taşımamıştı...
Sürekli gırgıra aldığı amelelerin, horozlu aynalarından birini cebinde bulundurmadığına hayıflandı...
Sokakta park halinde bulunan bir arabanın sol aynasına yüzünü yaklaştırdı.
Mühür biçiminde bir kabartmayı andırıyordu.
Yazıyı okudu: ‘Zalim’ yazıyordu. Zalim!... Zalim!... Zalim!...
Dişiyle dudağını ısırıp kanattı...
Zalim değildi... Kimseye zulüm etmemişti... Görevini yaparak ekmeğini kazanmıştı... Profesyonel bir medya mensubuydu. Kimin tavuğuna kışt demişti... Kimi zorlamış, namusuna göz dikmiş, tecavüz etmişti?.... Hırsızlıkta yapmamış-tı... Alt elemanlarına daima iyi

davranmıştı... Eklembacaklılardan’s Istakoz Lokantasındaki en alt seviyede çalışan bir komi dahi kendisinden memnun değil miydi?... Her gördüklerinde gözleri ışıldamaz mıydı?...

"Ben Zalim değilim!" diye bağırdı....
Sesini, 'Sokak' kısmen yankılattı...
‘Zalim! zalim!... Zalim!...’
Kabartmayı alnının ortasından çıkarmaya çalıştı.
Tırnağı ile kazıyordu...
Çaba sonuç vermişti...
Tırnaklama sonucu alnı kanamıştı...
Hala, 'Zalim! Zalim!... Zalim!...' akisleri kulaklarında çınlıyordu.

Zalim değildi... Fatma’yı kendisi öldürmemişti...
Irak’taki Fatma’ya benzeyenleri de kendisi öldürmemişti...
ABD askeri değildi... ABD askeriyle isim, yüz, tip benzerliği vardı...
Hem Fatma’yı öldürenleri yakalatmak için 111.sınıf Emniyet Müdürüyle randevu ayarlayan kendisi değil miydi?...
Birden anımsadı…
Cep telefonuna sarıldı, yürümesini sürdürerek...
Yeniden yürümeye başlayan kadının kuyruğuna takılarak...
111.Sınıf Emniyet Müdürü, Lokantaya varmışsa özür dileyecek beş-on dakika gecikeceğini söyleyecekti...
"Alo!... Efendim!..."

Devamına fırsat tanınmamıştı.
"Özür dilerim, Özdal bey!... Bir kundaklama olayı için acilen merkezden çağrıldım. Yarın görüşsek...."

"Körün istediği bir göz..." atasözünü söylemek ayıp kaçacaktı...
Kafasını toparlamadan Emniyet görevlisiyle görüşmesi olumsuz sonuçlar doğurabilirdi...
Çıldırdığını düşünmesini istemezdi...
Ne anlatacağına önceden diri kafayla hazırlanmalı ve aklı başındayken konuşmalıydı...

Yürümek sonsuzlukla alakalıydı. Yürümekle yollar aşılmıyor, bitmiyordu...

Bu kadar uzak bir yer için neden arabasına binmemişti önündeki kadın...

Özdal, bunları düşünürken, sokakta artık yalnız olmadıklarının farkında değildi...

Özdal, kadını takip ederken, iki tinerci de belli etmemeye çalışarak Özdal'ı takibe başlamışlardı.

Biri uzun boylu, diğer kısa boyluydu...

Uzun boylu kısık sesle, yanındakine:

"Yav Bu adam manyak mıdır, nedir?... Deli deli hareketler yapıyor..."

"Akıllı olsa deli karıyı niye takip etsin!"

"Önüne çıkalım mı?..."

"Az bekle! Şu sokağı da dönsün!..."

Gördüğü; gerçek yaşama geçişler yapan sanrıların zararı olabilirdi... Hala alnındaki yazıyı yok edememişti...

Kadının sürekli bir şey konuşmadan yürümesi de canını sıkmıştı.

Üç beş adım öteden yürümekle, yan yana yürümek arasında fazla bir farkta olmayacaktı, bu ıssız sokaklarda...

Özdal, saatine baktı...

Bir buçuk saati aşkındır kadını takip ediyordu.

Sokaklar ıssızlığı dışında korkuyu yeniden sarmıştı içine...

Önemli bir görevi vardı. Yarın çok geç olabilirdi... Cesi ile İmece'nin güçlerini ve bağlantılarını biliyordu. Bu akşam 111.sınıf Emniyet Müdürüyle görüşme imkanı olmayacaktı. Ahtapotun Kolları's dergisinin editörü, aynı zamanda arkadaşı olan Gazi ile görüşmeli, CD'nin bir kopyasını da ona vermeliydi.

Fatma Cinayetinin Sırrını başkalarıyla paylaşmak güvenlik supabı olacaktı.

Ne idüğü belirsiz bir kadını takip etmek, zaman kaybıydı...

Vazgeçmeliydi...

Sokak, yankısını verdi. "Vazgeç! Vazgeç!"

"Sizi takipten vazgeçiyorum!" diye bağırdı...

Kadın yüzünü dönmemiş, seste vermemişti.
Bir yılan tıslamasına benzer bir ses duydu..
Sokak'tan gelmiyordu.
Uzaklardan mı geliyordu?...
Hayali görüntü ve seslerde değildi.
Galiba, önündeki kadından geliyordu.
"Tas- ip es me li ssssiiinnnn! De vam etme lis sin!"
"Takip etme zorunluluğum mu var?"
"Was!... Waaasss!... Wasss!..."
"Lanet olsun!"
Lanet olsun, dua gibi gelmişti sanki. Yılan tıslamalı ses sona ermişti...

Kadın döndü.
Çevresi kapüşonlu karanlık yüzünü gördü...
Gözleri sarımtırak renkte ve ışıltılıydı...
"Takip etmelisin?..."
Ses yumuşakça ve güven vericiydi...
Etkileyiciydi, erotikti, çekiciydi... Uyarıcıydı... Damarlarındaki soğuk kanı ısıtıcıydı...
Isınan kanın seri pompalaması cinsel organına dahi baskı yapmış, organı kımıl kımıl olmuştu...
Organından çıkan hafif nemlenme, organının külotla temasında kayganlık bile sağlamıştı...
Beyninde güzel bir tat oluşmuştu; Amerikan çikolatası yerken oluşandan...
İçini sıcak bir serinlik kaplamıştı; tıpkı bir Amerikan kolası içimi esnasında elde ettiği serinlikten...
Sokak, "Fatma!... Fatma!... Fatma!..." diye üç kez tekrarladı...

Var edilen etki; Sokağın sayesinde, Fatma’nın etkisine bırakmıştı yerini....
Fatma’yı öldürenlerden hesap sorulmalıydı...
Hesap sormak için yarın geç olabilirdi...
Fatma’nın öldürülmesi sırrını başkalarına aktaracağını düşünerek, kendisine yönelebilirlerdi...

Acele etmeliydi…

Özdal, geri döndü. Kadını takipten vazgeçmişti.

Ters istikamette panik hareketlerini bastırmaya çabalayarak hızlı adımlarla yürümeye başlamıştı.

Kadının ayak seslerini beyninin içinde hissediyordu...

"Tıs!... Tıs!... Tıs!..."

Kendisine ait, "Tak Tak Tak..." ayak sesleri dönüşüme uğradı.

"Fa-tı-ma!... Fat-ma... Fat ı ma!"

Daha hızlı adımlarla yürümeye başladı.

"Fat!... Fat!... Faaatttt!"

Bozacının uzaktan sesi geldi. "Fatıııımaaaaaaaaa!"

Bozacı artık "Bozaaaaaaa!" bağırtısını bırakmıştı.

İçinde dayanılmaz bir istek oluştu. Kadına, 'Defol!' diye bağırmak istiyordu.

Zapt etti kendisini. Ses çıkarmamalıydı... Daha hızlı adımlarla bir an önce işlek caddelerden birine çıkmalı, bir ticari taksiye atlamalı, arabasını bulunduğu yerden alarak, çok önceleri kaldığı ve hala yeri değişmeyen Gazi’nin evine gitmeliydi.

Kadının tıslamalı soluk seslerini ve ayak seslerini ensesinde hissediyordu.

Korkudan buz tutmuş boynunu geriye çevirdi.

Aralarında belirli bir ara mesafe vardı. Endişesi yersizdi...

Ayak sesleri birbirini takip ediyordu…

Kadının ayak sesleri uzaklaşmaya, kesilmeye başladı.

Başını geri çevirdiğinde kadını göremedi.

Havayı ‘Oh’ lu çekip bıraktı.

Kadın, takipten vazgeçmişti.

Buna rağmen hızını kesmemeliydi.

Ana caddeye çıkıncaya kadar kendisini iyi hissetmeyecekti.

Birkaç adım öteden koşar adımlı sesler gelince durdu.

İrkildi.

Sesin geldiği yöne bakmasına gerek kalmamıştı...

Biri uzun boylu, diğeri kısa boylu iki yetişkin insan karşısındaydı.
Uzun boylu olanı, bir adım öne çıktı. Diğeri ise, sağ tarafına geçti...
Özdal'ın gözleri saniyelik oynamalardaydı...
Önünde duran adamla, sağına geçen adam arasında kısa gözsel mekikler dokuyordu...
Uzun boylu adam, takım kıyafetliydi... Kravatı dahi vardı.
Sokak lambası yakınlardaydı. Yüzlerini seçebiliyordu.
Onların gözleri güven vermiyordu.
"Beyefendi?..."
"Kusura bakmayın ama... Acil bir yere yetişmem gerekiyor... İzninizle!..."
Sağdaki şahıs, kolunu sımsıkı tuttu. Hareketsiz kalınca bıraktı.
Uzun boylu adam, kımıldamadan konuştu.
"Beyfendi!... Fazla zamanınızı almayacağız... Bizimde zamanımız sizinki kadar möhim..."
"Evet, buyurun!... Sizi dinliyorum..."
"Beyfendi!... Biz bu sokağın sorumlu tinercilerdeniz... Gazetelerde çıkan yazıları okumuş olmalısınız... Bir tinercinin ne demek olduğunu biliyorsunuz-dur..."
En az tiner kadar etkili uyuşturuculardan olan, kokainden kullandığını söyleyecekken vazgeçti.
"Eeeee?...."
"Sokaktan geçiyorsunuz..."
"Sokaklar kimseye ait değil ki..."
"Biz sokağa emek veriyoruz..."
"Ne emeği..."
"Sokağın güvenliğini sağlıyoruz..."
"Size bu görevi kim verdi?..."
"Halkımız verdi, " diye yanıtladı kısa boylusu....
"Çocuklar saçmalamayın... İşim var... "
"Sokak aşındırma vergisini öde... İşine gidebilirsin."
"Ben vergimi ancak Devlete öderim.... Vergimi de kuruşu kuruşuna ödüyo-rum."
"Bizde bu sokakların devletiyiz."
"Hah! Hah!... Hah!... Güldürmeyin beni..."
Kısa boylu adam da gülmeye başladı. Ama, bozulma gülmeleriydi.

O, bozanı bozmayı çok severdi.

"Hadi devlet baba gelsin de, seni bizden kurtarsın! "

Kısa boylu tinercinin bu lafı, uzun boylusunun hoşuna gitmişti. Ekleme yaptı. "He! Arkadaşım doğru söylüyor... 'Devlet' diye bağır bakalım, devlet seni elimizden kurtarabilecek mi?..."

"Ne istiyorsunuz?..."

"Vergi!"

"Haraç deyin anlayalım"

"Eskidendi o..."

Özdal, onlarla dalaşmanın yararsız olduğunu düşündü.

"Ne kadar istiyorsunuz?..."

"Ağa'nın eli tutulmaz!"

Kısa boylu, görüntüsünden zenginlik aktığını gözleyerek, "100 amerikan doları olsun en az!" dedi.

"Çocuklar üzerimde dolar taşımıyorum."

"Yüz amerikan doları kadar Yeni Türk Lirası olsun o zaman."

Özdal, zaman kazanmak istedi.

"Kaç lira ediyor."

Kısa boylusu, cebinden bir gazete parçası çıkardı...

Anahtarlığının ucundaki ufak fenerle aydınlatarak baktı.

Özdal'ın bakması için de yaklaştırdı.

"Tahtakale piyasasına göre alış bi buçuk Yeni Türk Lirası olmuş o da yüz elli Yeni Türk Lirası yapar... İnanmazsan bak!... Seni mi kandıracağız..."

Özdal, elini cebine attı.

Sonra çıkardı. Yanına nakit para almadığını anımsamıştı.

Çevreyi, gözleriyle taradı. İstikameti belirledi.

Sağında duran şahsa dirsek vurdu. Önündekini itekledi.

Koşmaya başladı.

Özdal, tabana kuvvet kaçıyordu.

Ayakkabılarının seri ve sert şekilde sokak taşlarıyla temasından makineli tüfek atışına benzer sesler çıkıyordu.

"TakTakTakTak!!! TakTakTak!!!"

Sokaklar çabuk bitiyordu.

Peşinden gelen ayak seslerinin uzaklaşması, mesafenin lehine açıldığının belirtisiydi. Bu hayra alametti. Tinercilerden kurtulmak

üzereydi. Biraz daha koşması gerekiyordu. Ta ki, tinercilerin ayak sesleri iyice duyulmaz oluncaya kadar...

Şu sokağı da döndüğünde muhtemelen kurtulacaktı.

Belki de işlek caddelerden birine açılıyordu.

Döndü...

Ayağına takılan bir şey önce sendelemesine sonra yüzüstü kapaklanmasına neden oldu.

Burnu kanamıştı.

Yerde dönüş alarak ayağına takılan nesnenin ne olduğunu anlamaya çalıştı.

Başına dikilmiş birini görünce bağırmamak içim kendisini zor tuttu.

Kıç üstü gerisin geriye iki-üç adım süründü.

Ayağa kalktı.

Takibinden vazgeçtiği kadın karşısındaydı.

"Kimsin sen?" diye bağırdı.

Bağırtısı korkudandı. Cesaret toplama, korku verme amaçlıydı.

"Seni vay edenleye ihanet ettin!..."

Ses buz gibi ve korkunçtu.

"Ne ihaneti?... Kimsin?... Kimsin?... Kimsin sen?..."

Kadın başındaki kapüşonu çıkardı.

Şimdi seçebiliyordu kadının yüzünü ve gözlerini...

Dudaklarını kanatırcasına ısırdı.

'İnsanlar çift yaratılmıştır!' sözü aklına geldi.

Dergideki Er Jessica ile Cesi benzerliğini de anımsadı.

Hayır! Hayır!... İnsanlar çift değil üçüz, dördüz... Çoklu yaratılmışlardı.

"Sen! Sen!... Mümkün değil..."

"Ne mümkün degil?..."

"Cesi! Cesi!" dedi birkaç kez, sayıklar gibi.

"İnsanlay cift yaratilmistir dostum. Ben Devil!"

Özdal, ne diyeceğine ne yapacağına karar veremiyordu.

Kaçmalıydı…

Ama ne tarafa?...

İzini kaybettirdiği tinercilerle bir kez daha karşılaşmak istemiyordu.

"İzninizle ben gidiyorum."

Kadın, sağ eliyle 'dur!' işareti yaparak

"O kaday cabuk degil" dedi. "Sende bizim icin önemli bir sey var. Önce onu vermeli ve evine gidip uyumalisin."

"Ne?..."

"Sezer’den aldigin CD!"

"Siz!... Siz nasıl öğrendiniz?..."

Kadın, şuh bir kahkaha attı.

"Kuslar söyledi."

"Kimsin sen?..."

"Çok mu merak ediyosun?...

"Evet!"

"İyi hatirla... Ac susuz dolastigin bir geceydi. Beni takip etmeni istemistim. Beni takip etmeseydin, Eklembacakliardan’s Istakoz lokantasina gidemeyecek, Patrokoz’la dolayisiyla Körebe Medyasi Genel Müdüyü Cesi hanimla tanisamayacaktin. Bugünkü seviyeye gelmeni bana borclusun."

"Peki şimdi ne istiyorsun benden..."

"Seni vay eden ben, varolusuna aykiri hareket etmen nedeniyle sana uyarici olarak geldim."

"Eeee?..."

"CD’yi vey ve agzini siki tut!... Önceden oldugu gibi isine devam et."

Özdal, elini cebine götürür gibi yapıp, bir ok gibi kendisini geriye atarak, koşmaya, kaçmaya başladı.

Ömrü boyunca bu kadar hızlı koştuğunu anımsamıyordu.

Sokağın bitimine yaklaştığında iki tinerciyle göğüs göğüse çarpışmasına sadece dört adım kalmıştı.

Geriye dönerek koşmaya başladı bu kez.

İki erkek tinerciyi ezip geçmek zordu.

Cesi’ye benzeyen kadını savuşturmak daha kolaydı.

Kadında, kendisine doğru koşar adım geliyordu.

Özdal, hızını artırdı.

Ona bir adım kala yükselecek tekmeyle göğsüne vuracak ve hiç durmadan kaçmaya devam edecekti.

Ona, iki adım kala havaya zıpladı…

Sağ ayağını kadının göğsüne isabet ettirmeyi başaramadı.

Kadın, yana çekilerek saldırıyı boşa çıkarmış ve bir anda elinde varolan uzun bıçakla omzuna sert bir darbe indirmişti.

Havada vurulan bir kuş gibi yere yığılmıştı...

Sağ eliyle, sol omzunu tuttu.

İsabet alan kısım alabildiğince kanıyordu.

Kesik; derin ve uzundu.

Kadın elindeki kılıca benzer bıçağın kabzasını her iki eliyle kavrayarak başının üzerine kaldırdı.

Özdal, gözlerini yumdu.

Ömrünün son anını gözlerini kapayarak geçirecekti.

Ayak seslerini ve sonrasında kadın ile tinercilerin karşılıklı bağırtılarını duydu.

Gözlerini araladı.

İki tinercinin yetişmesi ve kadını yere yıkmalarıyla ikincil ölümcül darbeden kurtulmuştu.

"Lan! Amerikan oruspisi!... Irak'a sıçtınız, batırdınız. Burası mı kaldı lan!"

Diğer tinerci, sürünerek sırtını duvara vermiş Özdal'ın yanına vardı.

Önce ürkmüştü Özdal.

"Yaran çok kötü yav!" dedi kısa boylu tinerci... Doktora gitmen lazım."

Kadın, düşürüldüğü yerden doğrulmuş, uzun boylu tinerciyle pazarlık yapıyordu.

"İstediginiz kaday para veyeyim... Cekin gidin."

"Siktir!..."

"Bes yüz dolay?..."

"Siktir git isine..."

"Bin dolay?...

"Yok yav!... Bir milyar dolarda versen boş... Senin paran geçmez burada... Çek git kafamı bozma..."

"Sizi de öldüyüyüm."

"Ulan!... Amerikan manyağı karı... Senin de, senin ananında (............!) Siktir git... Lan türkçe anlamimisin?... Go hom! lan… Go Hom!..."

"Benden günah gitti." dedi kadın.

Elindeki uzun gövdeli bıçağı kaldırdı. Salladı.

Uzun boylu tinerci saldırıyı savdı. Karşı saldırıya geçti…

Uzun boylu tinercinin elindeki kesici ve delici alet, kadının elindekinin ancak yarısı kadardı…

Bir süre sonra kadın, uzun boylu tinerciye baskın gelecekti.

Uzun boylu tinerci başını çevirmeden; Özdal'ın cebinde bulduğu mendille, omzuna tampon yaparak kanamayı engellemeye çalışan kısa boylu tinerciye, seslendi.

"Lan olum! Bu manyak karı zorluyor beni. Yardıma gel!"

Kısa boylu tinerci, istemi emir telakki etmişti.

Özdal'ın yanından kalkarak, belinden uzun bıçağını çıkardı. Arkadaşının yanında yer aldı.

Kadın gözlerini, her ikisinin gözlerinde gezdirdi.

"Cocuklay! Yapmayin… Size iki bin dolay veyeyim burayi teyk edin!"

Uzun boylu tinerci haykırdı.

"Senin dolarına sıçayım. Lan bu adamdan ne istiyorsun... Siktir git."

"Onda bize ait olan biy sey vay."

"Ne?..."

"Biy CD."

"Lan bütün kavga bir CD için mi?"

"Evet!"

Kavga yarım kalmıştı.

Uzun boylu tinerci, kadına 'bir dakika izin ver' işaretini, işaret parmağını göstererek verdikten sonra, Özdal'ın yanına vardı.

"Ya! Bu kadın ne CD'si istiyor?... Şarkı türküyse verelim kurtulalım."

Özdal, kan ter içindeydi. Ağzı kurumuştu. Yutkunmakta dahi zorluk çekiyordu. Kendini konuşmaya zorladı.

"Amerika'dan al-dık-ları par-a karşı-lığın-da, Irak iş-galini öven, yalan ha-ber yaz-an ba-zı is-imler var..."

Uzun boylu tinerci anlamıştı.

'Amerikanın adamları ha!'’

Hiddetlenmişti.

"Yedim seni lan avrat! Iraklı gariplere nasıl çuval giydirmişseniz, seni çuvallayıp Beyoğlu’nun arka sokaklarında dolaştırmazsam şerefsizim!..."

Kadın, yüksek sesle bağırdı.

"Besbin ameyikan dolayi?...."

"Bizi satın alamazsın. Biz şerefsiz miyiz lan! Biz puşt muyuz?... Namussuz, orispi çocuğumuyuz!... Veledi zina mıyız lan!... a… koyduğumun kadını!..."

Çatışma yeniden başlamıştı.

Özdal, damarlarındaki kanın tümden boşaldığını, gücünü yitirdiğini ve gözlerinin kapanmak üzere olduğunu hissediyordu.

Uyuşukluk hissediyordu. Gözlerinin kapanması, bir daha gözlerini açamama yolunu açacaktı. Gözlerini açık tutmalı, uyumamalıydı.

Ya tinerciler, kadına yenilirse?...

Sıra kendine gelecekti...

CD’yi ele geçirecekti...

En iyisi Sezer’i aramalıydı. Sağ eliyle cebindeki telefonu zar-zor çıkardı.

Aradı. Uzun bir süre çaldırdı.

Telefondan ağlamaklı bir ses geldi.

"Alo, buyurun!"

"Alo be en Öz dal"

"Özdal bey buyurun ben Sezer. Sesin hiç iyi gelmiyor. Bir sorun mu var?... Ne oldu?..."

"Sen in de ses in hiç i yi gel mi yo…"

"Haklısın! Başımıza bir felaket geldi. Biz yokken evimizi kundaklamışlar"

Özdal, ne diyeceğini şaşırdı.

"Geç miş ol sun siz e bi şey oldu mu?"

"Cana bir şey olmadı. Ama evimizin içi harap oldu... Her şey kül oldu."

"Peki C D?..."

"Sanırım oda yanmıştır. Niye sordun?"

"Sal dır ıya uğ radım. C D’yi gerek li yer lere ulaş tıra maya bilirim..."

"Kim saldırdı? Polisi aradın mı?.. Şimdi ne durumdasın?"

Özdal, yanıtlamadı. Konuşmakla, kalan gücünün tükendiğini hissediyordu.

"Benim yapmamı istediğin bir şey var mı?... İstiyorsan yanınıza gelebili-rim."

"Yo yo ..."

"Ha CD'yide merak etme.... İçindeki bilgileri her olasılığa karşı internet ortamında dosya olarak saklamıştım."

"Gaz i ye… Gazi ye ulaş tır CD'yi…"

"Anladım. Sen merak etme! Sesiniz hiç iyi gelmiyor. Orada neler oluyor?..."

Özdal, yanıtlayamadı. Elindeki cep telefonu yere düşmüştü…

Civardaki evlerin birinde ikamet eden, emniyetten emekli bir polis, nihayet polislere haber vermişti.

Hatta 155'de bulunan görevli, az önce aynı mahallede oturan birinden de ihbar aldıklarını ve olay yerine polis ekibinin hareket ettiğini belirtmişti.

Özdal, gözlerindeki ağırlığı kaldıramıyordu.

Daha fazla engelleyemedi. Kapandı.

Kulakları ise kapanmamıştı.

Kadınla tinerciler arasında süregelen küfürlü kavgayı duyabiliyordu...

Bir süre sonra kulakları da kapandı.

Şimdi, geniş bir banyodaydı.

Kaç gecedir sürekli gördüğü banyoda...

Fatma'nın ayrıntıları belirsiz çıplak bedenini görebiliyordu.

Fatma duş alıyordu.

Saçı topuz şeklinde...

Şampuan reklamlarındaki kadın gibi güzel ve çekiciydi.

Fatma, kendisini fark etmişti. Alnını işaret ediyordu.

Karşıda bulunan lavabo aynasına döndü yüzünü...

Alnında "Mazlum" yazılıydı… "Zalim" yazısı silinmişti...

Neşesinden kahkaha atıyordu.

Sesi banyoda yankılanıyordu.

Özdal, alnında hoşluk hissediyordu.

Alnından tüm bedenine sıcak duygular yayılıyordu.

Artık 'zalim' değildi... Alnındaki kara leke silinmişti.

Ses ve hayali görüntüler yok olmuştu.

Fatma ile yalnız kalmışlardı.

Fatma, Özdal’ ı yanına çağırdı.

Özdal, büyük bir istekle çağrısına uydu.

Sarıldılar birbirlerine…

Sarılmayla, ufak banyo penceresinden yukarılara, gökyüzüne uçmaları aynı anda gerçekleşti.

Aşağılarda, Beyoğlu’nun arka sokaklarının birinde, kendi cesediyle uğraşan bir görevlinin, diğer bir görevliye;

"Dostum! Bunun için yapacak bir şey kalmamış!" dediğini duyar gibi oldu...

***

-

-

13

İmece, kendileriyle ilgili yeni bir haber bulamayınca, internetteki haber sörfünü, Ahtapotun Kolları’s dergisinin internet sayfasında sabitledi.

Dergi editörü Gazi’nin haber-yorum köşesini bir kez daha okumaya başladı.

"Körebe Medyasının savaş editörü Özdal’ın, Beyoğlu’nun arka sokaklarının birinde, bir kadın tarafından bıçaklanarak öldürülmesi üzerine, hala sürmekte olan soruşturmada; şimdiye kadar dinlenen tanıkların ifadeleri ve elde edilen CD bile birçok konunun aydınlanmasını sağlamıştır.

Körebe medyasında çalışırken, Genel Müdürü Cesi’ye gelen e-maillerin birer kopyasının kendi e-mail kutusuna aktarılma-sını sağlayarak, kuşkularında haklı olduğunu anlayan Fatma’nın, elde ettiği bilgileri kamuoyuna duyurmasından çekinen Cesi ile yardımcısı ve aynı zamanda Körebe Medya grubunun hukuk danışmanı olan İmece'nin birlikte hareket ederek Fatma'nın bileklerini

keserek ölümünü gerçekleştirip, intihar süsü vermeleri iddiası üzerine, adı geçen kişiler için arama emri çıkarıldı.

Öldürülen Fatma'nın sözlüsü olan Özdal'ın bir şekilde edindiği bu CD'yi zorla almak isteyen bir kadın tarafından öldürüldüğü, tinerci iki gencin ve kavgayı izleyen sokak sakinlerinin ifadelerinden anlaşılmaktadır.

Gerek tinerci gençlerin, gerekse sokakta bulunan bazı yurttaşların verdiği tanımlamalardan hareket edilerek robot resmi çizilen kadının; ABD'nin İstanbul Başkonsolosluğundan genç yaşta emekli olduktan sonra, ülkesine dönmeyerek, cinayetin işlendiği sokakta metruk bir evde kalmaya başlayan, Türk vatandaşlığına da kabul edilen, ismi, 'Şeytan' anlamına gelen 'Devil' iken, 'Sevil' olarak değiştiren kadın olduğu anlaşılmıştır.

Sokak sakinleri; 'Devil' için garip giysiler içerisinde geceleri sürekli yürüyüşlere çıkan, ıstakoz maketlerine özel bir merakı olan ve tuhaf davranışları bulunan biri ifadesini kullanmışlardır.

ABD'nin Psikolojik Savaş Merkezi'nden, Cesi dahil, (bir kısmının adı CD' içeriğinden açıkça ya da yorumla anlaşılan) bir kısım medya mensuplarına, işadamlarına, öğretim üyelerine, bürokratlardan, edebiyatçılara ve daha birçok kendi alanında uzman ve popüler olan bazı meslek sahiplerine verilmesi için gönderilen paranın, Eklembacaklılardan's Istakoz Lokantasının sahibi ve işleticisi olan ve dün sığınma hakkı ABD'nin İstanbul Başkonsolosluğunca kabul edilen Patrokoz dışında, Devil isimli emekli konsolos memuresi tarafından da dağıtılmakta olduğu CD'de bulunan dokümanlardan anlaşılmakta-dır.

Devil'in, ülkesine kaçtığı sanılmaktadır.

CD'nin birer kopyasını; Özdal'a, Özdal'ın öldürülmesiyle 111.Sınıf Emniyet Müdürü kanalıyla İstanbul Emniyet Müdürlüğüne, İstanbul C.Başsavcılığına, dergimiz adına şahsıma veren maktul Fatma'nın arkadaşı Sezer'in evinin 'elektrik kontağından çıkan bir arızayla yanmış' olmadığı, yine aynı karanlık güçlerin emriyle kundaklandığı sanılmaktadır.

Sezer'in can güvenliğinin olmaması nedeniyle 'Tanık Koruma Programı'na alındığı açıklandı.

CD içerisinde bulunan dokümanlarda ABD yararına sundukla-rı ve sunacakları hizmet karşılığı para aldığı yazılı olan kişilerin, malvarlıklarındaki artışlarda gözetilerek soruştu-rulmalarıyla, daha birçok ismin ve komplonun ortaya çıkarıla-bileceği umudunu taşıyoruz.

Cesi ile İmece'nin ABD'ye kaçtıklarına dair kaynağı belli olmayan bir istihbarat üzerine, araştırmaya girişen dergimizin fahri muhabiri Catchıstakoz bir sonuç elde edemeyince, Körebe Medyasının meşhur Washington muhabiri Effectiveıstakoz ile bir görüşme sağlamıştır.

Muhabirimizin Cesi ve İmece hakkında açılan soruşturma ile aleyhlerindeki söylentiler hakkında ne düşündüğü sorusuna;

'Cesi'nin ülkemizden kaçmadığını, sağlık sorunları nedeniyle ABD'ye gelmek zorunda kaldığını, İmece'nin refakatçi olarak yanında bulunduğunu,

Cesi'nin; <bu iftira kampanyalarını başlatanların güzel Türkiye'mizi başkalarına peşkeş çekmek isteyen Vatan hainleri, Cumhuriyet düşmanları, Laiklik düşmanı gericiler, Komünistler, Bölücüler ve Küresel teröristlerden oluştuğunu, Körebe Medyasının devleşmesinden, tarafsız haberciliğinden korkanla-rın işi olduğunu, tedavisi biter bitmez geri döndüğünde, ülkeyi onlara dar edeceğini,> belirttiğini, nakletmiştir.'

Muhabirimizin 'Türkiye'deki bazı medya görevlilerine, ABD tarafından para dağıtıldığının Genelkurmayın üst düzey bir yetkilisi tarafından dahi açıklandığı' haberine karşı yorum istemesine ise;

'Bu bir iddiadır. İddia sahibi iddiasını kanıtlamalı… Hem bana niye soruyorsunuz?... Para alanı biliyorlarsa isimlerini açıklasınlar. Bu isimlerin hiçbirinde körebe medyası çalışanlarından birinin dahi adının geçmeyeceğine eminim…' şeklinde yanıt vermiştir.

Evet, kendi öznel düşünceleri nedeniyle ABD'nin dünya politikasını benimseyen medya çalışanlarının bu düşüncelerini eleştiri düzeyinde karşılarken, para veya başka çıkarlar karşılığında; kalemini, beynini, düşüncesini ve duygusunu ABD'ye veya başkaca güçlere kiralatan bir kısım medya mensuplarının üzerindeki maskelerin ve çuvalların düşürülmesi gerekmektedir.

Basın görevinin bir kamu hizmeti olduğu düşünüldüğünde, bir takım güçlerden edindikleri çıkar karşılığında onların yararına, halkın zararına bilinçli yalan haber üretme, insanların iradesini amaçlı olarak bir yerlere yönlendirme olgusu, hazmedilmesi olası olmayan bir durumdur.

Yasaya, insanlığa ve ahlaka aykırı yollardan elde edilen paraların 'kara para', kamu hizmetini; amacına ve niteliğine aykırı, halkın zararına bireysel yararı için kullanmanın; 'Görevi Kötüye Kullanma' olduğu, başka devletin gizli emellerine göre, onların direktifiyle çalışmanın 'Ajanlık' olduğu ve daha birçok yönleriyle değerlendirildiğinde, bu şekilde mesleğini sürdüren medya mensuplarına 'meslekten el çektirmek, kamu hizmetinden yasaklı duruma getirmek' için yetkililerin hala neyi ve neden beklediklerini, anlayabilmiş değilim…'

İmece, yazıyı okumaya devam edecekken, Devil'in kendine seslenmesiyle gözlerini monitörden aldı.

"Habeylerde yeni bisey vay mi?"
"Yo!..."
İmece, içini çekti.
"Fatma'yı, Özdal'ı yok etmenin bir yararı olmadı."
Cesi, sinirle başını çevirdi…
"Bu konuyu konuşmuştuk, ama!... En azından el yazımı içeren bazı belgeleri yok ettim. Ellerindeki bilgilerle bize bişey yapamazlar. Bir de hukukçu olacaksın. Birkaç soyut iddiayla, birkaç e-mail bilgisiyle içeri atabilirler mi?... Hem dostlarımız gereğini yapıyor. Ortam elverişli hale geldiğinde havaalanında karşılanmamız çok görkemli olacak. Merak etme!..."
"Sana güveniyorum!" dedi İmece umutla.

Makyajını yeni tamamlamış Devil araya girdi.
"Cocuklay ben CIA Türkiye sefiyle görüsmeye gidiyoyum. Benim icin uykusuz kalmayin. Anahtari aldim. Gecikiysem merak etmeyin" dedi. "Ha! Biy soyun oluysa cebimi arayin," diye ekledi.

Salondan çıkmadan önce, alaycı bir gülümsemeyle göz kırptı.
"Yoklugumdan olabildigince yayaylaniysiniz !... Seytaniniz bol olsun"

Bu sözler Cesi'nin asık suratının gevşemesine neden olmuştu...
Kahkahayı bastı.

İmece, duymazlıktan geldi.
Devil'in yokluğundan yararlanarak bir çok kez beraberlik yaşamışlardı. Bir dahasına dayanamazdı. Hiç istemediği bir ilişkiye ses çıkaramamanın var ettiği bunalımdaydı. Cesi'nin 'hayır' dan anlamadığını iyi biliyordu. Türkiye'de iken, farklı semtlerde oturmanın verdiği rahatlıkla haftada iki kez olan ilişki, aynı dairede kalmanın getirisiyle günlük iki-üçe çıkmıştı.

Cesi, yanına gelerek, elini omzuna attı.
"Boşver bunları... Stresimizi dağıtalım birazcık. Mum yakalım mı?"
"Mum?..."

"Evet mum!.. Bugün bir filmde izledim. Başrol oyuncuları ne de güzel mum ışığında sevişiyorlardı. Mum ışığı altında hiç sevişmediğimizi düşündüm…"

Cesi, yanıtı beklemeden yemek masasının üzerindeki şamdanı aldı.

Yatak odasına yönelirken, "Canım bekletme beni!" diye seslendi…

İmece, burnundan soluyordu.

'Yine başlıyordu!...'

Cinsel ilişkide, çok çirkin bir erkeği; çok güzel bir kadına tercih ederdi.

Lezbiyen ilişkileri oldum olası sevmezdi.

Ama el mahkumdu. Yatak odasına yöneldi.

Cesi, külot ve sutyeni hariç ne de çabuk soyunmuştu...

Cesi, eliyle ‘gel’ işareti yapıp, "Soyun ve yanıma uzan!" dedi.

Heyecanı sesinden bile anlaşılıyordu.

Öğlen gerçekleşen birleşme, yıllar öncesi gerçekleşmişçesine eskimişti sanki...

Cesi, az sonra gerçekleştirecekleri cinsel mücadeleyi; dokunmaları, dudaktan dudağa sevişmeleri daha şimdiden yaşıyor gibiydi.

Nemlenmişti orası...

Orasının nemlenmesini anlardı da, gözlerinin nemlenmesini anlayamazdı.

Gözleri neden nemlenirdi?...

Yoksa gözleri de malum organı gibi haz mı alıyordu.

İmece'yle gerçekleştirdiği her birleşmeden önce gözlerinden yaş gelir, bu arada apış arasıda hafiften nemlenirdi…

Soyunmakta olan İmece’yi izlemeye başladı.

Mum ışığı aydınlığında, yanan bir kor parçası gibi göründü gözlerine...

Doğal kılsız bedeni, bir mıknatıs gibi çekiyordu…

Sarımtırak tüyleri dikleşti.

İçinde daha sık seri akışlar hissediyordu şimdi.

Birleşme esnasında ortama uygun ses çıkaran, bedensel kıvrak hareketler yapan İmece'de, yine de eksik bir şeylerin olduğunu hissediyordu.

Ürpermeyen beden...

Şişip inmeyen damarlar…

Islanmayan vajina…

Dikleşmeyen göğüs uçları…

Kısılmayan gözler…

Ritmini artırmayan kalp...

Eğrisini yükseltmeyen bedensel sıcaklık...

İnternetten aldığı kötü mesajlar, gazetelerden ve televizyonlardan takip ettiği kendine yönelik eleştiriler, suçlamalar, tehditler, gelecek endişesi ve daha bir çok sorun umurunda değildi şu an.

Şu an; her şeyi bir şey için feda edebilirdi.

Bu; İmece'ye sımsıkı sarılmak, onu sevmek ve okşamak isteğiydi.

İrkildi.

'Ben neler düşünüyor ve neler hissediyorum...'

Sanki bir büyünün etkisindeydi.

Yanına sere serpe uzanan İmece'ye dokundu.

Sağ bacağını, onun sol bacağının üzerine usulca koydu.

Sağ elini de, sol göğsüne...

İmece, kımıldamamıştı. Bacağını, hafifçe onun bacaklarına sürtmeye başladı.

Sanki iki bacak arasında tek yanlı bir elektriksel alan oluşmuştu.

İmece olumlu veya olumsuz hiç bir tepki vermiyordu. Gözleri kapalıydı.

Cesi ona iyice sokuldu.

Bedeninin yarısını onun bedenine gömdü.

Sol göğüs uçlarını okşamaya başladı.

İmece'nin kalp vurmalarını yeterince hissedemiyordu.

Sık sık ve derinden, ses çıkarmamaya gayret ederek alıp verdiği soluklardan inip şişen göğüsleri, sutyeninin kopçasını koparmak istercesine zorluyordu

Doğrulmadan üzerinde kalanları; sutyen ve külotunu çıkardı.

Kaldığı yerden eylemlerine devam etmeye başladı.

Yüzler, yüzlere; bacaklar bacaklara karıştı.
Her ikisinin kolları, yekdiğerinin bedenini sarmaladı.
İmece, yapmacık güldü. "Kudurmuşsun sen!"
Cesi, İmece'nin üzerine uzanarak kendi bedeniyle onun bedenini tamamen örttü.
Cesi'nin kalp atışı, ritmini sürekli artıran bir orkestra düzeneğindeydi.

İki beden altlı üstlüydü.
Titreyen mum alevi, iki bedeni gölgeler halinde duvara yansıtıyordu.

Gölgeler, siyah renkteydi.
Ayrıntıları tam yansıtamasa da sevişen iki bedenin, iki sanal izdüşümü olduğu aşikardı.
İki bedenin hareketli, hararetli eylemlerinden kaynaklı kesik çıkan soluklar ve iniltililer ile arada duyulan şaplak benzeri sesler odada az önce varolan sessizliğin düşmanlarıydılar.

İmece, sesleri açık kulağıyla dinliyor, görüntüyü ise geniş aralıklı gözleriyle, yan duvardaki gölgelerden izliyordu.
Gölgeler; kaynağı bedenlerin yüzlerini göstermiyordu…
Kısa saçlı kişi Cesi'ydi. Diğeri ise, kendisi olmalıydı...
Yüzsüz yüze, yüz bulmak kendi hakimiyeti alanındaydı...
Hatta Cesi dışında birinin yüzünü de var edebilirdi.
Bunun için bazen altında bazen üstünde varlığını hissettiren Cesi'nin yüzünü görmemeye gayret göstererek, sadece onun gölgelerini seyretmek yeterli olacaktı.
Gölgelerden uzun saçlı, yeniden kısa saçlının üzerindeydi. Saçlarının her hareketi usta bir ressamın tuval da oluşturduğu estetik kalın çizgiler gibi yukarıya uzanıyor ve tekrar önceki halini alıyordu.
Gölgeler, erotik hareketlerine daha bir hız kazandırmışlardı. Gölgeler, birbirleriyle süregelen bedensel temas ve ayrışma yenilemelerine daha az ara vermeye başlamışlardı. Başların devinimi, arada beliren kollar daha seri yansımalar sunuyordu…
İçinde anlık oluşan ve bastırmaya çalıştığı duygularını daha fazla frenleyememişti.

Gölgeleri zevkle seyretmeye, sesleri; özelde Cesi’nin çıkardığı doğal sesleri ruhani bir ezgiymiş gibi algılamaya başlamıştı.

Yüzü görünmeyen kısa saçlıyı, sevdiği amerikan artistlerinden Sylvester Stollene’ye mi, Bruce Wills'e mi benzetseydi?...

Her ikisinden de hoşlanırdı.

Oyunculuklarından ziyade onları; bedenlerini ve bedensel hareketlerini, izlemek için gitmişti bir çok kez filmlerine.

Bruce Wills’in saçı daha kısaydı. En iyisi ona benzetmekti…

Üzerinde bulunan Cesi değildi…

Bruce Wills'ti…

Kulağa gelen sesler, gölgesel figürlerin ritimlerine uyumluydu.

Gölgelerin yaydığı bedensel sıcaklığı, kendi bedeninde hissediyordu İmece.

Bu sıcaklığın gölgelerden mi, yoksa bedenlerinden mi kaynaklandığı yönünde ikileme düştü. Çünkü; gölgelerin bulunduğu yerden bu dışsal sıcaklığı algılıyordu.

Burnuna gelen kokuyu; karma kokuyu ayrıştırmaya çalıştı.

İyice tanışık olduğu Cesi’den kaynaklı kokuyu seyreltip, ayrıştırarak duyusu dışına attı.

Geriye kalan ve kendisine ait olmayan kokuyu noksansız içine çekti.

Koku da, gölgelerden mi geliyordu?...

Cesi'ye ve kendine ait olmayan koku, Bruce Wills'in kokusu olmalıydı…

Bu çekimle beyni dolanıyor, gözleri kararak, yanlara kayıyordu.

Titreyen beden...

Şişip inen damarlar…

Olabildiğince dikleşen göğüs uçları…

Vuruş ritmi yükselen kalp...

İmece, bu izlem, algılama, duyumsamalarla iyiden iyiye içsel ve bedensel ürpertiler yaşamaya başladı.

Apış aralarından akan salgıdan; sıkıldığında su damlacıkları çıkaracak kadar ıslanmıştı çarşaf.

Artık iki ayrı gölge yoktu.

Cinsel süreci belirsiz bir güne kadar erteleyecek, oyuncularını sırt sırta yatmaya zorlayacak bir başlangıca kapı açacak son patlamanın gerçekleşeceği anlarda, iki gölge; tek gölge olmuştu.

Çıkarılan sesler, içlerde biriktirilmiş solukların dışarı çıkartılması yönünde yorucu uğraşlar verildiğini ihsas ettiriyordu.

Git gide şiddetini azaltan soluk sesleri en sonunda duyulmaz oldular.

Gölgeler birbirinden ayrıldılar. İzlediği gölgelerden Bruce Wills'e ait olanı görünmez olmuştu.

Görünen tek gölge ise, kendi gölgesiydi.

Diğer gölge, kendi gölgesinin arkasına saklanmıştı.

O gölgeler görünmez dinginlik yaşarlarken, kendi gölgesinde negatif karanlıklar yaşıyordu.

Hiç bitmesini istemediği bir filmin sonlanmasına bozulan bir sinema izleyicisine ait duyguyu yaşıyordu.

İlk kez gerçekleşen bu doygunluğu Bruce Wills'i, Cesi'nin gölgesinde somutlaştırmakla elde etmişti.

Ama Wills'in cinsel organını; somutlaştırdığı gölgede yaratmışsa da, kendi gerçek organının içinde hissedememişti...

Elleri, yamyaş olmuş apış arasında gezinirken, kısa saçlı gölge kendinden önce doyuma ulaşmıştı sanki...

Cesi'nin psikolojik baskısıyla gerçekleşen ve biyolojik devinimsizli-ğiyle sonuçlanan sayısını anımsayamadığı bir çok birlikteliklerinde duvara yansıyan gölgelere şimdiye kadar neden bakmadığına hayıflanıyor-du.

Gölgeler, belki de sadece mum ışığında oluşuyordu...

Neden mum ışığında sevişmeler gerçekleştirmemişlerdi?...

Büyüklerin dilinde sakız olan ve iş hayatında da sıklıkla kullanılan, "Madem tecavüz ediliyorsun, zevk almaya bak!" özdeyişindeki "Zevk almaya bak!" tavsiyesine rahatlıkla uygun hareket etmiş olacaktı.

Salt mum ışığında sevişmekle mi bu sonucu almıştı?...

ABD'de bulunmanın katkısı olmamış mıydı?...

ABD'nin Irak'ı işgale hazırlandığı bir dönemde, Adana'nın İncirlik Hava Üssüne, askerlerin moralini yükseltmek için gelen Bruce Wills'le görüştürmesi için yardımcısını saatlerce beklemiş sonuç alamamıştı...

Ama, onun ülkesinde; ABD'de bulunmakla görüşmüş kadar olmuştu.

'Ah Amerika!... Özgür düşüncenin, özgür rüyaların, özgür gölgelerin cenneti!...' diyerek iç geçirdi…

Çok önemli günler geçiriyorlardı.

Tarihi günlerdi…

Amerikan rüyasını, Amerika'da yaşayarak görüyordu.

Aslında günlük tutmalıydı.

İleride bir gün kitaplaştırmalıydı.

Hatta, İngilizce yazmalıydı.

Daha sonra Türkçe çevirisini gerçekleştirmeliydi…

Amerika'da okur kitlesi bulamayacağını biliyordu.

Ama, İngilizce basımının sükse yaratacağını ve bu nedenle, Türkçe tercümesinin daha çok rağbet göreceğini, aynı şekilde hareket etmiş birkaç yazardan biliyordu.

Batı'dan özellikle Amerika'dan gelsin yeter ki…

Hele Devil sayesinde birkaç ünlü Amerika'lı yazara olumlu eleştiri yazısı yayımlatabilirse, kitabın baskı sayısı tavan yapardı…

Türk eleştirmenleri ve birçok okur yönelecekti kitabına ve kendisine…

Acaba, Bruce Wills'le sanal olarak gerçekleştirdiği az önceki seks seansını yazmak uygun düşer miydi?...

Sanal olması itibarını zedeleyebilirdi.

Amerika'da nasıl yaşadığını, ne yaptığını kim nereden bilebilir di?...

Sanal demezdi. Gerçek hayatta yaşamış gibi anlatırdı…

Hollywood'un ünlü bir çok oyuncusunun çevresinde pervane olduğunu, onlara yüz vermediğini, Bruce Wills'in teklifini ise o bilinen duygusal ağlamasına dayanamayarak, 'Bir kez olması kaydıyla' birlikte olmayı kabul ettiğini yazabilirdi…

Belki de, bazı okurlar orgazm olurlardı.

Televizyonda sunulacak kitap söyleşilerinde, o bölüm anlatılırken, gıptayla ve hasetle bakacaktı bazıları…

Bilgisayardan ‘Mesaj Geldi’ anlamına gelen sesli uyarıyla, her ikisi de irkildi.

Cesi, doğrulma gösteriminde bulunmayınca, İmece, "Bakma mı ister misin?" diye sordu.

"Sevinirim!" dedi Cesi. "Gelirken bir bardak da su getir!..."

İmece, bilgisayarın bulunduğu çalışma odasına yöneldi.

Işığı yaktı.

Monitöre yaklaştı.

Ani çıkan bağırtılarla sendeledi…

Bağırtılar, bilgisayarın hoparlöründen geliyordu.

Sesler, tüyler ürperticiydi...

Kadın, erkek ve çocuk sesleri karmasıydı.

Arada gelen hayvan sesleri...

Sürekli değişen ses renkleri, çeşitli dillerdeki canhıraş feryatlar İmece’ye korku salmıştı.

Cesi'nin 'Neler oluyor? Bu sesler de ne?' seslenişine, 'Merak etme! Bir şey yok' diye karşılık verdi.

Açık olan e-posta kutusundan "MESAJINIZ VAR!" yazılıydı.

Ya bu dehşet müzik...

Ve bu müziğin eşliğindeki çığlıklar, feryatlar!...

Hoparlörün sesini kapadı.

Mesajı tıklayarak açılmasını sağladı.

Göndericinin adı hanesinde," Fat(ı)ma" yazılıydı.

Konu kısmında ise; "Hesaplaşma Zamanı!" yazılıydı.

Aşağılara, yazı alanına indi.

'Psikolojik Savaş Lejyonerlerine' başlıklıydı.

İmece, ‘Bu mesaj ne saçmalıyor’ diye düşündü.

Ek dosyası da vardı; ‘Küçük Fat(ı)manın Laneti.doc’ ismiyle…

Cesi’nin sesi duyuldu. "İmece nerede kaldın?..."

"Geliyorum... Saçma bir e-mail gelmiş. Ona bakıyordum."

Ek dosyanın açılması için tıkladı.

Kapalı hoparlörden ses geldi. "Ciyaaaaakkkkk!!!"

İmece geriye sıçradı.

Bir kazanın içine canlı canlı atılan ıstakozdan çıkan seslere benzetti.

Kapalı hoparlörden nasıl ses geliyordu. Hoparlörün volumunu tamamıyla kapamamış mıydı?...

Hoparlörden klik sesi çıkıncaya kadar çevirdi.

Kapatmıştı.
Sesler kesilmişti.
Ek dosya açılmış, görüntüler belirmeye başlamıştı.
Görüntüler, monitör ekranını tamamıyla kapladı.
Geniş bir ovada küçük bir kız çocuğunu görüyordu. 5-6 yaşlarındaydı. Bir taşın üzerinde oturmuş başı öne eğik, siyah saçlarının zülüflerinden gözleri görünmüyordu. Çevrede kimseler yoktu. Ağaç yoktu. Düz ovada ufak bir tepe dahi yoktu. Çorak bir araziydi. Toprak kızıldı. Alabildiğince uzanıyordu. Gökyüzü toprakla birleşmiş gibi; yer ile gök ayrımı yoktu.

"İmece! Gelsene canım!"
Gözlerini alamıyordu ... Cesi’nin seslenmesine yanıt veremedi.
Beyni, verdiği komutları bedenine uygulatamıyordu...

"İmece!... İmeceee!!!... Neler oluyor orada... Neden ses vermiyorsun?..."
Cesi, yanı başına gelmişti...
İmece’ye, sesleniyordu.
İmece’nin hiçbir tepki vermemesine sinirleniyordu.
Monitörün karşısında, hafif eğik vaziyette öylece hareketsiz kalan İmece’nin, omuzlarından tutarak sarstı.
İmece’nin duruşunda değişiklik olmamıştı...
Gözleri, hala ekrana sabitlenmiş haldeydi.
Ekrana baktı Cesi...
"Küçük Fat(ı)manın laneti!" başlıklı bir dosya adı altında ufak kız çocuğu-nu gördü.
Hareketsiz duran bir çocuğa bu kadar hipnotizma olmuş gibi bakmasını ilkönce anlayamamıştı.

Birden Devil’in, İmece’siz bir ortamda anlattıklarını anımsadı.
Bu; O’ydu…
Harekete geçmişti…
Ama, bilgisayardan geleceğini beklemiyorlardı…
Gözlerini kapayarak uzaklaştı…
Devil’in uzun yıllar önce kendisine hediye ettiği ıstakoz maketini, çantasından çıkardı.

Şimdi monitörün karşısındaydı.

Istakoz maketini, alnının ortasında sabitleyerek gözlerini küçük kıza dikti.

Hareketsizlik uzun sürmedi.

Hoparlörden yeniden sesler gelmeye başlamıştı.

Bu kez; alçak düzeyde gelen inleme sesleriydi.

Küçük kız görüntüsünde hareketlenme başladı.

Eğik başı kımıldıyordu.

İmece ve Cesi, onu heyecanla izliyorlardı...

Başı eğik kızın, yüzünün tamamıyla görülmesine ramak kalmıştı...

Cesi, daha bir sıkı kavradı, ıstakoz maketini…

İkisi de aynı anda, aynı çığlığı attı.

"Fatma!!!..."

Küçük kıza uygun bir yüz değildi. Yaşlıydı ve Fatma’nın yüzünü barındırı-yordu.

Hoparlörden gelen ağlama sesi kesilmiş, değişik dillerde söylenen,

‘Ben Fat(ı)ma!’ sesleri duyulmaya başlanmıştı.

"Ben Fat(ı)ma!
Ene Fat(ı)ma!
Ez Fat(ı)ma!
I'm Fat(ı)ma!
…………....!"

Tanıtım uzun sürmedi.

Monitördeki Fatma yüzlü küçük kız görüntüsünün, gözleri nemlenmeye başlamıştı.

Gözleri, git gide büyüdü. Ekranı kapladı.

Şimdi ekranda sadece bir çift göz vardı.

Gözbebeklerinin akını, hafif kırmızı bir karanlık kapladı...

Görüntüsü olmayan silahlardan sesler duyulmaya başlamıştı...

Uçak sesleri...

Helikopter sesleri...

Ağlayan kadın, erkek ve çocuk sesleri...
Kahkaha sesleri...
Hışırtılar...
Tecavüze uğrayan insanlardan çıkan sesler...
Ambulans sesleri...
Su sesleri...
Yangın alevlerinden çıkan hışırtılar...
Borazan sesleri...
Tankların paletlerinden çıkan sesler...

Gözler, küçülmeye başladı. Ekranda ilk andaki görüntü oluştu yeniden.
Fatma yüzlü küçük kız çocuğunun gözlerinden sicim gibi yaşlar akıyordu.
Ama hala başı omuzlarından çok yukarıda değildi.
Toprağa bakıyordu.
Başını ani bir hareketle kaldırdı...
Akan gözyaşlarıyla sulanmış her iki gözünü Cesi ile İmece'nin gözlerine dikti.
Cesi ve İmece ile aynı anda göz temasına geçmişti…
Cesi ve İmece, ağlayan fakat ağlamaya uygun bakışlarda bulunmayan bu gözlerden etkilenmişlerdi.
Her ikisi de gözlerini, onun gözlerinden almak istedi.
Başaramamışlardı. Bakışlarını ondan alamıyorlardı.
Beyinlerinin verdiği emre gözleri uymuyordu.
Istakoz maketi bu kez işe yaramamıştı.
'Bakan gözlerin sahibini bir-kaç dakikada etkisi altına alır,' diyen Devil bu kez yanılmıştı.
Istakoz maketinden aşırı bir sıcaklık geliyordu. Elinde ve alnında yanma hissediyordu. Acısından bağırmak istiyor, bağıramıyordu.
Istakoz maketi sıvılaşma ve buharlaşma sonucu yok olmuştu.
Istakoz maketinden boşalan elini indirmek istediğinde başaramadı.
Onun görüntüsünü yok etmek için klavyeye uzanma isteğine, elleri uymadı.
Bedenleri kendilerine ihanet ediyordu.
İhanetin acısını içlerinde hissediyorlardı.
İlk kez böyle bir durumla karşılaşıyorlardı.

Hipnotizma olmuşlardı.

Garip bir ezgi çalınmaya başladı.

Batı müziği değildi. Doğu müziği de değildi.

Yükselen ve alçalan, derinden gelen, enstrümantal garip bir müzik parçasıydı...

Kulaklarına vuruş yapan ezgi ile Fatma yüzlü kızın gözlerinden akan gözyaşları iradeleri dışı kendilerini etkilemeye başlamıştı.

Her ikisinin gözleri nedensiz nemlenmeye başlamıştı.

Gözyaşları akmak istiyordu.

Onlar ise akıtmamak için özel çaba harcıyorlardı.

Daha fazla direnemediler...

Birer damla gözyaşı süzüldü...

Her ikisinin de gözleri alabildiğince açılmış, kıpırdamadan hareketsiz haldeyken, gözyaşları akıyordu…

Gözlerinden akan yaşlar burunlarının kenarlarından, dudaklarının kenarına, oradan çenelerine ve klavyeye süzülüyordu.

Fatma yüzlü kızın gözleri buz etkisi yaratmıştı.

İmece ve Cesi, üzerlerinde derin bir soğukluk hissediyorlardı.

Ayak parmaklarına kadar buz gibi ürperirken, şakaklarına ter hücum etmeye başlamıştı.

Dehşeti ve şoku hissediyorlardı.

Dehşet ve Şok dalgaları hücrelerine kadar inmişti.

Tiril tiril titremeye başlamışlardı...

Titremeden kaynaklı salınışlarla arada çıplak bedenleri birbirlerine hafiften vuruşlar yapıyordu.

"Tanrım! Bu ne?..." diye düşündü.

Düşüncelerini dışarıya veremiyorlardı.

İlk kez konuşmak istediklerinde, konuşamıyorlardı.

Bu gece bir ilki yaşıyorlardı.

Değişikliklerden haz duyan Cesi, ilk kez bir ilke bu kadar nefret duyuyordu.

Müzik sesi kesildi...

Sessizlik hakim oldu...

Derin sessizlik çalışma odasının geçici haliydi.

Sağır kulakları dahi patlatacak bir ses, az önce kapatılmış hoparlörden geldi.

"Mazlumların gözyaşları, zalimlerin gözyaşları olacaktır!"

Bağırdılar...

"İmdaaattt!!!... Yok mu kurtaracak?!!!..."

Onlardan çıkan bu bağırtıyı yekdiğeri dahi duymamıştı...

Gözyaşlarının akması ağrılıydı...

Yanma hissi uyandırıyordu...

Gözyaşlarının her damlası, sanki asit etkisi yaratıyordu; akan kanalda ve süzüldüğü yerlerde...

Fatma yüzlü görüntüde ise ağlama vakurdu. Yüz ve beden ağlamayla uyumlu değildi. Bir merhameti, acındırmayı, yenilmişliği, çaresizliği çağrıştıran ağlamalardan değildi.

Sanki onların gözyaşlarını akıtmak için yaptığı illüzyonist bir eylemdi.

Cesi ile İmece’nin gözyaşları bitmez tükenmez bir kaynaktan akan pınarlar gibiydi.

Bu kadar gözyaşının bir insandan çıkması doğa dışıydı.

Bedenin, gözyaşlarına ayırdığı su haznesi bitmiş, beden hücrelerin-deki sıvılar gelmeye başlamıştı...

Susuzluğu ve açlığı hissediyorlardı.

Ağızları boğazları kurumuş, midelerinde kuru bir acı hissediyorlardı.

Gelen gözyaşlarının rengi de değişmişti.

Hafif kan rengindeki gözyaşları, bu kez iltihaplı ve sidik sarısı bir renge dönüşmüştü.

Vücudun üçte ikisinden fazla oranda olan sıvı tükenmek üzereydi…

Bedenlerinde nem kalmamıştı... Kan dahil sıvılarının tümünü yitirmişlerdi.

Ciltleri kurumuş, yer yer kararmaya başlamıştı...

Üzerlerinde hoş olmayan bir hafiflik hissediyorlardı. Vücut ağırlıkları düşmüştü.

Dillerini ağız boşluğunda oynatamıyorlardı.

Soluk alıp vermede de iyice zorlanmaya başlamışlardı.

Gözyaşları duş etkisi yaratmış bedenlerinin ön yüzü, ayaklarına kadar değişik renkte sıvılarla ıslanmıştı.

Her ikisi de can çekişiyordu.

Çok sürmedi…

İki beden; artık iki ölü ruh taşıyıcısıydı...

Yere yıkılmak durumundaydılar...

Ama onları engelleyen bir şey vardı....

Devil'in çığlığını duyamadılar...

"Burada neler oluyoy?... Cesiiii!!!... İmeceee!..."

Devil'in, onlara dokunmasıyla yere düşmeleri bir oldu.

Sırasıyla her ikisinin şah damarlarını kontrol etti. Ölmüşlerdi...

Monitördeki Fatma yüzlü kız görüntüsü olanları açıklıyordu...

Avazı çıktığı kadar bağırdı.

"Bedenini onlar kaldiymişti! Ruhunu da ben yok edecegim!"

Sinirli, panik, nefret ve öfkeyi barındıran bir kadın nasıl soyunursa öyle soyundu.

Açılmayan elbisesinin fermuarını yırttı...

Cesi ile İmece'nin kuru cesetlerini yerde sürükleyerek bilgisayar masasından uzaklaştırdı.

Yer açmıştı kendine…

Şimdi çırılçıplak monitör ekranının karşısındaydı.

Gözlerini, Fatma yüzlü küçük kıza çevirdi.

"Ruhunun enerji kaynağı katığım olacak!" diye haykırdı.

Fatma yüzlü küçük kızın akan gözyaşları durulmuştu.

Oturmakta olduğu taştan usulca ayağa kalktı.

Gözlerinde nefret ve öfke okunuyordu.

Gözleri olabildiğince genişlemiş ve Devil'e sabitlenmişti.

Devil, yeniden bağırdı.

"Başına çuval geçirdiğimde o gözlerin beni değil karanlığı seyredecek!"

Fatma yüzlü küçük kız, "Kölelerinin akıbetine uğrayacaksın pis İblis!!!" diye karşılık verdi.

"İblis mi?... Biliyorsun 'Sevil' oldum!"

" 'D' yerine 'S' harfi kullanımıyla, <Şeytan> insan olamaz! Geldiğin yere göndereceğim... Cehennem seni çok beklemeyecek!"

Fatma yüzlü küçük kızdan çıkan sesler, ton ve içerik olarak yetişkin bir insandan çıkabilecek renkteydi.

Devil, işaret parmağının uçlarının birini sağ, diğerini sol şakağına koydu.

Gözlerini küçük kıza sabitlemiş halde bir süre bekledi.

Bir şeyler mırıldanarak, transa geçiyordu.

Ağzından çıkan ufak, sarıya çalan ışık kümesi monitör ekranına ulaştı.

Ekrandan içeriye, görüntü alanına süzülmekte zorlanmadı.

Işık kümesi, küçük kızın çevresinde dönmeye başladı.

Devil'in bedeni ise monitör karşısında ve hala duruşunu bozmamıştı.

Küçük kız değişime uğruyordu.

Bedeni büyüyordu.

Bedeni büyüdükçe, büyüyen bedenine uyar biçimde küçük elbisesi de büyüyor, dolayısıyla yırtılma olmuyordu...

Belirli bir seviyeye kadar büyüyen beden; Fatma'nın ölmeden önceki yapısıydı…

Üzerindeki elbiseler ise şekil ve desen değiştiriyordu.

Kâh Iraklı Fatıma, kâh Türkiyeli Fatma'nın kıyafet biçimlerine dönüşüyordu...

Çevresinde dönen Devil'den kaynaklı ışık kümesi büyümeye başlamıştı.

Yoğunlaşarak büyüyordu.

Havada dönen ışık yerle temas ettiğinde, dev bir ıstakoz görüntüsü halini almıştı.

Büyük ıstakoz ile Fat(ı)ma karşı karşıya gelmiş ve az sonra ölümüne kavga edecek Roma Savaş Arenasındaki iki gladyatör gibi birbirlerini süzüyorlardı.

Istakoz'un konuşması derinden gelen, kulağı tırmalayan tiz bir sesti.

"Benim icin zevkli olacak...."

İlk hamleyi yaptı. Kıskaçlarından biri Fat(ı)ma'nın bileklerinden birini kesti.

Kanıyordu…

Şaşkınlıktan yararlanmalıydı...

İkinci hamlesiyle diğer bileği kesti...

Devil, bu kadar kolay olabileceğini sanmıyordu. Üçüncü hamleyi zevkini çıkara çıkara yapmalıydı. Soğumalıydı. Cesi ile İmece'nin intikamını zevkli almalıydı. Kendine biat etmiş iki insanın güvenliğini sağlayamamadan kaynaklı hırçınlığını yavaş yavaş yok etmeliydi.

Tatmin olmalıydı…

Amerikanın en güvenli bölgesinde ve evinde bulunan konuklarının öldürülmelerinden oluşan onur zedelenmesini tamir etmeliydi.

'Er Ryan' gibi alt düzey bir eri kurtarmak için birçok maliyeti ve insan kaybını göz önüne alarak Normandiya'ya çıkan bir ulusun torunu olarak, ülke onurunu kurtarmalıydı...

Onlarda Birer Er Ryan'dı... Onlarda birer Er Jessica 'ydı...

Irak'a konuşlanan ve ülkelerine komşu olan ABD gücü nedeniyle, kendilerini daha da güvende ve emniyette hissederek hareket eden ve değerli hizmetler üreten Cesi ile İmece, güvendikleri ulusun sınırları içerisinde öldürülmüşlerdi...

Fat(ı)ma'nın kıskaç darbesinden oluşan acıdan yüzü kırışmıştı.

Her iki bileğini, toprağa sürerek önceki haline getirdi.

'Böyle olmayacak,' diye düşündü.

Karşısında ruhunu öldürmeye çabalayan düşman; Istakoz'du...

Istakoz'un en büyük düşmanı biçimine yani, 'Ahtapot'a dönüşmeliydi…

Değişmeliydi. Ahtapotlaşmalıydı...

Fat(ı)ma kararını uygulamaya soktu. Şekil değiştiriyordu.

Devil, Ahtapotun, ne tehlikeli bir yaratık olduğunu biliyordu.

'Karar vermede acele etmeliyim,' diye düşündü.

Fat(ı)ma, ona düşünme payı verecek kadar boşluk tanımayabilirdi…

Fat(ı)ma sekiz kollu bir ahtapot haline çabucak dönüşmüştü.

Ahtapot, gövdesi ve kollarıyla kımıl kımıldı.

Hareketsiz kalan tek organı; gözleriydi.

Sabitlemiş, ıstakoza bakıyordu...

Boyutuna göre olanca iri iki gözünün akları kırmızıydı.

Ahtapot, bir sıvı içinde kayıyormuşçasına kollarını oynatıyor, başını sallıyordu.

Ağzını araladı. Sinirli, kızgın animasyon örneği gibiydi...

Ağzı gitgide açılıyordu. Sonu gelmeyecek bir açılmaydı sanki...

Kollarından biri, ıstakoz'a doğru atakta bulundu.

Istakoz, kıskaçlarıyla kolu koparmak için uzandı.

Ahtapot'un kolu, her iki tarafı keskin bıçak etkisi yaratmıştı.

Uzanan kıskacı gövdesinden ayırdı.

Istakoz'un kulak tırmalayıcı sesi acılıydı.

Monitörün karşısında bulunan Devil'in gerçek bedenindeki kollarından biri de kopmuştu.

Yere düşen sağ kolu, son yaşam belirtilerini sunuyordu.

Ahtapot konuşmaya başladı. Alaycı bir üslup kullanıyordu.

"Bu vuruş; Amerikalılardan 'Savaşa Hayır!' diyenlerde dahil tüm dünya insanları adınaydı."

Ahtapot bir başka kolunu kaldırdı, yumuşakça.

Yukarı kalktıkça sertleşiyordu.

"Bu; Saddam iktidarı dahil, tüm Ortadoğu da kendi yararınıza halkın zararına tayin ettirdiğiniz diktatörlerin zulmü altında inleyen insanların adına olacaktır!"

İkinci kol darbesi de, ıstakozun diğer kıskacını gövdesinden, Devil'in ise sol kolunu yerinden etmeye yetmişti.

"Yeter!... Yeter!... Pes ediyorum!" diye bağırıyordu Istakoz, monitör dışında ise Devil...

Ahtapot boğuk konuşuyordu.

"Mazlum insanların seslerini duyuyor musun?... Duyamazsın!... Ben duyuyorum. 'Yetmez!' diyorlar... 'İblisin tövbesi kabul olmaz!' diyorlar... 'İblisin sözüne güvenilmez!' diyorlar. Daha bir sürü şey söylüyorlar... Zamanım daralıyor... Senle zamanımı boşa harcayamam…"

Başka bir kolunu kaldırdı Ahtapot bu kez...

Tüm kollar kendi üzerlerine düşen görevlerini sırasıyla yerine getiriyorlardı.

Aniden bir şey oldu.

Istakoz, doğuruyordu.

50 tane ıstakoz doğurmuştu aynı anda...

Sert toprağa ve birbiri arkasına tutunarak, dairesel bir biçimde ilerliyorlardı Ahtapot'a karşı...

Ahtapot'un tüm kollarıyla hücumunda, sıralarını bozdular...

Dağıldılar...

Saldırının geçmesiyle yeniden birbirlerine yaklaştılar.

Bu kez kare biçiminde ve yine birbirlerine tutunarak dizildiler.

İkinci saldırıyla, sıralarını yeniden bozdular.

Bu kez yıldız biçiminde sıralandılar…

Ahtapot, onlarla uğraşmaktan sıkılmıştı...

Büyük ıstakozu yok etmenin onları yok etmeyi de sağlayacağını biliyordu.

"Diktatörlük kurup gerektiğinde sekteye uğratmada, istediğini getirip, istediğini yerinden etmede kullandığın en önemli gücün olan; Amerika dışındaki Amerikanca demokrasinin dalkavukluğunu yapan, toplumu psikolojik yönlendirmeyle saflarınıza katmaya çalışan bir kısım satılmış, kiralanmış bazı medya mensupları kanalıyla, beyinlerini darmadağın ettiğin insanlar adına..."

Ahtapot anlatıyı yeterli bulmamıştı.

Sloganlaştırmak istedi.

"Senin şahsında, tüm satın aldığınız, kiraladığınız Psikolojik, Büyücü erlerin bedenine ve ruhuna...

Mazlumların laneti adına!...

Senin Ahlaksızca tekliflerini ahlaksızca savunanlara...

Senin yararına uygun ortam hazırlayanlara!...

Özelde Afrika’daki ve diğer ülkelerdeki sömürüyle aç kalan insanlar adına...

Yoktan düşman var etmene, var ettiğin düşmanınla savaşma bahanesiyle dünyayı küresel bir cehenneme dönüştürme taktiğine..."

Devil, uzun konuşma boşluğundan yararlanarak, yılan biçimine, yani; asıl görüntüsüne dönüşmeye çabalıyordu...

Yılanlaşacak!... cakcakcak!!!...
Göz temasına geçecek!... cekcekcek!!!...
Gözleriyle Ahtapot'u büyüleyecekti!!!... cekticekticekti!!!…
BÜ-YÜ-LE-YE-Bİ-LE-CEK miydi?...

Ahtapot, farkına varmakta gecikmedi.
Kollarının tümüyle, Istakozun bedenini, hiçbir açıklık bırakmayacak şekilde sardı.
Yılanlaşamayan Istakoz’un çıkardığı sesler ile monitör karşısında sabit duran Devil’in çıkardığı sesler, villanın bahçesinden caddeye kadar ulaşmıştı...

Çöpleri karıştıran sarhoş bir amerikan vatandaşı, "Alemin keyfi yerinde!" cümlesini kendi dilinde söyledi.

Ahtapot, kolları kanalıyla Istakozun iliğini emiyordu.
Kuyruğundakini... Gövdesindekini...
Emme işi; emilecek bir şey kalmayıncaya kadar sürdü.
Istakoz, içi boşaltılmış ve bir kabuk kalmıştı.
Deniz ürünleri aksesuarı bulundurma hobisine sahip olan insanlara yarar bir hale getirilmişti.
Büyük ıstakoz, sert kabuklu ama içi boş bir böcekti artık...
Doğurduğu elli tane ıstakoz da aynı akıbete kendiliğinden uğramış-tı...

Ahtapot, değişime uğramaya başladı.
Bu kez ters yönde ve asıl görüntüsü olan; 'Fat(ı)ma yüzlü küçük kız' görüntüsüne doğru bir değişimdi.
Fat(ı)ma Yüzlü Küçük Kız, büyük ıstakozu ve 50 tane yavrusunu topraktan yapılma ve üzerinde C planı yazılı çuvallara doldurarak monitörden dışarıya attı...
Çuval, Devil ile İmece ve Cesi'nin bir resim görüntüsüne benzer cesetleri-nin ayak uçlarına düştü...

Karşı caddede, ışığı açık bir dairede bulunanlar bu diyalog ve mücadeleden çıkan seslerin hiçbirini duymamışlardı...

Fasılasız, kesintisiz 50 yıldır evlilik birliktelikleri süren bir karı kocanın ve onların gürültülerine kulak misafiri olan kırk yaşındaki çocuklarının duymaması gayet doğaldı.

Karı-Kocanın banyoda sürdürdükleri tartışma yüksek perdedendi…

Şampuan ve kalıp sabun imalat atölyesi olan koca, ‘kuş kaldıran’ haplarından yeteri kadar almış, karısının bundan sonraki ilişkilerinde, -bu gecede dahil- kendi imalatı olan ve hatta patent hakkını dahi aldığı,

‘Global&Servant _Democracy’

isimli bir şampuanla yıkanmasına zorluyordu.

81 yaşındaki kadın, inatla karşı koymaya çalışıyordu.

İnadı, yıkanmaktan nefret etmesinden kaynaklanmıyordu.

Hiç zevk almadığı, istemediği halde, evin varolan düzeninin bozulmaması, tek çocuklarının huzursuz olmaması için ses çıkarmadığı ve sık sık gerçekleşen, yine kocası tarafından az sonra gerçekleştirilecek olan bir anlamda 'tecavüz' eylemine karşı duyduğu tepkiden de kaynaklanmıyordu.

İyi kötü kocasıydı. Evin gereksinimlerini karşılıyordu. Ses çıkarmak olmazdı…

Peki, inadı ve karşı koyması nedendi?...

Ne diye laf uzatılıyor, ayrıntılar veriliyordu?...

Yaşlı derisi, elli yıldır kullandığı ve yine kocasının imalatı olan ‘Spaced&Small_Democracy’ isimli şampuana alışmıştı.

Yeni bir şampuan alerji yapabilirdi…

Hem şampuana ne gerek vardı… İstediği anda gıcırtılı karyolanın üzerine çırılçıplak uzanmaya hazır değil miydi?...

Çok tartışmalardı… Şampuansız yapamam demişti hep…

Yalan söylüyordu… Yakalamıştı bir kez bu yalanını…

Komşulardan dul bir kadınla süregelen ilişkisini öğrendikten sonra yakalamıştı yalanını…

Kıyameti koparmıştı…

Kıyameti koparmasının aldatılmakla ilgisi yoktu…

Dul kadını sorgulamıştı…

Kocasının, ilişki öncesi, yine kendi imalatı olan ‘NonDemocracy’ adlı kalıp sabunu sürekli yıkanmada kullanmasını dul kadına dikte ettiğini ve uygulattığını öğrenmişti.

Şampuansızda ilişkiye girebildiğini, kendine sürekli bu yönde yalan attığını bağırarak söylediğinde, kocası ‘Sakin ol, karıcığım!’ demişti. ‘Onun bedeni çok yağlı… Ancak o sabunla çözülebiliyor… Seninki öyle mi?... Senin bedenini ancak şampuan kıvamında tutabiliyor…’ demişti.

Kim bilir belki de kocası doğruyu söylüyordu.

Her bedenin farklı deri yapısı vardı.

Kendi bedeninden hoşlanması ve ilişkiye girebilmesi için tavsiye ettiği şampuanı kullanmayı şimdiye kadar sürdürmüştü.

Ya yeni şampuanı kullanması ısrarına ne demeliydi.

‘Yok efendim. Yeni şampuan pörsümüş bedenimi daha diri tutarmış!...’

Hem yatırımcı hem de bir gazetenin ekonomi sayfasında köşe yazarlığı yapan Pimper isimli oğlunun sesini duydu. Banyo kapısının hemen arkasından geliyordu.

"Bu gürültü ne anne!..." diye bağırdı.

Kadın, ses verdi.

"Oğlum, baban rahat durmuyor... Benden ne istiyor?..."

"Ne istiyorsun annemden baba?..."

"Oğlum anlarsın işte!... İstediğim gibi vermiyor..."

Oğul hiddetlendi. Komşularının dahi duyabileceği bir ses yüksekliğinde bağırdı.

"Anne utanmıyor musun?... 50 yıllık birlikteliğiniz oldu... Aranı babamla neye bozuyorsun?... Ver gitsin... Şeker misin eriyesin!... 50 yıldır verdin de bir şey mi oldu ?..."

Oğul kendi açısından haklıydı. Annesi; babasını rahatlatmazsa, babasından dolaylı veya doğrudan aldığı maddi çıkarlardan olabilirdi...

Bu tür olumsuz durumların vukuu ertesinde Babasından destek istediğinde, 'annen bana versin, ben de sana vereyim' tümcesini yine diyecekti, emindi.

O evde olanlar o evde kalmalıydı… Gözetlemek ayıptı… Hele nakletmek mahremiyeti ihlaldi…

Devil'in evinde gerçekleşen olayları ise bir kısmıyla dünya alem duyacaktı.

Ertesi günkü yazılı ve görsel basında suyu çekilmiş, iç organları bitirilmiş, sadece kuru bir deri kalmış üç bedeninin çekilmiş fotoğrafları ve görüntüleri, 'çocuklar etkilenmesin, basın etiğine aykırı olmasın,' kurallarından dolayı puslandırılmış görüntüler halinde sayfa sayfa boy boy gösterilecekti...

Eylem, suç olarak vasıflandırılacaktı. Suç; failsiz olmazdı… Faili meçhul suç kavramı Türkiye'de yaygındı. Burası Amerika'ydı. Faili meçhul suç kavramı ancak, gerektiğinde istisna olabilirdi.

Amerikan yetkilileri bu istisnaya yer vermeyeceklerdi. Ulusal Güvenlik Anlayışı bu kez böyle emretmişti. İşlerine de gelecekti…

Fail bulmak zor iş değildi…

İçinde bulundurdukları ajanlarınca, 'Bulunduğumuz örgütün işi değil!' istihbaratına rağmen, İslamcı ya da Marksist (Yeşil ya da Kızıl) teröristlerin işi denebilirdi.

El Kaide örgütü denebilirdi...

Saddam'ın eski askerleri denebilirdi…

ABD Derin Devleti, yararlarına en uygun olan bir kararı alıp bildirecekti…

Terörizmin kötülükleri tartışılacaktı yine...

Terörün kaynağı, başı ve erleri gizlenerek...

Fat(ı)ma ise bunların hiç birine kulak asmayacaktı...

Psiko-Büyüsel Savaş Lejyon Erlerine yönelik av mevsimi devam ediyordu.

Hedefte Amerika'nın asli yönetimini elinde bulunduran ve resmi yönetimlerle sürekli maskelenen ABD Derin Devletinin hizmetinde çalışmakta devam eden başka zalimler vardı…

Üzerlerinde ki Istakoz Büyüsünü bozarak, mahpus olan gözyaşlarını akıtarak, Devil'lerinden kurtulup özgürleşenleri hariç kılacak,

Diğerlerinden ise, zorla akıttıracağı gözyaşları kanalıyla Devil'lerini benliklerinden, bedenlerinden atmalarını sağlayacaktı.

İnsan kılığına girmiş Devil'leri ise;

Cansız Şeytan biriktiren koleksiyonculara yarayacak hale getirecekti.

Bilgisayar hoparlöründen bir ses geldi.

Mekanik ve metalik bir sesti.

Alüminyum tencereye, kapağıyla vurmaktan çıkan mekanik metalik bir ses tonuna benziyordu.

Sanki açıklamaları dinlememiş veya tatmin olmamış birinden geliyordu…

'Fiziksel ve Beyinsel Tecavüz Merkezli karanlığın sıcak ve psikolojik dehşet&şok saldırılarına maruz korunmasız insanlığın ve insanların gözlerinden süzülen her yaş damlasının yansıtmakta olduğu karartılmış dünyaları kim(ler) aydınlatacak?..

Karanlığa yönelik nefret ve öfkesini kim(ler) dindirecek?...

Masumların, mazlumların, mağdurların ve meçhul mezarlarında mahşeri bekleyen maktullerin gözyaşları; sevinç gözyaşlarına dönüştürülebilecek mi?...

Yani;

Istakoz Büyüsü Bozulabilecek mi?...

Bahattin YILDIZ 1963 Mardin doğumlu. İlk ve ortaöğrenim süreci; Elazığ, Batman, Bursa ve Kayseri illerinde geçti. 1987 yılında İ.Ü.Hukuk Fakültesi'nden mezun oldu. Avukatlık stajını Mersin'de yaptı. Askerlik sonrası Adana'ya yerleşti. 1990 yılından beri serbest avukatlık mesleğini Adana Barosu üyesi olarak sürdürmektedir.

"Büyüktür, Duyana; KÜÇÜK SES!" adlı öyküsü; Türkiye Bakkallar ve Bayiler Federasyonu'nca seçilen ve her biri değişik yazarlara ait on üç öykü ile birlikte, "Bakkal Öyküleri" isimli kitapta yayımlanmıştır.

Bir eleştiri yazısı; izedebiyat.com web sitesi üyesi bazı yazarların ürünleriyle birlikte, izlenim yayınevi tarafından çıkarılmış bulunan '2003 e-debiyat yıllığı' isimli kitapta yayımlanmıştır.

Yazar, hukuki.net adlı web sitesinin yetkili yöneticilerinden biridir.

'İmgelem Çocukları' adlı aylık derginin üç sayısında 'Sürdürülebilir Roman Anlayışı' başlıklı deneme yazıları yayımlanmıştır.

Ağustos 2003'de 'Dansöz Kıvırmaları' adlı romanının matbaa baskısını kendi yayını olarak çıkarmıştır.

Istakoz Büyüsü, yazarın yayımladığı ikinci romanıdır.

Bu romanda geçen:

Kişi, kişilik, olay ile yer ve zamanlardan; gerçek yaşamda doğruluğu sabit olanları dışında tümüyle hayal ürünüdür.

Yapıt Adı **Istakoz Büyüsü**
Roman No **2**
ISBN **975-270-344-5**
1.Basım **Ağustos 2004**
Yazan **Bahattin YILDIZ**

İletişim

Ofis İnönü Parkı Yanı. Özel Sancak Apt
Kat. 6 D. 23 01060 Seyhan/Adana
Telefon 0322. 363 63 52 - 0552. 376 74 06
E-posta starbah@hotmail.com

Düzelti
Mehmet AK -İlhan KEMAL-Bahattin AVCU-Zeki KARAASLAN

Kapak Resmi
Mahmut ADANIR

Kapak Tasarım
Furkan Ajans
Anadolu Reklam Ajansı

Baskı ve Cilt
Furkan Ajans Reklam ve Matbaacılık Hizmetleri
Tepebağ mah. 13 sk. N.44 Tlf : 3519684 Adana

GENEL DAĞITIM

Yazarın tüm yapıtlarının Genel Dağıtım adreslerini iletişim kurarak ya da **http://dansoz_kivirmalari.tripod.com** sitesinden öğrenebilirsiniz.

-
-
-
-
-
-

Anımsatma

ABD'nin Psikolojik Savaş Lejyonerleri

“ABD, yurtdışında da çıkarlarına uygun sonuçları elde edebilmek için; her alandan hizmet alabileceği bazı kişi ve kişilikleri, özellikle bir kısım medya mensuplarını parayla, inceleme gezisi davetleriyle, eğitsel amaçlı fonlarla, bazı ayrıcalıklarla, hediyelerle, cazip ve ikna edici tekliflerle kendine bağlamaktadır.

Bu tür faaliyetleri, resmi olmayan bir şekilde yürütürken, 11 Eylül sonrası salt medya alanında bu çalışmala-rına merkez olacak ‘Stratejik Etkileme Bürosu’nu resmen kurmuştur.

New York Times, 19 Şubat 2002 günlü sayısında yayımladığı, "Pentagon yurtdışında hassasiyetleri etkilemeye hazırlanıyor!" başlıklı haberle, "ABD kongresince, yönetime sağlanan 10 Milyar dolarlık ek bütçeyle Ortadoğu, Asya ve Avrupa ülkelerine yönelik, kısa adı ‘OSI’ olan <Stratejik Etkileme Bürosunun> kurulduğunu" kamuoyuna duyurmuştu.

Pentagon, OSI’ın çalışmalarına yardımcı olması amacıyla, Irak ve Kuveyt konusunda CIA’ya danışmanlık yapan Rendon Group adlı halkla ilişkiler firmasıyla anlaşma imzalamıştır.

Bir Pentagon yetkilisinin New York Times’e verdiği gizli bilgiye göre, ‘Stratejik Etkileme Bürosu, yabancı ülkelerdeki medya kuruluşlarını, <Karanın karası, beyazın beyazı> taktiklerle manipüle etmeyi amaçlıyor. Bu amaca ulaşmak için gerektiğinde yalan haber üretip bunu dolaşıma sokabilecek…’

Haberi veren New York Times Gazetesi, editör sütunlarında bu operasyonu eleştirip, ‘Ters tepebilecek bir silah’ olduğunu belirtmiş, Reuters, AFP gibi haber ajanslarının bu faaliyetten etkilenebileceği, yalan haberlerin dönüp, dolaşıp ABD basınına da girebileceğini hatırlatmıştı.

Dünya çapında, internet ortamı dahil yazılı ve görsel basında sansürleme, filtreleme, saptırma, 'karayı ak-akı kara' gösterme gibi dezenformasyon faaliyetlerine girişen bu büroya karşı ülkemizin bir kısım yazarları, dikkatli olunması gerektiğini çeşitli yazılarıyla vurgulamışlardır.

Pentagon’un, Afganistan’dan sonraki ilk hedefinin Irak olduğu, bu operasyonda desteği istenen en önemli ülkenin Türkiye olduğu düşünüldüğünde, OSI’ın, ülkemizde bağlantı kurduğu kişi ve kişilerin kimler olduğu bazı çevrelerde merak konusu olmuştur.

Büyük bir bütçesi olan bu büronun bağlantı kurduğu ve aslan payını alan gazeteler ile çoğunlukla bir medya kuruluşunda bulunan bazı yazar ve haber-yorumcularının adları, büyük illerde bulunan bazı çevrelerde dilden dile dolaşmaya başlamıştır.

Evet, varolan durum, yeni bir kavramda yeniden doğuyor;

'ABD Sıcak Savaş Lejyonerliğine' eşdeğer, 'ABD Psikolojik Savaş Lejyonerliği'...

‘İnsanlığın Hainleri Pusu Kurmuş’ adlı elektronik gazeteden. (*)

(*) Romanda adı geçen ve gerçekte olmayan bir elektronik gazete.

ISTAKOZ BÜYÜSÜ

1

Yorulan bacaklarına rağmen yağmurun ıslattığı kaldırımları inadına adımlıyordu.

Arada banklarda dinlenerek, öğleden beri sürdürdüğü bu eylemle, ayakkabıları estetik yapısını biraz daha bozacak kadar kabarmıştı.

Taksim'i, Beşiktaş'ı dolaştıktan sonra yeniden dönmüştü, 'Gece uyumaya ayrılmış gün dilimidir' savını; sakinlerine ve konuklarına geçersiz kılan Beyoğlu sokaklarına...

Gece; burada temsil etmezdi karanlığı...

Eğlence merkezlerine, barlara, restoranlara, ufak otellere ev sahipliği yapan cadde ve sokaklar, -bilinçli veya bilinçsiz- gecenin çabucak bitmemesi için dua eden insanları barındırırdı…

Tek başına ya da birkaç arkadaşıyla birlikte eğlenenler...

'Dertliyim' yazısı okunabilecek kadar belirgin ve derin çizgilerle kaplı yüzleriyle, küplerinde biriktirdikleri zehirleri karşısındakilere akıta-rak efkar dağıtma çabası içinde olanlar...

Bedenlerini veya zulalarında bulunan uyuşturucuyu satarak para kazanmaya çalışanlar...

Ve daha birçok değişik güdülerle hareket eden insanlar...

Sınıflandırmak zordu onları...

Yorgunluk ve Açlıktan oluşan çifte acının ağır yüküyle inadına yürüyen adamı, anılan ya da anılmayan genel sınıflandırmalardan herhan-gi birine girdirmek olası mıydı?...
Bilinmiyordu…

'Özdal,' isimli gencin bu gece; barındığı evin dışında, Beyoğlu'nda zaman geçirmesini sıra dışı bir olgu gerektirmişti...
Arkadaşı Gazi'nin özel bir işi nedeniyle, onla birlikte kaldıkları daireye kuşluk vaktine kadar geri dönmesi yasaklıydı.
Gazi’nin her hafta sonunda güpegündüz birlikte olduğu kız arkadaşı, her nasılsa yatılı kalmak istemişti bu gece.
Gerçi bu durumu olağan karşılamıştı. Çünkü, bugün nisan ayının on biriydi. Nisan ayı ve on bir sayısı kendi için hep uğursuzlukları temsil ediyordu...
Hafta sonları kolay oluyordu onları yalnız bırakmak.
Gazi’de zorlanmazdı, mahcubiyet duymazdı kendisine karşı.
Ya bu gece?...
Sevgilisi gelmeden önce sözcükler nasılda yuvarlanmıştı Gazi’nin ağzında.
Demek istediğini açıklıkla sunamamanın verdiği gerginlikle nasılda terlemişti, soğuğa yakın ılık odada...

Evini kendine kullandıran, tüm gereksinimlerini –sigara parası dahil- karınca kararınca karşılayan Gazi’yi zor durumda bırakacak kadar anlayışsız değildi.
Barınabileceği başka bir yer olmamasına karşın ‘Bir arkadaşında kalabileceğini’ belirterek rahatlatmıştı…
Aksi durumda, bir geceliğine de olsa soğuk sokaklarda zaman geçirmesine neden olmadan sızlayacak vicdanıyla baş başa bırakmış olacaktı onu.

İyi bir insandı Gazi.
Ama, iyiliğinde bir sınırı vardı. Yaşamının tüm alanlarını kendine göre ayarlamasını beklemek olmazdı ondan. Gazi’de taşabilirdi bir gün ve o bir

gün geldiğinde işin ucunda sadece evden değil, İstanbul’dan da olmak vardı.

O, annesi veya babası değildi. Akrabası da değildi. Sadece Basın-Yayın Fakültesinde aynı dönemleri ve amfileri paylaşmış iki arkadaştılar.

Okuldayken de çok yararını görmüştü.

Ondan az mı kopya çekmişti?...

Çalışkan olanların bencilliğini sergilemeyerek ve tüm riskleri göz önüne alarak sınav kağıtlarını neredeyse çarşaf çarşaf önüne sermemiş miydi?...

Akşam karanlığından, gece yarılarına kadar Lalelide açtığı ve çoğu müşterilerinin Romen turistler olduğu işporta tezgahında, yüzünü güldüren terlik satışları yapamadığı günlerde, bu durumu somurtkan suratından anlayan Gazi, az mı teselli vermişti?...

Bazen ihtiyacı olmadığı halde alışveriş yaptığı gibi, yurttaki öğrencilere satılmasında aracılık yapmıştı. Verimli satışları olmuştu. Sevilen biriydi ve sevenleri onu kırmıyordu.

Terlik satışını, bir zabıta memuruna son yakalanışıyla noktalamıştı.

Bıkan ve bıktıran kovalanmalardan iyice tiksinmişti. Zabıta Bölge Sorumlusu bir daha satış yaptırmayacağına, 'namusu ve şerefi üzerine' yemin etmişti. Mimlenmişti. Bu olay işportacılığı bırakma isteğinin tuzu ve biberi olmuştu.

İşporta işini, son sınıfın ikinci döneminde bırakmıştı.

Kaldığı öğrenci yurdundan ise, iki ay sonra ayrılmak zorunda kalacaktı.

Basın-Yayın Fakültesinden mezun olup, çıkış belgesi eline tutuşturulduktan iki gün sonraydı. Devlet yurdunda kalmasının yönetmeliğe aykırı olduğuna dair tekrarlı anlatımlarla çıkması istenmişti.

"Kalacak yerim yok!..."

"Parklarda mı yatayım?...

"İş buluncaya kadar idare etseniz?..."

yalvarmalarını dinleyen kulakların sahipleri anlamsız gözlerle bakmışlardı kendine...

Zorla atılmıştı... Karşı koymak bu sonucu engelleyememişti.

Otelde bir gecelik kalacak kadar bile parası yokken, imdadına yine Gazi yetişmişti.

Beyoğlu’nun arka sokaklarının birinde bulunan derme çatma dört katlı bir binanın üst dairesindeki evine kabul etmekle, yardımını görmüştü bu kez…

Gazi; ailesinin desteğiyle kiralamıştı burayı.

Yine, ailesinin desteğiyle Körebe Medyasında iş bulmuştu.

Körebe gazetesinde, alt düzeyde muhabirlik, küçük çapta sokak gösterilerinin haber ve yorumlarını yapıyordu.

Yine aynı medyaya ait Körebe Televizyonunda beğenilen haberleri kullanılıyordu.

Yükselebileceğine iyi bir yere gelebileceğine olan ümidini, sürekli Özdal'la da paylaşıyordu.

Azimliydi, yetenekliydi, gözünü budaktan sakınmayan doğal bir yapısı vardı. Onun mesleğinde yükselmesi ve ilerlemesi Özdal içinde yararlı olacaktı.

"Lan!..." derdi, gözünü kısarak Gazi. "İyi bir yere geleyim, seni bizim holdinge aldırmazsam şerefsizim!"

İstanbul’da kalabilmesinin tek dayanağı Gazi olmuştu.

Bırakın ortak giderlere katkı sunmayı, öznel giderleri dahi Gazi tarafından karşılanmaktaydı.

'İş bulduğunda giderlere katkıda bulunacağına' dair vaadinden bu yana, beş aya yakın bir süre geçmişti...

Bu durumu daha ne kadar devam ettirebileceklerdi?...

Gazi, daha ne kadar sessiz kalacaktı?...

Gazi'nin son zamanlarda merakın ötesinde bir edayla, "İş bulamadın mı?..." sorusundaki üslubu; kırmızı ışıktan önceki sarı ışık gibi geliyordu…

"İnsan istediği işi bulamadığında, bulduğu bir işle idare etmeli..." eklemesi ise sarı rengi olanca netliğiyle gösteriyordu.

Böyle giderse bir gün kendisini idare etmeyi bırakacak mıydı?...

Onunla yol ayrımına gelecekler miydi?...

Kim bilir?...

Bu olasılığın gerçekleşmesi cehennemi bir yaşamın başlangıcı olacaktı.

Çok sevdiği babasının ölümünün daha kırkı dolmadan, annesinin ekonomik nedenle evlenmek zorunda kaldığı magandayla aynı çatıyı

paylaşmak üzere Bursa’ya gitmekten başka çare kalmayacaktı.

Bir başka seçenek daha vardı.
Parklarda yatmak!...
Soğuk havaya hiç dayanıklı değildi.
Gazetelere geçebilecek, "Basın-Yayın Fakültesi mezunu bir genç, parkta yatarken donarak öldü!" sür manşeti gözlerinin önüne geldi.
Bu haberi, ölü halinin dahi hazmedebileceğini sanmıyordu.

Bir omuz darbesi düşüncelerinden sıyrılmasına neden oldu.
Vuran taraf kendiymiş gibi, "Pardon!..." dedi.
Vuran omuzun sahibi ukalaydı. " ‘Pardon’ çıktı çıkalı ayılar çoğaldı!" diye bağırdı.
Özdal, duymazlıktan geldi ve adamdan iyice uzaklaşıncaya kadar adımlarını hızlandırdı.

Çevreyi gözlemeyi yeniden sürdürmeye başladı…

Restoranların, barların, meyhanelerin açık kapı ve pencerelerinden gelen değişik türde müzik sesleri ile insan ve araç sesleri birbirine karışıyor, bira, rakı, şarap kokuları bu karışıma ikincil katkıda bulunuyor,
yanıp sönen panoların farklı ışıkları, ‘bana gelin’ vurgulaması yapıyor-du…
Hassas kulaklar, seçici gözler ve iyi koku alan burunlar; bunların çıkış kaynağını oluşturan yerlerde bulunan müşterilerin beyin yapıları, kültür ve zevkleri, hatta giyim kuşam tarzları konusunda isabetli yorumlarda bulunabiliyordu...
Tabi ki, ekonomik yetersizliği nedeniyle öznel tercihini kullanamayacak konumda bulunan kişiler bu yorumların hata payı olacaktı.

Bu sokakta; eğlenme, efkar dağıtma, alkol alma, aşk yapma, müzik dinleme ve daha birçok yönden her kesimden insanları karşılayacak işyerleri mevcuttu.
Özdal, kendi zevkine uygun bir mekanı bulmakta acemilik çekmeyecek kadar iyi bilirdi bu sokakları...
Ama, yeme içme hala paralıydı ve cebinde ise hiç para yoktu.

Şu anda bulunduğu konuma o kadar çok kinlenmişti ki; üzerinde bulunan pardösü, Gazi’nin emaneti olmasaydı, oracıkta çıkarıp, "Satılık Pardösü var!" diye bağıracak, müşteri çıktığında ise satacaktı.

Hiç müşteri çıkmaması durumunda bir şiş kuşbaşı ile iki duble rakıya dahi takas edebilirdi…

'Satsam!' ne kadar çok kızardı, Gazi...

İstanbul’da kalabilmesinin tek dayanağı olan Gazi’ninde, bir tahammül sınırı olmalıydı.

Onu kızdırmamalıydı...

Buzdolabında bulunan az salamı yarım ekmekle götürdüğü sabahın 9.30’un dan beri ağzına yiyecek namına bir şey girmemişti.

Masa üzerinde bulunan, Gazi’ye ait bir sigara paketinden aldığı dört adet sigarayı ise, yak-söndür metoduyla içerek bir süre idare etmişti.

‘Param var!’ demişti, Gazi’nin ‘Paran var mı?’ sorusuna.

Önceki gün aldığı parayı, tutumlu harcayamadığı gerçeğini saklaya-rak…

Yemek istiyordu...

Şişe suyu istiyordu...

Sigara istiyordu...

Rakı istiyordu...

Eğlenmek, efkar dağıtmak istiyordu.

Gördüğü dekolte giyimli kadın bedenleri, cinsel dürtülerini harekete geçirmişti...

Birde seks yapmak istiyordu.

İstediği çok şey vardı.

Ama birini dahi elde edebilecek parası yoktu.

Gereksinimlerinin en azından birinin karşılanmasıyla; gerginleşen bedeninin, sinir tellerinin, mide gurultularının, beyin ağrımasının ve feri sönen gözbebeklerinin az da olsa normalleşmesi sağlanabilecekti.

Üste vuran arzu, açlığını bastırmaktı. Beyoğlu’nun arka ve ön sokaklarından yayılan her çeşit ızgara kokusu, kokoreç, sakatat, balık

kokuları; burnundan beynine, beyninden midesine vuruyordu. Mide asitlerinin aşırı ve boşa çalışması hafifçe göbeğini bile şişirmişti.

Gördüğü yiyecek türünden her şey, gözlerini yuvasından çıkaracak derecede çeperlerini zorluyordu…

Üniversite yıllarında edindiği toplumcu düşünceleri nüksetti. Geldiği noktayı, bir kez de bu bakışla irdeledi bir süre…

Merhum babaannesinin, sürekli tekrarladığı bir atasözü kulaklarında çınladı.

"Biri yer biri bakar, kıyamet ondan kopar!"

Hüzünlü bir gülümseme yansıdı yüzüne...

Kendisi 'Aç'tı!...

Lakin gördüğü herkes ve hatta sokak aralarında başıboş gezinen kediler ve köpekler dahi bir şeyler yemiş, yiyor veya yemeye hazırlanıyor-lardı.

Hele, dişlerinin arasında kalan yemek artıklarını yeni icat olmuş kalın kürdanlarla temizleye çalışanlar yok mu; şayet atasözü doğruysa kıyametin açık ve kesin tahrikçileri olmalıydılar...

Ah Babaanne!!!...

Yüzlerce kez kıyamet kopmalıydı, ama kopmuyordu. Açlık kıyametini yaşayan ise, görünürde sadece kendisiydi.

Hassas burnu, yemek ve içki kokuları armonisine gizlenmiş kenef kokusunu ayrıştırdı. Çişinin olduğunu anımsatmıştı bu koku... Kasıkları-nın ağrımasının yorgunluk dışında bir nedeni de bu olmalıydı.

Ufak ve salaş bir meyhaneye, omuzlarını kalkık tutarak, göğüslerini dikleştirerek müşteri görüntüsü verip girdi.

‘WC’ yazılı kapıyı bulmakta zorlanmadı.

İhtiyacını giderdi. Elini yüzünü, köpürttüğü sabunla yıkadı. Bol suyla duruladı. Avucuna akıttığı sudan, -tadı hoşuna gitmese de- kana kana içti.

Lavabonun bulunduğu yerden dış kapıya yönelirken; boyca uzun, kiloca iri bir garson boş masalardan birini işaret ederek buyur ettiğinde, "Kontak anahtarını arabada unuttum," diyerek sıvıştı meyhaneden.

Zor anlarda ağzından dökülen ani yalanlara bayılırdı. ‘Bu da ayrı bir yetenek olmalı,’ diye geçirdi içinden.

Başı dönüyordu. Kokular, görgüler ve duyumlar sarhoş etmişti...

Civardakiler, yedikleri ve içtiklerinden sarhoş olurken, kendi bu eylemleri gerçekleştiremeden sarhoş olmuş gibiydi.

Açlık, nefes alışverişlerini doyurucu kılmıştı. Neyse ki, aldığı hava bedavaydı. Kimse hesap pusulası uzatmıyordu.

Kahkaha ve yüksek oktavlı insan sesleri iğrenç uğultulardı, kulaklarında.

Bulunmak istediği bir koroda, korist olamayan bir sanatçının hüznündeydi...

Kendine gülüyorlar gibi gelmişti bir an.

Aralarında ilköğretimi bile tamamlamamış insanlar da olmalıydı...

Onların kendinden üstünlüğü bir şekilde elde etmiş oldukları maddiyatlarıydı.

Kültür ve eğitimdeki düzeyi, beyninin iyi çalışması, yoğun bir bilgi birikimine sahip olmasına rağmen, cebinde bir çeyrek ekmeklik kokoreç veya midye alacak parası dahi yoktu...

Eğitim tek başına karın doyurmuyordu...

Boş bir bira şişesine ayakkabısının ucuyla vurdu.

Bira şişesi, önde yürüyen bir kişinin ayakkabısının terkine hafiften dokundu.

Geriye dönen adam, Özdal’a kibarca bakıp, mırıldandı. "Bu sokağın sarhoşları bazen çekilmez oluyorlar!" dedi ve yoluna devam etti.

Özdal, bulunduğu sokağın sonuna gelmişti. Yan sokağa saptı. Bu sokağın da kalabalığı öncekinden az değildi.

Bireyler, küçüklü büyüklü gruplar yine üzerine geliyordu sanki.

Çalmakta olan müzik parçalarına karışan bu insan selinden çıkan sesler, açlıktan kaynaklı kulak çınlamasına ekleniyordu.

Ömrü boyunca hiçbir şey yememişçesine açlık çekiyordu.

Karnını doyurma karşılığında, kalan ömrünün yarısını bile vermeye razıydı.

Dikkatini kalabalığı yararak, aralarından sıyrılarak, hızlı adımlarla bulunduğu yöne doğru gelmekte olan bir kadın çekti.

Siyah renkli bir pelerin ve blucin giymişti.

Kapüşonluydu.

Gözlerini seçememesine rağmen kendisine baktığı hissi uyanmıştı.

Ortama uymayan bir yürüyüş sergiliyordu.

Sanki yürümüyor, kayarcasına ilerliyordu...

Çevresine göz gezdirdi.

Kendisi dışında ona dikkat eden yoktu.

Aralarındaki mesafe git gide kısaldı...

Kısaldı...

'Özdal!... Özdal!...' seslenişini duydu.

Arkasına baktı…

Aynı adı taşıyan başka birine mi seslenilmişti acaba?…

Başını yeniden kadına döndürdü.

O, omuz hizasına yaklaşmıştı...

Onun, 'gel' mimikli el işaretini gördüğünde, 'beni takip et' fısıltısını duyduğunda dizlerinin bağı çözülmüştü.

Hemen toparlandı. Geri dönerek onu takibe başladı.

Davet eden kadın hızını azaltmamıştı.

Özdal'da hızlandı.

Onun hızına ayak uydurmaya çalışıyordu. Normal yürüyüşüyle aradaki mesafeyi kısaltamayacağını anlayınca, koşar adım pozisyonuna geçti.

Kalabalık gizleyiciydi...

Gözden kaçırmamalıydı...

Henüz tanışmamış, bir çift laf dahi edememişlerdi. Adını, sanını, ikametgahını dahi bilmediği bu bayanı gözden kaçırdığında, bir daha göremeyebilirdi.

O kadar insanın içinde sadece kendisine 'gel' demişti...

Bir çoğuna göre yakışıklı olduğunu biliyordu.

Yine de kalabalıkta fark edilmek okşayıcıydı.

Başkalarına hiç bakmamış, incelememiş, gözlerini kendisine sabitle-yerek yaklaşmıştı...

Kendisini hedeflemişti... Bir başkasını değil...

Başkalarıyla kendisini veya kendisini başkalarıyla kıyaslamamıştı... Hem buna zaman ve mekan da uygun değildi...

O, çok hızlı yaklaşmıştı...

Sözsel ve mimiksel sinyalleri hızını kesmeden verip uzaklaşmıştı.

Önceden tanışıyorlar mıydı yoksa?...

Öyle olsa bile loş aydınlıkta ve kalabalıkta nasıl fark etmişti?...

Bulundukları sokağın köşesinden dönüşünü alan kadının peşisıra kendi de döndü...

Kadın, kaldırımı üç beş adım arşınladıktan sonra, caddenin karşı kaldırımına geçti.

Bir başka sokağa girdi.

Özdal’da aynı sokağa daldı.

Sokağın her iki yanı, iki-üç katlı evlerle sıralıydı. Olabildiğince sessizliği yaşayan ve yaşatan parke taşlarıyla döşeli sokaklardan biri...

Sokak lambalarından yayılan sönük ve yorgun ışıklar kadına egzotik bir hava veriyordu.

Kadının yürüyüşünde narinlik izlenmese de, çekici bir bedeni sunuyordu dışsal görüntüsü...

Kadının ayakkabı topuklarından çıkan "Tıık!.. Tık!... Tıık!..." seslerine;

Özdal’ın sahte japon köselesi tabanlı ayakkabılarından çıkan,

"Taak!... Takk!... Taak!.." sesleri yanıt veriyordu.

Bir müzik parçasının iki enstrümanı ya da iki ozanın aşık atışması gibiydi bu sesler.

Yolun bozuk kesimlerinde daha bir kalınlaşan sesler...

Gecenin karanlık sokağı, bu sesleri özenle kucaklıyor, içine alıyor, hazmediyor ve akordunu yapıp, akis veriyordu…

Sokak, geçiş hakkı tanıdığı iki insanla konuşmak, gecenin hüznünü paylaşmak istiyor gibiydi.

Sokakta kimsecikler görünmüyordu; takip edilmesini isteyen kadın ile takip edilmesi istenen (ve takip eden) Özdal dışında.

"Tıık!.. Tık!... Tıık!..."

"Taak!... Takk!... Taak!.." sesleri dışında, sessizlik hakimdi...

Kadının daha da hızlandığı ayak seslerinden bile anlaşılıyordu.
"TıkTıkTIk! TıkTIkTık!..."

Özdal’da, ayak uydurdu bu hıza.
"TakTakTak! TakTakTak!...

"Tık Ik Tk!.."

"Tak Ak Tk!.."
Özdal’ın solumaları da eklenmişti ayakkabılarından çıkan kalın seslere...
"TakHuh! TakHoh Tk Offf!.."

Bu hız ve koşuşturma nedendi?...
Artık sonlanması gerekmez miydi?...
Özdal’a göre sonlanması gerekiyordu.
Takip etmekte olduğu kadını da uyarmalıydı.
Seslendi.
"Bekler misiniz!?..."

Kadın, yürüyüşünü sonlandırmadan, başını doksan derece çevirdi.
Eliyle, "gel" işareti yaptı…

Kadınla ilk yüzleşmesinden önce yürümeye dermanı kalmamışken, kadının daveti kendisine azımsanmayacak bir enerji vermişti. Ama bu suni enerjide bitmişti. Burnundan ve arkasından soluyordu. Unuttuğu açlığı olanca şiddetiyle yeniden geri dönmüştü hem.

Kadının bulunduğu taraftan esen yel, ten kokusuyla karışık parfüm kokusunu burnuna üfledi. Ağır ama çekici, cinselliği çağrıştıran ve uyaran bir kokuydu. Çekti... Çekti... Çekti... İçi bir hoş olmuştu. Güç gelmişti. Artık açlığını, acısız hissediyordu. Önüne şu an hangi yemeği koyarlarsa koysunlar ikinci planda kalacaktı. Kokuyu barındıran nesne öncelik kazanmıştı...

Takip ettiği kadınla kapalı bir mekanı paylaştıklarını hayal etti. Çırılçıplak uzandıklarını...

Görünümü, kokusu teninin bir zar kadar ince ve hassas olduğu duygusunu veriyordu. Böyle bir yapıya sahip olan kadının kemikleri de ince ve yumuşak olmaz mıydı?...

Kadının omzunu; kemiğiyle temas edinceye değin, kanatırcasına dişlediğini hayal etti. Kuru ağzı sulanmıştı. Ağız suyunun aktığı hissiyle, elinin tersini dudak kenarlarına götürdü. Ama yaşlık yoktu. Akıntı hissi kendi kuruntusuydu...

Kemik kemiren bir köpeğin görüntüsü canlanınca gözlerinde, özeleştiri yapmaya başladı....

'Saçmalama!' dedi... Mide açlığıyla, cinsel açlığı birbirinden ayrıydı. Alanları birbiriyle karıştırmamalıydı. Güdüleri açlık merkezli; saçma sapan salgı, duygu ve düşünce üretiyordu.

Zihninden geçen saçma düşünceleri onaylamadıkça, benliği kabul etmedikçe bir zararı olmazdı. Lise dönemindeki psikoloji hocasının, sürekli verdiği bir örneği anımsamıştı.

<Yılanın aynadaki görüntüsü ısırmaz!>

Yinelemelerle kafasına kazınan bir sözdü. Gerekli olan bir zaman ve mekanda anımsamıştı yeniden...

<Bazı düşünce ve hayallerin aşırı yinelenmesi; düşünsel saplantıyı, bu saplantının sürekliliği durumunda -benlik istemese de, haz etmese de- eyleme dökülmeye öncülük yapabilir!...>

Bu teoriyi, bir kitaptan okumuştu. Kitabın ismini ve yazarını anımsamıyordu, önemlide değildi.

Felsefi tartışmaların zamanı değildi. Yaşamakta olduğu zaman ve mekana dönmeliydi...

Ya kadın, ‘avucunu yala’ derse...?

Öyle yağma yoktu. Bu kadar yolu yorgun bacaklarla, aç mideyle yürümüşken, dili bir karış dışarıdayken köpek muamelesine uğramayı kabul etmeyecekti...

‘Gel!’ davetinden, eli boş dönmenin ağırlığını taşıyabilecek kadar gücü kalmamıştı.

Soyunmazsa, zorla soyacaktı...

Buna cesaret edebilir miydi?...
Yanıtlamadı…

Bu arada, kadın sokaktan sokağa geçerken, sokakları ardı ardına kovalarken, Özdal; onu ve dolayısıyla sokakları kovalıyordu.
Geçtiği sokaklar ise Özdal'ı...

İlk ıssız sokaktan sonra geçtiği tüm sokaklar birbirinin aynı gibiydiler.
Ardında bıraktığı sokaklar sanki sürekli yineleniyor, aynı yerleri bir çok kez arşınlamış gibi geliyordu…

Bir sokağın daha sonuna yaklaşıyorlardı.
Kadının, her sokağı dönüşü anında oluşan; 'gözden kaybetme' korkusu, kalbinin vuruş ritimlerini yükseltiyordu.
Bu endişeyi duymamak için daha çok yaklaşmalıydı.
Ne kadar çok yakınlaşırsa ona; o kadar uzaklaşacaktı kalp çarpıntılarından...
Adımlarını biraz daha hızlandırdı.

Köşeyi döndüğünde kadınla arasındaki mesafenin üç-dört adımlık kadar kaldığını gördü.
Kesik kesik duyulan soluklarını, onun ensesine hissettirmesine ramak kalmıştı...
Yakın sokakların birinden gelen,
"Booozaaaaaaa!!!... Booozaaaaaaa!!!" bağırtısı kulaklarında çınla-dı...
Lanet okudu, bozacıya ve çıkardığı sese...
Aslında bozacıları çok severdi; sattıkları bozadan dolayı.
Her anımsadığında ekşimtırak tadını damağında hissederdi…
Bozaya olan bu nefreti, son zamanlarda altlara ittiği taze bir anısını çağrıştırmasından kaynaklanıyordu.
Bir haftalığına Bursa'ya ziyarete gitmişti. Annesinin, ikinci evliliğinden sonraki bir zamandı. Her gece yarısı üvey babasının; bozacıyı çağırarak birkaç kadehi annesiyle birlikte devirmesi sonrası, annesinin, 'Özdal duyacak!... Yeter!... Her gün her gün olur mu?' yalvarmalarına karşın neredeyse zorla gerçekleştirdiği cinsel birleşme esnasında, soluksuz kalan astımlı hastalar gibi çıkardıkları sesler ile karyolanın paslı yaylarından

çıkan kulak tırmalayıcı gıcırtılar, uyuyor görüntüsüyle uyanık kaldığı yatak odasına kadar gelen iğrenç seslerdi...

"Booozaaaaaaa!!!... Booozaaaaaaa!!!" bağırtıları o iğrenç sesleri de var etmişti kulağında.

"Pooof! Pooof!!! Pooof!... Gıcırt!... Gıc!... Gıcı!..."

Üvey babasının; annesine bir anlamda zorla tecavüzü esnasında, onlardan ve bulundukları karyoladan çıkan,

'Pof! Hoh!... Huh!... Pooof!!! Puf!... Gıcırt!... Gıc!... Gıcı!!!..' sesleriyle, şu an duyduğu sesler; kulaklarında varolan karma, ilintisiz seslerle uyuma geçmiş, uyumlu notalara dökülmüş gibiydi.

Kadının ayakkabılarından çıkan; 'TıkTıkTIk!...' lar...

Özdal'ın ayakkabı ve solumaların dan çıkan, 'TakTakTak!.. TakHuh! TakHoh Tk Offf!...' lar...

Bozacıdan çıkan "Booozaaaaaaa!!!... Booozaaaaaaa!!!..." lar…

Bozuk sokak lambalarından çıkan 'Vıjjjjjjj!!!' sesleri...

Uzaktan gelen köpek havlamaları...

Sokak; artık ayakkabı seslerinden daha fazlasını barındırıyordu...

Tümü yankılanıyordu Özdal'ın ve kadının kulaklarında;

'TıkTıkTIk!...
TakTakTak!..
TakHuh!
TakHoh! Tk Offf!...
Booozaaaaaaa!!!... Booozaaaaaaa!!!...
Pof! Pooof!!! Puf!...
Gıcırt!... Gıc!... Gıcı!!!..
Vıjjjjjjj!!! Hav! Hav! Havvvv!!!..."

Sokak, sesleri tümüyle aksettirmekte zorlanıyordu.

Kısaltmalara geçti;

"Boza! Gıcır! Off! Hav!
Tak! Pof! Huh! Tık! Poff!
Gıc! Vıjj! Gıcırt!! Hav!...
Bozofav Gıcırtak Huhvıj
Pofhav Tıkof !...
Botatık Havcır Favhav!.. "

Her şeye rağmen canı çekmişti, bozayı...
Acaba takip ettiği kadında boza sever miydi?...
Seviyorsa, sokakta birer kadeh içme teklifinde bulunmasına ne derdi?...
Teklifini kabul ederse, bozaların parasını öder miydi?...
Boza, cinsel isteği kamçılayıcı özellik de barındırıyordu. Boza içmelerinin bu yönden de yararı olacaktı. Arzu ettiği olasılık gerçekleşirse; gacır gucur ses çıkaran bir karyola üzerinde bile cinsel birleşmeye razıydı. Üvey babası ile annesinin cinsel birleşmeleri esnasında karyoladan çıkan ve kulağından silinmemiş sesler rahatsızlık vermiş olsa da, bu kez benzer seslere alışacak, belki de müzik sesi gibi algılayacaktı...

"Bayan!... Boza sever misiniz?..." sözcükleri istem dışı döküldü ağzından...

Sokağın ortasında yürümekte olan kadın, aniden durdu...
Geri döndü.
İşaret parmağını dudaklarına götürerek, 'sus!' işareti yaptı.

Özdal'ın gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Kadın durmuş ve kendisine doğru dönmüştü...
Bekliyordu...
Bekleyeni, bekletmemeliydi. Bir adım sonrası onunla göğüs göğüse gelecekti. Saracaktı eliyle onun elini sımsıkı; saracaktı onun eli, elini... 'Özdal' ismini, ağzını doldura doldura, 'Özdaall!' olarak söyleyecek, onun ismini söylemesini heyecanla bekleyecekti... Tanışma sonrası, 'Memnun oldum!' diyecekti…

Belki daha samimi bir tanışma olacaktı...
Sarılma ve öpmeyle başlayabilirdi örneğin. Hele umduğu işveli ve isterik gülüşle tepki verirse... En azından kadının amacı konusunda kafasında varolan 'acabaların' birçoğu eksilecekti.
İşveli ve isterik gülüşü iyi bilirdi.
Aynı sınıfı -bazen aynı yatağı paylaştıkları- ve sonrada bıçak taşıdığına yönelik buram buram feminizm kokan bahanelerle, kendisini terk ederek zengin bir öğrenciyle çıkmaya başlayan Sevici'yi anımsamıştı.

O özel anlarda işveli ve isterik güler, gözleri ışıldardı.
Bu, ‘Senle yatmak istiyorum!’ anlamına gelirdi.
Her işveli ve isterik gülümsemesi sonrası, Sevici’nin kız arkadaşının bekar evinde birbirlerini altlı üstlü bulurlar ve sabahlara kadar akıtılan salgılarla ev sahibi kızcağızın çarşafını kokuturlardı...

İşte göğüs göğüseydiler. Birbirlerini süzüyorlardı. Özdal, ağzını yayarak gülümsedi. Kollarını, onu sarmak ve öpmek için uzattı. Gözleri kendiliğinden yumulmuştu. Doğal bir eylemiydi. Onu daha iyi hissetmek isteyen beden ve duygularının refleksiydi.

Kollarını, kadını sarmalayacak biçimde birbiriyle birleştirmiş olmasına rağmen, kadının bedeniyle temas edememiş olması garipti.
Yumuk gözlerinin çeperini araladı.
Birbiriyle birleştirdiği kolları arasında kadın yoktu.
Kadın karşısında bile değildi...
‘Nasıl olmuşta kollarının arasından sessizce kaymış ve uzaklaşmıştı?...’

Sinirden bir yay gibi gerindi.
Koşacak ve yakalayacaktı...
Kırma ve incitme pahasına bileklerinden yakalayıp sıkacak sıkacaktı; derdi neydi öğreninceye kadar...
‘Gel!’ demişti. Gelmişti. ‘Takip et!" demişti, etmişti. Gülümsemişti kendisine, gülümsemişti ona. Beklemişti kendisini, bekletmemişti onu...
Ama gözlerini kapamasından yararlanarak kaybolmuştu bir anda...
Hatta, ayakkabılarından, ‘Tık! Tık! Tık’ seslerini çıkartmayacak kadar sessiz bir şekilde...

Koşmak için yapacağı ilk atağı, kulağına gelen bir ses engelledi.

"Abiciğim!... Hele bi dakka dur!..."

Bir anda karşısında beliren iki kişiden birinden gelmişti bu ses.
Sokak ışığının hafif aydınlığında; biri uzun boylu, diğeri kısa boylu iki kişinin duruş ve yüzleri, ‘Biz Tinerci Çocuklarız!’ etiketliydi.

"Si… olun! Sizinle uğraşamam!..." diyerek onlardan uzaklaşma girişimini, arkasından uzanan kollarıyla, karnının üzerinde ellerini kenetleyen kısa boylu tinerci genç engellemişti.

"Bırak beni!" diye bağırdı Özdal.

Kavrayan kolları, tüm gücüyle birbirinden ayırtmaya, açmaya çalıştı...

Başarılı olamamıştı.

Bacaklarını yanlara açıp, eğildi…

İki bacağının arasından, her iki kolunu uzatarak, arkasında kendisini sımsıkı kavramış tinerci gencin her iki ayak bileklerini yakaladı. Kendine doğru çekti. Bu teşebbüsü başarı hanesine yazılmalıydı.

Tinerci gencin ayaklarını yerden kesmişti.

Sırtını geri itmesi kenetlenen kolların çözülmesini sağlamış, tinerciyi sırt üstü yere düşürmüştü.

Kısa boylu tinerciden, kafasının kaldırım taşına değmesi esnasında tok bir ses çıktı…

Uzun boylu genç, elini beline attı. Ucu sivri ve kavisli; sapına doğru genişleyen, kesici yüzü tırtıllı bir bıçak çıkardı.

"Sen bittin lan olum!..."

İlk hamlesini savurdu. "Sen öldün lan!" dedi, bu kez.

Yapılan hamleyi kendisini geriye atarak savuşturdu Özdal.

Kot pantolonunun arka cebinde bulunan gövdesi ve sapı ufak sustalıyı çıkarıp, düğmesine bastı.

Şimdi her ikisinin gövdesi öne eğik, yüzleri birbirine paralel, ellerinde tuttukları bıçağı sağdan-sola, soldan-sağa az mesafeli rotalar çizerek gezdirirlerken, her birinin akı kırmızılaşan gözleri, yekdiğerinin gözlerine ölümcül bakışlardaydı.

Birbirleri etrafında yarım ay çizerek; birbirlerinin açığını yakalama-ya, birbirlerine açık vermemeye çalışıyorlardı.

Kısa boylu genç ise, hala baygındı. Başından sızan kan, kaldırım taşını ısıtmaya çalışıyordu...

Uzun boylu tinerci genç ise onunla ilgilenecek konumda değildi…

Kavgayı izleme mesafesinde olan evlerden, içi aydınlıkta olan beşinin ışıkları kapatılmaya başlanmıştı.

Süregelen kavgayı izlediklerinin bilinmesi, resmi makamlarda 'tanık' olma riskini oluşturabilirdi. Tanık olmak, boş adam işiydi. Mahkemelerde yarım günün, bazen tam günün koridorda geçmesi demekti... Tanıklık, çoğu zaman bir tarafın sevgisini, diğer tarafın düşmanlığını kazanmak demekti. Yoktan düşman kazanmanın ise bir alemi yoktu...

Genel olarak her evin kendisine göre dertleri vardı. Kendileriyle ilgisi olmayan bir olayda rol almak, dertlerine bir yenisini eklemekti...

Yakın tarihli deneyimlerle oluşan bir gelenekti bu.

Karanlık pencereler kendilerini saklayacaktı. İzleyeceklerdi onları, ama onlara görünmeyeceklerdi...

Bir evin erkeği güvenlikten emekliydi. Tanık olmanın bir vatan borcu olduğunu mesleği sürecinde iyiden iyiye hazmetmişti. Korkusu tanıklıktan değildi. Kavga edenlerden birinin, evin ışığında parlayan yüzüne bakarak küfür savurması, penceresinin taşlanması ihtimaliydi... En azından, "Ne bakıyon lan!... Medya maymunu mu oynuyo?..." sorusuyla muhatap olmak istemiyordu. Biraz seyredecek, iş uzadığında 911'i arayacaktı.

Pardon!... Yabancı dizi seyrede seyrede 155 polis imdat yerine bir yabancı ülkedeki 911 imdat telefon numarası hafızasının ucuna gelmişti...

Karanlık pencerelerin gizlediği diğer karartılar, iki kişinin karşılıklı hamlelerini, korkuyla karışık isterik bir iştahla izlemelerini sürdürüyorlardı...

Karşılıklı ataklar, izledikleri vurdulu-kırdılı dizilerde geçen benzer sahnelere taş çıkartacak özellikteydi...

Kavganın tarafları, sanki birbirleriyle gizlice anlaşmış gibilerdi. Hamleler sırasıyla gerçekleştiriliyordu; Tinercinin hamlesinin peşi sıra Özdal'ın, Özdal'ın peşi sıra tinercinin hamlesi…

İki tarafın hamleleri sayısal eşitlikteydi.

Bu eşitlik; ellerinde tuttukları bıçaklar -namı diğer kesici ve delici aletler- için geçerli değildi. Tinercinin bıçağı, sapı hariç otuz bir santim uzunluğunda iken, Özdal'ın ise olsa olsa on santim civarındaydı.

Küçükte olsa yanında bir bıçak bulundurmuş olmasına binlerce şükür ediyordu şimdi.

İyi ki, feminist arkadaşı Sevici’nin saçmalıklarını dinleyip bıçak taşımaktan vazgeçmemişti.

Bir gün, giyinik vaziyette ön sevişmeler safhasında, poposunu okşayan Sevici, kot pantolonun arka cebinde bulunan bıçağı fark ederek, " Bu ne?!" diye sormuştu, kendisine. "Neden taşıyorsun!?"

"Kendimi güvende hissediyorum," diye yanıtlamıştı.

Erkek delisi olan Sevici’nin feminist düşünceleri nüksetmişti birden...

‘Erkekler, karşı cinsten kendilerini üstün gördüklerinden, bunu anımsatacak vurgulamayı, fermuarlarını açarak uluorta gösteremediklerinden, delici-kesici silahlarla bu boşluğu doldurmaktadırlar..." türünden garip yorumlara girmişti.

Sevici, ‘Seninde diğer erkeklerden bir farkın yok!... Cinsiyetinizle, kadınlardan üstün olduğunuzu sanıyorsunuz. Erkek milleti değil misiniz?... Topunuzun..." diye başlayarak hakarete ve küfre varan açılımlarla konuşmasını sürdürmüştü.

Ters tepki gösterdiği takdirde, onu kaybedebileceği korkusuyla tüm savlarını kabullenir görünmüş ve onaylamıştı…

Sevici, tüm teori ve yorumlarının kabul gördüğü sanısıyla son bir soru yönlendirmişti kendine.

"Cinsel organını temsilen mi bıçak taşıyorsun?..."

"Cinsel organını temsilen bıçak taşımış olsaydı, organının uzunluğuna eşdeğer bıçak taşıması gerektiğini... Taşıdığı bıçağın sapı hariç uzunluğunun onlarca kez gördüğü organının yarısı kadar edemeyece-ği..." yönünde biraz abartılı anlatımı korktuğu sonun gerçekleşmesini engelleyememişti.

Bıçak taşıması Sevici'ye iyi bir ayrılma bahanesi yaratmıştı…

Bir daha görüşmemek üzere ayrılmıştı Sevil…

Tinercinin savurduğu bir bıçak darbesi güzelim pardösüyü sıyırmıştı.

Keşke; Sevici’nin erkeklik merkezli; ‘Bıçak Teorisi'nden uzunluk yönündeki bölümü kabullenmiş olsaydı... Belki de erkeklik organı uzunluğunda bıçak taşıyacak ve şu an karşısında bulunan rakibine karşı daha şanslı olacaktı.

Ya tinerci çocuk, Sevici’nin bu teoreminden haberdar mıydı?...

Sanmıyordu.

Ama, Sevici bilinçaltından da söz etmişti.

Ya tinerci çocuğun bilinçaltında bu tür duygu ve düşünceler varsa?...

Sevici'nin teoreminin gerçek örneklerinden biriyse, elinde taşıdığı bıçağın uzunluğu kadar erkeklik organına sahip olduğunu kabullenmek gerekecekti.

Eğer öyleyse en absürd pornografik filmlerde dahi sahnelenmemiş bir organa sahip olmalıydı tinerci çocuk...

Elindeki, bıçaktan öte yarım kılıç uzunluğundaydı. Bu uzunlukta bir organa sahip birinin cinsel sorunları olmalıydı.

Uzmanlar, 'büyüklük veya küçüklüğün cinsel birleşmede önemli olmadığını' belirtmiş olsalar da onunla sevişmeyi kabul edecek bir kadın, bu kadar büyük bir organı içine almayı kabul eder miydi?...

'Olmayacağı olabilir' varsayarak böyle bir büyüklüğü kabullenen kadının 'Zevk alıp almama' seçeneklerini irdelemesinin ötesinde; 'Ölümüm mukadder mi, değil mi?' sorusuna yanıt araması gerekecekti.

Bedenin uygun bir bölümüne yarısı dahi girdiğinde, vereceği tahribat, 'Ölümüm mukadder mi değil mi?...' sorusunu sorduracak kadar bile zaman tanımayacaktı belki de...

Bıçak savurma sırası kendindeydi. Sırasını savmamalıydı.

Savmadı...

Salladı...

Tinerci genç, geriye sıçradı.

Aralarındaki uzaklık bir öncekine göre artmıştı.

Sokak lambasının voltajının yükselmesiyle birbirlerinin gözlerini daha net görmeye başladılar.

Tinerci genç, böyle bir tepkiyle karşılaşmasının şaşkınlığını hala yok edememişti.

Karşısında duran genç adamın gözlerinde, başka gözlerden aşina olduğu korkunun ışıltılarını görmekte kısmet olmamıştı. Normal bir yurdum insanıyla çarpışmıyor, iyice tiner çekmiş biriyle kavga ediyor gibiydi. Onun gözleri, burnunu ve ağzını bol tinerli bir poşette saatlerce tutmuş bir insanın gözleri kadar korkusuz ve vahşiydi.

Kendinden ve tiner çeken arkadaşlarından biliyordu. Ciğerlerine çektikleri tinerin etkisiyle –hele birde açlarsa- karlı dağlarda av bulamamanın verdiği enerjiyle dolaşan yırtıcı kurtlar gibi olurlardı.
O kurtlardan biri gibiyken, karşısındaki adamın kendinden eksik kalır yanı yoktu...

Birinin veya her ikisinin etkisiz hale gelmesi anına kadar devam edecek iki aç kurdun çarpışması olgusuna, bu seçeneklere uymayan üçüncü bir seçeneği katmışlardı şimdi...
Ara vermişlerdi...
Fakat ara seans boşa geçmiyordu.
Birbirlerini süzüyorlardı.
Tinerci genç hayıflandı.
Tinerler eski kalitesini kaybetmiş olmalıydı...
Ya da yeteri kadar almamıştı...
Genç adam burada bekler miydi; az ilerde bulunan barakada biraz daha tiner çekip geri dönünceye kadar...
Bu mümkün müydü?...
Hayır!... Ayrıldığı takdirde tabana kuvvet kaçacaktı o... Emindi.
O, kendisinden bir şey istemiyordu. Beklemesi için bir nedeni yoktu...
Kendisi ondan talepte bulunmaktaydı. Sokaktan geçiş parası istemişti.
Kaçması, uzaklaşması için daha bir çok neden sıralanabilirdi...
İnadına vermiyordu. Canı bahasına direniyordu...
Boğaz köprüsünden geçmek için, gişede bulunan çalışana canı istemese de para vermek zorunda değil miydi?...
Elbette verecekti...
Vermediği takdirde, boğazdan geçmeme cezasına çarptırılacaktı...
'Sokak bastı' parasını ödeme yapmaya direnme suçunun cezası ise ölümdü. Şahıs, parası yerine hayatını ortaya koyuyordu. Hem de kaybedeceği bir rövanşta... Bu sokağın sahibiydi… Ama, Boğaz köprüsündeki gişeciyi tanıyan zihniyet, kendisini tanımıyordu...
Orada ödediği paraya harç, kendisine ödenmesi gereken paraya ise haraç denirdi...
Harç ile haraç arasında sadece bir 'a' harfi farkı vardı. Bir 'a' harfi için para isteyemeyecek miydi?... Bir 'a' harfi fazlalığı yerine, dört harfli 'ölüm' gerçeğini tercih ediyordu o...

Hem yolcuya iyilik yapmış, sadece cebindekileri istemişti. Buna bile direnen bu adam, aptal ve salak olmalıydı... Görüntüsü, okumuş, hatta parmak uçları klavye görmüş birine benziyordu...

Gazete de okuyor olmalıydı...

Tiner etkisiyle kısılmış gözleriyle, göz gezdirdiği bir gazetede okumuş olduğu tinercilerle ilgili bir yazıyı anımsadı.

Psikoloji alanında uzman olan birinin, ‘Tiner çekmiş biri sizden bir istekte bulunduğunda; kaçma imkanınız yoksa, ikiletmeden isteğini karşılayın. Tinerci gencin şuuru açık değildir. Kendinde değildir. Aşırı güç ve cesaret hisseder. Karşı koymak yerine istediğini sinirlendirmeden vermek en mantıklı yoldur...’ biçimiyle devam eden ve okuya okuya ezberine aldığı uzun yazıyı karşısındaki adam okumamış mıydı?...

Kendine ve meslektaşlarına yararlı bu açıklamayı içeren gazeteyi alıp saklamıştı. Yaya, sokaktaki can güvenliğiyle ilgili bu yazıyı okumamıştı belki de...

Belki de, okumuş fakat unutmuştu... Ya da kabullenmemişti…

Bu yazının aynısını para biriktirip ilan yoluyla tüm gazetelerde yayınlatmak için girişimde bulunacaktı. Bu yazıyla daha çok kamuoyu oluşturacaktı.

Oluşan kamuoyu bireylerinden istemde bulunmak için, eline bıçak almasına, küfür etmesine gerek kalmayacaktı. Daha kibar olacaktı. İnsani ilişkilere girecekti. Belki de iş sahibi beyaz gömleklilerin giydiği kıyafetlerin benzerlerinden üzerine uyduracaktı.

Sokaktan geçenlere usulca yaklaşacak, ‘Beyefendi! Bendeniz bu sokağın aşırı tiner çekmiş, bilinci yerinde olmayan bir genciyim. Gazetelerde çıkan ilanlardan da anlaşılacağı üzere nasıl davranmanız gerektiğini umarım biliyorsunuzdur. Cebinizde bulunan ağırlıkları rica edeyim....’ diyecekti.

"Ben böyle bir ilan okumadım! Haberim yoktu!" diyen bozguncularda çıkacaktı.

Onlara, yargılandığı mahkemelerden birinde öğrendiği bir sözü, tek kelimesini değiştirerek söyleyecekti.

‘Yankesicilik suretiyle hırsızlık’ suçundan yargılandığı bir duruşmada, affedilmesi için, "Yaptığı işin suç olduğunu bilmediğini," söyleyince, mahkeme hakiminin, gülümseyerek söylediği bir söz hala kulaklarında küpeydi.

"Yasayı bilmemek mazeret değildir! "
Bu sözü kullanacaktı; bir kelimesini değiştirerek,
"İlanı bilmemek mazeret değildir!" diyecekti…

Karşısındaki genç gibilerle yine karşılaşabilir miydi?... Olabilirdi... O durumda kibar yüzünü, kaba yüze dönüştürmeye iki saniye yeterli olacaktı...

Yerde yatan arkadaşının seslenişini duydu.
"Vur onu Lann!!!... Onun a....nın a..na kooyy!..."

Koyacaktı, tabi... Kolluyordu onun açığını...
Bıçağı, onun karnına doğru salladı, olanca hıncıyla...
Değmişti galiba...
Iskalamamıştı...
Geri çektiği bıçağın ucuna göz ucuyla baktı. İnce bir kırmızılık vardı.

Özdal, kendi kendini küfürlü uyardı...
Daha dikkatli ve çevik olmalıydı.
Bir anlık gaflet ve dalaleti pahalıya mal olacaktı. Tinerci gencin salladığı bıçak elinin sırtını çizmişti. İsabet almıştı. Ama acı yoktu...

Özdal, içinden gelen bir düşünceye gülmemek için kendini zor tuttu. Ya bıçak darbesi karnını deşseydi?... Ölseydi?...
Cinayet dedektifleri ve otopsiyi gerçekleştirecek doktor, -eğer bulunursa- nöbetçi savcı kursağında öğütülmüş ve öğütülmemiş yemek artıkları bulunmamasına kesinlikle şaşıracaklardı…
Basın-Yayın Fakültesi mezunu olduğu anlaşıldığında "Faili meçhul biri ya da birileri tarafından bıçak darbesiyle öldürülen fakülte mezunu bir gencin kursağında, hiçbir gıda maddesi bulunmadığı, tamamıyla aç iken hayata veda ettirildiği, otopsi incelemesiyle anlaşılmıştır..." diye basına beyanat verecekler miydi?...
Sanmıyordu...
Ülke yöneticilerinin onuru, haysiyeti ve şerefi vardı. Yurttaşlar; onların çocuklarıydı. Yöneticiler; yurttaşların babasıydı.
‘Hiç baba çocuklarını aç bırakır mıydı?...’

‘Ayıp değil miydi?...’

‘Aç bıraksa dahi söylenecek bir husus muydu?...’

‘Devlet; babaydı. <Hem döver hem sever> denildiği gibi, <Hem aç hem tok bırakabilirdi...> Ama bu durum kendi aramızda kalmalıydı. Seslendirilmemeli, dillendirilmemeliydi!...

Değiştirilemez, yok edilemez, değiştirilmesi teklif dahi edilemez Anayasal, 'Sosyal Devlet İlkesi' tadında bırakılmalıydı.’

‘Sonra elalem ne derdi?...’

Hem o şerefe bir leke kondurmak üzerlerine vazife değildi.

‘Durumdan vazife çıkarmak!’ kapsamına bu tür durumlar ise hiç girmezdi. Ne yani birilerinin önündeki yemek alınmış, aç bırakılmış diye görevli ve yetkili yöneticiler, başka yöneticiler tarafından görevden mi alınsındı?...

Saçma düşünceler... Hiç olmayacak zamanda aklına gelmesi ise daha bir saçmaydı... Düşüncelerin, duyguların da kendine göre bir mekan ve zamanı vardı. Bulunduğu mekan ve zaman ortamı ise bu tür düşünceler için no-müsaitti...

Tinerci genç yeniden bağırdı.

"Ulan olum! Altı üstü bir çorba parası verecen. Deger mi lan, Orispi Cociği!..."

Küfürlü uyarı Özdal’ı biraz daha kızdırdı. Hamlesini daha bir sert gerçekleştirdi.

"A.... koyduğumun çocuğu!... Çorba parası mı var lan bende?..."

"Lan Top!... İlk başta neye söylemisin?..."

Tinerci gencin, Özdal’ın parası olmadığı açıklamasına inanası geldi. Doğru söyleme olasılığı yüksekti... Onun gözleri, ancak aç insanlarda oluşabilecek bir parlaklığı taşıyordu...

Yaşam ortamından memnun olmayan rahatsız bir kişilik ancak bu kadar mücadele edebilirdi.

Peki parası yoksa bu mücadelesi ne içindi?... Ceplerinin ve varsa cüzdanın aranmasına izin verebilirdi. Kanıtlardı kendilerine parası olmadığını... Parası olmayan bu kişiyle bu kadar uğraşmaktan kurtulurlardı...

Hem arkadaşı kafasından darbe almazdı... Hem, onun elini çizmemiş olurdu...

Galiba, bu da kendilerinden biriydi... Yani, haraç istenmemesi gereken kişilerden...

Dediği doğruysa, kavgayı devam ettirmek anlamsızdı...

Anlamsız mı?...

Onunla kavgayı bırakmak için artık çok geçti...

Gözleri açık vaziyette yerde uzanan tinerci arkadaşı, bu olayın tanığı olacaktı. Arkadaşının ne kadar dedikoducu olduğunu iyi biliyordu. Onun ağzına sakız olmak, yedi düvelin ağzına sakız olmakla eşdeğerdi... Duyanlar kendisiyle dalga geçmeye başlayacaklardı. Hafife alacaklardı... Hatta cesarette bulacaklardı… Bu alemde zayıf görünmek; daha fazla zayıflatılmanın yolunu açmak, demekti.

Bu olasılığın gerçekleşmesine izin veremezdi...

"Lan! Paran yoksa satini ver!..."

"Saatim yok!..."

"Paltonu ver!"

"Veremem!"

Veremezdi, Gazi’nin emanetiydi...

Tinerci genç, bir şeyler elde etmeden bırakmayacaktı...

Acaba, Gazi’nin pardösüsünü vermekle ondan kurtulabilir miydi?... Emin değildi. Onun arkadaşını yaralamıştı...

Artık, üst üste gelen hamlelerden kurtulmakta zorlanıyordu. İyiden iyiye tükenmişti. Bir türlü hamle sırası kendisine gelmiyordu. Belki de sırasını savıyordu. Sadece sağa, sola ve geriye çekilerek bıçak darbelerinden korunabili-yordu. Tinerci gencin ise yorulacağı yoktu. En sonunda zafer onun olacak gibiydi.

Alnında oluşan terler soğumaya yüz tutmuştu…

Kulakları çınlıyordu.

Sanki ölüm çanları çalınıyordu…

Ölüm! Ölüm! Ölüüüüümm!...

Ölmek!... mek!...

‘Ölüm; dirimden daha iyi olur,’ diye düşündü. Ölü bedeni her türlü açlığa kapalı olacaktı. Tüm sıkıntılarından kurtulacaktı...

Bu düşünceyle keyiflendi. Varolan korkusunu alt edebilmişti. Tinerci genci bir ölüm meleği gibi görmeye başlamıştı şimdi.

Tinerci gencin her kol kaldırışı, büyük bir kuşun kanat çırpışı gibiydi.

Bu kanatlar; gökyüzüne uçuracaktı ruhunu.

Gerçek yaşamda uçmak kısmet olmamışken, bu kısmeti ölüm sonrası elde edecekti.

Gözleri kaymaya, dikkati dağılmaya başlamıştı... Buna karşın bedeni doğal reflekslerini sakınmıyor, saldırılara boyun eğmiyordu...

Uzun sürmedi…

Yere yıkılmıştı usulca... Elinde bıçak olup olmadığını hissedemiyor-du...

Kulakları dış dünyayla iletişimini tümüyle koparmıştı…

Görme duyusu da aynı sona uğradı...

Ne tinerci genci ne de başka bir varlığı görebiliyordu...

Aniden çevresi aydınlandı...

Kapalı gözlerinin gördüğü karanlık aydınlanmıştı.

Galiba birkaç darbe almış, ruhunu teslim etmiş, astral bedeni öbür dünyaya geçmişti...

Bir filmde izlemişti.

Ölümden sonraki dünyaya seyahatle ilgili fantastik bir öyküyü içeriyordu...

Geçiş anında başrol oyuncusu da böyle beyaz bir parlaklığı ve aydınlığı görüyordu ...

"Hey! Hey!... Kalk!... Kalk!..." seslenişini duydu.

Sorgulama başlıyordu şimdi...

İlköğretim döneminde din hocasının anlatımlarından öğrendiği birçok sorular sorulacaktı...

Yanıtını da biliyordu; sorulacak soruların...

Ama, sorulara yanıt verecek gücü yoktu... Açlığı feryat ediyordu.

"AÇ-IM!... Aç-ım!..." diye mırıldanmaya başladı.

O kadar açtı ki, geçiş yaptığı dünyada yenilmeye adanmış ne varsa yiyebilecek kadar güçlü hissediyordu kendisini...

Burada yiyecek bir şeyler bulunur muydu?...

Bulunuyorsa ikram edilir miydi?...

Her şey şüpheliydi... Zorunlu iskana tabi tutulacağı yeri dahi öngöremiyor-du... Cennet mi?... Cehennem mi?... Yoksa ikisi arası mıydı?...

"Bu dünyada yiyecek bir şeyler var mı?..."

"Hadi be, kardeşim!... Çok ağırsın. Taşıyamıyorum... Biraz yardımcı ol!..."

Ses; az önce "Hey! Hey!... Kalk!... Kalk!..." diye seslenen sesin sahibiyle aynıydı.

Kirpiklerini birbirinden ayırdı.

Sol koltuk altını omzuyla desteklemiş, elini beline dolamış biri, iki parlak beyaz ışığa sahip bir nesneye doğru sürüklercesine kendisini götürmeye çabalıyordu.

"Ben neredeyim?..." diye sormadan önce, bacaklarına güç verdi Özdal.

"Beyoğlu’ndasın," dedi kendisini taşıyan. ‘Beyoğlu’ndasın,’ derken gevrek gevrekte gülmüştü.

İki parlak ışık, artık gözlerini almıyordu.

Geçmişlerdi iki parlak ışığı...

Bir arabanın açık kapısından içeri sokulmak üzereyken beynini toparlamaya çalışıyordu...

Koltuğa kurulduktan sonra, ışığın gösterdiği sokağa baktı.

İki kişi, birbiriyle sarmaş dolaş ve yavaş adımlarla sokağın sonuna doğru ilerliyorlardı. İçlerinden biri, arada geriye dönüp kendilerinin bulunduğu tarafa bakıyordu. Kısa süren sis perdesi dağılmıştı. Az önce olanları… Yere düşme anına kadar olanları anımsamaya başlamıştı...

İlerleyen iki genç, kendisine saldıran tinerciler olmalıydı...

Otomobilin sürücüsü, koltuğuna kurulmuştu bile.

Tebessüm ederek, "Şimdi nasılsınız?" diye sordu Özdal’a.

Özdal, minnettarlığını hissettiren bir tonlamayla, "Siz olmasaydınız öldüreceklerdi beni!" dedi.

Sürücü, gevrek gevrek güldü. Belinden çıkardığı tabancayı göstere-rek, "Ben değil! Bu kurtardı," dedi. "Kullanmama bile gerek kalmadan..."

Otomobili hareket ettirirken, "Allah’tan zamanında yetiştim.. Yoksa bol delikli bir bedenle karşılaşacaktım," diye ekledi.

"Teşekkür ederim," dedi Özdal. İçinden ucuz kurtulduğuna dualar ederken.

Birkaç kez derin soluk alıp verdi.

Devam ettiremedi.

Otomobilin göğsünde bulunan ve kendine göz kırpan bir sigara paketi görmüştü...

İçi bir hoş olmuştu. Yılları cezaevinde geçmiş birinin, çıplak bir kadınla teması anından birkaç saniye önce duyduğu hislerin benzeri oluşmuştu. Kalbi olanca şiddetiyle vuruyordu göğsüne, pompalıyordu kanı olanca hızıyla beynine...

Dayanamadı… Söyleyecekti işte…

"Sigaranızdan alabilir miyim?..."

Sürücü, yan gözle baktı. İki kez başını salladı.

"Tabi! Tabi!... Ne demek!"

Sürücünün yolu kontrol eden gözleri, arada sağa kayarak Özdal’ı ve sigara içişini inceliyordu.

‘Sigarayı içmiyor sanki yiyor,’ diye geçirdi içinden.

"Seni hastaneye götürmemi ister misin?"

Önce, "Bişeyim yok saol..." dedi. Sonra, "Elimdeki ufak bir çizik dışında," diye ekledi.

"Karakola?..."

Bu soruya önce şaşırmıştı. "Karakola mı?"

"Belki şikayetçi olmak istersin."

"Tinercileri şikayet etmek mi?.. Kalsın! Ben almayayım. Polisler bile onlarla karşılaşmamak için yollarını değiştirirken..."

Sürücü, gözlerini yoldan ayırtmadan, sağ elini kaldırarak, "Sen bilirsin!" dedi.

Sürücü, "Nerede indirmemi istersin?" diye sordu bu kez.

Gerekli davranışı göstermiş, yapabileceği bir şey kalmamıştı. Onu, arabayla gezdirmeye ya da gideceği yere kadar götürmeye ise hiç niyeti yoktu.

Özdal, sürücünün niyetini anlamıştı. Kendisinden bir an önce kurtulmak istiyordu. Haklı olabilirdi. Ama eve gitmemesi gerekiyordu. Sabaha kadar vakit geçirebileceği uygun bir yeri de yoktu. Yürüyecek mecali de kalmamıştı. Hafif aralık camdan gelen esinti, hava tahmininde bulunmasına gerek bırakmıyordu. Hava iyiden iyiye soğumuş, bedeninde ki ter de aynı akıbete uğramıştı. Sıcak bir yer bulmalıydı... Sürücü, iyi birine benziyordu. Riske girerek kendisini kurtarmış-tı. Ondan bir iyilik daha yapmasını isteyebilirdi.

Sürücünün beklediği yanıtı vermedi. "Sahi! Beyefendi sizin yolculuk nereye?.."

Sürücü, istem dışı güldü. Gülmesi keyiften değildi. "Benim için mesai devam ediyor. Eklembacaklılardan’s Istakoz Lokantasına, ıstakoz götürüyorum."

"Bu saatte lokantanın müşterileri varsa işiniz bayağı iyi olmalı."

"Bu gecenin özel bir önemi var. Körebe Medyasının kuruluşunun 50.yıldönümü nedeniyle kutlama yemeği var. Tahminimizin üzerinde tüketim olunca, ana depodan ıstakoz almak zorunda kaldım."

Özdal, otomobile bindiğinden beri burnunda asık vaziyette duran, bir türlü çözemediği kokunun kaynağını öğrenmiş olmanın rahatlığına ermişti. Otomobilde ıstakoz kokusu vardı. Tanıdık bir koku değildi, ama hoşuna gitmişti. Kokuyu sindire sindire birkaç kez daha çekti içine. Yutkundu...

"Hayatım boyunca hiç ıstakoz yemedim."

Sürücü, yan gözle kısa süreli bir bakış fırlattı. ‘Adam, ya saftirik, ya duymadı, ya da özellikle böyle davranıyor,’ diye düşündü.

"Kardeş!... Seni nerede indirmemi istiyorsun?... Lokantaya az bir mesafe kaldı. Sağdan ikinci sokağa döneceğim, haberin olsun."

Düşünmekte acele etmeliydi...

Bir şeyler söylemede acele etmeliydi...

İkna edici olmalıydı...

Güven verici olmalıydı...

Duygusal vuruşlar yapmalıydı...

Acındırmalıydı kendisini...

Olmuyorsa yalvarmalıydı...

Trafik sinyalizasyon ışığı, kırmızıdaydı. Sürücü, kendisinden yanıt bekliyordu. Sert bakışlar bunun apaçık ikinci bir kanıtıydı.

"Fazla olduğumu düşüneceksiniz, biliyorum... İyilikten maraz doğar, diyeceksiniz..."

Sürücü sinirlenmişti. "Söyle be adam!... Bekleyenlerim var!..."

"Bu saatte benim evin yakınından otobüs geçmez."

"Eeeee!!!"

"Taksi paramda yok."

"Eeee?..."

"Ve karnımda aç!..."

Son cümlesini yeniden vurgulamalıydı. "Hemde çok acım!"

Sürücü, bir kez daha inceledi, Özdal'ı.

"Öğrenci misin?"

"Değilim."

"Ne iş yapıyorsun?..."

Sürücü, biraz ileride, döneceği köşede taşıtı park edip, dörtlüleri yaktı...

"Öğrencilik bitti. Basın-Yayın Fakültesi mezunuyum… Ama İşsizim."

"Madem paran yok! Bu saate kadar Beyoğlu'nda ne işin vardı."

"İş arıyordum."

"Ne tür bir iş arıyorsun?... Sana göre Beyoğlu'nda ne iş olabilir ki?..."

"Ne iş olsa yaparım, inanınki... Bulaşıkçılık bile..."

"Valla, gerçi bizim restorana bir bulaşıkçı daha alınacaktı... Ama... Patron seni işe alır mı bilmiyorum."

Özdal'ın gözleri parlamıştı. "Neden?..." diye sordu.

"Fakülte mezunu almamaya yemin etti."

"Üniversite mezunlarına takıntısı mı var?"

"Yok! Öyle değil. Kendide üniversite mezunu. Senin Fakülteden mezun... Bir defasında acıyıp almış, sonra işten çıkarmak zorunda kaldı... Üniversite mezunu çalıştırmak zoruna gidiyormuş."

Özdal, "Garip!" diyerek burun kıvırdı. "Yine de bir görüşsek... Belki ikna edebilirim."

Sürücü, telaşlanmıştı. "Hayır!... Hayır!... Bana çok kızar..."

Kısa bir sessizlik oldu.

Sessizlik kısalığıyla kaldı. "Dostum!... İnmeyecek misin?..."

Sürücü, yine yanıtsız kalmıştı.

Özdal, otomobilden inmeye niyetli değildi.

Sürücü, sinirlendiğini belli etmemede zorlanmaya başlamıştı. Zorlada indirebilirdi... Özdal'ı gözü kesiyordu. Ama, o aşamaya gelmesini istemiyordu. Acımıştı ona...

Yine de bu gibiler, hiç istemediği halde kötü davranışı hak ediyordu…

"Benden istediğin nedir?..."

"Sabaha kadar kalabileceğim bir yer... Azıcıkta aş..."

Beğenmediği bir yanıtta olsa gelmişti.

"Ya!..." diye başlayacaktı, vazgeçti. Başını sağa, sola salladı. Ses vermedi.

Çalışır vaziyette bulunan otomobilini, hareket ettirdi.

Bu hareket, Özdal'ın içinde tuttuğu nefesi, seslice salıvermesine neden olmuştu.

***

2

-

Eklembacaklılardan's Istakoz Lokantası'na birkaç dakika sonra vardılar.

Özdal, isminin 'Ustakoz' olduğunu öğrendiği sürücünün talimatı üzerine, taşıtın yanında beklemeye başladı.

Ustakoz, gelen üç elemana, ufak pikabın arkasında, içi canlı ıstakoz ve suyla dolu akvaryuma benzer kalın camla örülü ufak kasaları indirmelerini emretti.

Restoranın arka kapısından gerçekleştirilen taşıma eylemine, Özdal' da katıldı.

Taşıma sonrası Ustakoz'dan gerekli uyarıları aldı.

Mutfak kısmında kalacaktı. Salona çıkmayacaktı. El altından ıstakoz yeme düşü bile kurmayacaktı. Bir kase ıstakoz çorbası içme hakkı vardı.

Çalışanları meşgul etmeyecekti. Gösterilecek yerde ses çıkarmadan oturacak, hatta öksürmeyecekti bile...

Anlatılanları anladığını ve kabul ettiğini başıyla ve sözle onaylamasıyla lokantanın mutfak kısmına girmeye hak kazanmıştı.

İlk kez bu kadar büyük bir mutfak görüyordu. Aslında bazı filmlerde görmüştü. Fakat gerçeğiyle ilk kez yüzleşiyor ve içerisinde bulunuyordu.

Mutfakta boş duran yoktu. Bulunanların tümü büyük bir gayretle çalışıyorlardı. Kendisini fark etmediler bile.

Ustakoz’un, çalışanlara emir yağdırma üslubu, onların üstü olduğunu kanıtlıyordu.

Çalışanlardan birine bir şeyler söylemeye başladı. Dinleyenin gözleri kendisine doğru kaydı. Başını sallayarak dinliyordu.

Ustakoz'un az önce konuştuğu şahıs, bulunduğu yöne doğru yürümeye başladı.

Selam bile vermeden, kenarında masa bulunan sandalyeyi işaret ederek, "Şuraya oturabilirsiniz." dedi.

Özdal’ın yorgun bedeni, bu isteği büyük bir arzuyla yerine getirdi.

Sandalyeye yan oturarak bir kolunu masaya, diğer kolunu ise sandalyenin arkalığının üzerine dirseklerinden kıvırarak koydu. Kolları külçe gibiydi sanki. Bir yerlere dayanması rahatlatıcı gelmişti.

Ustakoz ve yer gösteren gözden kaybolmuştu...

Metal kaşık ve çatal sesleri, tabak sesleriyle birbirine karışıyor, insan sesleri arada baskın geliyordu...

Domates, salatalık, maydanoz, soğan, nane, roka gibi sebze ve yeşilliklerin kokusunu ayırt edebiliyordu.

Uzun ve geniş bir tezgahın çevresinde sıralı üç kişinin görevi, salata hazırlama olmalıydı.

Biraz öteden gelen garip koku, Ustakoz’un pikabında tanıştığı bir kokuydu.

Bu; ıstakoz kokusuydu...

Bir sesle irkildi.

Kulak tırmalayıcı bir sesti.

Sesin geldiği yöne doğru başını çevirdi.

Az ileride büyük bir kazanın önünde duran iki çalışanın, canlı olduğu her halinden belli olan ıstakozları, ellerindeki tutacakla kazanın içine indirmelerini ve çıkarmalarını izledi.

Ciyak ciyak bağırtılar geliyordu.

Aniden sıcak suyla temas eden ıstakozların içindeki havanın dışarı çıkması dışında, haşlanmalarından ve acıdan kaynaklı ‘ciyak ciyak, hoş hoş, cıs’lı’ ses ve bağırtılardı bunlar.

Tuzlu ve sirkeli sıcak suya canlı canlı sırtüstü yatılı bırakıldıktan sonra sudan çıkarılan ıstakozlar, biraz soğutulduktan sonra, özel ıstakoz makası ile kıskaçları ve ayakları gövdelerinden ayrılıyor, bozulmamasına özen gösterilerek kabuklarının içinden ıstakozun etleri çıkarılıyordu.

Kıskaçları da kırılarak etleri ayrılıyordu.

Düzenle kesilmiş etleri ise, bir diğer çalışan tarafından uzun sayılabilecek bir servis tabağına yerleştiriliyordu.

Kazanın içiyle daha temas etmemiş ıstakozlar yakın geleceklerini sezmişçe-sine direniyorlardı. Lakin direnmenin boşuna olduğu, onlardan öncekilerin hafif haşlanmış cesetlerinden bile anlaşılıyordu. Aynı akıbete uğrayacaklardı ve akıbet malumdu...

Her bir ıstakoz, kazanın içiyle temasları anında kulak tırmalayıcı ince canhıraş sesler çıkarıyordu. Canlı canlı haşlanmanın verdiği acıya suskun kalamıyorlardı. Feryatları ile bedenlerinin kazanın sıcak sıvısıyla temaslarından çıkan haşlanma sesleri birbirini tamamlıyordu.

Canlı canlı atılan ıstakozların çıkardığı sesler ve kokular beynini döndürdü. İçi ürperiyordu. Servis tabaklarına konan ıstakozlar, gözlerinin irileşmesine neden olmuştu.

Bir gün ıstakoz yemek kısmet olacak mıydı?... İnanmıyordu.

Ustakoz’un dediğini anımsamıştı. "Bir servisi; bir asgari ücretli işçinin aylığından daha çoktur..."

Kendisinde ekmek parası bile yoktu.

"İşte ıstakoz çorbanız geldi... Buyurun!" diyerek seslenen; az önce oturması için kendisine yer gösteren kişiydi.

Kaşık ve ekmek de getirildi.

Masa ve sandalyeye daha bir sıkı kuruldu. Aç kurtlar gibi saldırmamalıydı. Reflekslerini kontrol etmeli, dikkat çekmemeli, Ustakoz'uda mahcup etmemeliydi...

Kaşıklanan çorba ile katığı ekmek, tükenmekte gecikmedi.

Ağzının kenarında kalan çorba, dudak kenarlarını birbirine tutkal gibi yapıştırmıştı.

Diliyle yaladı...

Nefes nefese yemiş, nefes nefese kalmıştı. Yüzüne renk gelmişti. Sanki aldığı gıda derhal öğütülmüş, mide ve bağırsaklarından geçmiş, bir kısmı kana, bir kısmı ise gitmesi gereken başka yerlere ulaşmıştı. Kan pompalayıcısı; çoğunlukla beyne gönderi yapmış ve olagelen tazyikten yüzü kızarmıştı.

Kızarıklığı utangaçlığından değildi yani.

Servisi toplayan genç, boşları alırken, Özdal'a espri ikramında bulundu.

"Bulaşıkçımıza yardımcı olmuşsunuz!..."

Garson haksızda sayılmazdı. Kaşıklanamayacak duruma gelen çorba artığını bile, bir parça somun ekmekle tamamen silmiş süpürmüş, parlak ve temiz bir görünüm kazandırmıştı kaseye...

Genç eleman, bu durumu vurguluyordu, yüzüne olanca sempatik bir görüntü vermeye çalışarak.

Oluşan ılık havadan yararlanmalıydı.

"Rica etsem!... Bir çorba daha getirebilir misin?"

Genç eleman, dudak büktü. "Ustaya sorayım," diyerek ayrıldı yanından.

Az sonra gelen kase ve tepeleme ekmek sepeti, genç çalışanın, ustasından olumlu yanıt aldığının açık kanıtıydı.

Özdal, gözlerini çorbaya dikerek, teşekkür etti.

Gelen ikram, birincinin akıbetine uğramıştı.

Genç eleman için bu durum, sürmekte olan yorucu gecenin eğlencesi idi.

Ahtapot salatası hazırlarken sık sık Özdal'ın çorba içişini, ekmek yiyişini izlemişti, arada sırıtarak.

Özdal'ın kaşığı masaya bırakmasıyla, yine başında bitmişti.

"Istakoz'da ister misin?..."

Ses ve yüz ifadesi alaycıydı.

Bir aylığından fazlasına bedel olacak ıstakozu yiyip yiyemediği şüpheli olan bu gencin, izin almaksızın kendiliğinden ikramda bulunamayacağına adı gibi emindi.

Özdal, bozuntuya vermedi.

"Sahiden mi?... Neden olmasın."

Genç eleman, gülmemek için gerdiği yüzünü gevşetti. Çok sürmedi. Kesik kesik çıkan ve elden geldiğince sessizleştirmeye çabaladığı kahkahalarını tutamadı. Salıvermişti.

Az ilerde bulunan bir sandalyeyi tek eliyle kaldırarak, Özdal'ın bulunduğu masaya kuruldu.

Kahkahalarının bitimi sonrası ciddileşmişti.

Mahzun bir görüntü sarmış –belki de sardırmış- yüzüyle "Onbir aydır bilfiil buradayım. Sadece bir kere yemek kısmet oldu bu büyük böceği..."

Özdal'ın yüzünde acı bir gülümseme oluştu.

"Ben yirmi sekiz yaşındayım. Gerçeğini ilk kez görüyorum."

Genç eleman, hakimiyeti kendisinde olabilecek iyi bir konuşma alanı bulma sevincini, dudaklarını diliyle yalayarak ifade etti.

"Istakoz hakkında bilginde yoktur."

Özdal, başıyla doğruladı.

"Bak dostum!... Istakoz sekiz ayağı iki kıskacı olan büyük bir böcektir. Kıskaç ve kuyruğu etlidir. Gövde kısmı etli değilse bile küçük bir torba dışındaki bütün kısımları ciğerleri dahil yenir."

Özdal'ın ilgisini çekip çekmediğini öğrenmek için "Devam etmemi ister misin?..." diye sordu.

"Sevinirim..."

"Istakozun gözleri, arı peteği gibi prizmatiktir. Yalnız altıgen değil karedir. Görme duyusu ışığın kırılmasıyla değil, yansımasıyla çalışır. İnsanın görme duyusuyla bu yönden ayrılır. Bu nedenle görüş alanı daha geniştir. Amerikanın Nasa uzay üssü onun bu yapısını taklit ederek uzayın daha geniş alanını gösteren teleskoplar üretmiştir.

Gözleri kapalı halde başlangıç noktalarından kilometrelerce uzaklaş-mış olsalar dahi aynı yeri bulabiliyorlar. Vücutlarında bir tür harita oluşturuyorlar ve kalkış noktasından itibaren elektronik radar gibi çalışıyorlar, koordinat takibi yapıyorlar.

Istakozun koku alma duyuları da çok gelişkindir. Antenleriyle kokusunu almak istedikleri şeye vururlar ve yavaşça çekerler. Tüylerine sinen kokuyu alırlar..."

Bir arkadaşının seslenmesi üzerine yarım bıraktı konuşmasını.

"Bir bakıp geleyim..." diyerek Özdal'ın yanından ayrıldı.

Genç elemanın anlatısı merakını uyandırmıştı.

İştahla geri dönüşünü bekliyordu.

Çok beklememişti…

Genç eleman, yeniden masada bitmişti.

"Nerede kalmıştık?..."

"Istakozdan söz ediyordunuz."

"Dostum sana Florida kıyılarındaki ıstakoz göçünden söz etmesem patlayacağım." Dudaklarını ısladı. "Koşulların değişmesiyle daha güvenli ve sıcak derinlerdeki suya göç etmeye başlamaları çok müthiş bir görüntü sunuyor. Kayalıklardan çıkıyorlar... Denizin derinlerinde toplanmaya başlıyorlar. Her biri antenleriyle, bir diğerinin arkasına tutunup tek sıra oluşturuyorlar. Oluşturulan her sırada yaklaşık elli tane ıstakoz bulunuyor..."

Açıklamasını yarım bıraktı. Soru yönlendirdi. "Bu neden gerekli biliyor musun?..."

Özdal, merak hissini olanca gayretiyle sesine ve gözlerine vererek, "Hayır!... Sahi neden?..." dedi.

"Suyun sürükleme etkisini azaltmak için. Daha az güçle daha hızlı hareket etmek için. Birde gelebilecek saldırılara karşı daha etkili bir koruma sağlamış oluyorlar. Saldırıya uğradıklarında sırayı bozuyorlar... Saldırı bittiğinde kıskaçları dışarıda olacak şekilde yeni bir sıra oluşturuyorlar. Bir nevi düzenli bir ordunun savunma taktiği gibi..."

Genç eleman, kitabi konuşuyordu.

Özdal, soramadan edemedi. "Bu kadar bilgiyi nasıl edindin. Konunun uzmanıymışsın gibi anlatıyorsun."

"Üzümünü ye bağını sorma... Ha sahi!... Istakozların sinirlerinin gevşek olduğunu söylemiş miydim?... Bu nedenle ıstakoza, yavşak böcek yakıştırmasında bulunanlarda..."

Mikrofonsuz; fakat mikrofonik bir ses, genç elemanın konuşmasını yarıda kesti.

Lafının devamını yutmasına neden oldu... Yutkundu...

"Patron denetime geliyor!..." bağırtısı bir anda görev yerinde bitmesine neden olmuştu...

Özdal'da oluşan panikten payına düşeni almıştı.

Lokantanın patronu geliyordu...

Ama, buranın işçisi değildi. Neden telaşlanıyordu?...

Ustakoz, patronuna kendisinden söz etmiş miydi?... Sanmıyordu.

Böyle lüks bir lokantanın mutfak kısmına, ne idüğü belirsiz bir şahsın alınmış ve hele karnını doyurmuş olması bir patronun hoşuna gider miydi?...

Gitmemesi bilinen kuraldı. İstisnası olabilir miydi?...

Özgeçmişi şanssızlıklarla doluydu. Hayata kötümser bakmasına neden olan şansızlıklarla dolu bir geçmiş…

Önünde duran boş bir çorba kasesi ve ekmek sepeti ile kullanıldığı belli metal kaşık, rahatsız ediciydi.

Oturmuş olduğu sandalyeden kalkmak ya da kalkmamak çelişkisine girdi. Askerlik anısı tazelenmişti. Kısa dönem yaptığı zorunlu görevde mutfak sorumlusu olduğu günlerde kontrole gelen üst görevliye, ayağa kalkıp hazır ola geçer, tekmil verirdi...

Ayağa kalkmaktan vazgeçti. Burası askeriye değildi. Hem ayağa kalkması daha bir dikkat çekici olabilirdi. En iyisi hiçbir şey olmamış gibi önüne; masaya bakmaktı.

Gözleri, çorba kasesinde kalmış bir çay kaşığı kadar artığa odaklan-dı. Yutkundu...

Üzerinde bir ağırlık hissetti. Birinin kendine baktığını hissettiği anlarda oluşurdu...

Başını kaldırıp baktı. Oldukça uzun boylu, sinekkaydı tıraşlı, takım elbiseli, beyaz gömlek ve kravatlı birinin, jöleli siyah saçlarının ön perçeminin altından, iki yeşil gözüyle bakmakta olduğunu gördü…

Onun gözleri, sorgulayıcı bakıyordu.

"Kimsiniz?"

Özdal, sandalyeden usulca kalktı. Gülümsemeye çalışarak, titremeye başlayan elini uzattı.

"Ben Özdal!..."

Uzattığı eli, bir süre boşlukta kaldı.

Boşlukta belirsiz bir süre daha kalacağını anlayınca, önceki konumuna geri döndürdü elini.

"Size kim izin verdi?..."

Mahcup bir sesle, "Ustakoz beyle gelmiştim..." dedi.

Patron, bir adım gerisinde bulunan Ustabaşına dönerek, Ustakoz'u çağırmasını istedi.

Patron, bekleme zamanı boşluğunda mutfağı adımlamaya, yapılan işleri, çalışan işçileri, hiçbir ayrıntıyı kaçırmadan incelemeye başladı.

Ustakoz gelmekte gecikmemişti. Mutfaktaki gürültüden ve aralarındaki mesafeden Patron ile Ustakoz'un konuşmalarını duymuyordu. Bir ara kendisini işaret etmişlerdi. Kendisinden söz ediliyordu. Ustakoz'un zor durumda kaldığını duyumsuyordu...

Özdal, kaçamak bakışlarla, lokantanın Patronu ile Ustakoz arasında geçen konuşmaları, dudak hareketleri ve mimiklerinden çözmeye çalıştı...

Kısa sürmüştü diyalogları...

Yavaş yavaş kendisine doğru geliyorlardı.

Gecenin bu yarısında lokantadan kovulacaktı. Yorgun bacaklarla sokaklarda yürümek, soğuk zeminli banklarda oturmak zorunda kalacağı düşüncesi ürküntü vericiydi. Ani sıkıntı, alnında ter tanecikleri doğurdu.

Sandalyesinden ayağa kalktı. Onlara doğru birkaç adım atarak, Ustakoz ile Patronunun yakınlaşma amaçlarına yardımcı oldu.

"Özür diliyorum! Benim için Ustakoz’a sinirlenmenize gerek yoktu! Hemen çıkıyorum!"

Özdal, lokantanın patronundan beklemediği bir karşılık gördü.

Az önce elini tutmayan el; bu kez uzanmıştı...

"Ben Patrokoz,"

Uzanan eli, derhal kavradı ve sıktı.

"Ben Özdal, memnun oldum efendim!"

"Ustakoz, başınızdan geçenleri bana anlattı." Başını önüne eğerek, konuşmasına devam etti. "Mutfağımızda yabancı kalamaz. Ama bu kuralı sizin için bir kereliğine bozacağız... Sabah aydınlığına kadar kalabilirsiniz."

Özdal’ın gözleri minnetle doldu. Minnet duygusunu ses düzeneğine de verip iki kez teşekkür etti.

İş aradığını söyleyip söylememe kararsızlığının uzun sürmesi halinde, lokanta sahibini karşısında bulamayabilirdi.

"Efendim! Ben ne iş olsa yapabilirim... Karın tokluğuna bile razıyım," diyebildi.

Bu sözler, Patrokoz’u güldürmüştü.

Kısa sürdü. Aniden ciddileşti.

"Üniversite mezunlarına burada iş yok!" dedi. Kısa bir duraksamadan sonra, "Hele aynı Fakülteden mezun olduğum birini hiç çalıştırmam," diye ekledi.

Özdal, Ustakoz’dan bu konuda bilgi edinmemiş gibi davranıyordu.

"Sizde mi?..."

"Evet!... Bende Basın-Yayın Fakültesi mezunuyum. Hatta ilk mezunlarından sayılırım."

"Yaptığınız iş farklı değil mi?..."

"Önemli olan para kazanmak... Hem basından o kadar da uzak değilim... Hatta iç içe bile sayılabilirim..."

Patrokoz, fazla konuşmanın verdiği pişmanlığı yüzüne yansıttı...

"Her neyse, konuklarımla ilgilenmem gerekiyor," diyerek Ustakoz’la birlikte yanından ayrılan Patrokoz’u gözden kaybedinceye değin imrene-rek izledi Özdal.

Sandalyeye yeniden kuruldu. Dirsekleriyle masaya dayanarak, iki avucunun arasına aldı yanaklarını. Masa üzerindeki boş çorba kasesine dikti gözlerini...

Dünyayı yese doymayacağını sanırken ufacık iki kase çorbası, açlığını nasıl da bastırmıştı?...

Ama, az sonra yeniden acıkacaktı. Ne kadar çok yerse, sonraki açlık seansını azda olsa geciktirmiş olacaktı... Üçüncü kase ıstakoz çorbası için istihkakı var mıydı?... Ne derlerdi?... Az biraz beklemeliydi. Çevreyi koklamalıydı. Hatta samimi bir atmosfer yaratmalıydı. İstemeye dili varmalıydı. İstediğini belirteceği eleman, bu isteğini kulak arkası etmemeliydi...

Çok geçmeden, iki kez masasına çorba servisi yapmış olan ve ıstakoz konusunda ansiklopedik bilgileri olan genç eleman, yeniden başında bitmişti. Bu kez, biraz saygılı edalardaydı.

İşte yine başlıyordu. İyi bir başlangıç, üçüncü kase çorba istemine olumlu yanıt almasını sağlayabilirdi. Nereden başlamalıydı. En iyisi garsonun konuşmasını beklemekti.

"Beyefendi!... Patron sizi istiyor."

Onun patronu, kendi patronu sayılırdı; bu mekanda geçecek zaman diliminde. Kendisi buradaydı; burası ise patrona aitti. Kral oydu. Buyruk verme ve buyruğuna uyulmasına isteme hakkı vardı. Bir müşteri olmadığına göre emre uymak zorundaydı. Aksi halde geceyi burada geçiremeyebilirdi. 'Emri başı üstüneydi.'

Sandalyeden sorgular bakışlarla, ama, ‘Neden’i?... Niçin’i?...’ kullanmadan kalktı. "Tabi!..." dedi, sadece... "Tabi! "

Garson, takip edilmesini istedi. Mutfaktan çıktılar. Ufak bir alanı geçtiler. Kovboy filmlerindeki barların kapısı gibi iki kanatlı olan bölmeyi sırayla ve bedenleriyle öteleyerek yol açtılar.

Gürültü seviyesindeki sesleri; uğultulu konuşmaları, piyano sesini, kaşık çatal gibi metallerin çıkardığı sesleri duyuyor, ağır yiyecek ve alkollü içecek kokularını algılıyordu…

Büyük bir alana sahipti lokanta.

Çevreye yönelik gözlemi, adımlarını yavaşlatmıştı. Garsonun geri dönerek, koluna dokunup uyarması üzerine, gözlerini tekrar garsonun sırtına odaklayarak adımlarını sıklaştırdı.

Duvar kenarından ilerliyorlardı. Salonun köşesinde içerisini göstermeyen camlarla kaplı bir bölmeye kadar ilerlediler. Salonda ‘L’ biçiminde bir rota çizerek varmışlardı bu bölmeye.

Garson, parmaklarını ortasından kıvırarak tıklattı kapıyı. ‘Gir!’ davetini duymamıştı Özdal.

Garson duymuş olmalı ki, kapıyı sonuna kadar açarak, Özdal’a girmesini işaret etti.

Özdal, güzel döşenmiş mini bir büro niteliğindeki yere girdi.

Masa arkasındaki koltukta oturan Patrokoz’u tanımıştı.

"Buyur, Otur!" demesi üzerine masanın ön kenarında bulunan misafir koltuğuna kuruldu.

Garson ‘çıkabilirsin’ işaretini almıştı.

Ve şimdi yalnızlardı.

Patrokoz niçin çağırmıştı?... Merak içindeydi. Hareketli saatler içinde muhabbet etmek için çağırmış olmasını uzak bir olasılık olarak değerlendiriyordu. Kim bilir belki de işe alacaktı.

Buradaki işler için deneyim ve tecrübesi yoktu. İşe alınmada diploma değil iş bilirlik önemliydi. Deneyimli olan ilköğretim mezunu biri bu anlamda kendisinden üstündü. Bu lokantada olsa olsa bulaşıkçılık yapabilirdi… Az mı bulaşık yıkamıştı Gazi’nin evinde?... Hatta pratikleşmişti. Deterjanların isimlerini bile biliyordu. Teflon tabakların, bulaşık teliyle veya sert cisimlerle temizlenme-mesi gerektiği gibi teknik bilgiler dahi edinmişti zamanla... Uygulamalı bir sınavda başarılı bir not alabileceğinden, adının ‘Özdal’ olduğu kadar emindi.

Kendisini süzmekte olan Patrokoz, nihayet söze girdi.

"Seni neden çağırdığımı merak ediyorsun, değil mi?"

"Evet efendim!"

"Bu geceki konuklarımızın kimlerden oluştuğunu biliyor musun?"

"Evet efendim. Körebe Medyasının üst düzey çalışanları..."

"Aynen öyle... Galiba sana bir iş ayarlamak üzereyim."

Özdal’ın gözleri aydınlandı ve daha da açıldı. Kulakları duyacaklarını daha iyi algılamak için sanki dikleşti.

"Körebe Medyası Genel Müdürüyle konuştum az önce. Sana uygun bir iş verecek!"

"Olamaz!..." kelimesi; istem dışı ağzından dökülen bir sevinç çığlığıydı.

Patrokoz, bir eğitmen edasıyla, "Yazgının, insanı nereye götüreceği, karşısına ne sürprizler çıkaracağı yaşandıkça öğreniliyor..." dedi.

"Elinizi öpebilir miyim?"

Koltuğundan doğrulan Özdal'ın 'El öpme' isteminin eyleme dönüşmesini, masanın üzerinde bulunan ellerini çekerek engelledi Patrokoz.

"Seni ayaküstü tanıştıracağım... Sakın bir hata yapma!... İlk görünüm ilk etkidir. Olumlu olmalı..."

"Evet, efendim!"

Patrokoz önde, Özdal peşi sıra çıktılar bölmeden. Bu kez 'L' biçimli bir rota çizmeden, salonun ortasından ilerliyordu.

Arada duraklayarak yanlarından geçmekte oldukları masalarda bulunanlara gülücükler dağıtan, başıyla yumuşak selam veren Patrokoz; mutfakta ve bölmesinde gördüğü kişi değildi sanki. Sertliğinden eser yoktu. Tam bir esnaf gülümsemesiyle bakıyordu, lokantasının ağırladığı müşterilerine.

Eliyle ağzının kenarlarını 'nolur nolmaz' gibisinden sildi. Kollarını yürüyüşüne uyumlu oranda sallamaya başladı. Omuz ve göğüslerini dikkat çekmeyecek kadar dikleştirdi.

Göz çeperlerini ayarladı. Diliyle; dişlerinin aralarına ve damağına, birkaç kez kulaç attırdı. Konuşma esnasında, ağzının içinde kalmış çorba ve ekmek tanelerinden birkaçının pırtlayıp, ortamı zehir etmesi hoş olmayacaktı.

***

-
-

3

Anahtarı tutan eli, zevkli titreşimlerdeydi. Önceleri kolaylıkla açabildiği kapı kilidi, bu kez inatçı zorlamalardaydı.

Yarım saat önce Eklembacaklılardan’s Istakoz Lokantasında sabah çorbasını içmiş, geri ödeyeceği vaadiyle Ustakoz’dan apardığı az miktarda parayla, bir paket sigara ve çakmak satın almış, bir bardak salep içmiş ve daha kalabalıklaşmamış cadde ve sokaklardan geçerek Beyoğlu’nun tenha sokaklarının birindeki dört katlı binanın son katındaki dairenin kapısına varmıştı.

Merdivenlerden zıplaya zıplaya çıkmıştı. Kapıya ulaştığında saat sabahın 6.20’sini gösteriyordu.

Kapıyı açamamıştı.

Oluşmuş neşesinin, kapı kilidinin zorlanmasıyla bozulmasına izin veremezdi.

Neşe; zor kazanılan ve çabuk yitirilen duygulardandı...

Sigarasından bir yudum daha çekti.

Gazi anahtarını kilidin arka yüzünde bırakmış olabilirdi…

Elinin tüm gücünü işaret parmağına verip, zil düğmesine bastı. Üst üste çaldırdı...

Kapının ardından Gazi’nin uykulu sesi gelmekte gecikmedi.

"Kimo?..."

"Ben!... Ben!... "

"Lan oğlum!... Sen miydin?... Patlama geliyorum. Bikaç dakka bekle!..."

Aradan yarım dakika geçmişti.

Kapı ardına kadar açıldı.

"Aferin, oğlum!... Tam zamanında geldin. Biraz önce gelseydin, seni bekletmek zorunda kalacaktım."

Özdal, giriş vizesini almıştı. İçeri süzüldü.

Bir elini beline, diğer elini ise duvara dayamış Gazi’nin, üzerindeki bornozu ve ıslak saçı, duşunu henüz almış ya da yarım bırakmış olduğunun işaretleriydi.

Gazi’nin yatak odasının kapısı usulca açıldı. Bir kadın belirdi. Gazi’nin yeni aldığı bornozu giyinikti.

Aylardır sözünü ettiği ve arada birliktelik yaşadığı sevgilisi bu olmalıydı...

Tanımadığı halde ortamını bozduğu için içten içe nefret duyduğu, buna rağmen görmek için can attığı kadın bu olmalıydı.

Onun hakkında her şeyi, yataktaki eylemlerine varıncaya kadar, Gazi’den dinlemişti.

Övdüğü kadar güzeldi. Tanımlamalar, saçı havlu altına gizlenmiş olsa da şu anda karşısında bulunan kadına tıpatıp uyuyordu.

Kadın, bornozun kuşağını kontrol ettikten sonra elini uzattı Özdal’a...

"Ben İmece...

"Ben Özdal!.."

"Sizle karşılaşmak bugüne kısmet oldu. Gazi'nin ‘tanıştırırım,’ demesinden aylar geçti..."

Özdal, gülümsedi.

"Dediğiniz gibi kısmet bu güneymiş. Nasılsınız?..."

"Teşekkür ederim. Ya siz?"

"Eh... 'İyi diyelim, iyi olalım,' cinsinden."

İsmi, ‘İ-me-cey-miş’... Değişik bir isimdi. Köy kültürüne ait kavramlardandı. Anlamının ‘Elbirliği, emekbirliği, yardımlaşma’ olduğunu biliyordu. Ama, ilk kez bir insan ismi olarak kullanıldığına tanıklık ediyordu.

İmece, çıktığı odaya girdi.

Diğer ikisi ise, salon ve Özdal’ın yatak odası işlevini gören bölüme geçtiler.

Gazi, Özdal’ı şaşkınlıkla incelemesini sürdürüyordu. Aylardır ilk kez böyle neşeli ve gözleri ışıltılı görüyordu onu.

Ya doyurucu bir cinsel birliktelik yaşamıştı, ya da otlanabileceği bol çeşit ve içecek içeren bir masada sabaha kadar zaman geçirmişti...

Dudaklarını yalaması, ayak ayak üstüne atması önemli bir anlatı sunacağının ön işaretleriydi... Özdal’ın beden dilini çözümleyebiliyordu. Onun beden dili, yabancı bir dil değildi kendi için...

‘Bakalım ne yumurtlayacak,’ diye düşündü oturduğu yerden.

Kız arkadaşının duyabileceğini anımsatarak, varsa uygun olmayan bazı parçaları atmasını; sansüre uğratmasını kulağına fısıldamasına gerek var mıydı?...

Bu kadar pervasız olamazdı Özdal... Tepkisinin büyük olacağını düşünmesi gerekmez miydi?...

İmece, sessizce içeri girerek, Gazi’nin oturmakta olduğu kanepeye; yanına ilişti.

İmece’nin hala bornozlu halde dolaşmasına, üzerini değiştirmemiş olmasına için için kızdı Gazi...

Özdal, Gazi’nin emanet olarak verdiği pardösünün cebinden, ülkenin en pahalı ve ucu yeni açıldığı dolgunluğundan belli olan bir sigara paketi çıkardı. Paketin içinden bir tane alıp, sehpanın üzerinden, Gazi’ye yakın bir alana, kaydırarak öteledi.

Gazi, gözünü kırpıştırarak uzandı pakete. Önce yanında oturan sevgilisi İmece’ye uzattı.

Çakmak aramalarına gerek kalmadı… Önce İmece’nin sonra Gazi’nin sigarasını yakan Özdal’a her ikisi de sırasıyla teşekkür ettiler.

Çakmak, işportada satılan cinsten değildi. Biraz daha pahalıcaydı.

"Çakmakta konuşuyor," dedi hafiften gülümseyerek Gazi.

Gazi’nin içinden geçirdiklerini anlamışçasına, "Yürütmedim. Parayla aldım." dedi Özdal.

Bir süre sustular. Kadının bornoz altlarından az biraz görünen bacaklarına kayan gözlerini almakta gecikmedi Özdal. Gazi bozulabilirdi. İmece her şeyiyle ona aitti...

Kadın oldukça güzeldi. Sabahın mahmurluğunda böyle bir yüze ve bacağa sahip olan kadın, bakımdan geçtikten sonra kim bilir ne kadar güzel görünürdü, seyreden gözlere...

"Neşeni neye borçluyuz, Özdal!.."

Özdal, cebini karıştırıp bir kart çıkardı. Merakla bekleyen Gazi’ye uzattı.

Gazi, okunma yönünde ters duran kartı düzeltti...

İmece’de göz ucuyla kartvizite bakıyordu.

Gazi, oturduğu kanepeden heyecanla ayağa fırladı.

"Kim verdi bu kartı sana?..."

Özdal, işte bu tepkiyi bekliyordu. Sakin görünmeye çalışarak yumuşak bir sesle, "Sahibi?" dedi.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Herhalde yani."

"Lan oğlum! Anlat lan, meraktan çıldıracağım. Benim bir kez bile konuşamadığım Genel müdürümüzle bir gecede nasıl oldu da tanışabildin?"

Gazi'nin merakını çabucak gidermek istemiyordu. Tadını çıkarmalıydı...

Gülen gözlerle, zevkle izliyordu onu ve kaçamak bakışlarla İmece'yi.

İmece ise kalkması gerektiği yargısına varmıştı.

İyi bir jestte yapmış olacaktı.

Erkek erkeğe konuşmalarını sağlayacaktı.

'Ne kadar anlayışlı kadın,' diye düşündürecekti hem Gazi'yi hem de arkadaşını.

"Ben uyumaya gidiyorum."

Gazi birden ciddileşti.

"Az sonra işe çıkacağım... Eve bırakmamı ister misin?"

"Yo hayır! Eve gidinceye kadar uykum kaçar. Baş ağrısı çekmek istemiyorum. Birkaç saat uyuyup giderim. Sen işine bak."

Kadın salınarak odadan çıktığında, çaresiz kaldığının itirafını kollarını iki yana açarak ifade etti Gazi.

"Yanlış anlama ama... O gidinceye kadar senin evde kalman yakışık almayabilir."

Özdal, kaşlarını çatarak, "Ne demek istiyorsun?... İnsan ev arkadaşına güvenmez mi?... Çık dersen çıkarım... Ama bir daha dönmemek üzere."

Gazi, tıkandı. Tıkanıklığını soluk alıp vererek gidermeye çabaladı. Yumuşak bir görüntü vererek, "Ya yanlış anlıyorsun, işte..." başlangıçlı açıklamalar yapacakken, Özdal, lafını ağzına tıkadı.

"Gece on dakika bile uyuyamadım. Öğleden sonra ikide randevum var. Dinlenerek, temizlenerek çıkmam gerekiyor. Yanlışsa söyle."

"Tamam!... Tamam!... Ne yaparsan yap. Ama benim kızdan uzak dur!"

"Aybediyorsun... Sevgilin benim yengem olur."

"Şimdi anlat bakalım Cesi hanımın kartının sende ne işi var?..."

Özdal, sahte öksürüklerle boğazını temizledi.

Meçhul bir kadını takip ettiğini, Beyoğlu'nun arka sokaklarının birinde tinercilerin saldırısına uğradığını, Istakoz lokantasının Ustabaşı'sı tarafından kurtarıldığını, Eklembacaklılardan's Istakoz lokantasına misafir edildiğini,

lokantanın patronu kanalıyla Körebe Medyasının Genel Müdürü Cesi Hanımla tanıştırıldığını, "Vay be!..." dedirtecek abartılarla anlattı.

Anlatımın son ayrıntılarında hiç olmamış yamalarda vardı. ‘Cesi hanımla birkaç kez kadeh dahi tokuşturmuş, Tabağındaki ıstakozdan bir parçasını kendisine uzatmış, somurarak emmişti içini(!)...

Duymak istemediği bir yorum geldi Gazi’den.

"Yine de sevinmekte acele etme. İşe alınmış sayılmazsın."

"Göreceğiz."

İşe alınacağına olan inancına rağmen, altlara ittiği; içini kemiren kuşkuyu ortaya çıkarmıştı Gazi. Kovdu bu düşüncesini… Referansı güçlüydü... Patrokoz ile Körebe Medyasının Genel Müdürü Cesi'nin arasının sıkı fıkı olduğunu, hatta haftada en az bir kez aynı masayı paylaştıklarını öğrenmişti, uzun geçen gece saatlerinde. Bir eleman daha alınmasıyla iflas mı edecekti koskoca medya?...

Gazi, yine de umutlanmıştı... Özdal’ın işe alınabileceği yönünde bir umut ışığı doğmuştu en azından. İhtimal gerçekleştiğinde ağır bir yükten kurtulacaktı.

"Yanlış anladın. İşe alınman beni de en az senin kadar mutlu edecek."

"Bilmez miyim. En azından maliyetlere katkım olacak."

"İşin gücün pislik yapmak, " dedi gülerek Gazi.

Saatine baktı. Yediye geliyordu. Mesaiye az bir zaman kalmıştı. İmece’ye karşı saygılı olması yönünde Özdal'a son kez uyarıda bulunarak, evden ayrıldı.

Özdal mutfağa yöneldi. Musluktan doldurduğu bir bardak suyu içti.

Ocağın yanında yeni açıldığı belli ufak kahve poşetini görünce canı çekti.

Hazırladığı kahveyi fincana doldurdu. Yanına bir bardak su da alarak salona yöneldi.

Gazi’nin oda kapısının yanından geçerken İmece’nin hafiften alıp verdiği soluk seslerini duydu.

Kahvesini yudumlarken yeni yaktığı sigarasından derin bir nefes çekti, havaya dağıtımlı üfledi.

Bu gece, yaşamında yeni bir sayfa açılmıştı... Fakülte lisansına uygun bir iş bulmuştu. Hem de ülkenin en iyi medya guruplarından birinde... Gazi ile aynı işyerinin kadrolusu olacaktı...

İçsel tartışmalarının hiç bir anlamı yoktu. Cesi, Körebe Medyasının en üst düzey insanıydı ve kendisine 'Patrokoz'u kıramam. İşe alındın. Ayrıntıları yarın saat 14.00 de insan kaynakları müdiresiyle görüşürsün,' dememiş miydi?...

Demişti...

Eeeee?...

Cesi'nin fiziksel görüntüsü yeniden canlandı gözlerinde. Tinercilere rastlayıncaya kadar takip ettiği ve aniden kaybolan o kadına ne kadar da çok benziyordu.

Cesi'yi ilk gördüğünde büyük dilini yutacak kadar heyecanlanmıştı. Neyse ki kendisine hakim olmuş, çığlık atmamıştı.

Lokantayı terk edecekleri esnada otoparka kadar uğurlayanlar arasında kendide bulunmuştu.

Cesi'nin lüks arabası ve özel şoförü vardı.

Böyle bir arabası ve özel koruma görüntüsü de veren şoföre sahip olan önemli bir kadının, her türlü tehlikeyi bağrında taşıyan Beyoğlu'nun sessiz sokaklarında tek başına dolaşması hayal bile edilemeyecek kadar uzak bir olasılıktı... Bir tesadüf... Benzeşme... Belki de karanlıkta tam olarak göremediği bir yüzü ve silueti onda somutlaştırma...

'Göz'ünde beyin gibi bazen yanlış algılama ve yorumlamaları olabilirdi.

Uzandığı kanepede gözleri iyiden iyiye kapanıyordu... Kirinde katkısıyla iyice kalınlaşmış olan battaniyesini üzerine çekti...

Uyumuştu...

***

4

Bir sesle irkildi... Doğruldu... Tuvalet kapısının gıcırtısını iyi bilirdi.

İmece isimli kadını anımsayınca rahatladı.

Saatine baktı... Yaklaşık bir saatlik uyku çekmişti.

Yeniden uzandı.

Rüyasını anımsadı.

Büyük bir kazanın içine ıstakoz atıyor... Haşlanmasına rağmen ölmeyen ıstakozları, yüzünü göremediği çıplak bir kadınla, aynı masada ve karşılıklı oturmalarına rağmen, tek başına canlı canlı yiyordu...

Rüya etkilemişti…

İnanmadığı halde masanın üzerinde bulunan Gazi’ye ait ‘Rüya Yorumları’ kitabını karıştırdı.

‘Istakoz’ kelimesini buldu...

‘Rüyada ıstakoz görmek, sıkıntıların atılacağı, mutluluğa kavuşulacağı, anlamındadır. Istakoz canlı ise, elinize çok para geçecek demektir.’ yazılıydı.

‘Çıplak kadın’ kavramına baktı.

‘Rüyasında çıplak kadın gören, evli ise boşanacak, evli değil ve sevgilisi varsa ayrılacak, demektir.’

İki kavramı birbiriyle yoğurdu. Zengin olacak, evlendiği kadınla veya sevgilisiyle ayrılacaktı…

Rüyası ve yorumu doğru çıksa bile Istakoz yiyecek kadar zenginleştiğinde birlikte olduğu bir kadından ayrılması sorun olmayacaktı. Bir başkasını bulabilirdi… Paranın gücünü biliyordu… Rüyanın 'ayrılık' kısmını önemsemedi.

Bu rüyaya inanmak geldi içinden... Hem şimdiye kadar böyle bir rüya hiç görmemişti... İşe alınma arifesinde böyle bir rüya görmek anlamlı olmalıydı.

Yeniden duyduğu kapı sesiyle irkildi. Yine tuvaletin kapısıydı.

Bu kez, İmece tuvaletten çıkıyor olmalıydı.

Rüyayla ilgili öznel yorumlarını, kapı sesinden sonra devam ettiremedi.

İmece, ön plana çıkmıştı...

İmece'yi düşünmeye başladı.

İmece, Gazi'de ne bulmuştu. Az yakışıklı bile sayılmayacak kadar çirkindi. Kısa boyluydu, hafif göbekliydi. Zenginde değildi. Bu kızı kendisine nasıl bağlamıştı?...

Kız, mutlaka kendisinin öngörmediği bir şey bulmuştu onda. Belki de bir vaatte bulunarak ikna etmişti. Nasıl olmuşsa olmuştu işte!..

Kendisini neden ilgilendiriyordu?... Alan memnun, veren memnundu. Kendisine ancak, 'Hıyar ayarı bozuk cacık içmek' düşerdi.

Yeniden susamıştı. Lokantada içtiği çorbalardan olmalıydı... Mutfağa yöneldi.

Holde İmece ile karşılaştığında bir şeyler söyleme gereksinimi duydu.

"Uyuyamadınız mı?..."

"Uykum kaçtı galiba."

"Kahve yapmamı ister misiniz?..."

"Zahmet olacak..."

"Sevinirim..."

Cezveye iki kahve fincanını karşılayacak kadar su koyuverdi. Bir kez daha içecekti sabah kahvesini... Onu kahve içmede yalnız bırakmamalıydı. Şu an, 'ev sahibi' etiketi kendi alnında yazılıydı.

Taşmak üzere olan kahvenin altını kapatırken, İmece'nin sesini duydu.

"Yardım etmemi ister misiniz?..."

Başını geri çevirdi. İmece, arkasındaydı.

"Teşekkür ederim. İşte sıcak kahvemiz hazır," dedi.

Doldurduğu fincanlardan birine altlık ekleyerek, İmece'ye sundu.

"Ay! Buram buram kahve kokuyor!... Köpüklü de olmuş," diyerek iltifat eden İmece'nin sözlerine güldü.

"Bende salep pişirdim sanıyordum," diye karşılık verdi.

"Salep için biraz esmer değil mi?"

Espriler karşılıklılık esasına göre yürüyordu. Her ikisi de pes etme niyetinde değildi.

En son ağzının ucuna gelen lafları geri aldı Özdal. İşin suyunu çıkarmamalıydı. Fazla ileri gitmemeliydi.

Her ikisi de dudak payı olmayan fincanlarındaki kahvenin dökülmemesine özen göstererek, salona doğru yürüdüler.

Karşılıklı oturdular.

"Sigaranızdan alabilir miyim?"

Özdal, "Lütfen!..." diyerek uzattı ve yaktı.

İlk dumandan sonra, "Havalar hala ısınmadı," dedi İmece.

"Aynen öyle... Hatta gecikti bile."

Havadan konuşma sonlanmıştı. ‘Suyla' ilgili konuşacakları bir konu ise bulamamışlardı(!)

Sessizlik bozulmak içindi. Sessizliği bozma görevini Özdal üstlendi.

Gazi’den duymamışçasına, ilk tanışmalarda sorulması gelenekselleşmiş olanları sırasıyla yönlendirdi.

"Sahi bir yerde çalışıyor musunuz?"

"Bir butikte tezgahtarım."

"Gazi’yle nasıl tanıştınız?"

"Butiğimizin abonelerindendi. Aramızda oluşan sıcak iletişim... Yemeğe davet... Gerisi malum." Eklemede yaptı; "Gazi iyi çocuktur," diye.

Özdal, onayladı. "Gazi iyidir ..."

Sözlerine devam edemedi.

Kahve fincanını sehpaya koymak için eğilen İmece’nin göğüslerinin üst profilini görmüştü... Kalbinin titrediğini hissetti.

Cinsel organı hafiften irkildi ve sertleşti.

Gözlerini; onun göğüslerinden alıp, pencere camına çevirdi.

Yüksek bir binanın üstünde ufak bir parçası görünen gökyüzüne odaklandı.

İmece’nin yumuşak sesiyle, "Elinize sağlık... Teşekkür ederim... " demesi üzerine, gözlerini yeniden ona çevirdi.

İmece, saçını geriye atarak, "İzninizle ben bir banyo yapıp çıkacağım," dedi.

"Pazar günüde mi çalışıyorsunuz?"

"Yo! Hayır!... Annem merak edebilir. Eve gitmem gerekiyor."

Kadın bakışlarının anlamını hissetmiş miydi?...

Ne de güzel konuşuyordu!...

Yaşı, yirmi beş-yirmi sekiz arası olmalıydı. Patronu ondan memnun olmalıydı... Böyle bir tezgahtarla muhatap olan bir müşterinin; -hele erkekse- alışveriş yapmadan butiği terk etmesi ancak istisna olabilirdi...

İmece, banyoya girmişti. Kapı gıcırtısından anlamıştı...

Gazi, kaç kez kendisine, ‘Kapı menteşelerini yağla!’ demişti?…

‘Yarın hallederim,’ diyerek sürekli ertelemişti...

İyi ki Gazi’nin bu isteğini yerine getirmemişti…

Kapı gıcırtıları hoşuna gidiyordu. Bir insanın bir yere girip çıkması vurgulu olmalıydı. Sesli uyarıları almadan evin herhangi bir bölümüne girip çıkmanın kıymeti harbiyesi olur muydu? Bir yere giriş ve çıkış görkemli olmalıydı. Ses vermeliydi...

Bu düşüncelerine güldü içinden.

Tuvalete gitme gereksinimi duydu.

Tuvaletde işini görürken, banyodan gelen su sesi ve ancak şampuanla yıkanırken çıkabilecek, ‘Şalap!.. Şılap!...’ seslerini duyuyordu. Aklına, yabancı menşeli bir şampuan reklamında yıkanan bir kadının hayali gelmişti.

Organı sertleşti...

Olabildiğince yükselmişti.

Eliyle okşayacakken vazgeçti...

Boşa harcama olacaktı...

Tuvaletten çıktı. Islak ellerini havluyla kuruladı.

Tuvaletin bitişiğinde bulunan banyo kapısının üçte birini oluşturan buzlu camda belli belirsiz ve ayrıntıları görünmeyen silueti izledi bir süre.

Yetmemişti... Kapıya iyice yanaştı. Eğildi. Sol gözünü kırparak, sağ gözüyle anahtar deliğinden baktı. İmece'yi, göbeğinden dizlerine kadar olan kısmıyla görebiliyordu...

Kalbi titriyordu. Beynine kan hücum ediyordu. Elleri, bacakları titremeden kaynaklı güçsüzlük içindeydi.

İzlemeyi sonlandırmalıydı. Fazla dayanamayacaktı. İyice tahrik olmuştu.

Bir hata yapabilirdi.

Doğrulmadan usulca birkaç adım geri çekildi…

Salona geri döndü.

İçinde bıraktığı oksijeni eksilmiş havayı boşalttı.

Bolca soluk alıp verdi...

Geçen gecenin eksikliğini yakalamıştı. Tatmin olmayan tek şey cinsel açlığıydı...

Bunda, takip ettiği bir kadının kolları arasına aldığı bir anda kaybolmasından oluşan hayal kırıklığının doğurduğu kinde vardı.

Cinsel birlikteliğe iyice yaklaşmışken, sekteye uğratılmasından kaynaklı içsel hasarı tamir etmeliydi...

İçin için kaynıyordu.

Boş bir çuval gibi yığıldı kanepeye.

Gazi’nin gitmeden önce söylediği sözler aklına gelmişti.

Gazi, güven istemişti...

Şüphelenmesine bozulduğunu belirtmişti ona.

Verdiği güveni boşa çıkarması kendisiyle çelişmesini sağlayacaktı.

Benliğiyle barışık yaşamalıydı.

Ama barışık yaşamanın yolu, içinden geleni yapmasından geçmiyor muydu?

Şu an içinden gelen seslere karşı koymaya dayanabilir miydi?...

Aylardır karşı cinsten herhangi biriyle bir birliktelik yaşamamıştı...

Hem Gazi’nin birçok kız arkadaşı olmuştu. Ne kadar özel olabilirdi İmece, onun için.

İleride bundan da vazgeçerdi.

Hem ismi 'İmece' değil miydi?...

İmece; 'yardımlaşmayı, ortaklığı' çağrıştırmıyor muydu?...

İmece’den kendisine yardımcı olmasını isteyecekti.

Kabul etmezse, ‘aramızda kalsın,’ diyecekti.

Hem bu düşüncenin oluşmasında, onun payı yok muydu?...

Gazi’nin ısrarına rağmen evine dönmemiş, bornozunu çıkarıp kıyafetlerini giyinmemiş, duş almış olmasına rağmen, yeniden banyoya girmiş, ‘şalap, şılap seslerinin’ duyulabileceğine aldırış etmemişti…

Ya, Gazi'ye duyurursa?... Bir süre daha bu evde kalması hayal olacaktı...

İş bulmuştu... Çokta zorlanmayacaktı... Valizini alır, çeker giderdi.

Bu sırada üzerindeki gömleğin düğmelerini usulca çözdüğünü fark etti. Kesin karar vermediği bir olgu, kendiliğinden gerçekleşiyordu...

Hakimiyetini kaybetmişti!... Kendisine hükmü kalmamıştı...

Koyuvermişti kendini; arzularının kucağına...

Şimdi çırılçıplaktı. Banyoya yöneldi. Buzlu camdaki siluet izdüşü-mü, İmece'nin banyo uğraşının süregeldiğini gösteriyordu.

Kapının kolunu aşağı indirip, hafifçe öteledi. Buna rağmen gıcırtı çıkmasını engelleyememişti. Keşke Gazi'nin dediğini yapmış olsaydı... Yağlasaydı kapının menteşelerini...

"Ne oluyor?..."

Şampuan köpüklü gözlerini aralayarak bakıyordu Özdal'a...

Özdal, kapıyı kapadı... Banyoda ve İmece'yle karşı karşıyaydı.

Duş telefonunu yüzüne doğru tutarak çabucak durulayan İmece, "Ne anlama geliyor bu?..." diyerek yeniden bağırdı.

Özdal, içinden gülüyordu. Sorulacak soru muydu bu?... Soyunuk vaziyette banyoya girmiş olan birinin amacını bilemeyecek kadar yetişkin değil miydi İmece?...

Anlamsız soruya anlamsız bir yanıt vermeliydi.

"Duş almaya geldim!"

İmece, kapının arkasında bulunan bornoza elini uzatarak, "Ben çıkıyorum," dedi yapmacık bir sinirle.

Özdal, sırtını kapıya dayadı.

İmece ne kadar geri çekilse de, Özdal'la karşı karşıya kalma pozisyonunu banyonun darlığından dolayı değiştiremeyecekti.

"Ayıp değil mi? Hiç utanmıyor musun, arkadaşının sevgilisine sulanma-ya?.."

"Arkadaşım bilmeyecek. Benden laf çıkmaz."

"Bana el uzatırsan, avazım çıktığı kadar bağırırım!..."

"Komşular, televizyondan çıkan bir kadın sesi sanacaklar."

İmece, çevresine göz attı. Hemen teslim olmamalıydı.

Sabunluğun üzerinde kullanılıp atılan cinsten bir tıraş bıçağını gördü.

Sağ eliyle kaptı... Jilet bıçağını sol bileğinin üzerine tuttu.

"Bir adım daha atarsan damarlarımı keserim!"

Özdal, "Bu jiletle olmaz," diyerek onu şaşırtmayı başardı.

İmece, jileti gözüne doğru yaklaştırıp, "Neden olmasın?" dediği anda, jilet el değiştirmişti…

Bir kazaya uğramadan jiletin elinden alınmasına sevindiğini belli etmedi.

Evet, karşı koyduğunun keskin mesajını vermişti. Bu kadarı yeterliydi…

Özdal, kaptığı jileti, açtığı banyo penceresinden, apartman ara boşluğuna fırlattı.

Avını egemenliği altına alan bir avcı rahatlığına ermişti şimdi.

"Sende istiyorsun, biliyorum."

"İstemiyorum!"

"İstiyorsun!"

"İstemiyoruuum!!!"

"İstiyorsun işte!""

"İstemiyorum işte!"

"İstiyorsun!... İstiyorsun!..." İSTİYORSUN!..."

"Hiçte bile!... Hiçte bile!..."

"Gazi'de ne buluyorsun anlamıyorum."

"Onu seviyorum."

"Pışşşttt! Ufak at da civcivlerde yesin!... Doğrusunu söyle!"

"Sempatik buluyorum!"

"Başka?"

"Ne dememi bekliyorsun?"

"Doğrusunu..."

"Doğrusu ne?"

"Sen söyle."

"Yok siz söyleyin. Söylediklerim doğruydu."

"Ancak eksik doğru olabilir."

"Tam doğruyu siz söyleyin o halde."

"Seni meşhur edeceğini söylemiştir."

İmece, önünü kapamada kullandığı her iki elini, farkında olmadan yanlara açtı.

Şaşkınlık ifadesiydi bu.

"Gazi mi söyledi?..."

"Hayır! Tahmin ediyorum... İlk değilsin, son da olmayacaksın. Şimdiye kadar şöhreti yakalattığı birini görmek nasip olmadı. Havası olsaydı şimdiye kadar bana iş bulurdu medyada."

Doğru söylüyor olabilir miydi?... Olabilirdi. Gazi, her gün bir başka günü beklemesini söylüyordu sürekli…

'Genel Müdürün işi çıktı... Daha sonra...'

'Randevu ayarladım, hep birlikte yemek yiyeceğiz...!'

'Ama bir sorun çıktı...' gibi umuda ya da ertelemeye yönelik birçok sözlerinden zaten şüpheleniyordu.

Gazi karşısında duran arkadaşıyla hiç karşılaşmaması için elinden geleni yapmamış mıydı şimdiye kadar?...

Arkadaşının Bay Doğrucu rolüyle, doğruları kendisine aktarmasından çekinmiş olamaz mıydı?...

Eğer Özdal'ın dediği doğruysa aptal yerine konmuştu. Kandırılmış ve kullanılmıştı. Sevmediği ve ömrü boyunca da seveceğine inanmadığı biriyle, onlarca kez aynı yatağı paylaşmış, onu etkilemek için zorlamalı teknik yatak hareketleri sergilemişti boşu boşuna.

Özdal'ın konuşması üzerine düşüncelerinin devamını geleceğe bıraktı.

"Gazi'nin çalıştığı medyanın en üst yöneticilerinden biriyle bağlantıya geçtiğimi sende duydun, özel kartını sende gördün, değil mi?"

Özdal, karşısında duran çıplak bedenin gevşediğini hissediyordu. Devam etti.

"Ben sözümde dururum. İki gözüm önüme aksın ki... Hedefinde ne var, ne olmak istiyorsun? Hadi çekinme söyle..."

İmece, çabuk toparlanmıştı. Yeşilçam filmlerindeki bir oyuncu gibi rol kesmeye başladı.

"Bedenime sahip olabilirsin, ama ruhuma asla."

Sesi; banyo ortamlarında çıkan bildik akustik özellikte yankılanmıştı.

Özdal'ın tiz kahkahaları bu akustik sesleri banyo ortamından kovdu.

Ciddileşti aniden...

"Film sanatçısı mı?... Ses sanatçısı mı?... Ne olmak istiyorsun hadi söyle?"

Doğal sürmeli, çevresi çökük, geniş gözleri kısıldı.

Yüksekliği düşük, eni geniş burnu titredi. Ağlamak istiyordu.
Karşısındaki adam, düpedüz kendisiyle dalga geçiyordu?...
Gazi, aylarca dalga geçmişti...
Şimdi onun arkadaşı mı başlıyordu?...

Özdal, ani değişimler sergiliyordu. İmece'ye yanaştı. Gerektiğinde uzayan ve kısalan bildik organ, her titreyişinde hafiften dokunuyordu karşı cins tenine...

Kolundan hafifçe tuttu. "Ben ölüm meleği değilim, kızım! Ruhunu ne yapayım. Ölü bedenini ne yapayım. Bana halihazır dipdiri bedenin gerekli, bedenini arzuluyorum. Tamam mı? Bırak bu Yeşilçam sakızı ayaklarını!..."

"Bana zorla mı tecavüz edeceksin?..."
Ses korkudan ziyade merak imalıydı.

"Ben filmlerde gördüğün tecavüzcülerden değilim. İstemiyorsan bırakırım, tamam mı?"
"İstemiyorum!..."
"İnandırıcı değil."
"Söylüyorum ya."
"Yetmez!"
"Sizi ikna etmek için ne yapmam gerekiyor?..."
"İçindeki sesi, seslendirmeni istiyorum."

Özdal, bedeninin iyice ürperdiğini hissediyordu.
Bu kez, ürperti arzularından değil, iyice etkisini hissettiği banyo serinliğindendi. Sıcak su akışının bıraktığı sıcak etki ara zamanda yok olmuştu.

Şofbenin bağlı olduğu musluğu, eğilip açtı. Yere akan suyun sıcaklığı çıplak ayağına ulaşınca kendini daha iyi hissetmeye başladı.

İmece, kendi kendini sorguluyordu.
Bu kadar inatlaşma yetmez miydi?... Gazi'den, Genel Müdür Cesi hanımın masa arkadaşı olduğunu birçok kez dinlemişti. Bu sabah bunun yalan olduğunu Özdal'la konuşurlarken anlamıştı.

Cesi hanımın özel kartını taşıyan ve bugün için randevu almış biri karşısındaydı ve çırılçıplaktı. Arzu doluydu. Bedenini istiyordu. Onun isteğini, kendi isteğiyle takas edebilirdi. Bir şeyler vermek, bir şeyler alabilmenin yolunu açabilirdi… Hem söz veriyordu...

İstediği şey kendisinin kayıp hanesine yazılmayacaktı. Kendisinden kıyafet, para istemiyordu. Bedenini geçici olarak kullanmak istiyordu. Bedeni şeker değildi. Erimeyecekti... Kullanılmadan dolayı miadını doldurmayacaktı. ‘Yarar’ olasılığı yüksekti... Hem aralarında kalacaktı... Gazi’nin duyması halinde, ona karşı koyduğuna; hatta jiletle intihar teşebbüsünde bulunduğuna dair bir kozu dahi vardı elinde…

"Odaya gidelim!" dedi, bedeniyle Özdal’ı hafifçe iterek.

"Acele etme!... Önce senden bir ricam olacak."

'Ne gibi?' dercesine baktı İmece.

"Saçını topuz yapmanı istiyorum. Sırt kısmın bana dönük ve duştan su akıtarak bol şampuanla vücudunu yıkamanı!..."

"Az önce yıkanmıştım..."

"Biliyorum..."

"Eeee?..."

"Hani televizyonda yabancı bir şampuan reklamı var ya... Duşta bir kadın yıkanıyor..."

"Eeeee!!!”

"Hep ona dokunmak istemişimdir."

"Şimdi bu reklamın ne ilgisi var?"

"Onun gibi görünmeni istiyorum."

İmece, anlamıştı. O kadın gibi duruş göstermesini istiyordu. Karşısındaki adamın takıntılarından biri olmalıydı bu.

Reklamı iyice ve ayrıntılarıyla hayalinde canlandırarak uygulayabileceğine kendisini inandırdı.

Ama önce, "Peki neden?" diye sorması gerekiyordu.

Sordu.

Özdal, kısa bir duraklama geçirdi. Nasıl ve nereden başlayacağını bilemiyordu. Fantezi ve erotizm konularından söz etmekle, belki dakikalarca sürebilecek bir tartışmanın kapısını aralamış olacaktı. Bu konulara girmeyecek kadar akıllıydı.

"Kimbilir... Belki de reklam filmlerinde oynayabilip oynayamayacağını anlamak istiyorum," demek en iyisiydi.

İmece, ya kendisine uyum sağlamak için harekete geçmişti. Ya da gerçekten ‘reklam filmi’ masalına inanmıştı...

Uzun saçlarını; kıvırarak dolayıp, ensesinin üstünde toplayarak, topuz saç biçimine dönüştürmüştü bile.

Sırtını Özdal’a döndü. Duşun altına girdi. Damla damla akacak kadar suyu açtı. Başını çok hafif sağa çevirdi. Çenesinin sağ kısmını, sağ omzuna yasladı. Eline bolca aldığı şampuanı omuzlarından aşağıya doğru, okşarcasına yaymaya başladı.

Özdal’ın sesi de bedeni gibi titremeye başlamıştı.

"Evet! Evet! İşte böyle... Böyle istiyordum."

Usulca az açık duş musluğunu kapadı. Şampuanlı bedene, bedenini değdirdi. Derinden soluklanıyordu. Bedenini, arada çekerek, aşağı yukarı kaydırarak ‘badana’ hareketleri yapmaya başladı.

Hani o tecavüzden daha az cezası olan suç eyleminden...

Şampuandan kaynaklı kayganlık, bedensel hareketlerine kolaylık sağlıyordu.

İmece, birden durdu. Ya Gazi gibi bu da kendisini oyalarsa?... Ekerse... Ekilirse?... Karşılığını vermeksizin, yararlanırsa?... Geleceği göremezdi... Aynı hataya ikinci kez düşmemeliydi. En iyisi peşinen bir karşılık almaktı... Hiç olmazsa vaadine aykırı davransa dahi, ondan elde ettiğiyle avunur, içinde kandırılmışlığın var edeceği boşluğu doldururdu…

Aklından geçeni söyleyip söylememe tereddüdündeydi.

Özdal’ı hafifçe itekledi.

Özdal, olumlu gelişimin aniden kesilmesine sinirlendiğini belli etmemeye çalıştı.

"Ne oluyoruz?..."

Söylese miydi?... O, çekinmeden arkadaşının sevgilisine göz koyabiliyordu. Ondan utanmasına gerek yoktu... Nasıl anlarsa anlasındı...

Gidip başkalarına mı anlatacaktı?... Anlatamazdı... Kendi anlatacakları en az onunkiler kadar tehlikeliydi.

"Biraz konuşabilir miyiz?..."
"İşimizi bitirdikten sonra konuşsak?..."
"Hayır!.. Önce konuşalım."
"Buyur konuş o halde... Ama kısa olsun... Ortamımızı bozmasın..."
"Bilmem ki nereden başlasam?... Arkadaşın Gazi benim hakkımda sana bişeyler söylemiş miydi?.."
"Nasıl bişeyler?..."
"Ne bileyim... Bişeyler işte!"
"Senin hakkında pek bir şey söylemedi. Sadece iyi anlaştığınızı, iyi bir kız olduğunuzu, birbirinize sırılsıklam aşık olduğunuzu filan söylemişti..."
Beklediği yanıt bu olmasına rağmen, hayret ifadesini yüzüne verdi.
"Hayret!..."
"E?..."
"Benim profesyonel olduğumu söylemedi mi?"
"Anlamadım?..."
"Ben profesyonelim, dedim!"
"Ne de profesyonelsin?..."
"Anla işte!..."
İmece, başını utangaç bir edayla eğmiş, gözlerini kısmıştı.

Özdal'ın ise beyninde şimşekler çakmaya ve cinsel organı yükselişten inişe geçmeye başlamıştı. Öngöremediği bir durumla karşı karşıyaydı. Gazi'nin 'bana çok bağlı, benden başka erkek eli değmemiştir,' diye hakkında överek konuştuğu kadın, karşısında duran kadın mıydı?...
İmece'nin, 'Profesyonellikten' kastının; 'para karşılığı seks yaparım' anlamında olduğunu sezmişti.
Bu ortamda 'profesyonel' kelimesini başka hangi anlamda kullanabilirdi ki?...
Buz gibi olmuştu... Her türlü tepkiye hazırken, aklının ucuna bile gelmeyecek bir teklifle karşılaşıyordu...
Cebinde parası olsa çıkarıp verecekti. Değerdi onunla yatmaya…
Olmayan parayı ise var edemezdi.

Sinirlendiğini belli etmemeye çalışarak, kendisini soğutan bu kadına hak ettiği dersi vermeliydi. Hatta öyle bir duruma getirmeliydi ki; birlikte olmak için yalvartmalıydı kendine...
"Profesyonelliğin anlamını bilmiyorum."
"Gerçekten bilmiyor musun?"
"Bilsem sormazdım."
"Uzman olduğu bir alanda para karşılığı iş yapmak..."
"E sen ne iş yapacaksın..."
"Bana teklif ettiğin işi."
"Hangi işi?... Reklam işini mi?..."
"Oh ne kadar safsın," dedi. Sıkıldığını belli ederek. "Senle yatmamı istiyorsan önce para vermelisin."
"Senden bunu beklemezdim."
"Bu senin yorumun."
"Peki para vermezsem benimle yatmayacak mısın?..."
"Herhalde yani..."
"Zorla sahip olabilirim."
"Kendimi yerden yere atarım."
"Peki peki anladım! How many?..."
"Efendim?"
"Kaç para istiyorsun?..."

İmece, ne kadar para istemesinin uygun olacağına karar veremiyordu…
Bir anlık tereddüdü çabuk kayboldu.
En iyisi yüksekten başlamaktı...
"100 dolar!"

Özdal, kıvama girmişti.
Hem de dolar istiyordu...
"Avustralya doları mı? Kanada doları mı? Amerikan doları mı?..."

İmece, para karşılığı yatma teklifini ilk kez birine yapıyordu. Acemiliğini belli etmemeli hemen yanıtlamalıydı.
Döviz kurları konusunda pek bilgisi yoktu. Galiba, 'amerikan doları' daha kıymetliydi...

‘Ahlaksız teklif’ filminde kumarbaz kocaya, karısıyla seks yapma teklifi yapan yine kumarbaz rolündeki başrol oyuncusu 'amerikan dolarını' telaffuz etmişti. Anımsıyordu...

Bir an kısa bir utangaçlık daha yaşadı. Olsun... Karşısındaki adam öncelikle 'ahlaksız teklifte' bulunarak bu teklifi hak etmişti.

Özdal, sorusundaki seçenekleri teke indirerek yenilemişti.

"Amerikan doları mı?..."

"Evet!... Amerikan doları olsun."

Bu yanıtı alacağını bile bile sormuştu.

"Biraz indirim yapsan," dedi, indirim yapılsa dahi ödeyecek parası olmadığı halde.

"Senin için 70 dolar olur."

"Daha in..."

"Kısa sürerse, elli dolar... Daha fazla indiremem..."

"Borca olmaz mı?..."

"Peşin ve nakit!..."

Bu lafı çalıştığı butikte öğrenmişti... "Peşin ve nakit!..."

Özdal, bir senaryo kurma çabasındaydı. Onu sıkıştırabileceği bir alana çekmeliydi. Haddini bildirmeliydi. Bir yatma karşılığı istenen paraya bak!... Gazi’ye bedavayken, kendisinden para istiyordu. Ukalaca hareketler ediyordu. Davranışları iticiydi.

Bir şeyler söylemeliydi. Bir şeyler yapmalıydı... Göz göre göre böyle bir davranışın altında kalmamalıydı.

"Biliyor musun, yanlış adama çattın..."

"Neden?..."

"Bende profesyonelim."

Şaşırma sırası İmece’deydi.

"Ne demek istiyorsun?..."

"Jigoloyum... Arzu eden kadınlarla para karşılığı yatıyorum."

"Ay’nanmıyorum. Hah, hahhahhah!..."

Özdal’ın ciddiyetini koruması üzerine kahkahalarını kısa kesti.

"Gazi bu yönümden sana söz etmiş olmalıydı."

İmece, denilenlere inanmak üzereydi.

"Hiç söz etmedi."

"Garip!... Benim geçim kaynağım bu... Nasıl geçiniyorum, sanıyorsun?"

İmece’ye mantıklı gelmişti. Ailesinin durumunun iyi olmadığını, işsiz olduğunu Gazi’den öğrendiği bu adam nasıl geçiniyordu?... Gazi’nin verdiği harçlıklarla geçinmesi İstanbul gibi bir yerde olanaksızdı. Gazi ne kadar da saftı... İnanıyordu ki, Gazi’nin bundan haberi yoktu. Yoksa kısıtlı bütçesiyle bu adama neden yardımcı olsundu?...

"Profesyonelliğin beni ilgilendirmiyor. Dediğim gibi; istediğim parayı vermezsen benle yatmayı unut!"

Kendini kutladı içinden, İmece. Güzel konuşmuştu. Konuyu noktalamıştı.

"Sen en son elli dolar istemiştin. Benim bir saatliğim ise yüzelli dolar."

"Beni ilgilendirmiyor."

"Benle yatmak istiyorsan yüzeli dolar vermen gerekiyor. Hem de peşin ve nakit... "

"Senle yatmak isteyen kim?... Neyse ben çıkıyorum. Anlaşamayacağız."

Özdal, kapıya sırtını dayayarak engelledi onu.

"Daha konuşmamız bitmemişti. Bir hesap yapalım. Sen bana yüz elli dolar ver. Bende sana elli dolar vereyim. İşi bitirelim."

Başıyla teklifi olumsuzlayan İmece’ye ikinci teklifi yaptı.

"Takas yapalım. Sen benden elli dolar isteme, bende senden yüz elli dolar almayayım."

"Boşversene... Kapıdan çekilmezsen bu kez gerçekten kıyameti koparacağım!"

Özdal’ın yüzü kıpkırmızı olmuştu. Sesini sertleştirerek, "Borcunu öde, çıkmana izin vereyim." dedi.

"Ne borcu?..."

"Bir kahve hazırladım... Banyoda size dokundum. Biraz muhabbet ettik. Zamanı mı aldın."

"Eeee???"

"Bu muameleler karşılığında normalde 75 dolar alıyorum. Hadi sen elli dolar ver!"

"Vermezsem?..."

"Vermezsen, çıkamazsın..."

"Yanımda o kadar para yok... Sonra versem?..."

"Peşin ve nakit çalışıyorum."

İmece, çıplak ayaklarını karoya birkaç kez vurdu.

"Of Off!... Of Of"

Özdal, kollarını göğsünde bağdaştırarak İmece'nin tepkilerini zevkle izlemeye başlamıştı.

"Hadi iyisin... Bugün iyi günümdeyim. Senet versen de olur... "

İmece, senedin anlamını biliyordu. Ödemediği takdirde, annesiyle birlikte kaldığı eve, belki de işyerine yazı gelecekti. Sonra da haciz gelecekti. 'Ne borcu?' diye sorulduğunda yanıt vermekte zorlanacaktı...

Bir belaydı karşısındaki adam. Ondan kurtulmanın en kolay yolu onunla yatmaktı...

"Bela mısın sen?... Hadi istediğin gibi olsun... Yatalım..."

Özdal, yeniden ve birkaç kez "Önce para?..." derken samimi değildi.

Sarılan bedenin sıcaklığı kendisini yumuşatmıştı.

Arzu ettiği sonucu elde etmişti. Oluşan güzel ortamı bozmanın anlamı yoktu. Sarılmaya karşılık verdi.

Gerisi bildik, altına kırmızı nokta konabilecek, on sekiz yaşından küçüklerin, altmış yaşından büyüklerin, kalp rahatsızlığı çekenlerin, muhafazakar kesimin, erotizmden hoşlanmayanların seyretmemesi, duymaması, okumaması gereken ve tahmin edilebilecek fiziksel eylemlerdi.

Tek yanlı başlayan, iki yanlı süren kaygansı eylemler, "Duhul" ile sonuçlanmıştı.

"Biraz üşüdüm. Yatak odasına gidelim," teklifi İmece'den geldi.

İmece birkaç saniyelik sabır göstermiş olsaydı, Özdal'da aynı istemde bulunacaktı.

Banyoda yapılabileceklerin tümünü karınca kararınca gerçekleştirmişlerdi.

Birbirlerini bolca şampuanladılar. Bolca suyla duruladılar…

İmece, bornoz giyindi.

Özdal, büyük havluyla kurulandı. Havluyu vücuduna saracakken vazgeçti.

Nasıl olsa bu işin birde yatak finali olacaktı...

Gazi'nin yatağı çift kişilikti. Final için uygundu. İmece yabancılıkta çekmeyecekti. Geceyi geçirdiği bu yatağa aşina olmalıydı.

Gazi'nin yatağında, her ikisinin birlikte sahnelediği oyunun özeti bilinen cinstendi. Bazı ayrıntıları vermek bilineni pekiştirmek olabilir miydi?... Yoruma bağlıydı...

-Ağızdan ağıza salya alışverişi...

-Ağızdan ağıza az oksijenli bol karbonlu üflemeler...

-Şampuan, ter ve salgıdan oluşan koku...

-Fiziksel sürtünmelerin açığa çıkardığı enerji...

-Oluşan bedensel sıcaklığın, saçlarındaki nemin buharlaşmasına katkısı...

(Ama saçlardaki nemin azalmasında, kirli ve yumuşak yastıkların payını inkar etmek, yastıklara yapılabilecek en büyük haksızlık olacaktı...)

-Cinsel işlev bittiğinde genelde olan olgu meydana gelecekti...

Ve geldi.

İçlerinden biri oyunbozanlık yapmalıydı...

Ve yaptı.

Bu şeref İmece'ye ait olacaktı...

Ve oldu.

"İlk ve son olacak!..."

Özdal, duymazlıktan geldi.

"Sana bir şey sorabilir miyim?..."

"Sor..."

"Gerçekten Profesyonel Orospu musun?..."

"Ödeme yapsaydın ilk kez gerçekleştirmiş olacaktım. Ya sen Jigolo musun?..."

"Değilim. Kandırdım seni..."

"İnandırmıştın beni…"

"Bir şey daha sorayım... Jileti elinden almasaydım bileğini kesecek miydin?..."

İmece, katıla katıla güldü. Gülmenin verdiği şiddetle alnı dahi kırışmıştı...

"Manyak mıyım ben... Hayatımın baharının daha birincisini bile yaşayamadan..." Konuyu değiştirmek için ekledi. "Senin bir jigolo kadar kabiliyetli olduğunu itiraf etmem gerekiyor."

Özdal ‘İltifatı’ teşekkürledi.

"Ama buna rağmen seninle arkadaş olarak kalalım. Kesinlikle bir daha birliktelik yaşamak istemiyorum!..."

"Ya Gazi ile?..."

"Onunla arkadaşlığımı dahi devam ettirmeyeceğim."

"Benimle neden sürdürmeyi düşünmüyorsun?"

"Etik bulmadım. Beni başkalarıyla karıştırmanı istemiyorum. İkimizde hata yaptık. Tekrarlamayalım..."

"Ben aynı düşüncede değilim."

"Önemli olan benim düşüncem..."

"Yazık!... Bende senin için iyi şeyler düşünüyordum."

"Ne gibi?..."

"İşe başladığımda sana da iyi bir iş ayarlayacaktım."

Son cümle sihirliydi. Etkiliydi. Etkileyiciydi... Etkisini gösterdi. İmece’nin 'oturma' şeklindeki pozisyonu, 'başı öne eğik' pozisyona dönüştü.

Derhal yanıt vererek basit edilgen bir yapı sunmamalıydı. Maymunun gözü açılmıştı, çabucak kabullenmemeliydi... Ama, ‘Fazla naz aşık usandırırdı.’ Özdal kendisinden usanmamalı, caymamalıydı.

Beyni ve bağırsakları sıkışmıştı...

Tuvalete gitmeliydi...

Tuvalet gereksinimini giderirken, düşüncelerini toparlayacak ve nasıl davranması gerektiğine karar verecekti.

İzin isteyerek tuvaletin yolunu tuttu.

***

Beş Yıl Sonra

Taksim meydanı, aynı gayeyle akın akın gelen insanları konuk ediyordu bugün.

Üzerlerinde ve taşıdıkları flama ve afişlerde, suça konu olabilecek bir nesne ve içerik bulundurmayanlar, alana alınmaya hak kazanıyordu.

Meydan, tencere ve kapakları ellerinde bulunduran kadınlı erkekli insanlarla doluşmuştu.

Yoksul halk tarafından düzenlenen miting, ‘Açlık ve İşsizlik İşkencesini Protesto’ isim ve temalıydı.

Mikrofonda söylenen şiirler, söylemler, sloganlar ile arada olan boşlukta, kasetten yükselen ezgiler hep ‘açlık’ temalıydı.

Tencerelere vurulan kapakların çıkardığı metalik seslerde, "AÇ-IZ!" notalıydı.

Bu seslerin ritmine uygun, fakat heceleme kuralına uyumsuz hep birlikte söylenen sözcükler de aynıydı;

"AÇ-IM!" ‘AÇ-IZ!’ "AÇ-LAR!"

Mikrofondaki gür ses, topluluğu heyecanlandırmaya, canlı tutmaya yönlen-diren bir ses rengine sahipti.

"EY TOPLUM!... NASILSINIZ?..."

Kapaklarıyla, tencerelerine vuran topluluk bireyleri yanıtlamakta gecikmiyordu.

"AÇ-IZ!" ‘AÇ-IZ!’ "AÇ-IZ!"

"DUYAMADIM!!!"

"AÇ-IZ!" ‘AÇ-IZ!’ "AÇ-IZ!"

"TENCERELERİNİZ NE DİYOR?!!!"

Bu soru geldiğinde; sadece kapakları, ‘AÇ-IZ!’ ünlemini verecek notada iki kez tencerelerine vuruyorlardı.

Topluluğun geneli kendi bağırlarından çıkan türkü formatındaki ezgilerden hoşlanmasına rağmen, metal tencerelerden çıkan birkaç hecelik metalik ezgiyle yanıt veriyorlardı. Bu onlar için çokta önemli değildi. ‘AÇ-

IZ!’ kelimesinin yabancı ezgilerde karşılığı farklı olsa da, duygu ve düşünce anlamı hep aynıydı. Aynı üzücü imgeyi anımsatan kalıplardı.

'Türkiye Genel İşsizleri ve Asgari Ücretli İşçilerinin Gayrı Resmi Konfederasyonunun' düzenlediği bir mitingdi bu...

Aç bırakılmalarına, aç kalmalarına... İstatistik Enstitüsünün belirttiği kişi başına düşen 3000 Amerikan doları yıllık gelirin çalışanların ellerine geçmedi-ğini, işsizlerin ise iş bulamadıklarını ifade etmeye yönelik bir mitingdi.

Yetersiz olmasına rağmen yine de ellerine geçmeyen kişi başına düşen bu geliri; gelirlerine ekleyenleri, eklenmesine neden olanları, buna sessiz kalanları uyarmak... Sorumlu olanların kulaklarına, kulak tırmalayıcı mekanik, metalik seslerle mesaj verme ve merhamete getirme amaçlıydı...

Tencerelerin birçoğu ucuz cinsinden alüminyumdu. Hafifti, taşınması kolaydı. Kapağıyla temasta çok ses çıkartıcıydı.

Bu tencerelerin sahiplerinin birçoğunun evinde et yeme sorunu, çözülmeden aşılalı uzun bir süre olmuştu. Bulgur pilavı pişirebilip, pişirememe konusunun asıl gündemlerini işgal etmeleri ise azımsanmaya-cak bir süreye tekabül ediyordu.

Topluluk; değişik dinlere, dillere, mezheplere, siyasi görüşlere, zevklere, ırklara sahip ufak grupları barındırıyordu. Her grup, ait olduğu yapının alt kısmını teşkil ediyordu. Açlık sorununu belirsiz bir süreye kadar yaşayacak alt kesimi...

Kendi asli gruplarında belli bir kesimi, kişi ve kişilikleri yukarıya çıkarmada aracılık yapmış, merdiven olmuş, duygu ve düşünceleri, emekleri sömürülmüş insanlar...

İhanete uğramış insanlar...

Yükselttiklerinin, yüksekten baktığı süjeler olmuş insanlar...

Yükselttikleri insanlar için önceden yırtılan gırtlaklar, ilk kez kendileri için yırtılıyordu... Bu kez bağırtılarının boşu boşuna olmadığının bilincindeydiler...

Önderlik yoktu... Birileri için bağırmak yoktu... Birilerinin sıkıntılarını çözmek için değildi... Kendileri içindi bağırtıları...

Kendilerine ihanet ederler miydi?...

Sorun değildi. Kârı ve zararı kendilerine ait olacaktı...

İçlerindeki öfkeyi ne kadar dışavurumlasalar o kadar rahatlayacaklardı.

Açlardı...

Aşırı öfke yüklenimi, şişlik yapmıştı...

Nefes almakta zorluk çekiyorlardı.

Kusmaları gerekiyordu.

Kusma ortamıydı bugün...

Her taraf kusmuk kusmuk olmalıydı...

Hatta mitingin ikinci adı, ‘Kusmuk Mitingi’ olmalıydı.

Klasik tükürük tepkisi zamanaşımına uğrayalı yıllar olmuştu.

21. y.y.da tükürük yeterli değildi dinginlik için...

Çevreciler, kusanlara ve kusmuklarına sinirlenirler miydi?...

Bir çevreci mikrofondan verdiği sesle rahatlatmıştı az önce...

"Toplumu ve çevreyi kirletenlere karşı kusmak, dezenfekte işlevi görür!" demişti.

Yeni sloganlara gereksinim vardı. Gereksinim, icat ediciydi. Topluluk yeni sloganlar buluyordu.

Mikrofondaki soruyordu. Ve yanıtını alıyordu.

"Aç mısınız!?... Tok musunuz!?..."

"Açlığa tokuz!... Tokluğa Açız!..."

"Ulusa sesleneyim mi?!"

"Hayıııırrr!..."

"Neden?!"

"Kulağımız tok!"

"Ulustan sesleneyim mi?!"

"Hayır!..."

"Neden!?..."

"Ulus biziz!"

"O Halde... Ne bekliyorsunuz?... Seslenin!"

Yine ağızlardan ve tencerelerden içeriği acı görkemli sesler yükseldi...

"AÇ-IZ!" ‘AÇ-IZ!’ "AÇ-IZ!"

"DUYAMADIM!!!"

"AÇ-IM!" ‘AÇ-IZ!’ "AÇ-LAR!"
"Kim Aç?..."
"Ben aç-ım!"
"Kimler Aç?"
"Bizler!"
"Doymayanlar?..."
"Onlar!"
"TENCERELER NE DİYOR!!!"
"AÇ-IM!" ‘AÇ-IZ!’ "AÇ-LAR!"

"Ey halk!... Düete hazır mısın?..."
Düet, aşık atışması biçimiyle gerçekleşecekti…
"Hazırız!"
"Dininiz?..."
"Farklı!"
"Irkınız?..."
"Farklı!"
"Mezhebiniz?!..."
"Farklı!..."
"Diliniz?"
"Farklı!"
"İdeolojiniz?..."
"Farklı!"
"Birleşik Noktanız Vaa mı?..."
"Vaa dır!..."
"Birbirinizden kız alıp vermeniz mi?..."
"Değil!"
"Ya!..."
"Yandaşlarımızca sömürülmek!..."
"Başka?..."
"İhanete uğramak!..."
"Başka?!..."
"Açlık!..."
"Aç bırakanlarla aynı gemide misiniz?..."
"Eveeettt!!!..."
"Gemi batarsa hepiniz boğulur musunuz?..."

"Hayır!..."
"Neden?..."
"Onların başka gemileri de var!..."
"Kusmaya hazır mısınız?"
"Eveeettt!!!"
"Başlayalım mı?..."
"Eveeetttt!!!"
"Biirr!!!... İki... Üç..."
"Bööööögggggg!!!!"

Topluluktakiler kusar gibi hareketler ve sesler çıkarmıştı.

Düet bir süre bu minvalde sürdü.

Yorulan mikrofonbaşı ile topluluk dinlenmeyi hak etmişti. Yeniden kolonlardan müzik ezgileri yankılanmaya başladı.

"Sesli-sessiz gemideyiz!
Batıran onlar!
Batan biz!..."
...
"Birbirimizden kız almış,
kız vermişiz!...
Verdiğimiz kızlar,
aldığımız kızlar;
eşleriyle ve çocuklarıyla birlikte aç!"

…
"Al dikerim, giyemem,
Bal yaparım, yiyemem,
Al satarlar, bal satarlar,
Emek para etmez alamam.
Ustam ölse, ne fayda
Mirasçısı olamam."
...

"Renk ayrık, ses ayrık!...
İhanete uğramak
ile
açlık ve işsizlik;
vazgeçilmez ortaklık!..."

…

"Ulusa sesleniş!... Ulusa sesleniş!...
Aç mideye, tok kulağa sesleniş…

Ulustan sesleniş!... Ulustan sesleniş!...
Tok mideye, mühürlenmiş kulağa sesleniş!.."

…

"Çalışan Biz
Tüketen Onlar!
Kullanılan biz,
Kullanan onlar!...
Onlar ‘Evlat!…’
Bizler ‘üvey evlat?..’"

Daha birçok slogansal yeni ezgiler, topluluğu oluşturan bireylerin yüreklerine tercümanlık yapıyordu.

Ezgilerde ki sözler ‘donuk sloganlar’ değildi.

Estetik miydi?... Tartışılabilirdi.

Bireylerin duygularına tercüman olma yönünden özet imgeler içermesi yönüyle estetikti...

Hem alt toplumun ve bireyin estetik anlayışı, yukarıdakilerden farklıydı.

Yukarıdakilerin ‘Küfür edecekseniz de, estetize ederek söyleyin, rahatsız olmasın kulaklarımız!’ kuralına uymama bilincini olanca haşmetiyle sürdürüyorlardı.

Biliyorlardı ki; onların çıkardığı tüm kurallarda olduğu gibi, estetik kuralları da onların yararlarınaydı…

Uymak zorunda değillerdi.

Duygu ve düşüncelerini kabuklara büründürmeyeceklerdi. Varolan değerlerinde de böyle bir kural yoktu.

Gerçek; çıplak olmalıydı…

Gerçeklik, tüm çıplaklığıyla salına salına dolaşmalıydı, sokaklarda ve meydanlarda…

Mitingi izlemeye ve kamuoyuna izletmeye gelen medya gruplarının muhabirleri, boş durmuyordu.

Yanında beş yaşlarında bir kız çocuğu olan genç kadına, Körebe medyasının muhabiri Gazi, soru yöneltiyordu.

Kamera ve mikrofon, içi su dolu plastik bir torbaya yapılan çuvaldız etkisi yaratmıştı genç kadında.

İstese de zapt edemeyeceğini biliyordu, gözlerinden akan incecik yaşları... Silme ve sakınma gereği duymuyordu. Ağlamak ayıp değildi... Ayıpsa; bu ayıp öncelikle ağlatanlara aitti...

Gazi'nin sorusu, mitingin anlamına uygundu.

"Gerçekten aç mısınız?..."

Bu soruyu başıyla onayladı.

İkinci soru gelmişti.

"Çalışsanız?..."

"İşi kim kaybetmiş ki biz bulalım."

"Kocanız da mı işsiz?..."

"Bilgisayar teknikeri... İş bulduğunda çalışıyor..."

Derinden gelen hıçkırıklarla konuşmasına devam edemedi.

Kısa sürmüştü bu an...

Konuşmasına devam etti…

"Kocam çalışsa da çalışmasa da açız... Bir günlük ücreti, çocuğumun bir günlük gıdasını bile karşılayamıyor..."

"Başbakanın, ‘Devlet hangi birinizi doyursun?... Her şeyi Devletten beklemek olmaz!...’ sözlerine ne diyorsunuz?..."

Kadın, akmakta olan gözyaşlarını elinin tersiyle kuruladı. Hafif eğik belini doğrulttu. Göğüsleri ve başı dimdikti şimdi. Gözleri alabildiğince

açıldı. Alnında sinirli kırışıklar oluştu. Burun delikleri, bedenine daha fazla oksijen almaya çalışan bir astımlının ki gibi genişledi. Soluyordu... Solumaları mikrofona olanca canlılığıyla yansıyordu.

Gazi, kadının yanıtını soğukkanlı görünmeye azami gayret göstere-rek bekliyordu.

Sabrının meyvesini almaya başlamıştı.

"Biz dilenci değiliz... Bize ait olanı, bazı şirketlere, kişilere peşkeş çeken soyguncalardan hakkımızı istiyoruz..."

Bir kısım bireyler az bir boşluk bırakarak çevrelerinde daire oluşturmuş, muhabir ile kadının diyaloglarını izliyor ve dinliyorlardı. Onlardan da benzer sesler çıkmaya başlamıştı. "Hakkımızı istiyoruz!... Hakkımızı!..."

Toplumdan yayılan kitlesel enerji, kendi enerjisiyle reaksiyona girmiş, öfkesini iyice açığa çıkarmıştı kadının.

"Dev...i…n…"

Gözü, elini sıkı sıkıya tuttuğu ve aynı sıkılıkta elini tutan kızına kaymıştı. Çocuğunun yanında söylenmemesi, hatta televizyondan bile çocukların duymaması gereken sözleri sarf etmemeliydi.

'Çocuklar Duymasın' dizisini anımsadı.

Çocuklarının işitip işitmemesinin önemli olmadığı konularda dahi aşırı duyarlılık göstererek mutfağa geçen anne ve babayı... Örnek alırdı o anneyi...

Dizide örnek aldığı kadının gerçek hayatta kocası dışında biriyle arasında geçen dedikoduları; onu seven dizi izleyicisi çocukların işitme duyularına ulaşmamış mıydı?...

Çocuklar, medya kanalıyla bu haberleri duymamışlar mıydı?...

Hayır!... Hayır!... Örnek almamalıydı onun dizideki halini ve gerçek hayattaki rolünü...

Çocuklar yeni nesildi... Nasıl olsa duyurmadıkları birçok konuyu bir şekilde çevreden ve televizyondan duyuyorlardı. Kızı Cuan'da duymalıydı bazı gerçekleri... Şimdiye kadar sakladığı bazı gerçekleri... Yanıtsız bırakmıştı onu çoğu kez...

Yanında kola hediyeli Mc Donald's hamburgerinden alamayıp, onun yerine dört katı ucuz olan tavuk döneri neden almak zorunda kaldığını...

Kola yerine, musluk suyunu tercih ettiğini… İki ayı aşkın zamandır tavuk döner dahi alamadığının nedenini onunda bilmeye hakkı vardı.

Kötü örnek olmayacaktı yani...

Konuşacaktı!… Çocuğu dahil herkes duymalıydı…

Hatta, ‘Soyguncular Duymasın!’ dizisinde mi oynuyordu sanki?...

Onlar da duymalıydı.

Yüksek sesle söyledi; duyulmasını istediği sözleri…

"Bedenimizi mi satalım?... Hayır satmayacağız!... Cebimizi soyanlara, giysilerimizi çıkarmayacağız... Onların cariyesi olmayacağız... Onların masa mezesi olmayacağız! Bizden çaldıklarından iade edecekleri ufak kırıntılar karşılığında, bedenimizi onlara peşkeş çekmeyeceğiz!... "

Gazi, "Sakin olun!" diyerek yatıştırmaya çalıştı kadını... İyi biliyordu ki onun bazı kelimeleri ‘bip’lenecekti, editörlerce...

Kadın, hızını alamamıştı. Öfke, gök kubbeye tavan yapmıştı!…

"***Pezevenkler, orospu yapamayacaklar bizi!!!…***"

Kadının ses tonu ve gözleri, okumuş biri olduğunu çağrıştırıyordu...

Yayın için gerekli değildi ama merakını gidermek istedi.

Mikrofonu kapatarak, "Ne mezunusunuz?..." diye sordu.

Bu soru sakinleştirmişti kadını…

"Basın-Yayın Fakültesi... Neden sordunuz?..."

"Sadece merak ettim... Bizi kırmayıp sorularımızı yanıtladığınız için teşekkür ediyoruz."

Mikrofonu açtı ve tekrar kameraya döndü Gazi... Edindiği etkiyi sesine de katarak sunuşta bulunuyordu;

"Evet! Sayın seyirciler! Mitinge küçük kızıyla katılan bir yurttaşı dinlediniz... İnsanlar, iş istiyor!... İnsanlar aş istiyor!...

Sağcısına, solcusuna, dinlisine, dinsizine, yezidisine, süryanisine, alevisine, sünnisine, lazına, çerkezine, kürdüne varıncaya kadar değişik renk ve seslere sahip insanların ekonomik anlamda alt kesimini teşkil eden bu büyük topluluk, öznel kimliklerini miting alanının dışında bırakarak, "Açlık ve işsizlik İşkencesi’ başlıklı ortak sorunlarını yöneticilere duyurmak ve kamuoyunu bu yönde etkilemek için düzenledikleri bağımsız ve

bağlantısız öznel amaçlı miting hiçbir taşkınlığa meydan verilmeden devam ettirilmektedir...

Bir dramı yaşıyoruz. Aç insanlar sokağa çıkmış geleneksel değerlerinden olan; ‘Aç olsan da açlığını söylemen ayıptır!’ değerini yok sayarak göğüslerini gere gere ‘Biz açız!’ gerçeğini ifade ediyorlar..."

Konuşmasına ara verdiğinde, kameramana topluluğu çekmeye devam etmesini işaret etti. Çekilmedik hiçbir ayrıntı kalmamalıydı...

Biliyordu; konuşmaların ve görüntülerin birçoğu kesilecekti. Eklenti yapılacaktı. Yer değiştirecekti. Önemli değildi. Üzerine düşeni yapıyordu. Medyanın en önemli ilkelerinden, ‘kamuoyunun sesi ve gözü olma, bilgilendirme’ görevini bir kez daha yerine getiriyordu…

Topluluğun duygu ve düşüncelerini yansıtan bir konuşma yaparak en azından kendisini rahatlatmıştı…

Biri seslendi kendisine: "Gazi!... N’aber oğlum?" diye.

Bu Özdal’dı...

"İyilik n’olucak. Ya senden?"

"Her şey iyi gidiyor, şimdilik... Cebin niye kapalı?.. İmece bir türlü sana ulaşamamış... Bozuk çalıp duruyor."

"İmece ne yapacakmış beni?" diye sordu, sinirli bir sesle Gazi.

Özdal, dudağını yaladı. Zevkli anlarına özel bir davranışıydı.

İmece nedeniyle, Gazi'yle üç ay süren kırgın günlerinin üzerinden yıllar geçmişti...

İlk zamanlar, İmece’nin kendiyle varolan ilişkisini birdenbire sonlandırmasından kuşkulanmış, sürekli kendiyle birlikte çıkması ise kuşkusunu kesin kanıya dönüştürmüştü, Gazi'nin…

Aşırı sıkıştırmasına en son dayanamamış gerçeği itiraf etmek zorunda kalmıştı…

Hala bir yanıyla kırgın ve kızgın olduğunu hissettiren Gazi’yle bazı gelişmelerle aralarındaki buzlar çözülmüştü. Bunda İmece’nin Cesi’yle geliştirdiği yakınlıkla, kendiyle bir yıldır çıkmayı bırakmasının büyük payı olmuştu.

Ortak paydaları vardı şimdi.

‘İhanete uğramak!...’

Ortak sorunlar, sahiplerini birbirine yakınlaştırıyor, aralarında varolan düşmanlıkları unutturuyordu...

Buna rağmen, İmece’nin adının geçtiği her cümleye, Gazi’nin aşırı kızgınlığını gözlemlemek hoşuna gidiyordu.

Gazi'nin ‘İmece ne yapacakmış beni?...’ sorusunu yanıtladı.
"Sultanbeyli’de bir gösteri varmış... Senin oraya gitmeni emrediyor..."
"Emir mi?... S….. Ya sen?..."
"Benim çekime devam etmemi istedi."
'Lanet olsun!...' dedi içinden... Tatmin olmamıştı. Bu kez sesli söyledi:
"Lanet olsun! Hep sen başımıza bela ettin bu kadını... Son günlerde iyice havalara girdi."
Özdal, gülerek, "O işini iyi biliyor... Dedikodulara göre bugünlerde Cesi hanım ile aralarından su sızmıyormuş."
"İlerde ikinci müdür olursa hiç şaşmam... Neyse ben gidiyorum... Hadi size kolay gelsin."
"Sana da..."

Gazi’nin ayrılmasıyla çekimlere, sunuşlara kaldığı yerden devam etti Özdal:

"Ülkemizin toprağı ve suyu bol bir tarım ülkesi olduğunu, varolan nüfusun dört katını besleyebilecek kapasitede olduğunu anımsatarak, miting alanından yayınımıza devam ediyoruz..."

Kucağında kedi bulunduran bir kadını çekmesi için, kameramanı uyardı.

"Katılımcılar, mitingin havasını bozma, çevreye zarar verme, itiş kakış gibi taşkınlıklar yapmadan, belirli bir disiplin içinde hareket etmeye devam ediyorlar. Taleplerini, demokratik yolla sunmaktadırlar... Ekranda, kedisiyle birlikte açlığı protesto mitingine katılmış bir hanfendiyi izlemektesi-niz...
Görüldüğü gibi, çok sevimli, bakımlı ve şişman olan bu kedi, çevreyi korku dolu gözlerle izlemektedir..."

Mikrofonu kedili kadına uzattı.
"Kediniz bayağı besili... Çokta sevimli... Masraflı bir kediye benziyor..."

Yaşlı kadın, yan gözlerle Özdal’ı süzdü. "Oğlum!... Körebe Medyasından değil misin?... Başka ne beklenir ki sizden…" dedikten sonra kedinin karın tarafını iyice göstererek, "Biz ne yiyoruz ki o da yesin... Şişkinliği, hamileliğinden..." diye ekledi.

Özdal, kadının sözlerine devam etmesini beklemeden, "Teşekkür ederim," diyerek yanından ayrıldı.

Kameramana bu kez, çevreyi tarayarak çekmesini, işaret parmağıyla daire çizerek belirttikten sonra yorumunu sürdürdü.

"Birçok katılımcı modası geçmiş alüminyum tencereler yerine kaliteli çelik tencereler getirmişler... Kapakların tencereyle temasından ortaya çıkan ortak ses, kalabalığın bağırtısına eşlik etmektedir. Bir miting alanından ziyade panayır havası sunan görüntüler, inanıyorum ki bizler kadar sizleri de etkilemiştir..."

Az ileride ağzında sigara bulunan bir adamı gözüne kestirdi. Filtresi, dökülmek üzere bekleyen külün beyaz rengi, yabancı ve pahalı sigaralar-dan olduğunu kanıtlıyordu.

Kameramana gerekli işareti verdi. Kameramana o adamı ve sigarasını iyice zumlayarak bir süre çekim yapmasını, kısık sesle belirtti.

Bu kez yorum geçmedi.

Bir eliyle yanındaki kadının eteğine yapışmış, diğer eliyle pastasını ağlayarak ve iştahla yiyen bir çocuğu yakın çekimde aldırırken, mikrofonu sımsıkı tutarak, yorum yapmaya başladı Özdal.

"Tarih kitaplarından sanırım hatırlarsınız; İhtilal dönemi Fransa’sında aç olduklarını söyleyen halka ‘Ekmek bulamıyorsanız, pasta yiyin!" diyen Kraliçe Marie Antoinette’ nin sözünü...

O dönem gerçekten ekmek bulamayanların pastayı hiç bulamayacakları düşünüldüğünde, çok komik gelen bu söz, ‘açız’ mitingine katılımcı bir kadının yanında bulunan çocuğun iştahla yediği pasta nedeniyle günümüzde söylenseydi pekte komik kaçmayacaktı...

Görüntüdeki dört yaşlarındaki çocuk, alanda neden bulunduğunu, bulunanların neden bağırıp çağırdığını sanki algılamaya çalışıp, başarılı olamamanın verdiği hınçla bir taraftan pastasını yerken, diğer taraftan ağlamaktadır...

Elini sımsıkı tutan kadın ise, kalabalığın coşkusuyla coşarak yanında ağlayan çocukla ilgilenmemektedir...

Konu; açlık olunca bir başka yorumda daha bulunmak zorunluluğu duyuyorum. Açlık, ülkeden ülkeye, toplumdan topluma, hatta bireyden

bireye değişen bir özellik taşımaktadır. Pasta değil, ekmek bile bulamayan bir Afrika ülkesindeki insan ile ülkemizde <aç’ım> diyen bir insanın açlığı farklıdır. Onlar gıdasızlıktan bir deri bir kemik kalmakta ve bazen ölmekteyken, ülkemizde pahalı gıdaların besin değerine eşdeğer gıdalar en azından edinilebilmektedir. Bir kilogram kuru fasulyenin, bir kilo ete eşdeğer besin değeri içerdiğini uzmanlarımız az mı söylediler... Bir örnek vermek gerekirse; bazı yurttaşların arada ıstakoz yiyememesi yönüyle açlığı söz konusu olabilir. Ama bu açlıklarını ucuz olan piliçle karşılayabilme olanakları mevcuttur...

Evet! Sayın izleyiciler sizlerde takdir edersiniz ki; Devletin herkesin tenceresine yemek, her kişiye iş bulma yükümlülüğü yoktur. Devlet, insanlara taslarındaki boş tabağı doldurmaları için ortam hazırlamakta, çalışma, iş bulma, işyeri açma özgürlüğü sunmakta, önlerindeki engelleri kaldırmaktadır. Çalışkan bir hamalın ülkemizde holding kuracak kadar yükseldiğini bilmeyenimiz var mı?... Devlet onun yükselmesini engelledi mi?... Hayır!...

Affınıza sığınarak, İnsanlarımızın iş bulma ve çalışma konusunda biraz tembel olduklarını düşündüğümü belirtmeden geçemeyeceğim...

Şu anda miting alanında bulunan bazı işçilerin, işini gücünü bırakarak ülke ekonomisine ne kadar zarar verdiğini, bunun zararını yine halkımızın çekeceğini söylemek zor olmasa gerek..."

Özdal, konuşmaya doymuyordu. Bir süre daha devam etti. Cep telefonundan gelen uyarı ile konuşmasını noktaladı.

Telefonda İmece’nin sesi vardı. Haber müdürlüğü, mitingle ilgili kasetin bir an önce merkezlerine yetiştirilmesini istiyordu.

Özdal, saatine göz ucuyla baktı. Saat akşamın beşine geliyordu. Kameramana, 'başka bir yerde işi olduğunu söyleyerek, derhal Körebe Medyası ana binasına hareket etmesini' söyledikten sonra, cep telefonunda bekleyen İmece’ye geri döndü.

"Yavrum! Arkadaşı gönderdim. Merak etme!" dedi.

İmece’nin çığlık düzeyindeki bağırtısı duyuldu. "Benimle resmi olmanı kaç kez söyledim sana!..."

"Tamam yavrum!... Tamam yavrum..."

"..............!!!"

İmece’nin bol küfürlü söylemi bittiğinde, onu daha çok kızdıracak bir söz söyledi. "Bol şampuanlı günlerimizin anısına sana ‘yavrum’ deme hakkını buluyorum."

"O günleri bir daha ağzına almayacaksın... Ciddiyim... Aksi halde..."

"Eeee!!! Aksi halde..."

"Cesi hanıma söylerim..."

"Bol şampuanlı alemlerimizi mi?"

"Neyse uzatma... Bir daha laubali olursan benle... İnan ki işten bile attırırım..."

Tehdit ciddiydi, etkilemişti Özdal'ı... "Peki!... Peki!.." diyerek, olumsuza giden diyalogu sonlandırdı.

Rövanşı kazanan İmece'nin sesi duyulmaz olmuştu cep telefonundan.

Özdal'da kapadı.

Alandan dışarı çıkmak için kalabalığı yararak ilerlerken, Gazi'ye hak veremeden edemedi. İmece'yi başlarına bela etmişti. Keşke Körebe medyası dışında bir iş bulmuş olsaydı ona... Rica minnetle Körebe Medyası Merkez Binasına zemin katı çaycısı olarak aldırmışken, kendi çabasıyla bir masa işi kapmış, Cesi hanımı da etkileyerek Haber Müdürlüğünde özel sekreter olmuştu... Son terfisinde Hukuk Fakültesini dışarıdan bitirmiş olmasının payını inkar etmek olmazdı…

Bırak mihnet duymayı, Gazi ile kendine karşı aşırı sert davranışlarda bile bulunuyordu…

Bir yıl öncesine kadar seyrekte olsa cinsel birliktelikler yaşamışlardı.

İmece'nin, Körebe Medyasının Genel Müdürü Cesi'yle sevici bir
ilişki geliştirmiş olmasından sonra, her ikisi de birbiriyle özel anlamda görüşmeme yönünde gizli bir sözleşme imzalamış gibiydiler...

Onu, cinsel gereksinimi için sürekli elinin altında bulundurmak için şantaj yapabileceği yatak sahnelerini içeren CD'yi dahi kullanmamıştı. Gerekte görmemişti. Ondan aldığı kadarını almıştı. Yataktaki her türlü seks oyunlarını ezberlemişti... Her birliktelik, öncekilerinin tekrarı olmaya başlamıştı. Alışkanlık, zevk vermemeye başlamıştı.

Tüm bunlara rağmen bazen onu özlüyordu. Ondan daha güzel fiziğe sahip olan bayanlarla olan birlikteliğinde bile onun eksikliğini hissediyor-du...

Artık, o kabul etse de eski ilişkilerini yenilemek istemiyordu. Yerin kulağı, çevrenin gözleri vardı. Körebe medyasında bu tür ilişkiler her nasılsa hissedilir ve çabuk yayılırdı. Cesi ile sorun da yaşayabilirdi.

En önemlisi, bir yıla yakın zamandır işe başlayan Fatma ile derinden gelişen arkadaşlığına gölge düşebilirdi...

Birkaç kez hafiften yeltendiği, fakat sonuçsuz kalmış yaklaşımlarına, bir gün olumlu yanıt alacağı hülyasıyla seyrekte olsa birlikte yemek yediği, muhabbet ettiği, sinemaya gittiği 'Fatma'yı kaybetmek istemiyordu.

İlk kez zorlu birine rastlamıştı... Aslında ilk kez değildi. Zorlu biriyle en çok iki hafta uğraşırdı. Sonuç alamadığında ise vazgeçerdi. Ömür kısaydı. Zamanını boşa harcayacak ve yoracak kadınlardan yüz çevirme gibi bir prensibi oluşmuştu.

Ya Fatma?...

Fatma farklıydı...

Onda hala tespit edemediği, kavrayamadığı bir cazibe vardı.

Adlandıramıyordu...

Aşık mıydı?...

Şüpheliydi...

O her aklına geldiğinde, ‘Ne zaman yatağa atmayı başarabileceğini?’ düşünürdü. Yatakta karşılıklı mesai yaparken düşlerdi...

Banyoda, 'saçlarını topuz yapmış, sırtı kendisine dönük, başı hafif sağa çevrik, şampuanlı suyla sırtını ovmaktayken, ona yaklaştığını ve dokunduğunu' hayalinde sürekli canlandırmaktan gına gelmişti... Her gün bu hayalinin, bu fantezisinin gerçekleşeceği inancıyla tek başına kaldığı evinden çıkar, lakin hep eli boş dönerdi...

‘İnanmak, başarmaktır!’ düşüncesiyle iyice koşullandığı bir günün akşamı, yine eli boş dönmüştü evine.

Oluşan gerilim ve karşılanmamış arzularının boşalımı için tanıdığı kadınlardan birini çağırmıştı mekanına…

Saatlerce sevişmişti...

Üç kez boşalmıştı...

Cinsel doyum sonrası, hala onu; Fatma’yı arzulamasını anlayamamıştı... Cinsellikse, şampuanlı duş fantezisi dahil gerçekleştirilmişti...

Bu aşk mıydı?...

Aşk mıydı bu?...

Değilse, neydi?...

Hayır!... Hayır!... Aşık olduğu kanısında değildi... Aşk hanesinde cinsel arzuların büyük bir yeri olsa da, hatırı sayılır başka duygular da içerdiğini de biliyordu.

Güzelliği vardı... Uzun siyah saçları, kömür karası gözleri, uzun kirpikleri, ince beli, ne şişman ne de zayıf uzun boylu bir fiziği vardı...

Sesi; duygu yüklü ve dokunaklı temadaydı...

Mimikleri doğaldı, iç gıdıklayıcıydı...

Fiziksel özellikleri dışında, kendisini çeken başka ne vardı?...

Düşünceleri mi?...

Genel duyguları mı?...

Hayata bakışı mı?...

Yorumları mı?...

Aksine, onla uzlaşamadığı önemli noktalardı bunlar. Hatta itici öğelerdi...

Yine de katlanıyordu bu yönlerine. Fiziksel cazibesi bu eksilerini örtüyordu.

Yine de ona haksızlık etmemeliydi…

Anlayışla karşılamalıydı...

Olumsuzluklarla dolu bir geçmişi vardı.

Fatma, geçmişinin izlerini silebilecek kadar güçlü çıkamamıştı... Zor yıllar geçirmişti... Unutması için zaman gerekiyordu…

1980 öncesinde lise öğrencisi ağabeyinin faili meçhul bir cinayete kurban gitmesi... Öldüren el yokmuşçasına bulunamayan fail(ler)…

Daha henüz beş yaşındayken, öğretmen babasının, siyasi düşüncesinden ve bu düşüncesine uygun yasal uğraşlarından dolayı, 1980 askeri darbesi sonrası tutuklanarak kapatıldığı cezaevinde yapılan işkencelere dayanamayarak ölmesi...

Ölüm raporuna, ‘kalp krizinden öldü’ kaydı düşülse de, normal bir vatandaşın çıplak gözleriyle görebileceği işkence izlerini, annesi tarafından dayısına gösterilmesi esnasında tanık olması… Beş yaşından beri unutamaması…

Acı, birkaçıyla kalmıyordu...

Katmerleşmesi için daha fazla acı gerekiyordu...

Ağabeyinin katli, babasının işkence yapılarak öldürülmesi…

Babasının daha fazla konuşması, hiç olmazsa düzenledikleri ifade tutanaklarına imza atması için; hakkında hiçbir suçlama yokken, babasının gözleri önünde ve tüm ağlamalarına, yalvarmalarına rağmen zorla

soyularak; cinsel tacizde bulunulan ve bu nedenle psikolojik travma geçiren ablası…

Tüm bunlara yüreği dayanmayan annesinin hastalanması…

Hasta annesinin, parasızlık nedeniyle sağlık yardımı alamaması ve yetersiz beslenmesi sonucu ölümünü ise, dokuz yaşındayken karşılamıştı Fatma…

Kendinden on yaş büyük ablasıyla birlikte, emekli maaşıyla zar zor geçinen halalarının yanına sığınmak zorunda kalmışlardı.

Acı; doymak bilmiyordu. Üçüyle-dördüyle tatmin olmamıştı. Orgazm oluncaya kadar devam edecekti…

Öldürmelere-ölümlere, uğradığı taciz işkencesine, sefalete, açlığa, yoksulluğa, işsizliğe ve içinde var edilen kin ve nefrete pes eden ablası; evde kimsenin olmadığı bir zamanda uyku ilacı alıp, şofbeni açıp intihar etmişti…

Halasının vefatı; lise bitimine ve Basın-Yayın Fakültesini kazanmasına denk düşmüştü.

Gündüzleri okuyarak, geceleri bir barda garson olarak çalışarak kazandığı fakülteyi bitirebilmişti...

Üç yıl, lisansına uygun iş bulamadığından bardaki garsonluk işine devam etmişti.

Körebe Medyasının haber editörlüğü bölümünün sekreter ihtiyacını karşılamak için açılan mülakatlı sınavda; fakülteyi birincilikle bitirmiş olması, görüntüsü, konuşması ve yorumları nedeniyle alınan üç kişiden biri olmuştu.

Fatma’dan ayrıntılarıyla birçok kez dinlemişti tüm bunları…

İlk gördüğünde dikkatini ve iştahını çekmişti Özdal’ın... Çalıştığı bölüme gide gele oluşan samimiyet sonrası, ‘salt akşam yemeği olacak!’ kaydıyla teklifini kabul eden Fatma’yla, seyrekte olsa, bazı akşamlar birlikte yemeğe çıkmaya başlamışlardı.

Onunda bakış ve davranışları sıcak duygular taşıdığını hissettirse de hala istediği yakınlaşmanın çok uzağındaydı... Bu yönüyle soğuktu…

Cesi bile onunla yakınlaşmak için çok çaba göstermiş, sonuç alamayınca uğraşı bırakmış, tekrar İmece’de yoğunlaşmıştı.

Gazi’de, Cesi gibi boşa kürek çektiğini anlayınca vazgeçmişti.

Bugün sabahtan randevulaşmışlardı onunla...

Eklembacaklılardan’s Istakoz Lokantasında, akşamın altısında buluşacaklardı.

'Neden bu lokanta?...' diye sormuştu ilk zamanlar...

Mesleğe ilk adımını bu lokantada attığını, bazı kısımları atlayarak açıklamtı. Ayrıca ıstakoz yemeyi çok sevdiğini; haşlanırken onlardan çıkan acı çığlıklara bayıldığını eklemeden belirtmişti.

Fatma, yanlarında canlı canlı ıstakoz haşlanmasından hoşnut olmadığını söylediğinden bu yana, ancak onsuz gittiğinde bu zevki tadabiliyordu...

Patrokoz’la üzerine çektikleri kokain ise zevk dalgalarını tavana vurduruyordu.

Fatma; servisi pahalı olan ıstakozdan 'bir ayda beş-altı kez nasıl yiyebildiğine' dair ekonomik alanlı bir soru yöneltmişti... Doyurucu bir yanıt vermemişti ona. Doğru yanıt hoşuna gitmeyecekti... Kendisi hakkında olumsuz düşünebilirdi... "Üzümünü ye!... Bağını sorma," atasözünü dillendirerek konuyu kapamıştı.

Medyadaki görevinden dolayı tanıştığı ve arasının çok iyi olduğu zengin insanlardan bazılarını, Istakoz lokantasına müşteri olarak kazandırdığını, birçok kez ilan yerine haber olarak buraları fotoğraflayıp övdüğünü, birkaç köşe yazarına burayla ilgili köşe yazısı yazdırmada etkili olduğunu, bu katkılarını Patrokoz’un karşılıksız bırakmadığını söylememişti.

Miting alanından gelen, "Aç-ım!... Aç-ım!..." bağırtıları uzaklaştıkça şiddetini azaltıyordu.

İstiklal caddesine ulaşmıştı.

İyi bir haber yapmanın sevimli yorgunluğunu taşıyordu...

Genel Müdür Cesi ile Haber Müdürü Hayret tarafından da beğenileceğine adı gibi emindi. Onların duygu ve düşüncelerini özümsemişti... Onların istediği biçimde nasıl haber yapması gerektiğini bilecek kadar meslekte deneyim kazanmıştı.

Onların kendisinden hoşnut kalması; yükselmesi ve cebinin daha fazla ısıtılmasıyla, eş anlamlıydı...

Boş vermeliydi bunları şimdi… Bugünkü mesaiyi de yüzünün akıyla bitirmişti…

Az sonra Eklembacaklılardan's Istakoz lokantasına varacak...

Istakozu; yanında ahtapot salata ve bir şişe beyaz şarapla; gözleri Fatma’nın gözleriyle sevişirken, halledecekti...

***

6

1 Yıl, 11 Ay, 11 Gün Sonra

Fatma, içindeki sıkıntının ağır yükü altındaydı.

Soluk almakta bile güçlük çekiyordu.

Sinirleri, bedeninin her noktasına aynı yoğunlukta sert baskılar yapıyordu.

Oturmak, ayakta kalmak, uzanmak gibi kısa aralıklarla üst üste yaptığı eylemlerin hiç birinin yararını görememişti...

Özdal'la birçok kez yapmış oldukları tartışmalarla içeriği aynı olan, en son diyaloglarının da bunda büyük etkisi vardı.

Amerikan merkezli koalisyon güçlerinin Irak'a saldırı öncesi ve sonrası dönemlerde Körebe Medyasının takındığı tavrın ve genel politikasının en azından insani değerlere aykırı olduğunu söylemişti…

Özdal ise bu sözlerine her zaman olduğu gibi çok sinirlenmişti.

'Profesyonel Medya Anlayışını' ilke edinmiş bir kuruluş olduklarını, değişik görüşlere sahip birçok kalemin hamiliğini yapan Körebe Medyasını hala neden özümseyemediğini anlamadığını, her yazarın görüş ve düşüncelerini; bir suç teşkil etmedikçe, hiçbir talimat ve telkin altında kalmadan özgürce yazabildiğini, ifade edebildiğini açıklamıştı…

Öznel düşüncesinin ise, koalisyon güçlerini desteklemek, olduğunu yinelemişti.

Fatma’da eşdeğer dozda bir sinirle karşılık vermişti.

Tirajı artırmak, güya tarafsız görüntü vererek, güven sağlayıp ana politikalarını etkin kılmak için birkaç zıt görüşte yazar bulundurduk-larını...

Çok seyrek tarafsız haber verildiği...

Genelde bilinçaltını etkileyecek imgelerle okuyucu ve izleyiciyi yönlendirdiklerini…

ABD’nin ‘iyi’, ABD’ye karşı çıkanların ise ‘kötü’ olduğu imgesini yaratmak için en ufak fırsatların dahi değerlendirildiğini;

'Bir köpek yarışmasında Alman köpeğinin vahşiliğini, Amerika adına yarışmaya katılan köpeğin ise sempatik ve sevimliliğinin özellikle sunulması,'

'ABD askerlerinin savaş gemilerine çıkmaları öncesinde, gözleri yaşlı yakınları tarafından uğurlanması görüntülerinin, romantik bir fon müziğiyle verilmesi,'

'Iraklıları sefalet içinde gösteren görüntülerin, genelin hoşuna gitmeyecek bir fon müziğiyle sunulması,'

örneklerini anımsatmıştı ona...

Bu ve daha bir çok bilinçaltı yönlendirme içerikli yayımlarını bilebilecek kadar Körebe Medyasını tanıdığını belirtmişti...

Aylardır az mı tartışmışlardı…

Irak işgali öncesi ve sonrası karşılıklı tartışmalarının özet tümcelerini, daha dün söylenmiş gibi anımsıyordu…

Diğer bir çok ülke gibi Türkiye’nin de her yönden ABD’nin yanında yer alması gerektiğine ilişkindi, Özdal’ın açıklamaları...

‘Amerika ile ülkemizin elli yıllık sıcak ilişkilerinin bozulmaması gerektiğini...

Ekonomik dar boğazda olan ülkemize hibe ve düşük faizli kredilerin verileceğini...

Irak’ta çıkarlarımız olduğunu...

Petrolden gelir elde etme olanağına sahip olunacağını...

Kasası boş hazinenin doldurulabileceğini...

İş adamlarımızın yatırım yapma olanağı bulabileceğini...

Irak’ın geçmişte Osmanlı topraklarının içinde olduğunu, tarihten doğan hakları olduğunu ve hatta orada yabancılık çekilmeyeceğini...

Ülke ve toplumların çıkarlarının önemli olduğunu...

Savaşa bende karşıyım ama savaş engellenemiyorsa şimdiden güçlü tarafta yer alınması gerektiğini...

Saddam'ın zalim olduğunu, halkına ve diğer bazı ülkelere kötülüklerini, terör odaklarına yardımcı olduğunu, kimyasal ve biyolojik silahları bulundurduğunu, yakın tehlike olduğunu, bir şekilde tasfiye edilmesinin Dünyamızın, Ülkemizin, ve Irak halkının çıkarına olacağını...

Komşuda süregelen yangına seyirci kalınamayacağını...

PKK örgütünün tasfiyesi için onlarla birlikte hareket etmek gerektiğini...

Küreselleşmenin ileri öncüsü Amerika'nın yanında yer almamanın, onun savaşta vereceği pozisyonlara uygun hareket etmemenin; karşılarında olduğumuz biçiminde algılanacağını, birlikte hareket etmezlerse Türkiye'ye karşı uzun döneme yayılacak bir bilenme ve intikam duyguları besleyebilecek-lerini...

Uluslararası arenada yalnız kalınabileceğini...

Küreselleşen dünyada söz sahibi olmanın onlarla birlikte hareket edilmekle eşdeğer olduğunu...

Duygusal olmamak gerektiğini...

ABD'nin, Irak ile diğer Ortadoğu ülkelerine demokrasi ve insan haklarının tesisi için harekete geçtiğini...

ABD'nin, despot rejimlerini değiştiremeyen halka yardımcı olacağını...

ABD'nin Türkiye eski Büyükelçisi Mark Parris'in, gerekli destek verilmediği takdirde savaş sonrası için, 'Beyaz saray telefonları hep meşgul çalacak. Türkiye karar vermekte çok gecikiyor' biçimli sözlerini de anımsatarak, ilişkilerin bozulacağını...

Hem Irak'a saldırının Birleşmiş Milletlerin 1.körfez savaşında verdiği yetkinin yorumuna, dolayısıyla uluslararası hukukun ruhuna uygun olduğunu...

Treni kaçırmamak gerektiğini ve destek veren ülkedeki yatırımcılara, işadamlarına, Irak'ın yeniden yapılanmasına yönelik büyük ihalelerde öncelik tanınacağını, Irak'ın kaderinin oylandığı masada oturmak için ABD'yle birlikte hareket etmek gerektiğini...

Irkdaş Türkmenlerin güvenliğinin sağlanacağını...

ABD'nin Türkiye hükümetine güvenerek hazırlıklar yapmaya başladıklarını, limanlarda bakım onarın çalışması yaptıkları-nı, tezkere verilecek görüntüsü yaratılmış olması nedeniyle, aksi durumda yapmış oldukları masraflarını fazlasıyla geri isteyebileceklerini...

Hükümetin 'Tezkerenin Kabulü Teklifini' meclisten geçirememesi halinde siyasi bunalım ortamı doğacağını...

Meclisin tezkereye 'hayır' demesinin, Türk-Amerikan stratejik ortaklığının sonu olduğunu, Türkiye'nin dahil olduğu A Planı yerine, Türkiye'siz B Planına geçileceğini, A planının uygulanmamasından kaynaklı tüm faturanın önümüze konacağını…

Kürt sorununun canlanacağını…

Ekonomik göstergelerin bozulacağını…
Saddam’ı kurtaran ülke görüntüsü sağlanacağını…
Savaşa karşı olmakla birlikte reel politik çıkarlarımızın katılımı gerektirdiğini…
ABD’nin intikamcı bir ülke olduğunu ve bunun ülkeye zarar getireceğini, uzun uzadıya açıklamıştı ona..."

Bu tümceler, Irak’ın işgali öncesi ve sonrasında gerçekleşen tartışmalarda Özdal’a ait yorumların ana fikirleriydi…

Değişik zamanlarda, tek tek, birkaçıyla dillendirdiği bu görüşlerinin hiçbirini kabul etmemişti.
Karşı görüşlerde bulunmuştu Fatma…

'Irak dahil Ortadoğu ülkelerindeki önceki rejimleri yerleştirenlerin ve şimdiye kadar devamını sağlayanların yine süper güçler olduğunu,
Kimyasal ve biyolojik silahlarda dahil, tüm silahların, tüm ülkelerde yok edilmesi gerektiğini,
Birleşmiş Milletler denetleyicilerinin, Irak’ta kimyasal ve biyolojik silahlar
bulamadıklarını,
Güçlü olanın her zaman haklı olmadığını,
Mazlum halkın yanında olmak gerektiğini,
Şeref ve haysiyetin parayla satılmaması gerektiğini,
Dünya’daki zulümlerin merkezinde ABD derin devleti olduğunu,
Her iki taraftan binlerce insanın öldüğü İran-Irak savaşının azmettiricisinin süper güçler olduğunu,
Saddam’ın Kuveyt’i işgalinde, aynı güçlerin azmettirici ve güven verici rol oynadığını,
Ortadoğu’daki terör örgütlerinin bazılarının kurulmasında, silahlanmasında, hatta başka ülkelere karşı kullanılmasında baş sorumlunun yine aynı güçler olduklarını,
Yoktan terörizmi yaratıp veya oluşmasına ortam sağlayarak Büyük Ortadoğu İşgalini sağlamaya bahane yaratacak zemin oluşturulduğunu...
Gerçekten demokrasi, insan hakları getirilecekse öncelikle İsrail’e müdahale edilmesi gerektiğini,

Şiilerin ve Kürtlerin bir kısmının kimyasal ve biyolojik silahla öldürülmelerinde sessiz kalındığını, fakat bu olayları kullandıklarını,

Hem İran-Irak savaşında İran askerlerine, hem Kürtlere ve Şiilere karşı Saddam'ın kullandığı kimyasal ve biyolojik silahların menşeinin batılı güçler olduğunu,

ABD'nin amacının demokrasi ihracı olmadığını, Petrol ve enerji kaynaklarını ele geçirmek, sömürmek ve Ortadoğu ile Asya ülkelerini, genelde tüm dünya ülkelerini denetimi ve kontrolü altına almak ve inandıkları kutsal kitapta geçen olayları gerçekleştirme amacı taşıdıklarını,

Irak işgalinde, ABD'nin yanında yer almayı savunmanın onursuzluk olduğunu,

Bu onursuzluğu paylaşmayanların ise Saddam'ı ve rejimini desteklediklerı anlamına gelmeyeceğini,

Amerikanca demokrasinin Irak'taki versiyonunun; <Zalim öğretmen ABD'nin zalim öğrencisi Saddam>'ı yerinden ederek başka öğrenciler yetiştirmek ve görevlendirmek olduğunu...

Her durumda Saddam rejiminden zarar gören sivil halkın, bu kez doğrudan ABD'den zarar göreceği, kimden gelirse gelsin zulme karşı olduğunu... Savaşla ilgili her olasılıkta toplumların ve bireylerin zarar gördüklerini...'

Özdal'ın her bir savına karşı ayrı ayrı sunduğu açıklamaların ana tümceleriydi.

Bir yatıştırıcı hap daha aldı. Bir bardak suyla midesine boca etti. Terliyordu... Terleyen sadece alnı değildi... Ellerinin içi, ayaklarının altı ve hatta ayak parmaklarının araları...

Taralı ince telli siyah saçları birbirine yapışmış gibi karmaşık görünüyordu…

Geceliğinin kuşağı, ince bedenini daha bir inceltmişti...

Üçüncü kahve fincanı da dibe vurmuştu.

Sert bir şekilde önündeki sehpaya bıraktı.

Aç karnına içiyordu...

İnternet ortamında bulunan 'İnsanlığın Hainleri Pusu Kurmuş' adlı elektronik gazeteden aldığı bir çıktıyı, yeniden okumaya başladı.

Yazı; ‘ABD’nin Psikolojik Savaş Lejyonerleri’ başlıklıydı.

“ABD, yurtdışında da çıkarlarına uygun sonuçları elde edebilmek için; her alandan hizmet alabileceği bazı kişi ve kişilikleri, özellikle bir kısım medya mensuplarını parayla, inceleme gezisi davetleriyle, eğitsel amaçlı fonlarla, bazı ayrıcalıklarla, hediyelerle, cazip ve ikna edici tekliflerle kendine bağlamaktadır.

Bu tür faaliyetleri, resmi olmayan bir şekilde yürütürken, 11 Eylül sonrası salt medya alanında bu çalışmala-rına merkez olacak ‘Stratejik Etkileme Bürosu’nu resmen kurmuştur.

New York Times, 19 Şubat 2002 günlü sayısında yayımladığı, "Pentagon yurtdışında hassasiyetleri etkilemeye hazırlanıyor!" başlıklı haberle, "ABD kongresince, yönetime sağlanan 10 Milyar dolarlık ek bütçeyle Ortadoğu, Asya ve Avrupa ülkelerine yönelik, kısa adı ‘OSI’ olan <Stratejik Etkileme Bürosunun> kurulduğunu" kamuoyuna duyurmuştu.

Pentagon, OSI’ın çalışmalarına yardımcı olması amacıyla, Irak ve Kuveyt konusunda CIA’ya danışmanlık yapan Rendon Group adlı halkla ilişkiler firmasıyla anlaşma imzalamıştır.

Bir Pentagon yetkilisinin New York Times’e verdiği gizli bilgiye göre, ‘Stratejik Etkileme Bürosu, yabancı ülkelerdeki medya kuruluşlarını, <Karanın karası, beyazın beyazı> taktiklerle manipüle etmeyi amaçlıyor. Bu amaca ulaşmak için gerektiğinde yalan haber üretip bunu dolaşıma sokabilecek…’

Haberi veren New York Times Gazetesi, editör sütunlarında bu operasyonu eleştirip, ‘Ters tepebilecek bir silah’ olduğunu belirtmiş, Reuters, AFP gibi haber ajanslarının bu faaliyetten etkilenebileceği, yalan haberlerin dönüp, dolaşıp ABD basınına da girebileceğini hatırlatmıştı.

Dünya çapında, internet ortamı dahil yazılı ve görsel basında sansürleme, filtreleme, saptırma, 'karayı ak-akı kara' gösterme gibi dezenformasyon faaliyetlerine girişen bu büroya karşı ülkemizin bir kısım yazarları, dikkatli olunması gerektiğini çeşitli yazılarıyla vurgulamışlardır.

Pentagon’un, Afganistan’dan sonraki ilk hedefinin Irak olduğu, bu operasyonda desteği istenen en önemli ülkenin Türkiye olduğu düşünüldüğünde, OSI’ın, ülkemizde bağlantı kurduğu kişi ve kişilerin kimler olduğu bazı çevrelerde merak konusu olmuştur.

Büyük bir bütçesi olan bu büronun bağlantı kurduğu ve aslan payını alan gazeteler ile çoğunlukla bir medya kuruluşunda bulunan bazı yazar ve haber-yorumcularının adları, büyük illerde bulunan bazı çevrelerde dilden dile dolaşmaya başlamıştır.

Evet, varolan durum, yeni bir kavramda yeniden doğuyor;

'ABD Sıcak Savaş Lejyonerliğine' eşdeğer, 'ABD Psikolojik Savaş Lejyonerliği'...

'Psikolojik Savaş' kavramını kullanırken bile bazı endişeler taşıdığımı parantez arasında, sizlerle paylaşmak istiyorum.

Süper devletlerin teknolojik ürün, yazılım, donanım gibi her türden var ettikleri olguların daha üstünü elde etmeden pazara çıkarmadıkları bilinen bir gerçektir.

Bu durum; politik olgularda da aynı mantıkla sürdürülmek-tedir.

Psikolojik Savaşın tüm yönleriyle kullanıldığı bilinen Soğuk Savaş Döneminde; 'Psikolojik Savaş' kavramının kullanıl-mamış olmasını, bu olgunun, sıcak savaş dışında o dönemdeki en üst politik kavram olduğunu ve bu nedenle pazara çıkarılma-dığını düşünmekteyim.

Rakibi olmayan ABD Derin Devletinin, yakın zamanlarda bu kavramı pazara sunması...

İşte bu durum beni endişelendiriyor.

Daha etkin ve üstün ne buldular ki, 'Psikolojik Savaş' kavramının, bir kısım yandaşları tarafından dahi serbest piyasada dolaşımına ve dolaştırılmasına izin vermeye başladı-lar?...

Bu sorunun yanıtını bulmak için yukarıda belirttiğim iki kriterden hareket ettim...

Daha üstü olacak!...

Daha etkin olacak!...

Savaşın; Sıcak savaş dışında kalan, 'Psikolojik Savaş' kavramında ki, 'Psikoloji' biliminden daha üstü ve daha etkin ne olabilir di?...

Hipnotizma mı?...

Zaten vardı ve alabildiğince kullanılıyordu...

Aklıma gelen şeyi söylüyorum.

Müspet bilimler anlamında kanıtı olmayan bir şeyi;

BÜYÜ!...

'Büyü,' olmalıydı bu şey.

Teknolojik aletlerden de yararlanılarak, kendi politik-ekonomik yararlarına uygun çıkarımlar elde etmek için büyü yapmaya başlamışlardı...

Benim de yazımda geçen, 'Psikolojik Savaş' kavramını, 'Büyücünün Savaşı' olarak,

'Psikolojik Savaş Lejyonerleri' kavramını ise;

'Büyücünün Lejyonerleri,'

olarak algılamanızı rica ediyorum...

Bunu da belirttikten sonra ana konumuza geri dönebiliriz.

Her ne kadar sonradan çıkan bir habere göre; 'gelen tepkiler üzerine bu <Stratejik Etkileme Bürosu> nun kapatıldığı' duyurulmuşsa da, bu haberin pratik anlamda ne kadar doğru olduğu tartışmaya açıktır.

Resmi olarak kapatılmış olduğu doğrulansa bile, bu yapının, aynı veya değişik adlarla yeniden yeraltına inerek faaliyetini

sürdüreceği anlamına geldiğini bilemeyecek kadar mantıktan yoksun olmadığımız aşikardır...“

Kalan bölümü okumadı.

Bugün tüm yazıyı kaç kez okumuştu anımsamıyordu...

Yazıyı sehpanın üzerine bıraktı. Kaşları çatılmış, geniş göz yuvaları kısılmış, doğal sürmeli kirpikleri daha bir kararmıştı.

Televizyondaki haber ve yorumları yeniden izlemeye koyuldu...

Kanaldan kanala atlıyordu. İlgisini çeken haber ve yorumlara geldiğinde kanal değiştirmeyi bir süre erteliyordu.

Haberlerin tümü, ABD ile İngiltere ağırlıklı koalisyon gücünün, Irak’ı işgaline ilişkin haber ve yorumlardı.

Az önce izlediği bir televizyon kanalında, konuk edilen bir öğretim üyesinin yorumları midesini bulandırmıştı.

Irak işgalinin gündemde olduğu anlardan beri kanal kanal çıkarılan bu öğretim üyesinin yorumlarını; Pentagona bağlı bir televizyonda bile, –Amerikan vatandaşlarından, savaşa karşı olanları rencide edebileceğinden- yapabileceğini sanmıyordu.

İyi yıkanmış ve stüdyo ışıklarıyla iyice parıldayan saçsız başını, dövüşçü bir horoz gibi sallamasını, otomatik makineli tüfek gibi seri halde konuşmasını, kah oturarak kah ayakta, ender kullandığı küfürleri savurarak izlemişti.

Arada İşgal Güçlerinin hava saldırıları görüntülerinin altında verilen vesikalık boyutundaki görüntüsünde, diliyle dudağını yalaması, hayvanlar alemi belgesellerinde gösterilen, *'bir çakalın bir av leşi'* üzerindeki davranışlarını anımsatmıştı kendisine...

Hele, oval masada bulunan stratejik alanda uzman, emekli bir bürokrat konuğun tavırları...

Üslubu...

Teorik bilgilerini laboratuarda deneyememenin verdiği hırçınlığı yansıtan bir bilim adamı heyulası gibiydi...

Gözleri; korku filmlerinin birinde, en çok gerilime neden olan karanlık bir insanın gözleri kadar parlak ve ışıltılıydı...

Harita üzerine deydirdiği sopasını sallaması, haberlerin birinde izlediği bir tinercinin elinde bulunan kılıç uzunluğunda bir bıçağı sallama-sı gibiydi.

Sopayı tutan eli; mastürbasyon eyleminin doyumla sonlanacağı anlarda titreyen bir el gibiydi.

İşgal gücü askerinin empatisyeni olma yönünden psikoloji hocalarının öğrencilerine verebilecekleri en iyi örneklerden biriydi.

Koalisyon güçlerinin aşmakta oldukları çölü haritada gösterirken, çöl kumlarını yutan kendisiymişçesine...

Bağdat halkına bomba atan uçaktaki pilotmuşçasına...

Kana, gözyaşına ve tecavüz etmeye özlem duyan bir koalisyon askeri gibiydi.

Onlardan biriymiş gibi empatik karakterler yansıtıyordu...

Empati-wampirizim, empati-faşizim, empati-emperyalizm, empati-tecavüzim, empati-barbarizm foraydı...

Yönetimlerinden ve dış saldırılardan sürekli mağdur edilen, gözü yaşlı sivil Irak toplumu ve bireyleri merkezli empati ise onda yasaklıydı...

Bu yapıyı sunan her kurumda ve her alanda bulunan bazı temsilcilerden biriydi...

Bir gazetenin bir köşesini işgal etmiş orta yaşlarda bir kadın yazara; sunucunun sorduğu:

'Bizim çocuklar kaç günde Bağdat'ı ele geçirir?' sorusuna ve verilen yanıta öfkelenen Fatma'nın yüzü al al olmuştu.

19.37'e az saniyeler kalmıştı. Körebe TV'nin haberleri başlayacaktı.

Tuşa bastı.

Biliyordu; az önce izlediği bazı televizyon kanallarının haber ve yorumlarına duyduğu öfkeden daha fazlasını edinecekti…

Körebe TV'nin ana haber gongu vurmuştu. Yakinen tanıdığı kadın sunucu, olanca güzelliğiyle ekranda belirdi...

Yabancı bir televizyonun canlı yayınından birebir aktarılan ve Türkçeleştirilerek sunulan savaş görüntüleri kapladı ekranı...

Bağdat semalarında, çöl haydutları gibi dolaşan koalisyon güçlerine ait savaş uçaklarından atılan bombalardan kaynaklı aydınlanma...

Yere düşen bombaların etkisiyle oluşan akisler...

Işık bombalarının aydınlattığı Bağdat'ın bazı alanları...

Duyulan siren sesleri...

Bağdat'ın cami hoparlöründen yükselen duygusal yoğunluklu ortak salavat ve dua sesini, vakti geldiğinde okunan ezan seslerini bastırmaya çalışan bombalar...

(Ezan sesi; bazılarına yönelik suikastı önleme de rol oynarken, mazlum Irak halkında bu, gerçekleşmiyordu şimdilik…)

Dini kitaplarda ayrıntıları sunulan kıyamet sahnelerinin benzeri...

Titrek yangın alevlerine ait uzaktan çekimli görüntülere uygun ritimde fon müziği...

'Yanan yerlerdeki alevler mi fon müziğine uyumlu hareketlerde bulunuyordu, yoksa ateşin alevleri mi fon müziği besteliyordu?' çelişkisi...

Arada verilen borazan efektleri...

Filmlerde izlenen Vandalların savaş borazanlarından çıkan ses efektleri...

Kararını bir gün sonraya erteleyebilecek kadar tahammülü kalmamıştı…

Sözlüsü ve çalıştığı Körebe Medyasının savaş editörlüğü bölümünün başkanı Özdal ne diyecekti?...

Üzülecekti kesinlikle...

Bir iki ayda unutabilirdi belki...

Sevgisini de yitirebilirdi.

Yenilerden; güzellerden biriyle ilişki geliştirmeye yönelirdi belki de...

Belki de uzun bir süre taşıyacaktı, atamayacaktı varolan sevgisini içinden...

Onun üzülecek olmasını artık umursamıyordu.

Oda diğerleri kadar hak ediyordu...

Tüm anlatımlarına ve yorumlarına ve uyarılarına rağmen ufakta olsa etkileyememişti...

Profesyonel gazetecilik görevini, Cesi'nin yönlendirmeleriyle gereğinden fazlasıyla yerine getirmeyi sürdürüyordu.

Üst düzey bir Amerikalının, Ankara'yı resmi ziyaretinde sırtlarını dönüp, çekim yapmayarak, Irak işgalini protesto etmeleri nedeniyle işten atılan; ortak arkadaşları Gazi'nin bu durumuna ses çıkarmayı bırak,

'profesyonel gazeteciliğe yakışmadığına' yönelik bir yazıyı özel köşesinde dahi yayımlamamış mıydı Özdal?...

Gerçi Özdal sayesinde yükselmişti... Çok yardımını görmüştü.

"Ekmeğini düşün!" derdi sürekli kendine... "Bu kadar işsizin, aç insanın olduğu bir ülkede 'gemisini yürüten kaptan'dır."

Üst düzey yöneticilerin istediği performansı gösterememiş olmasına karşın, kısa bir sürede bu kadar yükselmesinin ana kaynağının Özdal'ın kendine karşı duyduğu aşk olduğunu bilebilecek kadar gerçekçiydi.

Savaşa karşı yorum ve düşüncelerinin, analizlerinin hiç biri şimdiye kadar yayınlanmamıştı. Hatta yaptığı haber ve yorumların öne çıkarıldığı bir günü dahi anımsamıyordu bile…

İşine son verilmemesinin nedeni, bazı haber ve yorumların altına, Özdal'ın elinden çıkmış olmasına rağmen, kendi adının yazılmış olmasıydı.

Kendi kendine kızardı bazen... Farklı görüş ve düşüncelere, duygulara sahip biriyle sözlenmesine kızardı. Onunla sözlü olmasından bir kez daha utanmıştı.

Cinsel yaklaşımlı gayretlerini boşa çıkardığı Özdal'ın, daha sonra kendisine karşı duygusal bir arzu da duyduğunu hissetmesi, yoğunlaşan duygularını daha fazla bastırmasını engellemişti.

Eklembacaklılardan's Istakoz Lokantasında sözlenmişlerdi.

Davetlilere, günün şerefine ziyafette çektirmişti Özdal…

Dikkatini yeniden televizyon ekranına verdi. Irak Enformasyon Bakanının, "Irak halkı sonuna kadar direnecektir!... İşgalci şer güçleri Bağdat'ta boylarının ölçüsünü alacaklar!" anlamlı konuşması yeni bitmişti.

Bağdat sokaklarından görüntüler yeniden verilmeye başlanmıştı.

Siren sesleri; dehşet ve şoku olabildiğince vermeye, tek başına bile yeterliydi.

Küçüklü büyüklü bireylerden oluşan bir ailenin panik davranışlarla düzayak evlerinden çıkmaları ve az ötede bulunan bir barakaya doğru koşmaları kameranın saniye saniye çekmekte olduğu görüntülerdendi.

Oluşan panik ve korku, kameraman ve sunucudan çıkan kesik kesik soluklardan da anlaşılıyordu.

Onlarında anlayışla karşılanması gerekiyordu. Görevlerini yaparken, işgalci güçlerin hışmına uğrayabilirlerdi.

İliştirilmiş gazeteci unvanını elinin tersiyle iten meslektaşlarından ikis,i bir gün önce koalisyon güçlerince öldürülmemiş miydi?...

Ailenin sığındığı barınağa kameraman ve sunucunun da girdiği anlaşılıyordu.

Kameranın ışığıyla, tek göz sığınağın içi alabildiğince aydınlanmıştı.

Barınak, dimdik durulamayacak kadar alçaktı.

Biri yaşlı iki kadınla, biri yaşlı iki erkekle, ve beş-onbeş yaşları arası beş çocuktan oluşan ve kendi yurtlarında sığınmacı gibi, sırtları duvara yaslı, çömelmiş ve kaval kemikleri üzerinde iki ellerini birleştirmiş insanlar mutsuzluğun, acının tabloları gibiydiler.

Haber stüdyosunda bulunan sunucu, Irak Enformasyon Bakanının "Irak halkı onları karşılamaya hazır!" içeriği taşıyan konuşmasını da anımsatarak bu görüntüleri tahlil ediyordu?...

Arada işgalci güçlerin tankları ve neşeli tavırları ekrana getirilip, yorumu izleyicilere bırakma amaçlı yorumsuz boşluklar yaratılıyordu...

"Irak halkı, bizim çocukları... Eeeeeeeee pardon!!!... Koalisyon güçlerini böyle mi karşılayacak?..."

İşgalci güçlerin görkemli gücüne, 'Direnecek!...' denilen halkı bu ailede minimize ederek...

Verilen mesaj, mesajı verenlerin istediği gibi algılanmıyordu bazılarınca ve Fatma'ca...

Yaşlı adam ile kadının titreyen dizleri ve elleri, dehşet ve öfke dolu gözleri...

En çok ağlayan beş yaşındaki kızın gözyaşları; dışarıdan gelen siren seslerine, bomba seslerine, bağırtılara verilen yanıtlardı...

Yakın çekime alınan beş yaşındaki kızın, zeytin karası gözlerinden damla damla ve verimli akan yaşlar kamera ışıklarıyla parıldamaktaydı.

'Ağlama sesi' sessiz ağlamalara dönüşmüştü az sonra...

Yanında kimse yokmuşçasına, kimse izlemiyormuşçasına, ağlıyor-du...

Olanca doğallığıyla dehşeti, şoku ve öfkeyi barındıran masum gergin yüzü; bu etkiyi kendisinde var edenlere lanet okuyan bir imgeyi de

içeriyordu...

Dehşet ve öfkeyi birlikte ve aynı anda veren gözleri; kımıl kımıl burnu, titreyen dudakları, gamzeleşen yanakları...

Siyah gölgesi, bedeninin asisi değildi...

Gölgesi de bedeninin titrekliğine olanca uyumluydu...

Fatma'nın boğazı düğümlenmişti. Soluk alışveriş düzeneği, doğallığını kaybetmişti...

Hareketsiz biçimde oturduğu koltuktan beş yaşındaki Iraklı kızın, dehşet ve nefret kokan gözlerine odaklanmıştı...

Suçlar gibi bakıyordu... Kendisini suçlar gibi bakıyordu o gözler...

Fatma gözlerini; alamıyordu o gözlerden...

Aynı nefreti, aynı öfkeyi, aynı dehşeti kendi gözleri de veriyordu.

Elinin parmaklarıyla, boyun altından başlayarak boğazını ovuşturdu bir süre...

Soluk alışverişi hırıltılıydı.

Soluk borusu kasılmıştı sanki...

Kendisini tutamıyordu...

Sakin olmalıydı... Bu akşam en çok gereksinim duyduğu şey, sakin olmaktı...

Soğukkanlılığını korumalıydı...

Aşırı duygusallık içinde tutsak kalmamalıydı...

Telkinleri boşunaydı...

Dayanamayacaktı...

Televizyon ekranından kaybolan aile ve özelde beş yaşındaki kız çocuğunun görüntüsü hala gözlerindeydi...

Yanı başındaydı...

Hayır!... Hayır!..

İçindeydi...

Beynindeydi...

Hafızasındaydı...

Kalbindeydi...

Yine Hayır!...

Ağlayan beş yaşındaki çocuk kendiydi...

Bir seddin arkasında biriken nehir gibi olmuştu...

Tutamadı kendini...
Bıraktı gözyaşlarını...

Ağladıkça soluk borusu gevşiyordu...
Soluk alışverişleri, bu kez ağlamadan kaynaklı ritimsel bozukluktay-dı...
Kız çocuğunun zeytin karası gözlerinden akan gözyaşları kadar berrak, onun kadar parıltılıydı…
Sessiz ağlamalardaydı...
Onun gibi çömelerek oturmuştu farkında olmadan...
Gözyaşları, burun kenarlarından alta doğru, üst dudak kenarından çenesine ve göğsüne yol alarak bir süre süzüldü...
Eli kumandaya uzandı. Televizyonu kapadı.

Küçük kızın görüntüsü silinmemiş, zihnine nakşolmuş, elinden tutarak geçmişine, çocukluğundaki bazı dönemlere götürmüştü.
Beş yaşındaki anına...
Ablasının sorgu dönüşündeki çılgın hallerine...
Babasının ölüm haberini aldığı ana...
Ağabeyine, babasına ve ablasına reva görülenlere olan tepkisini şid-le hisseden annesiyle birbirlerine sarıldıkları, birbirlerinin yanaklarına gözyaşlarını akıttıkları anlara.
Ekranda gördüğü ağlayan çocuk görüntüsü, geçmişten kalma ve hala albümünde sakladığı beş yaşındayken çekilmiş, 'gözü yaşlı fotoğraftaki' görüntüsüne ne kadar benziyordu.
Hayır, tıpatıp aynısıydı...
Iraklı kızın görüntüsüyle ayniyet arz ediyordu...
Zihni bulandı...

Başını iki tarafa sallayarak irkildi...

Lavaboya yöneldi.. Elini yüzünü yıkadı...

Bilgisayarı açmalı, yarım bıraktığı yazıyı tamamlayıp sonlandırmalıydı...

Zaman kaybetmemeliydi...

Zaman daralıyordu...

Zamana; kendini boğdurmamalıydı…

Zamanın içinde boğulmamalıydı...

***

7

Ertesi Gün

2003'ün Nisan ayının bozuk havalarından bir gün...

Cenaze merasimi; bazı haber ve filmlerde izlenen bildik dekorla aynı...

Yağmur eksikti sadece...

Hafif esintili hava, iyice yoğunlaşmış iri parçalı karabulutlar, yağmurun yağmak üzere olduğunun açık mesajıyken...

Bu mesaj, hala gerçekleşmemişti...

Esinti, dikey eğrisini hafiften yükseltirken, uzaktaki parçalı bulutların birbiriyle birleşmesi çıplak gözle izlenebiliyordu.

İkindiye yakın an; akşam vaktinin hafif karanlığına, toprak; kırmızı aydınlığa dönüşmüştü.

Sevgilisini... Sözlüsünü toprak altına bırakmıştı.

Mezarın toprağına su döken, kendi olmuştu...

Kara bulutlar, üzerine atılı toprak örtüsü gibiydi.

Üzerindeki toprak daha nemlenmemişti bile…

Terliyordu...

Kapalı bir hücrede tutsak kalmış birinin ruh halini yaşıyordu...

Okunan dualar sonrası bir kez daha sarıldı, sırasıyla; Cesi’ye, İmece’ye, Gazi’ye, Fatma’nın hem arkadaşı hem komşusu hem de oturduğu evin sahibinin kızı Sezer’e ve diğerlerine... Özelde; medya çalışanlarından olan katılımcılara...

Az sayılı katılım olmasına rağmen, çoğunun medya çalışanı olmasıyla ses getirecek bir cenaze merasimi olma özelliğini barındırıyordu…

Akrabasız, Körebe Medyasında bulunan arkadaşlarından ve meslektaşlarından oluşan grup...

Diğer medya kuruluşlarından da üst düzey temsilciler katılmıştı; yanlarında kameraman ve sunucuları olmak üzere...

Ağlamak görevi tümüne düşmüştü...

Bulunanların en soğukkanlısının gözlerinde bile, damlamaya hazır nem vardı...

Edirnekapı mezarlığı için sıradan, Özdal içinse sıra dışı bir merasimdi bu...

Sözlüsünü kaybetmişti...

Ama, gözlerinde nemin zerresi yoktu...

Hafiften esen yelin bile nemlendiremediği gözler...

Hiçbir şey düşünemiyor...

Hiçbir şey hissedemiyordu...

Sadece kara bir günü yaşadığının farkındaydı...

İntihar etmişti Fatma...

Cesedi evinde bulunmuştu...

'Uyuşturucu ilaç alıp, jiletle bileklerini keserek intihar ettiği' sabah düzenlenen Adli Tıp kurumunun raporunda yazılıydı...

Fatma’nın öldüğünü biliyordu...

Toprak altına gömüldüğünü…

Toprağın üzerine su boca ettiğini...

Karanfiller bıraktığını...

Buna rağmen bir elin kendisine doğru uzanarak,

"Özdal! Ne haber?... Ben Fatma'yım!... Yanılıyorsun, ölmedim!..." diyeceğini umuyordu.

Daha dün görüşmüşlerdi. Evine bırakmıştı…

Aradan çekilmek, bir daha görüşmemek üzere ayrılmak bu kadar ucuz olmamalıydı.

Gazi yeniden seslendi.. "Gidelim mi?"

Gazi, onu yalnız bırakmak istemiyordu…

Evine dönmek!...

Evde tek başına oturmak!...

Yalnız kalmak...

Şu an kapalı bir yerde, birkaç dakikalığına bile kalabilecek kadar güçlü hissetmiyordu...

Hele kendi evinde...

Çay-kahve içme süresi kadar evinde misafir ettiği Fatma'yı anımsayacaktı...

Boğulacaktı...

Dayanamayacaktı...

"Benim arabayı al!... Ben biraz yürümek istiyorum!..."

Kontak anahtarını, kabulünü beklemeden uzattı Gazi'ye.

Gazi, gözlerini Cesi ile İmece'nin gözlerinde dolaştırdı.

Cenaze hatırına 'merhaba' demek zorunda kaldığı her iki kadında 'dediğini yap!' anlamında başlarını salladılar.

Patika yoldan, çıkışa kadar sessizce ilerlediler.

Cesi ile İmece aynı arabaya, Gazi, Sezer ile iki arkadaşını alarak Özdal'ın arabasına bindiler...

Özdal ise, ağzına aldığı sigarayı yakıp, caddenin karşı kaldırımına geçti.

Edirnekapı'dan çarçabuk ayrılmak istemiyordu. Ağır adımlı yürüyüşle bu ayrılışı geciktirecekti.

Yürürken karmaşık düşüncelerini toparlamaya çalışacaktı.

Fatma'yı intihara sürükleyen nedenleri tartışacaktı...

İntiharında bir payı var mıydı?...

Ondan intihar edeceğinin sinyallerini nasılda alamamıştı?...

Fatma'nın intihar edeceğini neden öngörememişti.

Güçlü olan sezgilerine ne olmuştu?...

Daha dün gibi anımsıyordu yaklaşık bir ay öncesini...

1 Mart 2003 Tarihinde Ankara’da gerçekleştirilen ‘Savaşa Hayır!’ kitlesel gösteriye katılmıştı.

Aynı günlü Meclise sunulmuş bulunan,

*"Türk Silahlı Kuvvetleri'nin yabancı ülkelere gönderilmesi ve yabancı silahlı kuvvetlerin Türkiye'de bulunması için Hükümet'e yetki verilmesine ilişkin Başbakanlık Tezkeresi"*nin Genel Kurul'da yapılan gizli görüşmeler sonucu az farkla da olsa kabul edilmediğini duyduğunda büyük bir sevinç gösterisinde bulunmuştu.

İlk kez bu kadar neşeli görmüştü onu...

'Tezkereye evet!' propagandası yapan ve anonslarında sürekli, ‘Özgür ve Bağımsız Haber’, ‘Cesur özgür Doğru Haber’, ‘Çanak soru yok’, ‘Savaşın Sesi’, ‘Haber Karargahı’ sloganlarını yineleyen televizyon kanalının 'Tezkere Reddine' karşı tepkisine… Hele;

‘Manken, İslamcı ve Solcu Koalisyondan etkilenen Ankara yanlış karar aldı!’

‘Türkiye’yi yanıltan Manken, İslamcı ve Solcu Koalisyona büyük tepki var!’,

şeklinde geçen alt yazılara çok gülmüştü.

Ülkenin yüzde doksan beşinin salt, ‘Manken, İslamcı, Solcu’ olmadığını, halkın; ‘Tezkereye Evet!’ diyenlere karşı, meclis kanalıyla sunduğu büyük bir tepkinin kanıtı olduğunu yorumlamıştı...

"Fatma yapmayacaktın!" dedi seslice...

Birkaç adım ötesinde yürüyen iki kadın, başlarını kendisine doğru çevirdiler.

‘Cık’!... Cık!..." edip yollarına devam ettiler.

Son aylarda gerçekleştirdikleri karşılıklı tartışmalarında Fatma çok saygısız ve hırçın davranmaya başlamıştı. Körebe medyasında çalışmaktan utanç duyduğunu dahi ifade etmişti birkaç kez kendisine. Suçlayan ifadelerde bulunmuştu...

Onun bu düşüncelerinin mantığından değil, geçmişinin oluşturduğu duygusallıktan kaynaklandığını, içinde sakladığı anılarının bir kez daha

bilinç üstüne çıktığını düşünmüştü.

Yakınlarının öldürülmesi ve ölmeleri, yaşam biçimi, aç ve işsiz geçirdiği işkence dolu günler...

Yaşam gerçekliğiyle yüzleşmesiyle duygusal bakış yerine, değişimi ve yeniliği onunda yakalayacağına inanıyordu.

Zaman gerekliydi...

Kendi okul yılları hala hafızasındaydı. Sistemi ret etme, sermayeye karşı koyma, ‘Savaşa hayır!’, ‘Barış hemen şimdi!’, ‘Emeğin sömürüsüne hayır!’, diyen kendi ve birçok arkadaşı iş hayatına atıldığında değişime uğramamış mıydı?...

Önceki düşünceleri ise içki masalarının tatlı birer nostaljik mezesi olarak kalmamış mıydı?...

Fatma ise kurtulamamıştı…

Belki de, yaşamsal gerçekler ile geçmişinin etkisi altındaki benliği ikileminin var ettiği aşırı gerginlik intiharına yol açmıştı.

Kolay değildi...

Geçmişi acılar ve gözyaşlarıyla doluydu...

Başkalarının ölümüne üzülen, ablasının intiharını dahi acizlik olarak niteleyen mücadeleci bir kadının, bunlar dışında kalan baş edemediği daha büyük bir sorunu olmalıydı…

Başka olasılıkları irdelemeliydi...

Karşılık bulan aşklarıyla, düşünce farklılıkları çelişkisinden kaynaklanmış olabilir miydi?...

Aşkı ve hayat görüşü çelişkisinden bir çıkış yolu bulamamanın yönlendirdiği bir sonuç muydu?...

Her olasılık; sadece olasılıktı...

Gerçek olan ise, ölmüş olduğuydu...

Hiçbir düşünce ve bulgu onu geri getiremeyecekti.

Gencecik güzel bir kızın nedensiz intiharı, tanımayanları bile üzmüştü.

Ağlatmıştı…

Onu tanımayanlar, yakalarında asılı fotoğrafına bakarak duygulanmışlardı.

Ya kendisi?...

Duyguları yok mu olmuştu....

Yoksa dışavurum yeteneklerini mi kaybetmişti?...
Üzgündü...
Hem de çok...
Onun ölümü, kendi ölümü gibi gelmişti ilk duyduğunda...
Odasında kendisini hazırlaya hazırlaya duyuran Cesi olmuştu.
Duyduğunda donmuştu...
Kaskatı kesilmişti koltuğunda...
Ani şoku atlatmak için birkaç saate gereksinimi olmuştu.

"Ah, Fatma!..."
Oysa, bugün için planları vardı... Onun hoşuna giden Humus Lokantasında ilk kez yer ayırtmıştı... Sürpriz yapacaktı... Sürprizini sunma fırsatını kendine tanımadan gözlerini kapamıştı…

Hala ağlayamamıştı...
Kamera karşısında bulunan bir sanatçı, bir politikacı kadar da olamamıştı...
'Önce gülüp, sonra ağlayan' insan figürleri gözlerinin önünden geçti.
Hiç yoktan, ortamı olmamasına rağmen, duygulandığını mimiksel hareketlerle ifade edip, ağlayan medyatik toplum bireyi bile olamamıştı...

Elverişli bir ortamda, Fatma'nın en yakını olan kendinden gözyaşı akmamıştı.

Fatma'nın, politik konularda kendi için söylediği bir söylem aklına geldi…
"Yoksa gerçekten insani duygularımı törpülenmişti?..."
Fatma'nın ölümüne üzülmesine ne demeliydi....
Üzgün olmak, duygusallıkla tamamen eşit değil miydi?...
Ama, elinden oyuncağı alınan bir çocukta üzülebilirdi...
Geçici olurdu bu...
Bir süre sonra unuturdu...
Derin bir aşkla seven kişi, sevgilisini yitirirse?...
Ölümüne kadar hafızasından çıkmazdı...
Fatma'yı unutabilecek miydi?...
Ya bir başkası onun eksikliğini ve acısını dindirmeye talip olursa?...

Yerini alır veya almasını sağlarsa?...
Geri getirirse önceki dinginliğini...
Boşluğu kapatırsa...
Ömür boyu, onun ölümünün verdiği acıyı sürdürmenin mantık dışı olduğunun bilincindeydi...
"Ölen; sağ kalanları öldürmemeliydi... Ölenle; ölünmemeliydi!..."
En iyisi, bir kaç hafta izin almalıydı...
Bu sürede sakinleşemezse bir o kadar daha almalıydı...
İnsanın yükselişi çoğu zaman zordu... Düşüşü ise çok kolaydı...
Sevgilisini yitirmiş olmaktan, 'Mecnun-i Leyla' saplantılı, başı dumanlı ve çaresiz bir aşığı kim çalıştırmak isterdi ki?...

Acı haber sonrası, içinde oluşan biyolojik ya da psikolojik her ne ise yumruk kadar kütle içinde duruyordu hala...
Kimyası bozulmuştu...
İçindeki kütle hala dağılmamıştı...
Dağıtamamıştı...
Bir dizide geçen hasta ile doktor diyalogunu anımsamıştı.
Hasta, yumruk yaptığı elinin içiyle göğsüne vurup, "Aha!... Buramda Dohtor bey! Bir kütle var... Gitmiyor... Bazen nefessiz bırakıyor beni..." diyordu.
Dizideki hasta gibi olmamalıydı. Kendisini korkutan dört şeyden biri, hasta olmaktı...

Annesinin ölümünü duyduğunda bile bu kadar üzülmemişti…
Hatta annesi adına, üvey babasının cinsel baskısından kurtulduğu için sevinmişti…

Karagümrük’e varmıştı...

Parçalı bulut kalmamıştı gökyüzünde...
Birleşmişlerdi…
Gözün görebildiği yere kadar, gökyüzü bulutlarla kaplıydı.
Kara ve yoğun...
Hala yağmamıştı yağmur...
Sağanak yağmur yağacaktı, belliydi.

Yayaların birçoğu adımlarını hızlandırmışlardı.

Durakta bekleyen taksilerin şoförleri, elleri direksiyonda müşteriye hazırdılar... Yağmur yağdığında hareketlenecekti cepleri...

Kent insanlarının bazıları; yağmurdan direk gelir elde eden çiftçiler gibiydi…

‘Ah! Fatma!...’

Geçmişindeki sıkıntıları sonlanmış, Körebe medyasında yükselmiş, dolgun maaşla masa işi yapmaya başlamışken…

Geleceği olan biriyle; kendisiyle sözlenmişken...

Acı dönemlerde intihar etmeyen Fatma...

Ne vardı?... Ne vardı da?..."

"Ucuz şampuan var! Ucuz ucuz şampuan var!"

Ses, kaldırımda şampuan satan işportacıya aitti.

Rengarenk şampuanlara baktı... Yutkundu...

Gök gürledi... Uzaktan geliyordu... Şimşek çaktı... Ürperdi...

Hala yorulmamıştı... İstanbul’un tüm ilçelerini dolaşacak kadar yürüme isteği ve enerjisi hissediyordu. Bir yerlerde oturma, dinlenme gereksinimi duymuyordu.

Oturmanın, soluk alıp vermesini iyice bozacağını düşünüyordu. Sıkıntısını daha da katmerleştirecekti oturmak... İlk kez oturmayı yenilgiyle, bitmişlikle özdeş düşünüyordu.

İçindeki kütle dağılmamıştı... Hatta daha da yoğunlaşmıştı...

Nefes alışverişi, sesli hale dönüşmüştü... Hırıltılıydı...

Zorlukla aldığı nefesini, verirken de enerji harcıyordu. Aldığı nefes içinde mahpus kalıyordu sanki. Onu alıp çıkarmaya da uğraş veriyordu.

Yüzünde hava koşullarına uymayan bir sıcaklık vardı. Görmese de yüzünün kıpkırmızı olduğunu tahmin edebiliyordu.

Gerginliği hat safhadaydı.

Havanın kapalı olmasının bunda etkisi olabilirdi.

Hava durumunun, ani hava değişiminin insan üzerindeki etkilerini okumuştu.

Kastı olmadan hafifçe omzuna vurarak yanından geçen adam tepesini attırdı.

Başını çevirerek, yanında bir kadınla yürümeyi sürdüren adama bağırdı.

"Dikkat etsene lan!..."

Kendisine bağırılan adam, durdu.

Özdal’a döndü. "Pardon!... Özür diliyorum. İstemeden oldu." dedi.

"Pardon çıktı çıkalı ayılar çoğaldı," diyen Özdal’ın duruşu kavgaya hazır bir horozun davranışları gibiydi.

Saçları dikleşmişti.

Soluk alıp verme esnasında, burun kanatları açılıp kapanıyordu.

Kadın, yanındaki adamı kolundan çekerek uzaklaştırınca, Özdal’ın hevesi kursağında kalmıştı.

İçindeki acıyı dışa vurmak, atmak, çıkarmak ve rahatlamak için önüne gelen fırsatı, o kadın elinden almıştı.

Kadına içinden küfretti.

Gök yeniden gürledi...

Şimşek çaktı...

Bu kez daha şiddetliydi.

Çıkan ışık çizgisini daha uzun bir süre görebilmişti...

Yavaş adımlarla yürüyen beyaz sakallı yaşlı bir adam, bastonuna ağırlığını vererek durdu...

Başını kaldırdı. Gözlerini gökyüzüne; bulutlara çevirdi.

Olmayan güneş ışıkları gözlerini alıyormuşçasına bir elini kaşının üzerine siper ederek, "Yağ be mübarek!... Yağ! Yağacaksın belli... Yağda!... Sokaklar ve insanlar tozdan, pislikten arınsın... Allah’ım rahmetini esirgeme bizden!"

Yaşlı adamın duasına içinden ‘amen’ dedi. Sonra ‘amin’ olarak düzeltti.

Yağmurun yağması, gergin havanın gevşemesine neden olacaktı...

Islanmak istiyordu. Yararı olacaktı. Bedeninde oluşan aşırı sıcaklık, normale dönüşecekti...

Gökyüzü; doğuma gebe bir kadın, gök gürültüleri ise; doğurmak üzere olan bir kadının canhıraş feryatları gibiydi…

Çekim ve yıldırım kıvamındaydı.

Ama hala bulutlar, yağmuru doğurmamıştı...

Yağmur; bulutların, bulutlar; gökyüzünün tutsaklarıydılar…

Azat etmiyordu bir türlü, gökyüzü; bulutu, bulut; yağmuru...

Bir yağmur bombası atılmasını ne kadar da çok isterdi şimdi...

Gazeteden okumuştu.

Bir ülkede atılan yağmur bombası sel felaketine neden olmuştu.

Bu arzusunu geri aldı.

Toparlanmalıydı. Toparlamalıydı kendini... Önemli bir süreçte, ihmale gelmeyecek yükümlülükleri vardı… Hatta birkaç haftalık izin bile uzundu şu anlar...

Koalisyon güçlerinin çölü geçmek üzere oldukları ve Irak’ı tamamıyla ele geçirecekleri günün arifesinde, görev dışında kalmanın sancısını ömür boyu çekebilirdi…

Savaş nedeniyle özel olarak ihdas edilen savaş editörlüğüne getirilmiş, önceki aylığının beş katını ve başarılı haber analizlerinden hatırı sayılır primler almaya başlamıştı.

Hem ABD güçleriyle ilerleyen Körebe Medyasından Ortadoğu uzmanı Mecur’la özel olarak da haberleşiyordu. Yayınlamadıkları bazı fotoğraf ve belgeleri biriktiriyorlardı.

Mecur, iliştirilmiş gazeteci statüsünün verdiği güvenle hareket ediyordu.

Yeri sağlamdı... Güvenliydi... Güvenliğinden Amerikalılar sorumluydu.

Her telefonunda, 'Benim içinde Istakoz ye!' derdi. Burada bulmak mümkün değil!' Istakozun verdiği enerjiyi hiçbir gıdadan alamadığını, yediklerinin kendisini aşırı şişmanlattığını da söylemişti birkaç kez…

Geri döndüğünde ‘Irak Gülleri' isimli bir kitapta çıkaracaklardı.

Editörü kendisi olacaktı... İyi bir tanıtımla satış rekorları kıracaklar-dı...

Mecur'un bir haber-yorumunu eleştiren bir yazarın yazısında kullandığı, "Popo Yalayıcısı Gazeteci" sözü aklına geldi. Bu sözü Mecur’a naklettiğinde çok bozulmuştu o gazeteciye...

Her zaman yeni fırsatlar çıkmazdı.

Önüne gelen bu fırsatı yitirmek, yerinde sabitlenmekti.

Belki de geriye gidiş olacaktı.

Kendisine şimdiye kadar kimse acımamıştı.

Acılarla yaşayarak, acınacak hale geri dönmemeliydi.

Olağanüstü durumlarda bazı yetenekler daha ön plana çıkardı…

Savaş döneminde, savaş editörlüğünü bir başkasına kaptırabilirdi.

Bu geriye gidiş olacaktı…

Geri gidişin çıkışında badanaj yapabilirdi.

Düşüncelerinin ve olacak çalışmalarının önünde ki en büyük engeli, yani; ‘Fatma’yı gerilere atmalıydı.

Mutlaka ağıt yakması gerekiyorsa, boş zamanlarına ertelemeliydi…

Bunu başarabilir miydi?...

Emin değildi.

Emin olmalıydı. Emin olduğuna inandırmalıydı öncelikle...

İnanmak yarı başarmaktı.

İnanacak ve başaracaktı.

Burnunun ucunun az yukarısında bir yaşlık hissetti.

Elini götürdü. Bir yağmur damlasıydı.

Devamı gelmekte gecikmedi.

Yaya kaldırımında yürüyenlerde bir hareketlilik başlamıştı.

Yağmur damlaları seri atışlara geçti.

Damlalar, dolu etkisi yaratıyordu, isabet ettiği kafalarda.

Özdal, yürüyüş biçimini değiştirmedi. Ritmini koruyordu.

Her bir damla; sanki uyuşan kafasını, beynini karıncalandırıyor, uykudan uyanmakta olan bir insanın ruh haline bürünüyordu...

Kalp atışlarının arttığını hissedebiliyordu.

Hırıltısı tamamıyla kesilmese de daha sık soluk alıp veriyordu şimdi.

Yağmur; Fatma’sıyla birlikte geçirdiği yağmurlu bir günü anımsatmıştı...

Daha dün gibiydi. Geçen yılın Nisan aylarıydı.

Eklembacaklılardan’s Istakoz lokantasına doğru birlikte yola çıkmışlardı. Yürümek istiyorlardı... Bu yüzden otomobilini almamıştı.

Aniden yağmur bastırmıştı.

Yağmur, Istakoz lokantası yerine başka bir lokantaya gitmeye her zaman istekli Fatma’ya, bahane yaratmıştı. "Daha yakında tanıdık bir lokanta var," demişti. Adını sormuşçasına devam etmişti. "Salaş bir yer... Humus Lokantasının yemekleri ve servisi çok iyidir. " demişti.

Istakoz lokantasında masa ayırttığını, Patrokoz’a karşı mahcup düşmek istemediğini belirttikten sonra, getirdiği ‘Yağmurda ıslanmak istemez misin?’ teklifine; kendisini kırmamak için ‘evet’ demişti, Fatma.

Istakoz Lokantasına yağmur altında sırılsıklam varmışlardı.

Fatma, yağmur ıslağı nedeniyle daha siyahlaşan saçlarını düzeltirken, " Seni sevmemek için birçok nedenim var," demişti yapmacık somurtkan bir yüzle... "Ama tüm bunlara rağmen seni çok seviyorum." diye eklemişti olanca doğal gülümsemesiyle...

Artık gülümseyen, çıkarsız sevgi sözcükleri sunan Fatma yoktu.

Şişik gözlerinin kasları gevşemişti.

Bir damla... İki damla... Üç damla daha...

Gözlerinden bardaktan boşanırcasına yaşlar süzülmeye başlamıştı.

Hücum eden yağmur damlacıkları, gözlerinden akan yaşları fark ettirmeyecekti...

Görenler, yağmurun damlaları sanacaktı gözyaşlarını...

İlk kez gökyüzünü, bulutları, yağmuru ve gök gürültüsünü bu kadar yakın görüyor ve özümsüyordu...

Gökle birlikte ağlıyordu...

Yağmur, birçok insanı, taşıtları, yolları, kaldırımları, binaları ıslatırken, gözleri ise sadece yüzünün belirli bir kısmını ve beyaz gömleğinin ön yakasını ıslatıyordu.

Beyninde ve bedeninde titrek bir tatlılık oluşmuştu.

Ağlamaya doyamıyordu.

Daha fazlası gerekiyordu.

Hıçkırıklara boğuldu.

Hıçkırıkları gözyaşlarının daha yoğun akışını sağladı.

Kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. Doğayla, benliğiyle ve çevreyle bütünleşmiş gibiydi.

Yüzlerce kez yağmurla karşılaşmasına rağmen ilk kez böyle algılıyordu...

İçi; mayhoş ürpermelerle fokurduyordu.

Kalbi ürkek bir kuşun kalbi gibiydi ve yerinden çıkıp kaçmak ister gibi çırpınıyordu.

Oksijeni doyurucu alıyor, aynı doyumu yeniden elde etmek için rahatlıkla verebiliyordu... İyi nefes almak; iyi nefes vermekle paralel gidiyordu.

Zor doğumu gerçekleştirmiş bir kadın kadar mutlu, şampuanla yıkanmakta olan bir kadınla birleşmiş kadar doygun, içtiği şifalı bitkilerin etkisiyle küçük suyunu rahatlıkla yapabilmiş bir prostat hastası kadar neşeli,

elektrik yüklü bulutların, yağmura dönüşümü anındaki kadar zevkli devinimlerdeydi.

Gözyaşlarını silmeye kıyamıyordu.

Gözyaşları, parayla alınamayan şeylerdendi..

Yıllanmış bir şarap kadar tatlı bir sarhoşluk vermişti...

Yanından geçmekte olduğu bir levha dikkatini çekti.

"Postmodern Mercimek Çorba Mekani" yazılıydı.

Ardından bir şeyler yemeden çorba içmeyeli yıllar olmuştu...

İçeri girdi...

"Hoş geldiniz!" diyen, önlüklü şişman adama bakmadı bile.

Camekana sıfır masaya; yüzü dışarıya dönük olarak oturdu.

Kimsenin kendisini izlemesine fırsat vermemeliydi.

Duygusal koşullanmışlığını kimseler yok etmemeliydi...

"Beyim! Çorba getireyim mi?"

Başını sallayarak olumladı...

Önüne konan çorbanın buharı, sıcaklığı ve kokusu burnunun içlerine kadar yol almaya başlamıştı.

Ufak bir tabak içerisinde masaya konulmuş soğana dokunmadı...

Ağlaması saf ve temiz olmalıydı.

Soğanın, gözyaşlarına olabilecek katkısına izin vermemeliydi.

Az ileriye öteledi soğan tabağını...

Bir kaşık çorba...

Sonra bir kaşık daha...

Üçüncü kaşık gözyaşları eklentiliydi.

Gözlerinden direk çorba kasesinin içine akmış üç-dört damla gözyaşı çıplak gözle ayırt edilebiliyordu.

Gözyaşlarını barındıran çorbayı artık bırakmalı mıydı?...

Hayır!... Gözyaşları değerliydi...

Akıtıncaya kadar geçirdiği sancılar, doğal olaylar, yürüyüşler gibi daha bir çok süreç ve emeklerle elde edilmişti.

Boşa gitmemeliydi...

İçmeye devam etmeliydi. Kaşığın dibiyle temasından metal sesleri çıkıncaya kadar...

Gerçekte soğuk olan, kendisine ılık gelen iki bardak suyu soluksuz boca etti…

Yarıladığı çorbaya iştahla bakmayı sürdürerek kaşıklıyordu.

Cep telefonu çaldı.

Telefonun ekranında "Patrokoz" yazıyordu...

'Başın sağolsun,' dileklerini sunuyordu. 'Üzgün olduğunu, Fatma gibi mantıklı bir kızdan böyle bir eylemi beklemediğini,' ifade ediyordu.

Özdal, telefonla görüşmesine devam ederken kalabalık bir grubun sloganlar atarak ilerlemekte olduklarını camdan gördü…

Patrokoz'un 'dertleşiriz, ıstakoz yeriz, rakı içeriz, birazda kokain çekeriz' teklifini ret edemedi. Gereksinimi vardı. Eve bu kafayla gitmek istemiyordu.

Istakozu anımsayınca, çorbanın geri kalanını bitirmek, külfet gelmiş-ti.

Olduğu gibi bıraktı.

Hesap istedi.

Önlüklü şişman adam yanına gelerek, "Beyefendi çorbayı yarım bırakmışsınız. Çorbamızı beğenmeyenden para almıyoruz." dedi.

Özdal, mahcup bir tavırla, "Hayır! Hayır! Çorbanız çok güzel. Bir yere yemeğe davetli olduğumu unutmuştum…" dedi.

Şişman adam gülümsedi. "Gittiğiniz yerde bu çorba kadar değerli bir yemek bulamayabilirsiniz..."

Özdal, 'Ne demek istiyorsun?' der gibi baktı.

Şişman adam aynı sakinlikle devam etti. "Göz yaşlarınızın karıştığı bu çorbayı heba etmeyin! Gideceğiniz yer her neresi ise korkarım ki..."

Özdal, ayağa kalktı.

"Kısaca, hesap almak istemiyor musunuz?... Tamam! Siz bilirsiniz," diyerek ayağa kalktı.

Eşiğe adımını attığında biraz beklemeye karar verdi.

Protesto yürüyüşüne katılanlar arasında bulunmamalıydı.

Gözlemlemeye başladı. Gazeteci kimliği nüksetmişti ister istemez.

Amerika'nın Irak'a müdahalesini ve İsrail'in Filistinlilere son saldırısına yönelik bir protesto yürüyüşü olduğu anlaşılıyordu.

Yürüyüşte bulunanlardan; görebildiği gözlerde kini, nefreti ve öfkeyi okuyabiliyordu.

Gırtlaklarını yırtarcasına haykırıyorlardı…
Ellerinde tuttukları az önce dinen yağmurdan ıslak afişleri okumaya başladı.
"Körebe Medyası, Körebe Medyası
Pentagon poposu yalayıcıları"
"Irak biziz
Biz Irak"

"Ne A Planı Ne B planı
En iyi Plan;
Defol git C Planı"

"Satılmış Medya
Körebe Medya"

"Ordu Millet el ele"

"Körebe Medyası, Körebe Medyası
Duy sesimizi
Türk askeriyiz
ABD askeri olmayacağız."

Özdal özellikle Körebe Medyası ile ilgili yazılara acı acı güldü. İnsanımız hala eski kafa... Düşünce yetileri dar... Dünyayı, yenilikleri, küreselleşmeyi kavrayamıyorlar... Ülkenin ve kendilerinin yararlarını dahi bilmekten uzaktalar... Gerçekleri ve mantıklı yorumları sunan Körebe'yi anlamamalarından dolayı onlara acıdı. Onlar cahillerdi. İleride doğrunun kendi gerçekleri olmadıklarını anlayacaklardı. Onlardan nefret etmemeliydi. Ama yinede nefretle bakmaktan kendisini alıkoyamadı.

Hele "Ordu Millet el ele..." "Türk askeriyiz ABD askeri olmayacağız..." sloganlarıyla körebe medyasına hakaret eden yazıların birlikteliğindeki çelişkiyi düşündü. Ne demekti?...

Sanki; Körebe Medyası orduya karşıymış gibi...

Ordu; Körebe Medyasının da ordusuydu.

50 yıllık geçmişi olan Körebe Medyası, orduyla ne zaman çelişkiye düşmüştü?...

1960 askeri darbesinde olduğu gibi desteklememiş miydi?...

Adnan Menderes ve arkadaşlarının idamında orduya destek vererek, kamuoyundaki bazı kesimleri teskin etmemiş miydi?...

1971 askeri muhtırasında...

1980 askeri darbesine hazırlıkta ve sonrasında...

28 Şubat 1999 sürecinde Batı Çalışma Grubuna olanca güçleriyle destek vermemişler miydi?...

Evet!... A.B.D.nin, Irak'a müdahalesinde orduyla ters düştükleri noktaları vardı Körebe medyasının...

Ülkede ilk etapta 60.000 ABD askerinin konuşlandırılmasına yönelik 'Hayır!'lanmış tezkere'ye ordunun pek sıcak baktığını sanmıyordu.

Ama, Türk Askerinin Kuzey Irak'ta bulunması gerektiği yönünde görüşleri olduğu dedikoduları da vardı.

Konunun ağırlığı nedeniyle ve yasa gereği işi siyasilere, hükümete ve meclise havale etmişlerdi.

Ki, ABD, Ortadoğu'ya örnek olarak göstereceği Türkiye'de artık sivil hükümetle muhatap olmaya başlamıştı.

İşlerini hükümetle çözeceklerdi.

Şimdilik demokrasi lazımdı(!)…

Yağmur şiddetli yağmış, ama kısa sürmüştü.

Kalabalık grubun Saraçhane Parkına doğru ilerlemesi sürdü.

Kalabalığın sonlanmasıyla, boş geçen bir taksiyi durdurdu.

'Beyoğlu'na çek!' dedi.

***

-
-
-

8

Banyodan gelen su sesine uyandı.

Gerindi... Gözlerini ovdu.

Yataktan, yana kaydı. Ayağa kalktı.
Çeşmeyi açık mı unutmuştu?...
Banyonun lambası da yanıktı...
Sürekli açık bıraktığı kapısı da örtüktü...
Kapının koluna hafifçe asıldı. Banyoya girdi.
Duşakabinin camında çıplak bir kadın görüntüsü vardı belli belir-siz...
Kalbi küt küt atmaya başladı....
Kimdi bu kadın?...
Ne arıyordu evinde?...
Dün gece geç saatlerde Patrokoz'un bıraktığını anımsıyordu.
Evine tek kişi girmişti; o kişide kendiydi.
Gözlerini kırpıştırdı. Rüyada olabilir miydi?...
Bazı rüyalarında gerçeği yaşadığını sanırdı.
Bileğini çimdikledi... Canı acımıştı.
İradesine uygun davranabiliyordu.
Çıplak kadın silueti, yabancı bir şampuan reklamında ki oyuncu gibi sırtı dönük, saçları topuz ve ince belliydi.
Korku ve cazibeyi birlikte alıyordu.
Derin bir nefes alıp, bıraktı usulca...
Beş altı adım attı. Duşakabini açtı.
Kadın, hala dönmemişti ön kısmını...
Sırtı dönük halde bedenini şampuanlayıp, omuzlarını ovalıyor ve durulu-yordu.
Enfes bir vücuttu. Dokunmamak için kendini zor tuttu.
"Siz kimsiniz?... Evimde ne işiniz var?" sorularını hazırlamıştı.
Hatta biraz sertçe söylemeliydi.
Kadın ondan önce davrandı.
"Özdal! Uyandın mı?"
Sırtı hala dönüktü.
'Özdal uyandın mı?' diye soruyordu.
Tanıyordu...
Uykudan uyandığını, banyoya girdiğini, gözlediğini, duşa kabini açtığını biliyordu...
"Siz kimsiniz? Evimde ne işiniz var?" ve benzeri soruları ona yöneltmemeliydi...

Istakozun enerjisi, rakının verdiği sarhoşluk ve kokainin etkisiyle geceyi hatırlamıyor olabilirdi.

Tanıdığı kadınlardan hangisiydi?...

Kadın, yüzünü döndü.

Özdal'ın gözleri patlayacak kadar genişlemişti.

Tüyleri dikleşmiş, bedeni titremeye ve gücünü yitirmeye başlamıştı.

Kasları işlevinin çok azını yerine getirebiliyor, düşmemek için gayret sarf ediyordu.

"Olamaz!"

"Ne olamaz?"

Düşünceleri hızlı bir devinim içindeydi.

Beyni tam kapasiteyle çalışmaya başlamıştı.

Geçmiş yakın zaman, bir film şeridi gibi hızla geçiyordu hafızasın-dan.

"Neden öyle şaşkın bakıyorsun?"

Bağırmamalıydı... Soğukkanlı olmalıydı.

Bir çuval inciri mahvetmemeliydi.

O, canlı mıydı?... Hayal miydi?...

Onun bedenine dokunmalıydı.

Elini uzattı.

Kadın, bulunduğu mekanın izin verdiği ölçüde geri çekilmişti.

"Söz vermiştin! Unuttun mu? Dokunmayacaktın!..."

Fatma'nın intihar ettiğini duyduğu anı, cenaze merasimini, saraçhaneye kadar yürümesini düşündü. Hepsi hayaldi... Dünü gerçekte hiç yaşamamıştı... Az önce… Uyanmadan önce gördüğü rüyalardan olmalıydı.

Ya Fatma'yı buraya nasıl getirmişti?...

Fatma, nasıl olmuşta evinde gecelemeye razı olmuştu?

Yan yana mı yatmışlardı?...

Ayrı odalarda mı?...

Aynı yatağı paylaşmışlarsa, aralarında bedensel birliktelik gerçekleş miydi?...

Bunları düşünecek an değildi. Fatma, karşılık bekliyordu.

"Özür diliyorum! Bir an kendimi tutamadım!" dedi Özdal.

"Gözlerini kapamalısın! "

Fatma'yı küstürmemeliydi. Geriye çekilerek, gözlerini kapadı.

Fatma’nın duştan çıkarak kurulanması ve üzerine bornoz giymesi için gerekli süre geçmişti.
Gözlerini açması için bir ses ve işaret bekledi...
Kulak zarlarını patlatacak yükseklikte bir ses duydu.
Göz kapaklarını hafifçe araladı.
Fatma, kanlar içindeydi.
Duş telefonundan su yerine kan akıyordu.
Fatma, duşla bağlantılı musluğu kapamaya çalışıyordu...
Özdal’ın varolan şoku kısa sürdü. Yardım etmeliydi.
Fatma’yı küvetten çıkarmalı, musluğu kapatarak, duş telefonundan kan akmasını bloke etmeliydi.
İki ayrı görüntü uygulamaya geçmesini engelledi.
Fatma’nın 30-40 santim yakınında ve boşlukta asılı gibi duran hareketli iki garip cisimdi engelleyen...
Hayır!... Hayır!...
Istakozun kıskaçlarına benziyordu...
Ta kendisiydi.
İki kıskaç, bir makasın kolları gibi açılıp kapanarak, Fatma’nın bedenine yaklaşıyordu.
Fatma, onlardan korunmaya çabalıyordu...

Özdal, "Fatma’yı rahat bırakın!" diyerek ilk adımını yaptı.
Sesi, akustik etki yaratmıştı.
Birkaç kez yankılandı.
Düşüncesini eylemleştiremedi.
Istakozun kıskaçlarından ürkmüştü.
Attığı adımı, geriye aldı.

Fatma soluk almakta güçlük çekiyordu.
Fatma’nın acı dolu bağırtıları, yardım çığlıkları kulağını tırmalıyordu.
Kendinin zarar görebileceğiyle, Fatma’nın zarar görmesi arasındaki çelişkiyi yaşıyordu…
Fatma, büyük bir güç sarf ederek şu sözcükleri çıkarabildi:
"Kur-tar Be-ni Nolur!   Kur-tar ben-i Özdal"

'Fatma’yı Kurtarmak!' gerekiyordu.

Kurtarmak!... Kurtarmak!.... Kurtarmaaaak!!!...

Istakoz kıskaçlarından Fatma'yı kurtarmak gerekiyordu.

Şampuan kokusuna karışan kan kokusu... Istakoz kokusu...

Istakoz'un görüntüsü önceden kollarına verdiği enerjiyi alıp götürmüştü Özdal'ın.

Büyülenmiş gibiydi…

Gibisi fazlaydı. Büyülenmişti...

Kıskaçların, Fatma'nın ince bileklerini kestiğini, kanının fışkırarak aktığını, ağlama seslerini, 'Kurtar beni n'olur' çığlıklarını kare kare izliyor ve dinliyordu...

Putlaşmıştı...

Fatma, can havliyle onlardan kurtulmaya çalışıyordu.

Başarılı olamamıştı.

Fatma'nın bileklerinden akan kan; bedenindeki kanının tükenmesiyle durulmuştu.

Feri sönmüş, Özdal'a sabitlenmiş yaşlı ve acılı gözlerle, sırtını duvara yaslayarak yere inişi hayal gibiydi...

Düşüşünü tamamlamasıyla, her iki kıskacın gözden kaybolması aynı ana denk gelmişti.

Özdal'ın bedeninde geçici olarak kaybolan enerjisi, yeniden gelmişti.

Fatma'nın bedenine yaklaştı.

Fatma'nın çıplak bedenine damlayan İki... üç... dört... damla gözyaşları, yağmur tanecikleri gibiydi.

Fatma'nın kapalı gözleri aniden açıldı.

Suçlayıcı gözlerdi bunlar...

"Beni yalnız bıraktın!!!" diye bağırıyordu. "Beni neden kurtarmadın!.."

Özdal, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu...

Akan gözyaşları, bedenini susuz bırakmıştı.

Aşırı bir susuzluk hissediyordu.

Kas atımı hareketleri, birkaç dakika daha sürdü.

Şimdi Fatma'nın bedeni tamamen hareketsizdi.

Özdal, yere düştü.

Gözlerini açtı...

Elleriyle uzuvlarını kontrol etti...
Bir zarar görmemişti.
Beynine kan hücum etmeye başlamıştı.
‘Olamaz!’ diye bağırdı.
Kulağı duymuştu. Sesli söylemişti.
Yatak odasındaydı. Banyoda değildi.
Banyoda değil, yataktan düşmüştü,...

Gördüklerini yorumlamalıydı.
Yaşadıklarını, yaşamadıklarını ayırt etmeliydi.
Yaşadıklarını gerçek, yaşamadıklarını ise rüya olarak yorumlamalıydı.
Ama dün ve bu gece gördüklerini gerçekmiş gibi anımsıyordu.
Her ikisinin de gerçek olmaması için iki aylık ücretini primleriyle birlikte vermeye hazırdı.

Telefon çaldı. Cesi’ydi.
"Günaydın!"
"Günaydın!"
"Özdal bey! Merak ettim de.. Kendinizi biraz toparlayabildiniz mi?"
"Eh! Çaba sarfediyorum."
"Tüm çalışanlar olarak senin acını paylaştığımızı ve en kısa zamanda aramızda görmek istediğimizi bilmeni istedik. Bir ihtiyacın olursa çekinmeden ara."
"Teşekkür ederim efendim. Çok sağolun."
Telefonu karşılıklı kapadılar.

Banyoya yöneldi.
Banyoda az önce gördüklerini kanıtlayacak hiç bir iz yoktu.
Fatma’yı mezara hapsettikleri hala acı bir gerçekti.
Gerçeği kavramıştı...
Varolan çelişkisini gidermişti…

***

-

-
-

9

Dehşet ve şokla uyanmıştı uykusundan...
Yine aynı rüyayı görmüştü.
Beş gecedir gördüğü rüyayı...

Fatma'yı… Duş alırken, duş telefonundan su yerine kan akmasını, ıstakoz kıskaçlarının belirmesini, onun bileklerini kesmesini, "Beni kurtar!..." demesini...

Gerçek mi rüya mı çelişkisi...
Tuvalet gereksinimi... Lavobada el yüz yıkamalar...

Rüyaların gerçeği yansıtmadığına olan inancını kaybetmemiş olmasına rağmen, içinden bir ses farklı şeyler söylüyordu kendine.
Çözemediği bir yumağın içini kapladığını hissedebiliyordu.
Belirsizlikler, insanların aklına saçma sapan düşünceler getiriyordu.
Bu düşüncelerin egemenliği altına girmemeliydi...
Düşüncelerini ve sezgilerini açığa çıkarmaması, tahlil etmemesi, çelişkileri gidermemesi halinde, içsel karmaşasını söndürmenin, yok etmenin mümkün olmadığını…
Dikkate almayıp da unutmanın, gerçek unutma olmadığını…
Aksine; bilinç altında bir yerlerde yuva yaparak doğumlar gerçekleştireceğini, doğanların büyüyerek ileriki günlerde ansızın ortaya çıkıp, kendisine zarar verebileceğini bilecek kadar psikolojik çıkarımlarda bulunabiliyordu…
Boş vermeliydi şimdi bunları…
Evde kahvaltılık malzeme kalmamıştı.

Kahvaltılık malzeme almaya çıktığı şarküteriden Körebe Gazetesi dahil bir kaç gazete daha aldı.

Göz atımı sonucu Gazi’nin son haftalarda ‘çıkarmak üzereyiz’ dediği hatta körebe medyasından bir gün ayrılırsa, yerinin devamlı hazır olduğunu belirttiği "Ahtapotun Kolları’s" dergisi dikkatini çekti.
Bir tanede ondan aldı.

Yardımcısı kadına yalnız kalmak istediğini belirterek, bir haftalığına ücretsiz izin vermişti.
Evde kahvaltı hazırlama işi, dört gündür olduğu gibi, yine başa düşmüştü.
Kahvaltı yaparken bir şeyler okumak hoşuna giderdi. Öğrencilikten kalma bir alışkanlıktı. Senelerdir devam ettirirdi.
‘Ahtapotun Kolları’s" dergisinin kapağını çevirdi.

Başyazıyı okumaya başladı.

"Dergimiz gidebildiği yere kadar gidecektir. İsim bulmakta çok güçlük çekmedik. Dergimiz ufku gören, geleceği sezinleyen yazarlar kadrosuna sahip... Yalan haberciliğin, yanlış ve kasıtlı yorumun, satılmış kalemlerin içini; ıstakozu yakalayıp iliğine kadar emen ahtapot gibi boşaltmak amacıyla çıkarmış olduğumuz bu dergiyi…"

Devamını okumadı.
İkinci yaprağa geçti. 'Editörün Sayfası' üst başlıklıydı.

"Sivil Fatıma’nın öyküsü... Sivil Fatımayı Kurtarmak!" alt başlıklı yazıyı okumaya başladı.

"Körebe medyasının üç gündür yayımladığı ve devam eden ‘ABD Eri Jessica’yı Kurtarmak!’ yazı dizisinin beynimde yarattığı dehşeti ve şoku sizlerle paylaşmak istiyorum.
Özetle; Aslen Guatemalı olup, Güney Amerika’ya göçmüş, bir aileden olma 19-20 yaşlarındaki Jessica'nın, otomobil tamir atölyesinde kazandığı parayla tatmin olmayınca, birkaç kat daha fazla ücret kazanabileceği, Irak’ı işgale hazırlanan Amerikan ordusuna katılması...
Bağdat sokaklarında birliğini kaybetmiş, serseri mayın gibi dolaşırken, oluşan panik ve korku nedeniyle ayağını burkması, Iraklı halktan ve dağılmış Irak ordusundan bir kaç kişinin yardımıyla tedavisi için hastaneye kaldırılması...

Hastanede tedavisi yapılırken, Amerikanın gelenekselle-şen; ‘asker moralini güçlendirmek, kişilik bölünmesini yapılandırmak, tek asker bile bizim için önemlidir, bizden olan zarar görmez duygu ve düşüncesini var etme’ gibi medyatik propaganda yönü ağırlık basan kurallar çalıştırılmış ve operasyona başlanmıştır.

Amerika’ya iltica etme karşılığında bir Iraklı avukat tarafından gösterilen Er Jessica’nın tedavi gördüğü hastaneye, kameraların tanıklığı huzurunda, helikopterle, tankla, kalabalık bir timle yapılan operasyonda, öngördükleri gibi sadece sağlık elemanla-rını karşılarında bulacaklardı...

Er Jessica, tedavi gördüğü yatağından alınarak helikopte-re bindirilmiş, uçakla ABD’ye gönderilmesi sağlanmıştır.

Jessica kötü muameleye tabi tutulmamış, tecavüze uğramamıştı...

Jessica’nın tedavisinden sorumlu olan doktorlarda, bu yönde medyaya brifing vermiş olmasına rağmen; Türkiye sınırları dahilinde neredeyse Pentagon görevlilerinden daha aşkın savaş borazanlığı yapan, psikolojik savaş eri gibi hareket eden Körebe Medyasının, bu yazı dizisinden dolayı eseflerimizi belirterek ilk dosyamızı açıyoruz.

Önce, kısa bir açılım gerçekleştirmek istiyoruz:

Er Jessica kimdir?

Paralı askerdir!... İşgalci ABD’nin askeri...

Aksi olsa da haklı sayılmayacağı; ‘aç ve işsizsizlik mazereti’ dahi olmayan bir kadın asker...

Daha fazla para kazanmak için işgal ordusuna katılmıştı.

‘Kiralık katil’ statüsünde bulunan bir kadının güzelliğini, ailesinin ekonomik zayıflığını, ayağının burkulmasını, yüzündeki neşeyi, 'güneyden güneye göç etme' ve 'güneyde yakalanmasındaki' ‘güney’ benzerliğini, dahi göz ardı etmeden kısa öyküsünü; özenerek, bezenerek, bir nakkaş gibi süsleyerek, kamuoyunda mazlum rolü biçmeye çalışarak, ABD Ordusuna karşı halkta oluşan nefret ve öfke dalgasına ufakta olsa onun şahsıyla baraj görevi yapıp, bu nefreti buharlaştırmaya çalışan Körebe Medyasının Er Jessica öykülerine karşı;

Yüzlerce, binlerce, milyonlarca Fatıma’nın...

SİVİL FATIMALAR'ın elden geldiğince öyküleri anlatılacak-tır.

Bu öyküler; Küremizde bulunan tüm değişik adlara, dinlere, ırklara, mezheplere, görüşlere sahip olan halklar da dahil, ABD etki ve yönlendirmeleriyle uyumlu uygulamalardan zarar gören insanların öyküsü olarak dönüştürülebilecektir...

Evet soruyoruz;

Kiralık Katil Er Jessica kurtuldu!... İşbirlikçi yardımıyla!...

Sivil Fatımaları kim kurtaracak!...

Er Jessica öyküleştirildi, mitleştirildi, efsaneleştiril-di...

Sivil Fatımaların öykülerini, varolan efsanelerini ve mitlerini kimler anlatacak?...

Kim anlatacak; mağdur, mazlum, maktul Fatımaları!!!...

Fatımaların analarını, babalarını, kardeşlerini, çocuklarını ve arkadaşlarını...

Öyküsü yazılacak mı; beş yaşındaki Iraklı Fatıma’nın zeytin karası gözlerinden akan ve her damla yaşın içinde yansımasını bulan karartılmış dünyaları...

İlk anlarda, ‘Göz Temasına Geçin!’ emrini dikte eden Amerikan askeri kurmayların; cesareti, öfkeyi ve nefret ışıklarını veren mazlumların gözlerinden etkilenmeleri dolayısıyla, hala tam olarak yılanlaşamamış oldukları anlaşılan askerlerine, bu kez ‘Onların başlarına çuval geçirin!’ şeklinde verdikleri emir sonrası, başlarına çuval geçirilen insanlara uygulanan muameleleri...

Ya Bazı Seçkinler!...

Binlerce Fatımaların öyküleri dururken, hala, aşk olup olmadığı belli dahi olmayan, varsa eşiyle, yoksa sevgilisiyle (kadın ve erkekler için), o da yoksa 30-40.YTL ile bir kerhane evinin, boş bir odasında, kuşu öten ya da mutluluk çubuğu taktırmış herkesin (sadece erkekler için), uygulamalı olarak yaşayabileceği cinsel birleşmeyi estetize ederek yazma dışında gerçek aydın sorumluluğunuz nüksederek, hiç olmazsa bir tane;

Fatımalardan birinin öyküsünü yazmak zorunluluğu duymuyor musunuz?...

Bir başlangıç olması dileğiyle Iraklı Fatımalardan birinin kısa öyküsünü aşağıda sunuyoruz;

‘Sivil Fatıma; Irak’ın güneyinden, Bağdat’ın güneyine sınıf öğretmenliği yapma amacıyla göç eden bir anne ve babanın kızı...

Babası; 'Saddam’ın, batılı güçlerin izniyle ve desteğiyle halka zulüm ettiğine' dair kahvede yaptığı bir konuşma üzerine, gözaltına alındığı emniyette gördüğü işkence sonucu öldürülmüş...

Bir kardeşi; Kuzey Irakta bulunan bir arkadaşını ziyareti esnasında, atılan kimyasal ve biyolojik gazdan zehirlenerek öldürülmüş...

Annesi; bu acılara dayanamayarak hastalanmış, Birleşmiş Milletlerin ambargosu nedeniyle, edinemediği ilaçtan, gıdasızlıktan ve bakımsızlıktan ölmüş...

Ablası, bu etkilerle, Psikolojik travma geçirmiş, daha sonra intihar etmiş...

İşgal esnasında, ‘İnsanlığa Özgürlük’ adlı bir yer altı gazetesi çıkarmaya başlamış, yöneticilerden bazılarının, işgal esnasında dahi ABD ile işbirliği yapmayı sürdürdüklerine dair (isim listesi dahi ekli) yazısı üzerine, ABD’nin Irak vatandaşı ajanlarınca öldürülen, Fatıma’nın öyküsü..."

Özdal, yüzünü buruşturdu. Devamını okumak istemedi. Tarafsızlığı ilke edinmiş bir medya hakkında, 'Er Jessica Dramı' yazı dizisi nedeniyle bu tür haber ve yorumların yapılması midesini iyice bulandırmıştı... Mesaiye başladığında ilk işi bu yazıyı karşılayacak bir köşe yazısı yazmak olacaktı…

Gazi'ye içinden yüzlerce kez esef etti. Körebe Medya'sından atılmasına olan kini ve nefretiyle hareket ediyor olmalıydı.

Eli durmadı. Sayfayı çevirdi.

'Fatıma isimli Iraklı kadının' öyküsünün anlatıldığı yazının kenarında bulunan bir fotoğrafı görünce, bağırmamak için kendisini zor tuttu.

Kuşe kağıda basılı derginin bu sayfasında Fatıma'nın öldürülmeden önce çekilmiş bir fotoğrafı vardı.

Fotoğraf hiç yabancı gelmiyordu.

Tanıdık birine aitti...

Ama bu mümkün değildi...

Gözleri aldanıyordu, aldatıyordu....

Hayal görüyordu...

Belki beynine yanlış sinyaller geliyordu....

Belki kuşe kağıdı parlaklığının gözlerini almasıydı…

Hayır!... Hayır!... hayır!...

BU!... Bu!... Bu… Bu; 'Fatma' olamazdı.

Dergiyi yana attı...

Elini yüzünü yıkamak için lavaboya yöneldi.

Aynada uzun uzadıya kendini seyretti....

Tanıdığı bir yüzdü, biraz çökmüş olsa da...

Gözleri ve dolayısıyla beyni kendi yüzünü olduğu gibi seçebiliyor, algılaya-biliyordu.

Biraz daha iyiceydi şimdi. Sakinleşmişti...

Havluyla yüzünü kuruladı... Salona girdi.

Masanın kenarına bıraktığı dergiyi, yeniden eline aldı.

Fotoğrafı algılamasında hiçbir değişiklik olmamıştı.

Az öncekinin aynısıydı...

Fatma’ydı... Kıyafetler farklı olsa da bu; Fatma’ydı...

Saç rengi, alın genişliği, göz, kaş, burun, elmacık kemiği, dudak, kirpik, ten rengi, mahzun ve masum bakışlar...

Bu mümkün müydü?...

Mümkün müydü bu?...

Uykuda mıydı?... Yani rüya mı görüyordu?...

Akşam çektiği kokain, etkisini hala sürdürüyor muydu?....

Sanrı mıydı gördükleri?...

Fatıma’nın öyküsünün yarım kalan kısımlarını da bir solukta tamamladı.

Fatıma’nın anlatılan öyküsü, Fatma’nınkiyle ne kadar da örtüşüyor-du... Bir ölüm biçimleri farklıydı...

Ahtapotun Kolları’s dergisinin sözünü ettiği ‘Er Jessica’nın Dramı’ yazı dizisini Körebe Gazetesinden okumamıştı. Dört gündür ilk kez gazete almıştı.

Körebe Gazetesinin sayfalarına göz gezdirdi.

Üçüncü sayfanın tamamı Er Jessica’nın öyküsü yazı dizisine ayrılmıştı.

Bugün dördüncü bölümüydü.

Yazılar uzundu. Göz ucuyla taradı.

Er Jessica’nın sivil hayatta çekilmiş fotoğrafları ile Irak’ta asker arkadaşlarıyla devriye gezerken çekilmiş gülen yüzlü fotoğrafları, yazıların kenarlarına sistematik bir şekilde serpiştirilmişti.

Hep güler yüzlü ve sempati toplayabilecek fotoğraflardı.

Sivilde çekilmiş boy resmine odaklandı...

Kendisini çeken bir şey olmuştu o resimde.

Bir şey yakalamıştı...

Tanıdık gelmişti...

Tanıdık birine benzetmişti...

Askeri kıyafetle çekilmiş fotoğrafda, miğfer altındaki yüzünde de bu benzerliği yakalamıştı.

Çıldırmak işten bile değildi.

Tanımadığı birilerini, tanıdığı birilerine benzetmeye başlamıştı...

Dört-beş günlük yalnızlığının sonuçları mıydı?...

Fatma’nın ölümünden duyduğu elem ve keder miydi?...

Bu yeni yakalandığı bir çeşit hastalık mıydı?...

Depresyonunun fiziksel yansımaları mıydı?...

Algılamaları mı körelmişti?...

Nesneleri olduğu gibi değil de, beyninde oluşan kalıplara göre mi algılıyor ve şekillendiriyordu?...

Er Jessica’nın tutsak olduğu hastanenin yerini gösteren, onun kurtarılmasın-da büyük yararı olan Irak’lı avukatı inceledi.

O da tanıdık gelmişti.

Bu kez bir farkla... Benzerlik kurduğu kişi, bir kadındı... Kurtarmaya yardımcı olan Iraklı avukat ise, erkekti.

ABD’ye iltica etme karşılığında yardımcı olmuştu, Er Jessica’ya.

ABD’de, ziyaret etme isteğini, ‘Kendimi iyi hissetmiyorum’ diyerek ret etmişti Er Jessica...

Er Jessica’yı Körebe Medyasının Genel Müdürü Cesi’ye, Avukatı ise arada cinsiyet farkı olsa da İmece’ye benzetmişti.

Tıpatıp her ikisi diğer her ikisinin ikizleri gibiydiler...

"İnsanlar çift yaratılmıştır" sözünü anımsadı.

Geçmişte kalan bir anısı canlandı birden...

Bir gün, otomobiliyle seyir halinde iken, yanan kırmızı ışıkta bekleme esnasında, yaya olarak arabasının önünden geçmekte olan birinin kendine ne kadar benzediğini hayretle görmüştü.

'Özdal!' diye bağıracak olmuştu; Özdal’ın kendisi olduğunu bile bile...

Kendini ölü sanmıştı... Gördüğü şahsı ise uçan astral bedeni...

Uyku haline girmişti...

Ancak, geride bekleyen araçların korna sesleriyle kendine gelerek, otomobilini hareket ettirebilmişti.

Gazete ve dergide gördüğü üç ayrı kişiyi, üç tanıdığına benzetmesi şok ediciydi...

Hele 'Fatıma'nın yaşamıyla'; 'Fatma'nın yaşamının,' arada coğrafik, toplumsal, yönetsel farklar olmasına rağmen aşırı benzeşmesi...

Psikolojik travma, beyinsel travmayı doğurmuş olmalıydı…

Körebe Medyasındaki çalışmasına ara vermemiş olsaydı, 'Er Jessica'nın Dramı' yazı dizisinin hazırlayıcısı ve editörü kendisi olacaktı.

Savaşla ilgili tüm dokümanlar, özel hayata ilişkin olsa da kendisinden geçerdi.

Yerini kapma çabasında olan Murtaza, hazırlamıştı bu yazı dizisini...

Yokluğunu fırsat bilmişti...

Neden beklememişti kendisini...

Bunun hesabını bir şekilde soracaktı ona...

Yazıları, özellikle fotoğrafları yeniden inceledi.

Bıraktı.

Sırtını yasladı...

Yaşamsal ve fiziki benzerlikler, dün telefonla arayanlardan Fatma'nın evinin üstünde oturan ve hem yakın arkadaşı hem de ev sahibinin kızı olan Sezer'in imalı konuşmalarını anımsatmıştı...

Dilinin atındaki ıslak baklayı bir türlü çıkarmamıştı...

Fatma'nın intiharının kendisine inandırıcı gelmediğini, belirtmişti.

'Neden?' diye sorduğunda kuşkulu bir sessizlikten sonra, 'Öyle sanıyorum,' yanıtını almıştı.

Fatma'yla samimi bir dostlukları olduğunu biliyordu.

Birkaç kez, Fatma'nın evinde karşılaşmışlardı onunla.

Siyasal Bilgileri bitirmiş, aklı başında bir kızdı. Ama iş bulamamıştı.

Fatma'dan puan almak için, Körebe Medyasında iş bulabileceğini söylemişti bir ara ona.

"Körebe Medyasında mı?... Hayır kalsın almayayım!" demişti.

Neden kabul etmediğini anlatmıştı.

Körebe Medyasının genel yayın politikasıyla, düşüncelerinin uyuşmadığını açıklamıştı...

"Başın sağolsun!" diyenlerden biri de oydu, Edirnekapı mezarlığında...

'Bir yardımı olacaksa, her zaman hazır olduğunu,' belirtmişti.

Fatma'nın ölümüne duyduğu elemi, kendisiyle paylaşmaya istekliydi...

Hatta, anılarını tazelemek isterse, her zaman için Fatma'nın evine gelebileceğini söylemişti.

Fatma'ya içinde bulunan eşyalarla birlikte kiraya verdikleri evi, her nedense kiracı çıkmasına rağmen, vermek istemediklerini belirtmişti.

Fatma'ya olan özlemini birkaç saat evde geçirerek gidermeye çalıştığını ifade etmişti telefon görüşmelerinde.

Daveti geri çevirmişti.

‘Fatma’sız evin bir değeri yok!’ demişti.

Ya şimdi...
O eve gitmek için can atıyordu...
Sanki ev kendisini çağırıyordu. Bir şey unuttuğu hissiyle dolu olup, anımsayamayan ve anımsayamamaktan rahatsızlık duyan biri gibiydi…
Kahvaltısını kaldığı yerden zar zor tamamlayıp, Sezer’i arayacak, uygunsa geleceğini söyleyecekti.
İştahı yoktu... Hem saat 14.00 de yapılan ‘kahvaltıya’ başka bir ad bulmalıydı...
Gelen telefon zili üzerine kahvaltısına ara verdi.
Diliyle, ağzının içindeki artıkları temizledi.
Telefon, Sezer’dendi.
"Bende sizi arayacaktım. Ne tesadüf," dedi Özdal.
"Özdal bey! Bana kadar gelebilir misiniz?... Çok önemli bir hususu konuşacaktım."
"Önemli ne olabilir?..."
"Geldiğinizde konuşsak!..."
"Peki, bir saate kalmaz orada olacağım..."
Üzerini değiştirirken, Sezer’in " 'Çok önemli!' dediği ne olabilir?..." diye düşünüyordu.
Kötü bir haber daha almak istemiyordu.
Gerçi Fatma’nın ölümünden sonra hiçbir haber kötü sayılmazdı...
Hiçbir şey kendisini şaşırtmayacaktı!
Hiçbir şey Fatma’yı geri getiremeyecekti.
Hiçbir şey Fatma’ya olan sevgisini söndüremeyecekti.
Ya bu titremeler?...
Heyecanlanmalar?...
Kaygılar?...
Gömleğinin cebini kımıldatacak şiddette kalp çarpıntıları?...
Ayakkabı bağıyla olan uğraşı yüzünden, bir daha bağı olan ayakkabı almayacağına yemin etti.

***

10

Şişli'deki adrese varıncaya kadar otomobili nasıl kullandığının bile farkına varamamıştı.

Fatma'nın yıllarca kiracı olarak kaldığı ve intiharının gerçekleştiği evde ve Sezer'in karşısındaydı.

"Bir şey içer misiniz?" teklifine, olumsuz anlamda 'Teşekkür ederim,' karşılığını vermişti.

Konuşmasını bekliyordu...

Sabırsızlığını gösteren el hareketleri ise, hala etkilememişti Sezer'i.

Sezer, bunun farkındaydı. "Nerden başlayacağımı bilemiyorum," demişti.

Demek, o kadar çok anlatısı vardı. Bir tane değildi…

Sezer'in annesi, "Başın sağolsun, kızım Sezer'den farkı yoktu inanın..." demiş ve üst katta bulunan evine dönmüştü.

Nihayet başlıyordu.

"Özdal bey! Size ne kadar güvenebileceğime hala karar verebilmiş değilim. Ama, Fatma'ya olan sevginiz beni cesaretlendiriyor..."

"Bana güvenebilirsiniz!" diyerek, bu anlamdaki konuşmanın kısa kesilme-sini sağladı.

"Fatma'yı geçen gece rüyamda gördüm!..."

"Banyoda mıydı?..."

"Efendim?"

"Yok bi şey! Siz devam edin lütfen!"

"Fatma kanlar içinde şu oturduğunuz koltuktaydı!.. 'Sen ölmemiş miydin?' diye sordum. 'Ölüyüm!' diye yanıtladı. 'Seni kim öldürdü?' diye

sorunca ‘Beni iki ıstakoz öldürdü,’ dedi."

Ne demek istediğini anlamaya çalışırken dolapta bulunan ve üzerinde ‘Dansöz Kıvırmaları’ yazan kitabı göstererek ‘Aç!’ dedi. Tüm sorularına yanıt bulacaksın!’

Bu yanıtla uyandım.

Dolaptaki kitapları taradım.

Gerçekten de, ‘Dansöz Kıvırmaları’ isimli bir kitap vardı.

Daha önce ismini bile duymadığım bir kitaptı.

Kitabı açtığımda, içinden bir CD çıktı.

CD’yi bilgisayara yükledim.

İçinde bulunan e-mailleri, yazışmaları, dokümanları okuyunca beynim allak bullak oldu..."

Özdal, soluğunu tutmuş, Sezer’in her cümlesinden, hatta hece vurgularından bir anlam çıkarmaya, onun rüyasıyla, sürekli gördüğü rüyası arasında bazı benzerlikler kurmaya çalışıyordu...

Gördüğü rüyada Fatma’yı öldüren; ıstakozun kıskaçlarıydı…

Sezer’in aktardığı rüyada Fatma’nın kanlar içindeyken ‘Beni öldüren iki ıstakozdu!’ sözleriyle paralellik kurdu.

"CD’de neler vardı?"

"Ben olduğu gibi bilgisayarıma kaydettim. Size verebilirim," diyerek masa üzerinde bulunan CD’yi Özdal’a uzattı.

Özdal, heyecanlanmıştı. Fatma’nın ölümüyle ilgili aklına takılan bazı soruların yanıtı, bu yuvarlak cisimde saklı olabilirdi.

Özdal, az önceki sorusunu yineledi.

"CD’de neler var?"

Sezer açıklama getirdi.

"ABD’nin, Irak’ı işgali öncesi ve sonrasında kamuoyunu yanına çekmek için bazı kuruluşlara dağıtılan paranın büyük bir kısmının Körebe Medyasındaki Cesi’ye ve yedi yazara, birkaç üniversite görevlisine, bazı bürokratlara, bazı işadamlarına ve daha birçok kişiye dağıtıldığını kanıtlayan belgeler..."

"Çok saçma!... Körebeyi, Cesi’yi tenzih ederim. Fatma’nın yaklaşımlarını biliyorum. Düşüncesine uygun asparagas haberlerden

toplamıştır."

"Pentagon'un, Stratejik Etkileme Bürosundan, Cesi'ye gönderilmiş e-mailler, çoğunlukta... Hatta parça parça ödenen paraların ellerine nasıl geçtiği... Bir kısım paraların ABD büyükelçiliğinden emekli bir kadınla, Eklembacaklılardan's Istakoz Lokantası sahibi Patrokoz, kanalıyla dağıtıldığı... Sözü edilen paraların bir kısmının ıstakoz ithalatını gerçekleştiren tırlarda zula edilerek ülke içine sokulduğu, bazılarına İsviçre bankasında hesap açıldığı gibi birçok ayrıntı...."

"Fatma kandırılmış... Bazı virüs programlarıyla, başkasının e-mail adresi kullanılarak, mesaj gönderilebildiğini biliyorum. Dediğim gibi sahte e-maillerle kandırılmış..."

"Yazılımdan iyi anlarım. Sahte e-mail kullanılabilir, doğru... Ama alt kodlarından, gerçekte kimden ve nereden geldiği anlaşılabiliyor. Gönderenin gerçek e-mailinin Pentagon olduğunu tespit ettim. Alt kodlar, Fatma'yı doğruluyor."

Özdal, CD'yi kapağına yerleştirdi. İç cebine koydu.

"Evde bir bakarım..." diyerek doğrulmak üzereyken, Sezer'in "Bir şey daha var!..." demesi üzerine vazgeçti.

Sezer, söyleyip söylememek arasında bocalayan bir tavırdaydı.

"Bu CD olmasaydı, bir yanlış anlaşılma olabileceği düşüncesiyle, siz dahil kimseye anlatmayacaktım..."

"Evet?"

"Fatma'nın cesedinin bulunduğu sabahın öncesi akşamı, Cesi ile İmece gelmişler-di..."

Özdal, oturduğu koltuktan doğruldu. Sessizliğini bozmadan, öne abanarak ellerini birbirlerine kenetledi. Daha bir dikkatli dinlemeye başlamıştı.

Sezer, devam ediyordu.

"O gece evin içinden sürekli gürültüler geliyordu. Tartışmalı konuşmaları, üst kattan uğultu düzeyinde duyuyorduk. Telefon açtım. 'Bir sorun mu var?' diye... 'Sorun yok! Arkadaşlarla bir konuyu tartışıyoruz,' demişti Fatma."

Bir kaç saat sonra sesler kesilmişti.

Dış kapının, açılma-kapamadan kaynaklı gıcırtılı seslerini duyunca, sokağı gözlemeye başladım.

Cesi'nin otomobile binene kadar, İmece'ye yaslanarak tek ayak üzerinde seke seke yürüdüğünü gördüm…

İntiharında bu tartışmanın payı olduğuna inanıyordum. Ama bu CD'den sonra Fatma'nın intihar etmediğini, Cesi ile İmece tarafından öldürülüp, intihar süsü verildiğine inanıyorum..."

"Bu kuyruklu bir iftira... Hem Cesi ile İmece'yi nerden tanıyorsun?"

"Gazetede çıkan fotoğraflarından..."

"İntihar gecesinin akşamı onların bu eve uğraması Fatma'yı öldürdüklerini kanıtlamaz."

Sezer, sinirlerine hakim olmaya çalışıyordu.

"Biraz daha yansız baksanız... Tüm doneleri birleştirirseniz, sanırım benimle aynı sonuca varırsınız."

Özdal, beyin dumuru yaşıyordu. İnanmak istemiyordu... Diğer bilgiler neyse de, Cesi ile İmece'nin, bırakın Fatma'yı öldürmesini, evine gelmiş olduklarına dahi inanmak istemiyordu. İntihar gecesinin akşamında buraya geldikleri gerçekse, bu dikkat çekiciydi. Salim kafayla düşünmeliydi. Hatta Cesi'yi arayarak, o akşam eve gelip gelmediklerini sormalıydı...

Ahtapotun Kolları's Dergisinde okuduğu cesi'ye benzettiği Jessica'nın da ayağının burkulmuş olması, her nedense aklına geldi bir anda...

Bu düşünceyi kovdu…

Sezer, "Çok şeyi kanıtlar," diyerek yineledi… "Fatma'yla son oturduğumuz bir akşamdı. Birlikte birkaç saat geçirmiştik."

"E?..."

"Fatma'yla, Körebe Medyasının ABD yanlısı haber ve yazılarını konuşuyorduk... 'Cesi'ye gelen e-maillerinin kopyasının kendisine yönlenmesini gerçekleştirdiğini, bu e-maillerin Pentagon dahil birçok yerden geldiğini' anlatıyordu... Cep telefonuna bir mesaj gelmişti o an. Yanlış anımsamıyorsam, 'Konuşmalarınız cep telefonundan dinleniyor-Fatıma' diye bir mesajdı. Fatma'nın beti benzi sararmıştı. Cep telefonunun bataryasını çıkararak, konuşmasına devam etmişti. "

"Biri şaka yapmıştır," dedi araya girerek Özdal.

Sezer, her anlatı ve yorumunu boşa çıkarmaya çalışan Özdal'a tepkisini, "Başka bir anlatacağım kalmadı," diyerek belirtti.

Yapacak bir şey kalmamıştı…

Özdal ayağa kalktı. Kartvizitini uzatarak, "Ben kalkıyorum. Sağlam bir şeyler bulursanız beni cepten de arayabilirsiniz," dedi.

Sezer, "Memnuniyetle," diyerek uzatılan kartı aldı.

Masa üzerindeki bir kağıt parçasına cep telefonunu yazarak uzattı.

"Cep telefonum... Bu konuda bir şeyler paylaşmak isterseniz her zaman arayabilirsiniz."

Evden çıkmasını bir kez daha engelledi Sezer.

Bu kez çok heyecanlıydı. "Bir şey yapmayı unuttum. CD’yi birkaç dakikalığına alabilir miyim?..."

Özdal, itiraz etmedi. Nedenini sordu sadece.

"Rüyamda bana bir vasiyeti olmuştu Fatma’nın...’ Boğazını temizleyerek devam etti. "Hazırlamış olduğu ‘Küçük Fat(ı)ma’nın Laneti’ ek dosyalı bir e-maili belirli bir günde 11 kişinin e-mail adresine göndermemi istemişti."

"Eeee!!!... Bunda ne var?..."

"Bu e-mailin açılmaması gerektiğine dair bir uyarı işareti vardı CD'de… Bu yüzden silmem gerekiyor."

"Virüslü mü yoksa?..."

"Bilmiyorum..."

Özdal, birkaç dakika sonra iade alacağı CD’yi, uzattı...

***

-

11

Özdal, parçalı düşüncelerini birleştirmeye, çıkarımlarda bulunmaya ve toparlamaya çalışıyordu.

Hatta acil durumlar için sakladığı kokainden, yeteri kadar çekmiş, ama yararını görmemişti....

Üst üste gördüğü rüyalar…

Sezer’in anlatımı...

Sezer’den aldığı CD’nin içeriği…

CD’nin içinde bulunan değişik tarihli, Pentagon Stratejik Etkileme Bürosu namı diğer ‘Psikolojik Savaş Koordinasyon Kurulu’ merkezinden gönderilmiş mesajların içeriğiyle, anımsayabildiği kadarıyla Körebe Medyasında çıkan görüntü, yazı, belge, haber ve yorumları karşılaştırması…

ABD’nin Irak operasyonu öncesi ve sonrasında kendisi dahil dokuz yazarın yazıları, Fatma’ya karşı savunduğu bazı görüşlerinin, CD’deki e-maillerde geçen ABD talimatlarıyla benzeşmesi...

Patrokoz ile Cesi aracılığıyla dağıtılan para meblağları dahi yazılıydı...

Irak müdahalesi esnasında sürekli Körebe TV’ye çıkarılan bazı üniversite hocalarından, emekli bürokratlardan, gazetecilerden, bir cemaat liderinden, işveren dernek başkanından, edebiyatçısından, ses sanatçısından, daha bir çok meslek gruplarından... Onları tanıyordu... Konuşmaları, tartışmaları, e-mailde geçen talimatlara yüzde yüz uyuyordu...

Pentagonun psikolojik hamlelerini onaylamış, yararlarına hareket etmiş gibiydiler...

Ya kendisi?...

Bu talimatlara bilmeden uymamış mıydı?...

Savaş editörlüğü görevinde talimatlara uygun hareket etmemiş miydi?...

İdarenin haber-yorum karşılığı kendisine yüksek primler ödemeye başladığını, maaşına zam yapıldığını, Bodrum’da yarısı bitmiş bir yazlığı satın aldığını söylemişti...

Acaba; Fatma kendisinden de şüphelenmiş miydi?...

Ama emirleri Pentagon’dan değil, Cesi’den alıyordu...

Pişman değildi.

Profesyoneldi. Parasını veren; Körebe Medyasıydı. Parayı verenin talimatlarına uygun hareket etmesi doğaldı. Hem talimatlar öznel düşünceleriyle de uyuşuyordu.

İnandığı değerlerle, ABD’nin talimatlarının benzeşmesi; 'ABD’nin Psikolojik Savaş Askeri' olduğunu kanıtlamazdı.

Onlar bilerek hareket etmişlerdi, kendisi bilmeyerek...

Aradaki fark; farkında olup olmamaktı...

Hem resmi şekilde para almıştı…

İrkildi...
Cesi’nin cömertliğinin kaynağı Pentagon’ muydu yoksa?...
Öyle olsa bile paranın ana kaynağını bilmemişti…
Önemlide değildi…

Sezer’in iddiası doğruysa, bu bilgileri edinen Fatma’yı öldürmek için yine de geçerli bir neden değildi...
Çevrede, "Satılmış Körebe Medyası..." dedikodusu vardı.
Bir sorun olmuyordu.
Ama belgelerin olması onları korkutmuş olamaz mıydı?..."

Düşüncelerinin yoğunluğundan başında devinen kanın seri akışını, sıcaklığını olanca şiddetiyle hissediyordu.
Kafası patlayacaktı neredeyse...
Şakaklarındaki damar atımı, yüzünün tümünü titretiyordu...

Cesi’yi aramalıydı...
Hayır!... hayır!... İmece’yi aramalıydı...

"İmece’yi bağlar mısınız?..."
"Kim arıyordu?..."
"Ben Özdal!"
"Özdal bey! Başınız sağolsun, efendim. Hemen bağlıyorum."
"Özdal!..."
"Özdal!..."
"İmece, merhaba!"
"Nasılsın?..."
"Eh iyi olmaya çalışıyorum!"
"Buyur! Nasıl yardımcı olabilirim."
"Az önce Cesi hanımla konuştum. Fatma’nın intihar ettiği gecenin akşamı onu ziyarete gitmişsiniz?..."
İmece’nin panik havası sesinden dahi belli oluyordu.
"Cesi mi? Söy-le-di?..."
"Evet!.."
"Ama ben!..."
"Evet! Senle... Neler olduğunu öğrendim."

"Benim bir suçum yok yemin ederim ki!... Ben sadece Cesi’ye eşlik etmek için gitmiştim! Böyle olacağını bilmiyordum."

İmece’de oluşan dehşet ve şok havasından olabildiğince yararlanmalıydı.

Düşünmesine fırsat vermemeliydi.

"Sen de en az Cesi kadar suçlusun!"

"Hayır!... Hayır!... Ben böyle olmasını istememiştim... Fatma, elindeki belgeleri kamuoyuna duyuracağını söyleyince olan oldu."

"İmece! Bana orada neler olduğunu anlatmanı istiyorum.."

Bu soruyu sormaması gerektiğine, sorduktan sonra karar vermişti.

Geç alınmış bir karardı.

İmece’nin az önceki ruh haletinden eser kalmamıştı...

"Seni az sonra ararım. Sahi şu an neredesin..."

"Dışarıdan arıyorum... Cebim açık..."

Telefonu kapayıp koltuğa yığıldı.

Başını geriye yaslayıp, derin derin nefeslendi.

Bazı noktaları birleştirebiliyordu.

Kuşkuları, İmece’nin dolambaçlı kabulleriyle yok olmuştu.

Fatma’nın elde ettiği bilgi ve belgelerden her nasılsa haberdar olmuşlar, evine gitmişler, tartışmışlar, ikna edemeyince, yok ederek, sorunu kendilerince kökten halletmişler ve intihar süsü vererek ayrılmışlardı.

Mücadele esnasında ayağı burkulan Cesi’ye ise İmece yardımcı olmuştu. Cenaze merasiminde, ‘Neden aksak yürüdüğünü?’ sorduğunda, topuklu ayakkabıdan nefret etmesine ve hiçbir zaman giyinmemiş olmasına rağmen, ‘Hala topuklu ayakkabı giymeye alışamadım," dememiş miydi.

Gördüğü rüyalar doğrulanıyordu...

Istakozun iki kıskacından biri Cesi’yi, diğeri ise İmece’yi temsil ediyordu.

Cep telefonun çalmasıyla düşünce ve yorumlarını âtiye bıraktı.

Ekranda; Cesi’nin aradığı yazıyordu.

"Efendim?..."

"Özdal, sen ne saçmalamışsın İmece’ye... Neredesin şimdi... Ben gelinceye kadar kimseyle görüşmeni istemiyorum... Tamam mı?..."

Özdal, cep telefonunu kapadı.

Cesi’nin ilk kez bu kadar kendisine kızgın ve bağırtılı konuştuğuna tanık oluyordu.

Baltayı taşa vurmuştu. Acemice hareket etmişti. Can güvenliğini riske etmişti.

Eli ayağı titremeye başladı.

Alnında bir anda oluşan ter tanecikleri, yağmur tanecikleri kadar büyüktü.

Cesarete gereksinimi vardı.

Az daha kokain çekti.

Akşamın karanlığına az bir zaman kalmıştı.

Ev tekin değildi.

Yarın gecikmiş bir gün olabilirdi.

Acele etmeliydi.

'Acele etmemek; ecele gitmekti!' şu an.

İstanbul Emniyet Müdürlüğünden tanıdığı 111.Sınıf Müdürünü aradı.

‘Acil görüşmesi gerektiğini,’ belirtti.

‘Müdürlüğe gel,’ teklifine, ‘başka bir yerde görüşmelerinin uygun olacağını ve bu randevunun gizlilik içinde kalması gerektiğini,’ söyledi..

Humus Lokantasında, saat: 21.30’a randevulaştılar.

Randevu anına yaklaşık üç saat vardı.

Önceleri bulunmadığı yerlerden birinde oyalanmalıydı.

Evden, derhal çıkmalıydı.

Cebindeki CD’yi bir kez daha kontrol etti.

Yerindeydi…

***

Kokainin etkisi ve içtiği iki biradan ilk kez bu kadar sarhoşluk...
Mide bulantısı...
Kafa ağrısı...
Çelişkili düşüncelerinin birbiriyle yakın teması...
Düşünsel çiftleşmeler...
Çiftleşme sonucu yeni doğumlar...
Doğmuş düşüncelerin ani gelişimi...
Gelişmişlerin birbiriyle ensest ilişkileri...
Arada bu birleşmelerden doğan piç düşünceler...
Yani; nesebi gayrı sahih çocuklar....
Beyin doğumhane...
Tüp bebek...
Çok bebek...
Yetimhaneler...
Kimsesiz düşünceler...
Ayrık düşünceler...
Yani; isTİSNALAR...

Gelen garsonun "Bir bira daha içer misiniz?" seslenmesinin, çalar saat işlevi görmesi...

Bu salaş meyhaneyi terk etme zamanı gelmişti.
111.Sınıf Emniyet Müdürüyle, randevusuna kırk dakika kaldığını saati söylüyordu.
Saati; şimdiye kadar hiç yalan söylememişti. Pahalı cinsindendi.
Bu akşam için dürüstlüğünü niye bozsundu ki?...

Hesabı ödedi...
Hafif sendelik hareketlerle -reklamı olmasın diye markası yazılmayan- yüksek değerdeki otomobiline bindi...

Ana caddeleri değil, ara sokakları tercih edecekti.
Ana caddelerin trafiği boğucu olurdu.
Trafik polisine yakalanma riski de vardı.
Tenha olurdu arka sokaklar...

Zamanı vardı... Yavaş yavaş ilerlerdi...
Hem düşüncelerini toparlardı...
111.Sınıf Emniyet Müdürüyle konuşacaklarını son kez kafasında toparlayacaktı...
Bir sokağı daha bitirmişti.
Sıkıştırıp duran arkasındaki araca, iyice sağa yanaşarak yol verdi...

İçi kinle doluydu... Öfkeyle... Başka şekilde halledilebilirdi.
Kendisine söylenmiş olsaydı; kimsenin zarar görmemesini sağlaya-rak Fatma'yı ikna edebilirdi.
Sonu ölümle bitecek tartışmaya ne gerek vardı?...
Ah! Fatma!...
Toyluğunun cezasını çekmişti... Kendisine de çektiriyordu. Profesyonelliğin gerçek anlamının 'parayı verenin isteğine göre hareket etmek' olduğunu anlayamadan gitmişti... Gerçi onunla bu tanımda da uzlaşamamışlardı bir türlü...
Basın-Yayın Fakültesi mezunu olmak yetmiyordu. Teorik eğitimin bir de uygulaması vardı. Bir daha... Bir daha... Bir daha ders görmesi gereken Hayat Fakültesinden iyi bir not alamadan toprakla kucaklaşmıştı.

Bir sokağın dört yol ağzında, kırmızı yanan sinyalizasyon işaretini görünce durdu.
Taşıt yoktu… Görünürdeki birkaç yayanın karşıdan karşıya geçmesini bekledi. Onlar geçtiğinde yeşili beklemeyecekti.

Pelerinli, başı kapüşonlu bir bayanın, kendisine bakarak el işareti yaptığını gördü. Takip etmesini istiyordu. Önemli bir işi olmasaydı, bu fiziği düzgün kadına olumlu yanıt vermek için bir saniye dahi beklemeyecek, otomobile davet edecekti.
Kadın, soldaki sokağın kaldırımına çıkarken, sağdaki sokağa sapmıştı Özdal.

On-on beş metre ilerlemişti ki, aynı kıyafette bir kadın daha gördü.
On metre ileride 'dur' işareti yapıyordu.
Otuz kilometreden yüksek bir hızda seyrediyor olsaydı, fren pedalına basmak para etmeyecek, belki de kadına çarpacaktı.

Ağzını açıp rast gele küfürler savuracaktı ki; kadın bulunduğu tarafa yanaşarak, "Beni takip et!..." diye seslendi.

"Kimsin?... Neden takip edeyim?..."

"Sus konusma!.." dedi. "Gercegi ögrenmek istiyorsan, güzel otomobilinden in ve beni takip et!..."

Pelerinli kadının yüzünü seçememişti.

Tatlı bir sesi vardı. Türkçeyi, bir İngiliz gibi konuşuyordu. Belki de bazı harfleri telaffuz etmede mazereti vardı. Ne olursa olsun, ses ve üslubu
iç gıdıklayıcı ve güven vericiydi...

Saatine baktı. Randevusuna yirmi beş dakikadan fazla zaman vardı.

"Uzun sürecek mi?" diye sormasına fırsat kalmamıştı.

Kadın, kaldırımda yürümeye başlamıştı bile.

İşveren sokak kadınlarına benzemiyordu. Kendisine 'gel!’ demişti. Adıyla hitap etmişti. Önemli bir sırrı kendisiyle paylaşmak isteyen bir üslup kullanmıştı.

Özdal, mesleği icabı iyi koku alırdı...

Önemli bir olayın çözümü kadında saklı olabilirdi....

Arabayı sağda bulunan bir apartmanın açıkta olan otoparkına park etti.

Kilitledi...

Kadın az ileride, sokak lambası direğinin altında bekliyordu.

Hızlı adımlarla yaklaştı. Ona ulaşmasına üç adım kalmıştı.

"Beni takip et!" dedi kadın, yeniden...

Özdal’dan cevap beklemeden yürümeye başladı.

Sanki, zıplaya zıplaya yürüyordu.

Ayaklarının yerle teması görünür görünmez arasındaydı.

Kısa uzunlukta ki sokağın bitimi, yeni bir sokağın başlangıcı olmuştu.

Aradaki yedi adımlık ara boşluğu sürekli koruyarak ilerliyordu. Kadın, yan yana yürümesini istememişti. "Takip et!" demişti. Takip ettiğini çevrenin öğrenmesini istemediğini anlamak için gazeteci olmak gerekmiyordu.

Geçtikleri sokak, üçüncü sokaktı. Karıştırmaya başlamıştı sokakları. Dördüncü sokakta olabilirdi. Sonraki her sokak, bir öncekinin benzeriydi.

Cep telefonu çaldı. Çağrı müziği, sokakta yankılanıyordu. Okeyledi. 111.sınıf Emniyet Müdürüydü. Bir saat gecikeceğini söylüyordu. Özdal’ın canına minnetti. Sevincini bastırarak, "Sorun değil!" dedi.

Aniden gelen bir düşünce içine endişe doldurdu.
Bunu niye ilk anda düşünememişti. Kızdı kendisine...
Takipten vazgeçmeliydi.
Kadın, tekin olmayabilirdi.
Otomobilin önünden soldaki sokağa sapan kadın, nasıl olmuştu da dönüş aldığı sağ sokağın on-on beş metre ötesinde bulunabilmişti?...
Kadın, aynı kadın mıydı?...
Aynı kıyafetten giyinen iki kadın olabilir miydi?...
Şimdiye kadar televizyonlarda bile izlemediği bir kıyafetten giyinen iki kadın...
İkisi de kendisiyle ilgilenmiş, el işaretiyle ‘gel’ demişti.
Fiziksel benzerlikleri de vardı.
"Zınk!" diye durdu.
Endişe yerini korkuya bırakmıştı.
Hiç tanımadığı bir kadının sürekli güneye doğru, sokak sokak dolaştırmasının sonunu göremiyordu.
Arabasını park ettiği yerden de çok uzaklaşmıştı.
Otomobilini bulmakta zorluk çekebilirdi.
Sokaklar çok ıssızdı. Ayak sesleri ve direklerdeki ampullerden çıkan cızırtılar dışında sessizlik hakimdi…

Özdal’ın durmasıyla, "Tak! Tak! Tak!" diye ses çıkaran ayakkabıları da susmuştu.
Öndeki kadının "Tık! Tık! Tık!..." notalı ayak sesleri ise bir süre devam etti.
"Tık! Tıııkkk!... Tı..." seslerinden sonra kesildi.
Kadında durmuştu.
Kulaklarının çok hassas olması gerekmiyordu; Özdal’ın ayak seslerinin sustuğunu anlayabilmesi için...
Geriye döndü.
"Ozdal bey! Az kalmisti!"

Seslendirme, korkularını azaltmıştı. Böyle güzel bir sese sahip olan bir kadından zarar gelmezdi.
Sezgilerine güvenirdi. Şimdiye kadar sezgilerinin sesine kulak vermekle, hiç zarar etmemiş, bilakis geçmiş ömür defterinde, sürekli

edindiği olumlu sonuçlar kayıtlıydı...

Yeniden, "Tak! tak! Tak!" sesleri, "Tık! Tık! Tık!" seslerini takip etmeye başlamıştı.

Beyoğlu’nun arka sokaklarında sürmekte olan takip esnasında ,ayakkabılardan çıkan, "Tak! Tak! tak! Tık! Tık! Tık! Tık! " sesleri ‘pelerinli bir kadını’ takip ettiği geçmişine; o geceye götürmüştü...

O anları o geceyi yeniden yaşıyor gibiydi…

Aç ve susuz, yorgun argın, işsiz güçsüz, parasız dolaştığı o gün ve o geceyi...

Beyoğlu’nda dolaşırken, "Gel!" diyen kadını takibini...

Dokunacağı anda kaybedişini...

İki tinerciyle olan boğuşmasını...

Ustakoz’un kurtarmasını...

Patrokoz’la, ve onun kanalıyla; Körebe Medyası Genel Müdürü Cesi ile tanıştırılmasını…

Yanlış anımsıyor olamazdı... Aynı bedendi.. Aynı kapüşonlu pelerin...

Sokaklarda aynıydı...

Seneler önce takip ettiği kadın, bu olabilir miydi?...

O kadını kaçırmıştı elinden...

Ama takibin yararı olmuştu.

O kadını takip etmeseydi mesleki ve ekonomik yönden güçlü olduğu bu günlere gelebilir miydi?...

O esrarlı kadın, hala aklının bir köşesinde duruyordu...

Bu kez, bu kadını kaçırmamalıydı. Mutlaka görüşmeliydi. Yıllar önce takip ettiği kadının bu olup olmadığının yanıtını da almalıydı.

Aşırı merak duygusu içini kaplamıştı…

Takibi sürdürmeliydi.

Az sonra yorgunluktan aksayan bacaklarının ritim bozukluğu, ayak seslerinin bozumunu da getirecekti.

"Taakk!... Taakkk!... TakTak Taaak!..."

Rasgele düşünceler beyninde dönmeye başlamıştı yeniden...

İstem dışı, daldan dala atlayan düşünceler...

Rüyalara inanmazdı... Rüyası doğru çıkmıştı...

"Tak-Takı-Takıtak!!!... Jaktak JısTaka cak Caka Jak"

Takip ettiği kadının ayak sesleriyle, kendi ayakkabılarından çıkan sesler; anlaşılır hecelemeli sözcüklere dönüşüyordu.

"Tak! Tak! Tajı!... Cası!!!... Jes!... Se!... Se!!!... Jessi... Ca!... Ca!... Jes-si-Ca!!!!... Ku!... Ku!!!... rrrrRat-mak!...

Jes-Si-Ka-Yı!.... Kurt-Ar-Mak!...

JeS-SİK-KAY!!!... KAY!!! KAY!!! .... ıııııIIIII ! YI!... KUR-TTT – AR!... ARRRRRR!!!... MC!... MAC!...

Errrrr!!!... Errrr!... Eeeeee!!!... Eeeerrr!!!... JesSika’yı Kurt-ar-mak!!!...

Ce-Sik-ka!... CesSikKayı!!!... Ce-S...İyi Kur-tar-tmak!!!.. Ce si yi kur tar mak!!!...

Er Jessica yı Kurtarmak!... Er Cesi-yi Kurtarmak!!!...

Sı-cak sa-vaş eeeeerrri Jes-si-ca’yı Kur-tar-mak!... Psi-ko-lo-jik Sa-vaş er-i Ce-si-yi Kur-tar-mak!..."

Sokak, irkilmişti...

Kadının ve Özdal'ın ayakkabılarından çıkan sesleri, yankılatmadı.

Üzerinde yürüyen iki insanın, ayakkabılarından çıkan sesleri beğenmemişti.

Hoşuna gitmemişti…

Sokak, artık sessizliğini bozması gerektiğine karar vermişti.

Aksi halde, ‘sokak ne düşünüyor?’ diyerek güya kendine soru yönlendirmiş gibi gösterilecek ve yanlış tercüme edilecekti düşünceleri…

Sokak; "Sokakta <Er Jessica’yı Kurtarmak!>dedi," dedirtmeyecekti.

Sokak, öznel sesini verdi…

Öznel sesine yankı da veriyordu.

"Jes-si-ca’ları kurrrr-tar—mak?... Ya Fa-tı-ma’la-rı Kur-tar-mak! makmak!... mak!!!"

Kadının ayakkabıları, "Güzel yüzlü, güzel gözlü, Güneyli 19 yaşındaki gencecik kız!..." diye ses verdi.

Sokak karşıladı. "Lejyonerlik!!!... Yani; Kiralık katillik!!!... Yani; Beş yaşındaki Fatıma'nın yaşlı gözlerinden gözlenen çirkinlik!!! Lik!!!... LİK!!!"

Kadının ayakkabıları inatçı yinelemelerdeydi.
"Er Jessica'yı Kurtarmak!!!"

Sokak, yankıyı farklı verdi. Dönüşüme uğrattı.
"Er Jessica kurtarıldı... Fatıma'yı kim kurtaracak!...
Er Jes(s)icaların, Cesilerin elinden sivil Fat(ı)maları kim kurtaracak...."

Kadının ayak sesleri konu atladı.
"Son elli yıl...
Derin müttefik ilişkiler...
Dumura uğramamalı!...
Gel Tezkere!... "

Sokak, ses verdi.
"50 adet Istakoz halkasından oluşma zincir...
Dışsal destekli, içsel sömürü...
Fat(ı)maların dramı...
Geçmişin yeni versiyonu!..."

"Demokrasi, insan hakları...
Demokrasi ihracı, terörizmle savaş!..."
Bu sözler, kadının ayak seslerinden gelmişti..

Sokak gürledi.. Gökyüzünde; uzaklarda şimşek çaktı...
"Terörizmin öğretmeni...
Öğrencilerini demokratik yolla seçecek!..."

Kadının ayak sesleriyle, Özdal'ın ayak sesleri düet sunuyordu...
"Ilımlaşma... Normalleşme... Modernleşme... Küreselleş-me...
Tek ulus... Tek devlet... Tek ekonomi... "

Sokak ses verdi.
"Ilımlaşma, Normalleşme, Modernleşme, Küreselleşme; hoşgörü... Demokrasi... İnsan hakları... Değişik renk ve seslerin birlikteliği...

Güzellemeler... Güzel şeyler...

Amerikancası; amerikan boyundurluğu... Küresel diktatörlük yolu... Tek merkezden çoklu sömürü... Fatma'ların... Fatıma'ların ağlatılması... Cesilerin, Jessicaların ağlatması... Silikleşme... Donma... Emir kulu olma... 'Bir yanağına vurana diğer yanağını çevir' düsturlu Hıristiyanlaştırma...Tecavüze uğrama... Halklarda, ABD destekli iktidarlara olan patlamaya hazır tepkinin önlenmesi... Uydu iktidarları demokrasiyle makyajlama, kendisine zarar vermeyecek kadar ve gerektiğinde kesintiye uğratabileceği kadar ,demokrasi sunma... Amerikanca demokrasi eşittir: demoklesin kılıcı…"

Bu sözler, pandoranın kutusunun açılmasına yetmişti.

Kutunun içinden;

'Amerikanca Demokrasi Uygulamalı Ders Öğretisi Paket Programı' çıkmıştı.

ABD'nin uygulamalı demokrasi dersleri başlamıştı...

ABD, ülkesi dışındaki demokrasi anlayışını gerçek yüzüyle, uygulamalı öğretilerdeydi...

Hava sahasından çıkan sesler Amerikan uçaklarının Irak'a bomba atma amaçlı uçtuğunun habercileriydi. Çiçek atmaya değil... Bomba atmaya...

Hava sahasından gelen haberler, bilinçli bilinçsiz yalan olmazdı.

Gökyüzü yalan söylemeyi hiç mi hiç sevmezdi. Bir kısım medya değildi...

Yıllar önce emperyalizme karşı yöre halkının gösterdiği direniş nedeniyle adı 'Urfa' iken, geçte olsa 'Şanlıurfa' olarak ismi değiştirilen kentin üzerinden Amerikan uçakları geçerken, her nasılsa kıçları gevşiyordu.

Bilinçli bir gevşemeydi.

Gevşeyen kıçlarından, Şanlıurfa coğrafyasının kırsal bir bölgesine, büyük bir sesle ve yarık açarak, tehdit kokulu osurukta bırakarak düşen füzeler, özelde küçük çocukların korkulu rüyası olmaya başlamıştı...

Bir kara taşıtında bulunan birinin –beş yaşındaki bir çocukta olsa- çikolata ambalajını dışarıya atımını dahi suç olarak niteleyen, en azından

taşıt sürücüsünü cezalandıran Hukuk; duymaz, konuşmaz, görmez mi olmuştu?...

Konu Hukuk alanıydı... Ehli hukukçulardı... Ama birkaçı dışında suskun kalmışlardı.

Geneli; soruları yanıtsız bırakmışlardı...

Soruları kim soruyordu şimdi...

Kim diyordu bunları?...

Soruları, kimseler üstlenmedi.

Varsa yanıtlayan, o da duyulmuyordu.

Sokak, tahammül edemedi…

Düşüncelerini kamuoyuna sessizce açtı. Konuşmuyordu. İsteyen düşüncelerini okuyabiliyordu.

En yumuşak deyişle, bilinçli veya bilinçsiz taksir suçu vardı. Her suç soruşturulmaya mahkumdu ülkede...

Ön soruşturmaya, suçun işlendiği yerin Cumhuriyet Başsavcılığı yetkiliydi.

Savcılık nezaretinde, gerekiyorsa hazırun uzmanlarla kırsal veya kentsel yöreye göre değişen Jandarma ya da Polis kolluk gücünden yardım alınarak gerçekleşen ön soruşturma kuralının; bu kez istisnası olacaktı...

İSTİSNALARI çok severdi ülkemiz...

İstisnalar, genelde özel kurallar da gizlenirdi.

'Özel yasa böyle kardeşim!' denirdi.

Özel kural, genel kuraldan öncelikliydi.

Sokak, bilmiyor muydu?...

Belki de bilmezlikten geliyordu. Sokak, art niyetli olabilirdi...

Art niyetli de olsa düşünceleri okunmaya değerdi...

Hele Büyük Amerika söz konusu olduğunda 'istisnalar' daha bir önem kazanıyordu...

Peki soruşturma, inceleme hiç mi yapılmayacaktı?...

Kıçını tutamayan Amerikan uçaklarından düşen füzelerin cesetleri, Şanlıurfa topraklarında mı kalacaktı?...

Çorbayla, bulgur pilavıyla, kuru fasulye ve benzeri hububat, bakliyatla beslenen kırsal kesimin çocukları tarafından üzerlerine, ‘Büyük Abdest’, ‘Küçük Abdest’; modern deyimle, tuvalet gereksinimlerini gidermeyeceklerini ve hatta su olmadığı takdirde yerden aldıkları taşla yaptıkları avret temizliğini bu kez, füzeden kopmuş veya koparacakları ufak parçacıklarla yerine getirmeyeceklerini, kim garantileyebilirdi...

Hadi, hamburgerden ve koladan kaynaklı dışkılar olsa bir nebze...

Kuru fasulye... Bulgur pilavı... Mercimek çorbası...

Hele tarhana çorbası...

'Cık!... Cık!... Cık!'

Bir hurdacının, metal aksamı alarak, satıp, para kazanıp, ailesine ve yapılacak alışverişlerle ülke ekonomisine katkıda bulunmayacağını kim garantileyebilirdi?...

Bir aklı evvelin aklına gelip, Hukuku konuşturup,

‘Eylem suçtur! Suç konusu mallar devlet tarafından müsadere edilir!’ ilkesini yorumlayarak, ya Türkiye Devleti'ne geçmesini sağlarsa?...

Amerikanın derin politik ilkelerine aykırı olmaz mıydı?...

Bir ülkenin ekonomisine ufak bir yardımda bulunmak için karşılığını almak veya almayı garantilemek; ‘değiştirilemez, kaldırılamaz, kaldırılması ve değiştiril-mesi teklif dahi edilemez’ amerikanca ilkelerdendi...

İlkelere uygun hareket edilmekte gecikilmedi.

Adana’nın, ABD İncirlik üssünde bulunan Amerikan askerleri olay mahalline ulaşmıştı.

Kadın askerlerden birinin ağzında sakız vardı. Sokak, ‘yanlış anımsıyor olabilirim,’ dedi alt sesle...

O askerin her sakız çiğnemesi, Jandarma kordonu ardında bulunan köylülerce; beyinlerinin, ciğerlerinin, kalplerinin, onurlarının kısaca; tüm varlıklarının çiğnenmesi gibi gelmişti...

Onlar uzmandı. Uzmanlık görevini tek başlarına yerine getiriyorlardı...

ABD askerleri, heyecanlanmayan, donuk yüze ve bakışlara sahip, başları ve göğüsleri dik Rambolu-Mambolu filmlerde boy gösteren başrol oyuncuları gibi hareket edip, ciplerine bindiler.

ABD Askeri uzmanları, ‘No problem!’ diye sevinirlerken, bir televizyon izleyicisi gibi hareket eden yöre insanları, donmuşluktan kurtulmuştu her nasılsa.

Büyü bozulmuştu…

İzleyici olarak kalmak istememişlerdi.

‘Var problem!’ demeye başladılar.

Cipleri taşladılar... Sloganlar attılar...

Savcılık bu kez soruşturmaya hazırdı.

Sanık sandalyesine, tabiiyeti ABD olanlar (hele füze bırakan uçakların pilotları) değil, Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı olan Şanlıurfa köylüleri oturtturulacaktı…

Köylülerin bu eylemleri hakkında yorum yapmak, sokağında cesaret sınırını aşıyordu...

Oto sansür uyguladı....

Ülkeye; Avrupa Birliğine girme endeksli demokrasi kokulu yasalar yeni yeni ithal edilmeye başlanmışsa da ileride bunların atılmayacağını kim garantileyebilirdi?...

Ülkede varolan değişik dil ve lehçelerle yayın yapma patentli ithal etkiye karşı kısa süreli, sabahın ayazında, herkes uykudayken televizyonda yayınlamak gibi bir tepki gösteren demokrasi anlayışı, pek güven vermiyordu kendine...

Hele!... Hele bir söylem azıcık ucundan Amerika’ya dokunuyorsa...

Düşünce ve düşünceye ifade özgürlüğü gibi demokrasinin olmazsa olmaz koşulu, ne kadar geçer akçe olurdu, Amerikan merkezli küreselleşen dünyada...

Amerikanca Küreselleşme; fiziksel ve beyinsel anlamda kendi aleyhine çalışan ve çevreyi etkileyebilecek kapasitede olanları yakın tehlike olarak vasıflandırıp, terörist damgası vurup, o kişi ya da kişiliklerin kendi ülkesine

veya küresel cezaevlerinden birine gönderilmesini isteyebilecek kadar yetkili ve donanımlıydı.

Ya sokağı da misafir etmek isterse?...

Sokak güldü…

'Ondan büyük Allah var!' dedi.

Hem Amerikanca Küreselleşme Merkezinin yorulmasına gerek yoktu.

Müttefiklik ve stratejik ortaklık ne güne duruyordu.

Şimdiye kadar onlar aleyhine yapılan hangi işlem, eylem, düşünce cezasız kalmıştı ki?...

'Yok! Yok!... Darbeye de gerek kalmadan bu sorunları çözebilecek kadar demokratikleşmiştik!...'

Özel yasalarımız vardı.

Ya özel yasa yoksa?...

Çıkarılırdı…

'Yeni çıkan ceza yasasının geçmişteki eylemlere ve eylemcilere aleyhlerineyse uygulanmayacağı' ilkesi?…'

Tamam! Tamam!...

Hiçbir uygun yasa bulunamazsa, en azından genellik içeren,

‘Yasanın suç saydığı bir eylemi övmek suçtur’ hükmüne girdirilebilirdi...

Hele vaki eylemlerinden dolayı köylüler bile soruşturmaya tabi tutulmuşken ve yargılanırken oto sansüre devam etmeliydi...

Yoksa, ‘Yasanın suç saydığı bir eylemi övmek suçu’ başı üzerinde demoklesin kılıcı gibi dolaşmaya başlardı…

Bu konuyu kapamalıydı...

Sokak, gezmeyi ve gezdirmeyi sevmişti.

Hevesini alamamıştı. Tatmin olmamıştı...

Mardin’e gitmek istedi. Mesafe uzun değildi. Şanlıurfa’ya komşu bir ildi.

Mardin’in coğrafik, tarihi, sosyal, siyasal ve benzeri özelliklerinin tanıtımına girmedi. Yazılı kitaplarda bu hususlarda doyurucu bilgiler vardı.

Hem bunlar konu dışıydı.

Irak’ın ve belki de ....’nin işgali için kolaylık sağlayacak ve kabul edileceğine kesin gözüyle bakılan tezkere öncesi konuşlanmış öncü Amerikan askerlerine, Mardin halkının büyük çoğunluğu nefret ve öfkeyle bakarken, az sayıda istisnai kişi ve kişilikler ışıltılı gözlerle bakıyorlardı...

İşyerlerini, konutlarını, arsa ve tarlalarını kiraya verenler, bu ışıltılı gözlerle bakanların çoğunluğunu teşkil ediyordu.

Bu istisnai insanların içinde değişik siyasi görüşlere sahip üst düzey yurdum insanları da mevcuttu.

Taşınmazlarını, hatırı sayılır kıymette dolarla kiraya veriyorlardı.

Sokak, bir haberi okudu.

Haber; eğildiğinde kıçı veya göğüsleri, çağırdığı kameranın önünde tesadüfen (!) açılan fiziksel güzellikte, beyinsel aptallıkta olan ünlü bir kadınla ilgili değildi.

Saçma bir soruya, ‘ehem!’ diye başlayarak, birçok kesik sözcük kullanan ne kendisi ne de okuyucusu ne de izleyicisine derdini anlatamayan ve bu ayıbını gereksiz yere gülerek, ‘ay’nanmıyorum’ kelimesini olur olmaz yerde kullanarak kapatmaya çalışan, bir an gözlerini yana kaydırarak ciddileşen, sonra sunucuya gözlerini dikerek daha dün dişçide bakımını yaptırdığı estetik dişlerinin olanca ışıltısıyla ortaya çıkmasını sağlayarak kahkaha atan, kendi alanında ünlü bazı yanar döner eylemli güzellerle de ilgili değildi.

'Yankesicilik suretiyle hırsızlık' mağdurunun çantasından cüzdanının nasıl çalındığına dair yinelemeli ve uzunca süren bir haber yorum da değildi.

‘Sesin burada para etmez, ama aslen Türk vatandaşısın… Orada medyada etkin birini kafaya alırsan şöhretin ve paranın canına okursun,’ dolduruşuyla ülkemize gönderilen, yabancı dili asgari düzeyde, Türkçe’yi kırık konuşan, apardığı yabancı ezgileri yeni düzenlemelerle kendine mal ederek çıkarttırmış olduğu albümü üzerine yorumda bulunan bir sanat hırsızıyla da ilgili değildi.

Peki, neydi bu haber?... Neyle ilgiliydi?...

Sokak, yanıtladı. Mardin’le ve prezervatifle ilgiliydi.

Sokak haberi okudu.

`‘Mardin’de bulunan ABD askerlerine bir milyon prezervatif gönderilecek!...’`

Emekli bir Amerikan askeri de, aynı haberi okumuştu.

Hayıflanarak okumuştu… Üzüntüsü, sokağınkiyle aynı merkezli değildi.

II.Dünya Savaşını anımsamıştı.

Normandiya çıkarmasında bulunmuştu.

Hani o ‘Er Ryan’ı Kurtarmak’ filmiyle bilmeyenlere de öğretilen;

‘Normandiya çıkarmasında…’

‘Neydi o günler?...’ diye başlayarak boş hikayeler anlatmayacaktı.

Milliyetçilik duyguları kabarmıştı.

‘Şimdiki askerler, ülke ekonomisinin düşmanları!’ yargısına varmıştı.

‘Ne demek prezervatif?...’

Fransa’yı ve İngiltere’yi; Almanya’nın elinden kurtarırken…

Alman halkını Adolf Hitler başkomutanlığındaki baskıcı iktidardan kurtarırken, prezervatif mi kullanılmıştı.

İçinden bilen bir ses, ‘O zamanlar prezervatif mi vardı?’ diyerek ukalalık yaptı…

O zamanlar prezervatif olup olmadığını, bilmiyordu.

Olsaydı dahi, bu masrafa girilmesine tepki duyacaktı.

Tepkisi yerini bulmazsa, istifa edecekti.

Savaş masrafları belliydi.

Düşmanı öldürmeye, ABD askerini yaşatmaya, rahat ettirmeye yaramayan hiçbir gideri kabul edemezdi.

Savaş harcamaları; askerin silahı, cephanesi, gıdası, içmesi, giyimi demekti. Asker, iyi gıdalarla beslenmeli, karnı ve sırtı pek tutulmalı ve dölünün bol olması sağlanmalıydı.

Prezervatif, diğer adıyla kondom, cinsel birleşmelerde kullanılan bir nesneydi.

Tecavüzün yan bir amacı olan; 'düşman tarafının nesebinin bozuma uğratılması' ilkesine aykırı bir araçtı…

İstihbarat birimindeyken önüne gelen verilerden biliyordu. Hiç prezervatif lafı geçmemişti.

Almanya'nın elinden kurtardıkları; kendilerini sevinç gözyaşlarıyla karşıla-yan Fransa halkından 3.620 kadın ve kız çocuğuna, İngiltere halkından ise 2.420 kadın ve kız çocuğuna, kurtarmanın minik bir faturası olarak tecavüz edilirken, prezervatif kullanılmadı da ne oldu?...

Hem zevki eksiltici bir nesneydi.

Tecavüz edilen organla, tecavüz eden organ arasında aracı bulundurmanın ne anlamı vardı?...

Fransa ve İngiltere'de tecavüz edenlerden biri olamamıştı.

Korkmuştu. Uygulaması zor olsa da, bu ülkelerde cinsel saldırıyı ABD 'tecavüz' saymaktaydı.

Sistemli tecavüz olmadığı imajı vermek için, ceza verilecek birkaç günah keçisinden biri olabilirdi.

Şansına güvenmemişti...

Ama bu iştahını Almanya'da korkusuzca karşılamıştı.

Amerikan askeri hukukunda, Almanya'da yapılacak tecavüze verilecek ceza sadece 'Bir kadınla evli olmadan yasadışı ilişkiye girmek'ti.

Günah keçilerinin birkaçından biri olsa dahi kanıtlanması zordu.

Kanıtlansa dahi alacağı en üst ceza miktarı 1 yıllık kürek mahkumiyetiydi.

Bunu göze almaya da değerdi.

O anları her anımsadığında kalbi yerinden çıkacak gibi olurdu. Çeşit olsun diye farklı yaş ve tiplerdeki kadın ve kızlara tecavüz etmişti. Biri 14 yaşlarında sarışın, biri 17 yaşlarında esmerdi. Elli yaşlarındaki bir kadın, kendisini çok uğraştırmıştı…

Aynı bölükteki bir arkadaşının, üç yaşındaki bir kıza tecavüz etmesine imrenmişti.

Ama üç yaşlarındaki yeğenini anımsayınca, bu isteğini gerçekleştirememişti.

Almanya'da yapılan 11.040 tecavüzün en az yirmisinin kendisine ait olduğunu gülümseyerek anımsardı…

Sokak, emekli askeri dinlemeye daha fazla tahammül edememişti.
Sokak'lığından utanmıştı.

Sokak, aynı haberi bir kez daha okudu.
‘Mardin’de bulunan ABD askerlerine bir milyon prezervatif gönderilecek!...’

Pentagon, sanki emekli ettiği askeri gibi hesabını bilmiyor muydu?...
Ama askerlerini ve halkını düşünmek zorundaydı. Sonuçta onlardan besleniyordu. Askerlerin cinsel birleşme yoluyla bulaşıcı bir hastalık kapma olasılığını yok etmeliydiler. Prezervatif, önleyici olacaktı.

Prezervatif satan ve aracı olan firmalar için sevindirici bir haberdi.
Trilyonlara ulaşabilecek bir pazar açılmıştı.
Her Amerikan askerine, iki ay ya da bir yıl yetecek kadar mıydı?...
Hesap edilmeliydi.
Ülkede aç insanlar çokken, bir milyon dolara dahi muhtaçken, prezervatif dağıtımı da ne oluyordu?...
Saçma bir soruydu. Prezervatifleri Amerikalılar satın alacaktı.
Kendi askerlerine dağıtacaklardı.
Türkiye’nin cebinden bir şey çıkmayacaktı.
Yani bir sorun yoktu.

Yok muydu?...

Bir milyon prezervatif çevrede şok etkisi yaratmıştı.

Yerlerini Amerikan güçlerine kiraya verenlerden, hele üst düzey olanları, bundan rahatsızlık duymuşlardı.
Toplumsal öfke kendilerine yönelebilirdi...
Bir taraftan ceplerindeki dolarları, yani; hesap cüzdanlarını okşarlarken, diğer taraftan ‘1 Milyon Prezervatif’ in kiraya verdikleri işyerlerinde depolanmaması için yöresel dilleriyle, bazıları da resmi dilde dua ediyorlardı.
Prezervatif üretimi hızlanmıştı.

Ama yine bir sorun vardı. Irak işgal edilene kadar prezervatifler ne işe yaracaktı?...

Mardin'de sürekli kalacak yedek güç ne yapacaktı?...

ABD askerleri, cinsel isteklerini nasıl karşılayacaklardı?...

Bilindiği üzere, cinsel birleşme en az iki kişi arasında gerçekleşirdi.

Doğal olanı birinin kadın, diğerinin erkek olmasıydı.

Amerikan askerlerinde kadın sayısı azdı...

Hem kabul ederler miydi?...

Kabul edenler, o kadar erkekle baş edebilir miydi?...

Saçma sorulardı…

Geçilmeliydi.

Bir çaresi bulunacaktı elbet.

Irak işgaline kadar Mardin'de kalacak askerlerin bu yöndeki sorunlarını çözmek için, bir yol bulunacaktı elbet…

Ve bulundu…

Amerikalı uzmanların kendilerini yormalarına gerek kalmamıştı.

Ülkenin yatırımcı zekası, övülen türdendi.

'Yeter ki para gelsin, her türlü teklifi kabul ederim!' mantıklı salt ekonomik göz, istisnada olsa mevcuttu.

Bir genelev işletmecisi de bu gözlere sahipti. Tıpkı .... gibi...

Oto sansürledi. Nokta nokta koydu, sokak.

Kadın satıcısı yatırımcı (eski dilde; deyyus ya da pezevenk) büyük paralar kazanacaktı.

Kadın işçileri de sürümden kazanacaklardı.

Ya İstanbul Genelev'indeyken, ABD deniz piyadesine vermeyen o kadın gibileri çıkarsa?...

'Küresel Hayat Kadını' kavramını özümseyemeyenler çıkacaktı elbet.

O tiplere, 'Ya ver, Ya Terk et!' diyecekti.

Vermezse önce işkenceden geçirecek, sonra kapı dışarı edecekti.

Huzursuzluk ve kargaşa çıkaran kadınların gözünün yaşına bakmayacaktı.

Oluşturacağı güven ortamı ABD askerlerini daha fazla çekecekti yatırım ortamına…

Aracı olacak; komisyoncular, dümbükler, alt pezevenkler de para kazanacaklardı.

Mardin'in ve genelde ülkenin yitik ekonomisine canlılık gelecekti. Çıkmasına kesin gözüyle bakılan tezkerenin kabulü sonrası öncelikle 60.000. adet ABD askeri gelecekti. Gıda maddelerini, içeceklerini, kıyafetlerini memleketlerinden getireceklerdi ama, kadın getiremeyecek-lerdi.

Muhtaçtılar...

Döllerini akıtacaklardı…

Karşılığında onların ceplerinden, kendi cebine dolar akacaktı...

Akıtmalar, akıtmaları getirecek, yani akarı fazlalaşacaktı…

Hem bu sektör, başkaca sektörleri de canlandıracaktı.

Mardin ve Mardinliler dolara boğulacaktı...

'Viva Dolar!'

Pardon!...

'Yaşasın Amerika!... Yaşasın Demokrasi!... Yaşasın İnsan hakları!... Yaşasın Özgürlük!' bağırtılarını şimdiden duyar gibi oluyordu; eski dilde pezevenk, şimdiki dilde yatırımcı/işadamı olan şahıs…

(Pezevenk olmayan yatırımcı ve işadamlarını tenzih ederek… Sokağın notu.)

Sokak, nakle devam ediyordu.

Elde ettiği paralarla başka iş alanlarına da yönelebilecekti. İnşaat, ihracat ve benzeri konulu şirket veya şirketler kuracaktı. Belki Irak'ın yeniden yapılanmasıyla ilgili ihalelere dahi girecekti.

En iyi kızlarından birini, Amerikan generallerinden birine ücretsiz olarak tahsis ettiğinde, ihaleyi kazanmasında iyi bir referans edinmiş olacaktı.

Kazanacak ve parasına para katacaktı...

Hem ülke ve toplumda itibarı daha fazla artacaktı.

Belki bir okulda yaptırırdı. Hem nazardan saklardı, hem toplumun kendine sempatik bakmasını sağlardı, hem davete icabet ederse bakanlardan biriyle birlikte açılış sembolü kurdeleyi aynı makasla keser, medyaya poz verirdi…

Kim bilir, belki de Manukyan gibi vergi rekortmeni olur, ödül bile alırdı…

Yatırımcı, bürokratik işlemleri içeren dosyasıyla ve olanca sempatikliğiyle Mardin Valiliğinin merdivenlerini aşarken bunları düşünüyordu...

Mardin Valisi, hayal kırıklığına uğratmıştı...

Amerikanca karşılığı; ‘Go Home!...’ anlamına gelebilecek bir muameleye tabi tutulmuştu...

Kovulmuştu...

Mardin Valisinin bu davranışı, yani ‘ABD askerlerinin cinsel gereksinimlerini karşılama,’ içerikli teklife 'İZİN VERMEMESİ' yatırımcının yüzünü asarken, özelde Mardin, Diyarbakır, Şanlıurfa, Batman ve Gaziantep sakinlerinde, genelde ülkenin tüm sathında onurlu bir gülümseyiş hasıl etmişti...

Amerikan teorisyenleri ve bir kısım medya üyeleri bu gülümsemelere hayretle bakacaklardı.

Türk vatandaşı olmakla birlikte yörede, Kürtçe ve Arapça diline sahip, ‘TRT diliyle; <kültürel zenginliklerimiz> den ikisi’ çoğunluktaydı.

İzin talebi reddine, neden seviniyorlardı?...

Hani bölgelerine yatırım istiyorlardı?...

'Bölgemizle ilgilenilmiyor, üvey evlat muamelesi görüyoruz,' diyorlardı...

Bu; yöre halkında varolan düşünceleri, değerleri ve duyguları algılayama-yanların hayretiydi...

Amerikanca demokrasi anlayışını savunanlar bu durumu algılayabilecek yeterlikte değillerdi…

Sokak, tatmin olmamıştı.

Gezmeyi sürdürecekti. Bu kez, hedefte İskenderun vardı.

Tezkere oylaması öncesinde, belirli sayıda Amerikan gemilerinin demir attığı İskenderun Limanına...

Liman disiplinine uymayan birkaç Amerikan askerini yere yatıran bir Türk subayı, bilmeden Irak'ta 11 meslektaşının başına geçirilen çuvalın ve .... hesabını önceden soruyordu, sanki...

O subaya ne olmuştu?...

Sokak, uzun zamandır görmüyordu onu…

Sokak, diğer sokaklara görüldüğü yerde selamını söylemelerini salık verdi.

Sokak, zaman kavramını yitiriyordu...

Kara deliğin içine girmişti sanki…

Amerikan askerlerince, 11 Türk askerinin başına çuval geçirilmesi anını olmadan önce görüyordu.

Ülke dışında gerçekleşen bir olaydı.

Irak'ın işgalcisi ve talancısı olan Amerikan askerlerince gerçekleştirilen utanç verici, onur kırıcı bir eylemdi...

50 yıldır; 'müttefik', yakın bir zamandan beri 'stratejik ortak', kavramıyla aradaki dostluk derecesi vasıflandırılan Amerikan güçlerince gerçekleşmişti.

Ülke dışında!!!....

Ya ülke içinde olsaydı...

Tezkere kabul görüp, 60.000-100.000 ABD askerinin ülkemize konuşlandırılmasından sonra, ülke içinde gerçekleşseydi?...

Sokak, bu soruyu hemen yanıtlamadı...

Hafızasını yokladı. Geçmişi, şimdiki ana getirdi...

Amerikan ve İngiliz askeri çoğunluklu 'çekiç güç'ün, özelde Ülke içinde konuşlandığı bir döneme odaklandı;

Ülke sınırları dahilinde kalan bir yöreye...

Türkiye Cumhuriyeti Devletinin o yörede en büyük temsilcisi olan bir kaymakama...

'Rütbesi var mı, yok mu?' okuyamadığı bir İngiliz askerine...

Kaymakam ile rütbeli ya da rütbesiz İngiliz askeri karşılıklı bakışlardaydılar...

Olmaması gereken oldu.

İngiliz askeri, Türkiye'yi o yörede en üst düzeyde temsil eden Kaymakama bir tokat attı…

Bu tokat İngiliz tokadıydı.
O çok övülen Osmanlı tokadı kadar güçlü müydü?...
Bilmiyordu. Hem çok önemli değildi tokadın şiddeti...

Kaymakama ne olmuştu?...
İngiliz askerinin eylemi, karşılıksız mı kalmıştı?...
Sokak, hafızasını yokladı...
Anımsamıyordu... 'Yaşlılıktan' dedi içinden...
Ama bildiği bir şey vardı; Ülke istisnalar cennetiydi...

Sokak, Kaymakamın suratına akşedilen tokadı yüzünde hissediyor-du…
İngiliz askerinin tokadından çıkan sesi kulaklarından atmalı, yüzünde izi kalan beş parmağın üzerini makyajlamalıydı…

Sokak sıkılmıştı. Kendisini iyi hissetmiyordu.
İç açıcı anlara gidip efkar dağıtmalıydı.
İşte!... İşte bulmuştu o anı!...

Yani; '1 MART 2003, ANKARA...' yı…

O anı bir çırpıda yaşamamalıydı... Öncesine göz atmalıydı... Zevkli anların öncesi de zevkli olurdu...
Sokak, bağrına ince topuklarıyla vura vura yürümekte olan, Özdal'ın takip ettiği kadının ayak seslerini duydu.
"Ya A Planı! Ya B Planı!"
Sokak ters aksi verdi.
"Ne A Planı!... Ne B Planı!... Varsa Yoksa C Planı!"

"What C Planı?"

Sokak güldü.
"'C' Planı= 'Si' Planı= Yankee Go Home C Planı= Kibarcası; Yankee evine dön, si… planı..."

Sokağın, öndeki kadının ayakkabılarından çıkan seslere karnı toktu.
Gözlem ve gezmelerine kaldığı yerden devam etti.

O güne!... Kutlu güne... 50 yıllık ıstakoz zincirinin son halkasının gevşediği ana;
01 MART 2003’e…
Demokrasiye ve insanlığa armağan edilen güne...

Yer; ANKARA....

Belki tüm Dünya halklarına ‘Demokrasi ve İnsanlık Bayramı Günü’ ilan etmelerini teklif edeceği, 1 Mart 2003 günü...

Tezkere gündemdeydi. Yani; ‘ABD askerlerinin Irak’ı daha rahat işgali için Türkiye topraklarını kullanmasına ilişkin hükümete verilecek İzin tezkeresi...’ İkincil anlamı; 'Türkiye toplumunun karınca kararınca olan iktidarının işlevini yine ABD çıkarlarına uygun olacak şekilde, ama bu kez tamamıyla yitirmesi istemli' teklife...

Tüm kültürleri ve görüşleri (bir kısmı yeşil ve kırmızı) belki de ancak bir elin parmakları kadar mankeni barındıran topluluktan çıkan, ‘Tezkereye Hayır!’ sesleri TBMM Genel Kurulunda bile yankılanıyordu.

Sokağın yankı verdiği bu sesleri TBMM üyelerinin yarıdan biraz fazlası duymuş, tezkere kıl payı ret edilmişti...
İnsanlık kazanmıştı... Kaybedenler ise üzgündü...

Tezkerenin geçmesinin kendi öznel fikirleri nedeniyle iyi olacağını düşünenleri hariç tutarak, bir kısım başkaca öznel insanlar, ABD den aldıkları parayı hak etmemişlerdi...
Pentagon bahaneleri sevmezdi...
Sonuca bakardı...
Sonuç alınamamıştı...
'Eller cebe. Pentagon ödediği paraları geri istiyor!...'
Sokak espri yapmıştı...
Başka mesailerle hak edecekleri düşünülecekti...
Onlar ellerinden geleni fazlasıyla yapmışlardı...
Sokak yorulmuştu... Az da olsa dinlenmek istiyordu.

Bu arada Özdal'ın ve öndeki kadının düşüncelerinden yayılan elektriksel dalgalar, sinir tellerinden ayaklarına kadar ulaşmaya, olan baskıyla, ayakkabılarının vuruş temposuna anlam kazandıran alt sesler vermeye devam etmekteydi.

Sokak, dilinin ucuna gelen bir sözü terennüm etti…
'Eşeğe gücü yetmeyen, semerine vurur!...'
Ama bu bir atasözü değil miydi?...
Sokağında kafası bulanmıştı…

Bu esnada, Kadının ayak sesleri, "Rap!... Rap!... Rap!..." düzeneğini almış ve takip edenin ayaklarını etkilemeye başlamıştı.

Özdal'ın ayak sesleri uyuma geçmekte gecikmedi...
"Rap!... Rap!... Rap!..."
"Küçük Amerika olacağız... Olduk!... Olmaya devam edeceğiz!..."
Bu ses nereden geliyordu?...
Yanıt veren yoktu.
Yukarılardan, uzaklardan, okyanus ötesinden, gündüz mavi, şimdi karanlık olan gökyüzünden, belki de gaipten geliyordu bu sesler…

"Bizimkiler!... Bizim çocuklar!!!... Bize ait olanlar!... Yarın!... Yarın!... Zamanı geldi!!!!... Darbenin zamanı… Geldi zamanı!...."

Sokak şaşırmıştı... Yaşanmakta olanlarla bağlantı kuramıyordu.
Gelecek ise daha gelmemişti...
Geleceği bu kez zifiri karanlık görüyordu.
Geçmiş ise görünür aydınlıktaydı…

Bitişikteki sessiz bir sokağın, sessiz evlerindeki, sessiz sakinlerinin koro halindeki bağırtıları duyuldu.
Acılı bağırtılardı...

"Rap! rap! Rap!" sesleri altında kapıları tekmeleniyordu.
Bazı pencereler; sapan taşlarıyla değil, 'Teslim olun!' megafonlu seslere baskın gelen silah sesleriyle kırılıyordu.

Yani, sokağın camcısından geldiği olasılığı hiç mi hiç irdelenmemeliydi...

Evlerin bazılarında; ‘kitapları, kasetleri ve dergileri nereye saklasak?...’

‘Saklasak mı sarımsaklasak?... Sarımsaklasak mı saklasak?’ tekerlemeleri en çok gündemde olan tekerlemelerdendi.

Dokümanların bir çoğu Amerikan emperyalizmini olumsuz yönde eleştiren öğeler içeriyordu.

Evlerin içlerinden seçilen semerler -ay pardon- seçilmişler, hizaya alınmaya başlanmıştı.

İşte; ***ılımlılaştırma*** başlıyordu…

"Sıranızı bekleyin!... Tabanı cam kırıklarıyla kaplı havuzlarımız hepinize yetecek genişlikte... Sabredin... Su kırmızılaşmak, kanlanmak için yeterli iştaha sahip..."

"Soyunun!... Yere serili nohutlar yumuşatılmayı bekliyor... Bedenlerinizle üzerlerinde takla atarak yumuşatmazsanız... Anam avradım olsun..."

"Memleketi satacaktınız ha!... Memleket sizin mi lan!"

" 'Filistinlilere yapılan zulmü protesto etmek suç mu?' diyorsun... Sana yabancı gelmeyecek bir hediyemiz var... Buyurun Filistin askısına..."

"Amerika’ya, 'terörist ülke' mi diyorsun?... USA menşeli kola şişesi oturağın olacak... İçini yarısına kadar kıçından akacak kanla doldurmazsan..."

"Hala çözülmedi... Falakaya devam edin!... En az yüz sopa vurun!..."

" 'Açlık ve İşsizlik İşkencesine son' mitinginde topluluğu galeyana getirenlerden biri de buydu... Ona elektrik voltajını yüksekten verin, megafonsuz bağırtısı güzel mi oluyor göreceğiz!..."

" 'Amerikan emperyalizmine son!' içerikli yazılarını, kaç kez yazmaman için uyarıldın?... Manyak mısın lan sen?... Pipisine kabloyu bağlayın... Ha yumurtalıklarını da metodunca arada sıkmayı unutmayın..."

" 'İşkence yapamam!' ne demek lan’!... Amire itaatsizliğin cezasını bilmiyor musun?... Şikayet edersem en az bir yıl yatarsın ona göre..."

"Soyun onları!... Hortumla sulayın... Biraz daha üşüsünler..."

"Copu makatına sokayım da gör gününü!"

"O.... Çocukları... Burası bizim diskomuz... Taptığınız bile giremez buraya lan... Buraya İlahınız giremez!"

"Diskomuza yeni gelenler!... Çığlıkları duyuyor musunuz?... Az sonra bu sesler sizlerden de çıkacak..."

"Anayasal düzeni yıkabilir misin oğlum?... Kim anayasal düzeni yıkmaya teşebbüs ederse şu arkadaşına yaptığım gibi felç etmezsem şerefsizim. "

"Yaşı küçük mü?... Yaşını büyütün, öyle asalım... Ayıp olmasın!"

ASMAYALALIM DA BESLEYELİM Mİ?...

Kaynağı, yeri ve zamanı belirli olmayan, gaiplerden gelen bu sesler kesintiye uğramıştı.

Özdal'ın ve Sokağın hafızasında tanıdıkları birinin babasıyla; Fatma'nın babasıyla ilgili, görmedikleri ama duydukları bir anlatı canlanmıştı birden...

Tüm işkencelere karşı direngen yapısını korumaktayken, büyük kızının karşısına çıkarılmasıyla, kişiliği dağılmıştı.

"Soyun kızı!" demişti üst yetkili, astına...

Çırılçıplak soyulmuştu... Bağlı gözlerini özellikle açmışlardı babanın…

Gözlerinin önünde kızının cinsel organına ve göğüslerine tacizde bulunulmasına daha fazla dayanamamıştı...

"Ne istiyorsanız yapmaya hazırım!"

Kullandığı cümle, büyülüydü.

Kullandığı cümle, şimdilik kızını kurtarmıştı.

Kızına hediye edilen psikolojik travmanın, intiharına kadar yol açacağını ise hiç göremeyecekti.

İftira ve yalan isnatlarla dolu ifade tutanaklarını imzalamışsa da, sonlanmayan işkencelere dayanamayarak, ruhunu teslim etmişti.

Bu olay geçmişte kalmıştı.

Yarayı kaşımak etrafı karıştırmaktı...

Daha fazla devam edilmemeliydi.

Zaman; kardeşlik, barış ve huzur zamanıydı.

Zaman; Birlik ve bütünlük zamanıydı...

Geçmişi unutmak lazımdı...

Geçmiş, geçmişte kalmıştı...

Gelecek ise bizleri bekliyordu.

Geçmişteki hatalar tekrar edilmeyecekti.

İşkence yapanlara geçit vermeyecek yasalar yapılıyordu...

Geçmişte yapılan ve kanıtlanan işkencelerin fail ve azmettiricileri gerekli cezalara uğratılmıştı...

No problemdi yani.

Şimdi, gündemde küresel gücün, küresel cezaevleri olan Irak Ebu Garip Cezaevi, Guantanamo Cezaevi Üssü, Afganistan Cezaevleri varken geçmişi kaşımanın bir anlamı var mıydı?...

Büyük Amerika, büyüklüğüne uygun uygulamalarla karşımızday-dı…

Küçük Amerika'lara fark atıyordu.

Yüzlerce tanık konuşuyordu...

-Birbirimize tecavüz etmeye zorlanıyorduk!...

-Zorla tecavüz ettiler...

-Dediklerini yapmazsak tecavüz edecekleri tehdidinde bulundular...

-Süpürge sopasıyla, el feneriyle, copla hatta florasan ampulüyle makatımıza tecavüz ettiler...

-Çıplak kalmaya zorlandık...

-Kadın iç çamaşırı giydirdiler...

-Yırtıcı köpekleri üzerimize saldılar...

-15 yaşında tecavüze uğrayan bir erkek çocuğunun çıkardığı acı sesler ve görüntüler gözlerimin önünden silinmiyor...

-Bir kadın asker beni soydu... Boynuma köpek tasması takıp köpek muamelesi yaptı...

-70 lik kadına eşek semeri vurup üç saat üzerine bindiler...

-Ölenlerin üzerine çıkıp gülerek poz verdiler...

-'Siz Müslümanları Ilımlaştıracağız!' diyerek Ramazan ayı boyunca oruç tutan esirlerin başını klozete sokarak , dökülmüş yemekleri yedirdiler....

-Dört ayak üzerinde köpekler gibi yürümeye zorladılar... Havlamamızı istediler. Havlamayınca yüzümüze ve göğsümüze vurdular.

-Ölmeyi isteyeceksiniz!... Fakat ölemeyeceksiniz!...

Ölmeyi isteyeceksiniz!!!

ÖLMEYİ!...

Ebu Garip cezaevi, Saddam döneminde dahi bu kadar işkenceyi, işkencecileri, işkenceye uğrayanları görememişti.

Bu normaldi. Saddam öğrenciydi, Öğretmeni ise Amerika'ydı.
Saddam yönetiminin işkence ve her tür zulümlerine fark atmalıydı.
Boynuz kulağı geçemezdi... Aksi halde, ayıp olurdu…
Acaba; ABD tarafından Ortadoğu'ya demokrasi örneği olarak gösterilen bir ülkenin şanlı tarihinde, buna benzer sahneler gerçekleş miydi?...
O dönemleri bilen bilirdi. Bilenler, bilmeyenlere anlatmalı, çevresinde bilenleri bulamayanlar, bilenlerin yazdıklarını okumalıydılar.
Sokak lafı yuvarladı.
'Geçmiş süreçlerde yapılmış olumsuz eylemlerin hesabı sorulmadığında, demokratik dönemde de etkisini sürdürmeye devam eder,'dedi ve devam etti.

Uluslarası Af Örgütünün bu yılki raporunda yazılı olan; Türkiye'deki bazı göz altılarda kadınlara uygulanan cinsel tecavüz ve şiddeti nakletti;

'Göz bağlama, uyutmama, çırılçıplak soyma, tecavüz tehdidinde bulunma, penisi mağdurenin cinsel organında ve vücudunda gezdirme, cinsel organa elektrik verme, yüksek volumda müzik dinletme, vücudu elleme, okşama, saç çekme, kaba dayak, cinselliğe yönelik küfür, cinsel organa su sıkma, ağza ve vücuda işeme, arabada gezdirip vücudu elleme, zorla oral seks yaptırma, vajinal yoldan tecavüz, ısırma, dayak, vücutta sigara söndürme…'

Bu kadar mı?... diye sordu komşu Sokak.
Geleneksel başka metotlarda olabilirdi…
Ama, yeni metotlar öğrenilecekti…
Büyük Amerika'nın yeni icatları beklenecekti.
Büyük Amerika, fazla bekletmedi.

Ebu Garip hapishanesinden görüntülü birkaç tüyo verdi.

Sokak'ta, gösterilen fotoğrafları ve görüntüleri kardeş sokaklarla birlikte izlemeye koyuldu.

Dişi Sabrina Harman, erkek Charles Graner, yapmış oldukları işkencelere dayanamayarak ölen; ölüleri okşuyorlardı…

Fotoğraf, ABD'nin bilinç altının fotoğrafıydı…

Bu 'ÖLÜ SEVİCİLİKTİ!!!…'

ÖLÜ SEVİCİLİK!!!...

Lynndie England isimli bir kadın asker, çıplak bir Iraklının boynuna tasma takmış, dolaştırıyordu…

Aynı yerde görev yapan kocasından hamileydi…

Tecavüzle hamile kalan Iraklı kadınların arasında, kocasından hamile kalan bir ABD askeri olmanın derin gururunu taşıyordu...

Meteor olmak istemişti aslında…

Peki meteor olsaydı sadist düşünce ve duygularını nasıl karşılayacaktı, doyuracaktı?...

Doğayı mahvederek… Yağmayan bulutları bombalayarak…

Yağmur bombasıyla, yağdırılan yağmurun oluşturacağı selde, boğulan insanları seyretmek tatmin eder miydi?...

Bu kadar zevk alabilir miydi?...

Seyrederken ağzına sigara alabilir miydi?

Sigara, yağmurdan ıslanmaz mıydı?...

Kamuoyunda kendisini sempatik göstermek için sözünü ettiği bu meslek özlemi, doğa için antipatikti.

Bir de sempatik görünmek için çok yorulmasına gerek yoktu…

Ortadoğu'ya demokrasi yönünden örnek gösterilen bir ülkenin yazarı kendisiyle görüşüp kamuoyuna sempatik gösterecekti nasıl olsa...

İnsanlar bu drama ağlarken, fırsatçılar başkaca işkencelerini sürdürüyordu. Filistin de bulunan Refah mülteci kampını İsrail buldozerleri

ve tankları yıkıma uğratıyordu.
Filistinli Fatıma haykırıyordu. "Diri diri gömülecektik!..."

Sokak, hafızasını zorluyordu.
Doğurmaya hazır, fakat doğuramayan bir kadının ızdırabını taşıyordu.

Nihayet doğum gerçekleşmişti.
Bir soruydu sadece…
Yeni doğan Soru, ağlamaklı bir sesle kendini seslendirdi.

‘Amerikanca demokrasi yerine, kesintisiz, sürekli İşkencesiz ve Açlıksız gerçek bir Demokrasi uygulamasını, ülkemizde görmek kısmet olacak mı?...’

'Soru', ortama seslenmişti.
Muhatabı belirsizdi…

Sokak, muhatap olmayı, ‘Durumdan Vazife Çıkararak!’ kabullendi.

‘Demokrasinin gerçekten uygulanmaya başlandığının en önemli ölçütü;
Geçmişte demokrasiyi hangi bahaneyle olursa olsun sekteye uğratanları, uğratılmasına yardımcı olanları, tarih kaydı olmaksızın ön ve son soruşturmalardan geçirip, fiillerine uyan cezalara çarptırılmaları sağlanarak, aynı eylemi yapacaklara ya da teşebbüste bulunacaklara caydırıcı bir örnek yaratmış bir Ülkede, en azından sıfırın üzerinde artılı demokratik uygulamalara başlanmış olduğu kanıtlanmış demektir...’
Uygulamalı Gerçek Demokrasinin ölçülmesi kolaylaşmıştı.
Ölçer cihaz bulunmuştu.
Sokak, nedense bu 'DemokrasiÖlçer cihazı' ile Türkiye Demokrasisi-ni ölçmeye başlamamıştı…

Sokak sessizleşmişti…
Beti benzi sararmıştı…
Kusmak üzere olan bir sarhoşu canlandırıyordu…

Bu sırada, sokağın katlanmak zorunda olduğu iki kişinin; Özdal’ın ve takip ettiği kadının ayak seslerinden bir şarkı sözü duyulmaya başlamıştı.

‘Bodrum!... Bodrum!...’

Şarkı sözü anımsatıcı olmuştu.
Nihayet yakın tarihli bir dokümanı beyninden dışarıya pırtlatmış, etrafa saçmıştı…
Rahatlamıştı Sokak…
Nefes nefese kalmıştı…

<Kenan Evren hakkında, '' '12 Eylül 1980 tarihinde varolan Anayasal düzeni yıkma, ihtilal yapma nedeniyle TCK 146/1-2, 147 maddeleri uyarınca, idam istemiyle' iddianame hazırlayan ve bu nedenle görevinden uzaklaştırılan, Adana eski Cumhuriyet Savcılarından Sacit KAYASU’ya, ‘GÖREVİNİ KÖTÜYE KULLANDIĞI’ gerekçesiyle 1 yıllık mahkumiyet çıktı... İdari soruşturmayla tedbiren görevinden uzaklaştırıldı...'' >

Sacit Kayasu, ‘Savcı olarak görevimi yaptım. Aksi halde işlediği suç 20 yıllık zamanaşımına uğrayacaktı!...’ diyecekti...

Sacit KAYASU, ikinci ve en büyük cezasını özelde hukukçulardan olmak üzere çevresinden toplumdan alacaktı!!!...
Bu; 'YALNIZLAŞTIRILMA ' cezasıydı…
Ceza miktarı, Görevi Kötüye Kullanmanın karşılığı olan 1 yıldan ziyade…
Yıllar oldu…
Sokak, topluma seslendi:
'Bu haksız cezanın infazını sonlandırın!!!'
Diğer sokaklara, 'Demokrasi havarisi…' diye başlayarak görüldüğü yerde selam verilmesini söyleyecekken vazgeçti…
'Yasanın suç saydığı bir eylemi övmek Suçtur!' kuralını anımsamıştı…
Lafını yuttu…
Ama birine selam vermeyi cezalandıran bir kural, daha icat edilmemişti…
Herhangi bir nedenle birine selam verilebilir, selam gönderilebilirdi.

'Geçmişte Adana'da Cumhuriyet Savcılığı yapan SACİT KAYASU' ya tüm sokaklar adına, binlerce SELAM' denilmesi suç olmayacaktı…

Ya olursa!... Birine selam göndermek suçsa bu kadarına da pes demek lazımdı.

Sokak göze almıştı.

Hatta bazı sokakların Türkçe bilmediklerini düşünerek, onların dilinde konuşarak, 'Sayın Sacit KAYASU'ya görüldüğü yerde, Selam verilmesini, Yalnızlığının paylaşılmasını!...' rica etti.

‘Tankların paletlerinden çıkan sesler’ duymaya başladı.

Hatta bu sesler;

‘Tankları, o değil ben yürüttüm!’

‘Ben yürüttüm o tankları!…’ tartışmalarına fon müziği olmuştu…

'Fon müziğiyle,' 'Tankları ben yürüttüm' tartışması kulaklarını rahatsız etmişti sokağın…

Kulaklarını dinlendirdi.

'Görevi kötüye kullanma ve karşılığı 1 yıl ceza...'

Bu suçu ve ceza rakamını ne kadar çok duymaya başlamıştı...

Sokak, Amerikanca Demokraside bu suçun adını ve bu suça verilecek ceza süresini daha çok duyacaktı…

‘Savaşın petrol için yapıldığı iddiasıyla Irak’taki birliğini terk eden ve kendisini vicdani retçi olarak tanımlayan bir Amerikan askeri, görevi kötüye kullanmak suçundan 1 yıl hapis ve ordudan ihraç cezasına çarptırıldı. Askeri hakimin, verebileceği en yüksek cezaya çarptırdığı belirtilirken, Amerikalı asker, daha önce yaptığı bir açıklamada, pişman olmadığını söylemişti.’

Sokak, bu Amerikan askerini kutsadı, vaftiz babası oldu…

Başka yerlerden, başka sesler duyuldu.

"Küresel teröristler hak ettikleri cezalara çarptırılacaklar!...."

Salt Amerikanın çıkarlarına aykırı hareket edenleri kapsayan ulusal düzeyde terörizm ve teröristler kavramı genişlemişti.

Daha önceleri tabi oldukları devlet tarafından cezalandırılan, o ulusun cezaevinde cezası infaz edilen suçlular, küreselleşme nedeniyle 'küresel terörist' olarak anılacak ve ABD gözetimlerindeki küresel cezaevlerinde infazları işkenceli gerçekleşecekti...

Cezalandırma yetkisi de dolaylıdan doğrudanlığa dönüşüyordu.

Küreselleşme her anlamda kendini gösteriyordu...

"Yeteeeerrrrrrr!!!!"

Sesler Guantanamo'daki Amerikan üssünden işkenceye maruz insanlardan geliyordu.

ABD'nin, burnunun dibinde bulunan ve yıllarca nasıl baş edemediği, reel bakışa sahip olanlarca hep merak konusu edilen bir ülkenin; Küba'nın Guantanamo'sundan…

İşkencecilerin avukatları, ABD'yi dünya halklarına karşı savunuyordu.

"Yerel terörizm kavramı bitmiştir... Küresel terörizme karşı yek vücut olmak gerekiyor. ABD, Küresel teröristleri ılımlaştırmak için uğraşıyor..."

ABD lideri, Irak'ta... Ebu Garip cezaevinde vaki işkencelerin kamu-oyunca duyulması (daha doğrusu duyurulması) üzerine halkına, 'üzgünüm' derken, Savunma Bakanını 'iyi iş çıkardın' diyerek tebrik ediyordu.

İşkence nedeniyle görevden alınan Ebu Garip Komutanı, yaptığı savunmada, 'Savunma Bakanlığının emir ve talimatıyla işkence yapılmıştır,' diyecekti.

Kadın general doğruyu söylüyordu.

Astlar, hiç bir zaman sistemli işkenceleri, üstlerinin emir ve talimatı olmaksızın yapamazlardı...

Büyük Amerika'da bazen küçük Amerika'da kullanılan bazı kavramları örnek alıyordu sanki…

İşkence Yapmayalım da Eğlendirip Besleyelim mi?...

'Akıl akıldan üstündü.'

Öznel değerler, küresel kullanıma açılıyordu(!)…

Dünya’nın GTM’i, namı diğer ABD Derin Devleti’nin talimatlarına harfiyen uyan resmi başkanı iyi konuşmuştu…

Ulusa Seslenmişti. ‘Üzüldüm,’ demişti…

‘İyi iş çıkardın,’ demişti Savunma Bakanına …

Terörizm kurallarına uyum sürüyordu.

Dünya basınına yansımış fotoğraflar, filmler ve sesler dünya insanlarına gerekli korkuyu ve paniği vermişti.

Dillendirmeden, 'Ulusa Sesleniş' vardı bu kez.

Salt ABD ulusuna değil; Tüm Ulusa!...

Sessiz sesle Dünya Uluslarına (Amerikanca deyimle; Tek Ulusa) sesleniş vardı;

"Küremizde geleneksel iyi veya kötü kavramı ölmüştür!

Şimdi; 'ABD ve yandaşlarının yanında olmak ya da olmamak' vardır.

Yandaş olan <iyi>,

Yandaş olmayan, 'Karşıda değilim!' dese de <Kötü>' dür.

Yandaşım olan; dünyanın neresinde olursa olsun, Er Ryan gibi, Er Jessica gibi kurtarılacak!...

Yandaşım olmayan yani Kötü olan; Dünya’nın hangi yerinde olursa olsun cezalandırılacaktır.

Gücümü yadsımayın…

Okyanus ötesinde olan herhangi bir ülkenin herhangi bir insanının ruhuna ve bedenine tecavüz etme gücüm dahi vardır…"

ABD'nin kendi ülkesinde birçok değişik ses ve renkleri bir arada tutmasının temel dayanağı olan, sinema ve edebiyat alanı gibi birçok alanla ve gerçek hayattaki uygulamalarıyla empoze ettiği,

'Başkalarıyla veya kendiyle Korkutma duyusu var etme ve bu formülle, birliği ve bütünlüğü sağlama, çatlak sesleri pasifize etme, yandaş kazanma…'

'Tehlike yoksa, yaratmak… Yarattığı tehlikeyi bertaraf ederek 'kurtarıcı' rolü kapmak…'

Terörün; korku-panik-güç gösterisi-pasifize etme-yanına çekme kuralları…

Ayrıca; gerekli kargaşa ortamını sağlayarak, planlarını uygulamayı sürdürme ve bu planlarında haklı olduğu konusunda kamuoyu oluşturma…

Mesaj gerçekleşmişti..

"Koynundaki karını bile aldırırım!..."

"Haracımızı verin sizi korumaya alalım… Aksi halde…" türünden bilinen Mafyamsı mesajlardı…

Herkes bu mesajı onların istediği gibi almayacaktı.

Iraklı Nur'da bunlardan biriydi. Teröre boyun eğmeyenlerden…

Ölümü göze alanlardan biri…

‘A.B.D. liderinin ‘iyi iş’ diye vasıflandırdığı işlerden birinin muhatabı olmuştu...

Iraklı Nur, 2004 yılının Nisan Ayının 10.gününden sesleniyordu...

Özdal ve takip ettiği kadın için gelecek, sokak için ise şimdiki an olan bir zamandan...

"Halkıma, Ramadi’nin, Halidiye’nin ve Felluce’nin insanlarına; erdem ve onurlarını kaybetmeyen tüm dünyadaki insanlara...

Bu size, Amerikan-Siyonist hapishanesi Ebu Garip’ten kardeşiniz Nur’un mektubudur.

İnanın buradaki aşağılanmayı, sefaleti ve haysiyetsizliği size nasıl anlatacağımı, kelimelere nasıl dökeceğimi bilemiyorum.

Siz sıcak evlerinizde karınlarınızı doyurup sevdiklerinizle bir arada otururken bizim maruz kaldığımız aşağılanma ve çektiğimiz açlığı, sizler su içerken çektiğimiz susuzluğu, sizler derin uykuda iken Amerikalıların bize yaşattığı uykusuz geceleri, sizler giyinikken bizim yaşadığımız çıplaklığı, bizi soyup önlerinde sıraya dizmelerini nasıl anlatabilir, nasıl kelimelere dökebilirim...

Ey kardeşlerim; kamyonlarınızı ve arabalarınızı Amerikan malları taşırken gördüğümüzde kalbimiz sıkışıyor. Çünkü o araçlar benim halkıma

ve ülkeme ait.

Yüreğim kan ağlayarak şöyle diyorum: Allahım! Benim insanlarım, haysiyetlerini ve şereflerini bir avuç amerikan dolarına satmış...

Yaşadıklarımızı ve kirletilen onurumuzu düşündükçe gözlerimden yaşlar boşanıyor.

Ey kardeşlerim;

Amerikalıların elinde ne ızdıraplar çektiğimizi ne acılar yaşadığımızı, Allah aşkına nasıl anlatıp, nasıl kelimelere dökeyim.

Kardeşlerim;

Allah’a yemin ederim ki, yaşadıklarımızı dile getirmekten acizim. Bundan ar duyuyorum. Ama yine de kelimelere sığınarak size olanları anlatacağım. Amerikalıların bizlere yaptığı haysiyetsizlikleri, çektirdiği eziyetleri, işkenceyi ve aşağılanmaları elimden geldiğince anlatacağım!...

Hayvani zevklerine aracı olmadığımızda, kendimizi şehvetlerine teslim etmediğimizde bizi nasıl öldüresiye dövdüklerini ifade etmeme izin verin...

Siz ey bizim dini liderlerimiz olarak ortalarda tozup gezenler!

Amerikalıların bize reva gördüğü bu cinsel ve hayvani eziyetler karşısında hala nasıl oluyor da açık alınla ortalarda görünebiliyorsunuz?....

Peygamber efendimizin en değerli hazineniz buyurduğu haysiyet ve şerefinizi çiğnetmekle pek sıkılmış gibi görünmüyorsunuz.

Bizi ve kendinizi birkaç dolar kırıntısı karşılığında pazarlardaki köleler gibi Amerikalılara ve Siyonistlere sattınız. Haysiyet ve şerefinizi ne çabuk kaybettiniz?

Allah’ın bizi sizlere emanet olarak verdiğini ne çabuk unuttunuz?

Hani bizleri koruyacak, besleyecek ve namusumuzu asla çiğnetmeyecektiniz? Ne oldu size, verdiğiniz söze?

Amerikalılar, Ebu Garip’te namusunuzu her gün ayaklar altına alıyor... Mektubumu okuyanları, Allah adına, Ebu Garip hapishanesindeki vahşiliklere dur demeye çağırıyorum. Buradaki insanlığa sığmayan işkenceleri durdurmak için sesinizi yükseltmeye davet ediyorum. Burada yapılanlar Siyonistlerin hapishanelerde Filistinli gençlere ve kadınlara yaptıklarından daha berbat.

Orada fiziki işkence yapıyorlardı. Oysa burada her gün ırzımıza geçiyorlar. Vahşi, kana susamış hayvanlar gibi bedenlerimize saldırıyorlar. Avazımız çıktığı kadar çığlıklar atıyoruz. Ama kimsenin bizi duyduğu yok!

Eğer kalbinizde, ruhunuzda bir zerre insanlık, haysiyet, onur ve şeref varsa, birleşin ve bu hapishaneye saldırın. Gelin ve kurtarın bizi!

Elinize geçen bütün silahlarla bu hapishaneye saldırın! Hem onları hem de bizleri öldürün!!!

Biz çoktan ölüme razıyız.

Burayı yerle bir edin!

Hepimizin karnında onların piçleri var! Çoğumuz hamileyiz! Biz dünden ölüme razıyız!

Size yalvarıyoruz; gelin ve kurtarın bizleri! Size, ailelerinize ve ülkemize daha fazla utanç vermemek için ölmek istiyoruz! Bizi öldürün! Size yalvarıyorum; Allah için bizleri, Amerikalıları ve onların piçlerini öldürün! Allah rızası için! Size yalvarıyoruz..."

Sokak'ın beyni, Iraklı Nur'un mektubuyla darmadağın olmuştu…

Nasıl olurda sempati toplamak için milyarlarca dolar para akıtan ABD, bu kötü reklamın oluşmasına sessiz kalmıştı…

"Karıncayı s.. ama belini acıtma!" türünden eski politikalarına ne olmuştu…

Üzerlerindeki net, kesin ve apaçık ve herkes tarafından görünen bu ve benzeri lekeleri nasıl yok edeceklerdi?...

Hele ılımlaştırmaya çalıştıkları Müslüman ülkelerin halklarına, özelde demokratik anlamda örnek gösterdiği çoğunluğu Müslümanlardan oluşan Türkiye toplumuna karşı…

Milyarlarca doları, birçok medya kanalına akıtsalar dahi oluşan nefret ve kini zihinlerden ve kalplerden silebilecekler miydi?...

Komşu sokak, "Derdi sana mı düştü?..." diyerek istihza etti…

Derdi, kendine düşmemişti…

Sadece bir meraktı… Açılım sağlamaktı…

Evet, tüm dünya insanlarının gönlünü yeniden kazanmayı bırakarak, Müslüman toplumları nasıl yeniden kazanacaklardı?...

Sokağın aklına bir şey gelmiyordu. Müthiş bir şey olması gerektiğini seziyordu.

Düşünce hamlelerini devam ettirerek ve atlama yaparak bulacağına inanıyordu.

Biraz zaman tanımalıydı kendine… Bu arada boş durmamalıydı…

Sorularla; soruları, yanıtlarla; başka yanıtları ortaya çıkarmalıydı…

Devam ettirmeliydi…

Ne zor bir soruydu?...

Başka bir leke olsa kolay halledeceklerdi…

Şimdi ise cemaat, grup, siyasi parti, dernek, sendika, medya yazarları, televizyon editörlerinden bazı yandaş tanıdıklarıyla da olumlu sonucu elde etmeleri zor görünüyordu.

Terörün mantığına da uymuyordu. Terör, başkalarını kaybetmeyle birlikte bazılarını kazanmaktı…

Kazanım yok muydu?... Tartışılırdı…

Güncel imajlarına uygun bir hediye sunmalıydılar…

Var ettikleri en güncel imajları, 'Demokrasi ve Özgürlük!' dü.

Bu imajla Müslümanlara yönelik bir çıkarımda bulunarak onların gönüllerini fethetmeliydi.

Ama nasıl?...

Dünya ülkelerinde bulunan toplumların gönlünü almak hep kolay olmuştu.

İstenildiği gibi evirilip çevrilebiliyordu…

Seçimli demokrasinin işlediği ülkelerde, hiç beğenmediği halde sonraki seçimde; seçim propagandasında geçen yalanlara kanarak önceden verdiği partiye oy verenlerin de bulunduğu topluluklarda çoğunluktaydı…

Yalanlara sürekli mideleri ve beyinleri açtı…

Ortadoğu'da uygulamaya koyacağı planlarını sekteye uğratmaya çalışan bir iktidarın, acemice davranması nedeniyle bir takım süreçlerle iktidardan düşürüp, soygunların gerçekleşeceği bir ortak iktidarın yapılanmasını kolaylıkla gerçekleştirmiş, önceki iktidara kan veren topluluktan ses bile çıkmamıştı…

Ama bu kez durum farklıydı…

Görünen köy kılavuz istemezdi…

Bilinçli olarak yayılan tecavüz sahneleri, toplumun hassas duygularında hasar meydana getirmişti…

Özellikle Müslüman kesimde…

Onlara birkaç özgürlük tanınmalıydı…

Sempati toplanmalıydı…

Ama nasıl?...

İbadet etmeleri tüm dünya ülkelerinde serbestti…

Kabe'ye; hacca gidebiliyorlardı.

Kelime-i şahadet getirebiliyorlardı…

Sokak'ın beyni aydınlandı…

Amerikalı uzmanlarda düşüneceklerdi biliyordu…

Onların uzmanları, şeytanın bile aklına gelemeyecek birçok şeyi dahi düşünürdü…

Dündü… Akşama doğruydu…

Üzerinde yürüyen iki genç kızın ağlamalarına tanıklık etmişti…

'Kamusal alan' da türbanlı dolaşamadıklarından, türbanlarını da dini inançları gereği çıkarmadıklarından dolayı, okudukları fakülteden kovulduklarını birbirlerine ağlayarak anlatmışlardı…

Sokak, onların gözyaşlarına ortak bile olduğunu, üzüldüğünü, eğitim haklarının iadesi için; içinden dua bile ettiğini anımsamıştı…

Evet!...

Bulmuştu!…

Nur'lara tecavüz eden ABD'nin; tecavüzü unutturmak için kullanabileceği formülü sezinlemişti.

Yıllarca çözülmesini istemediği, laiklik adı altında çözüme ulaştırmayan kesimlerin de bilinçsiz desteğiyle, bugünlere kadar gelen ve hatta bazı Avrupa ülkelerinde bile güncel sorun olan 'Türban!' sorununu çözerek kalpleri fethedebilirdi.

Kenarda kıyıda çözülmesini istemediği, beklettiği, küresel egemenliği altında bulunan hemen hemen tüm dünya ülkelerinde var ettiği veya var edilen sorunları arada kullanmak ve çözmek 'Kurtarıcı' payesi almak, ne kadar da verimli sonuçlar elde etmesini sağlıyordu.

Çözecekti bu sorunu, kırık Müslüman kalplerini tamir edecekti…

Diyecekti sessiz bir sesle; '% 99'u Müslüman olan ülkelerdeki dini özgürlük sorunlarını dahi, % 99'u Müslüman olmayan fakat demokrasi ve insan hakları merkezi bir ülke olan ABD tarafından çözülmüştür!"

Buna; salt özgürlüğü 'Türban' olarak gören birçok Müslüman çevre dayanabilir miydi?...

Teslim alamaz mıydı, onların sevgisini?...

Sokağın düşüncesini, onlarca kez üzerinde gezinmekte olan kadının durması bozmuştu.

O Kadın, Sokağın izlettikleriyle, özelde Iraklı Nur’un mektubunun Özdal üzerinde bıraktığı etkiyi koklamaya çalışıyordu...

Özdal’da durdu.
Bir kaç saniye geçmişti...
Kadın yeniden yürümeye başladı.
Özdal’da peşi sıra.
Sokak, Özdal hakkında yorumlarda bulunmaya başladı.
Özdal'a içerledi…
Takip ettiği kadın, kendi üzerinde onlarca kez git geller yaşatmıştı ona…
Hala farkına varamamıştı…
Farklı sokaklar değil aynı sokak olduğunun hala ayırtına varamamıştı…
O kadar çok konular saçılmasına rağmen, olumlu bir tepkide vermemişti…
Hipnotize edilmiş olmalıydı… Kadının etkisinden kurtulamıyordu…

Sokak, Özdal'a 'empati aşısı' yapmaya karar verdi…
Özdal'ın ayakkabısını sivri uçlu ve çok ince bir metal parçasıyla deldi…
Aşıyı verdi…
Özdal, fark etmemişti.
Bununla da üzerindeki hipnozu bozmaya gücü yetmezse, cehenneme kadar yolu vardı…

Aşı etkisini hemencecik göstermeye başlamıştı…

Karyola gıcırtılarına benzer sesler duydu, Özdal.
Tankların paletlerinden, savaş uçaklarından çıkan sesleri...
Katliama uğrattıkları "Apaçilerin" anısına aynı adı verdikleri ABD'ye ait helikopter seslerini...
Sesler, "War!... War!.. War!..." seslerine dönüştü.

Bu seslerin birkaç saniyelik ara tatilinde duyulan ağlamalar, beddualar, kadın, çocuk ve erkek sesleri...
Kadınlardan çıkan sesler, Fatma’nın seslerine ne kadar da benziyordu.

"İşte buradalar!" diye yol gösteren rehberler İmece'nin sesine ne kadar da benziyordu.

Fatma'ların, Fatıma'ların feryatları arasında "Er Jessica'nın Dramını" yanlı anlatan meddah'ın sesini kendi sesine benzetti.

Buna hayret etti.
Kendisi izindeyken yazılmıştı. İlgisi yoktu. Ses neden benziyordu.
Helikopter, hafif makineli silahlar, hamır cipleri, kahkaha sesleri, bomba sesleri, vikinglerin savaş borazanlarından çıkan sesler...
Fon müziği, ağlayan bir kız...
Camların kırılma anında çıkardığı sesler...
Gök gürültüsü, yıldırım, şimşek...
Toprağın çıkardığı kükreme sesleri...
Yılan tıslamaları....
Istakoz haşlanırken çıkan kulak tırmalayıcı tiz sesler...

Kulakları ağrımaya başlamıştı...
Beyninin içi bombardımana tutulmuş gibiydi.
Kadın hala yürüyordu, sokak bitmiyordu.
Başı dolanıyordu. Yere usulca süzüldü.
Bayılmıştı...
Birkaç saniyelik baygınlık, saatler gibi gelmişti...
Dehşet dolu seslerle uyanmıştı…

Doğrulduğunda sesler azaldı...

Kalan ses; viking savaş borusunun sesiydi.

Uzaktan gelen, "Bozaaa!!!" sesleri dumura uğradı. "Kan! Kaan!... Kaaaannn!!! Dem!" diye geliyordu kulaklarına...
'Dem'in anlamını bilmiyordu.
Sözlüğe bakma fırsatı olursa Arap dilinde, 'kan'ın karşılığı olduğunu öğrenebilecekti...

Ayakları, bacakları, tüm vücudu titremeye başladı.

Yol, kadınla kendi arasında kalan boşlukta, yatay biçimde ikiye ayrıldı...
Az önceki seslere deprem sesi de eklenmişti.
Özdal, yarığa düşmemek için durakladı.
Yarıktan buharlar yükseliyor, boğuk sesler geliyordu...
Mahşeri yaşıyordu.
İnsan benzeri bir yaratık heyulası yarıktan çıkarak, alnına dokundu…

Ve seslendi…

‘Zaman; zulme ve zalime tapan sahtekar demokratlar ile hakka, mazluma ve insani değerlere yandaş gerçek demokratları birbirinden ayrıştıracak bir ayna sunmaktadır.’

Alnında bir ağırlık hissediyordu.
Dokundu...
Yazı biçimli bir kabartma olduğunu elleriyle hissetmişti.

Borazan sesi yeniden duyuldu. Boğuktu... Uzaktan geliyordu.

Atılan bir bombayla bir evin yanması, giysilerinden ABD’li oldukları belli askerlerin gruplar halinde saldırısı, kucağında beş yaşında bir kız çocuğuyla sığınaktan panikle çıkan bir kadının kaçışı ile kadının yüzü ve gözleri...
Kadın, Fatma’ya ne kadar da benziyordu...
Kucağında bulunan çocuğu taşımakta güçlük çekiyordu.
Kaçma esnasında hızını düşürmeden, kız çocuğunu ayakları üzerinde durabilecek şekilde yere indirdi.
El ele tutuşmuş, birlikte koşuyorlardı...
Ufacık kız çocuğu, her adımda büyümeye, serpilmeye başladı.
Genç bir kız olmuştu.
Çevirdiği yüzünü görünce titredi Özdal.
Bu da Fatma’ydı...

Sürek avı devam ediyordu.
ABD askerleri peşlerindeydi…

İleriden gelmekte olan bir başka ABD askeri grubu ise onların önlerini kesecekti...

İlerideki grupla yüzleşme anıydı...

Öne çıkan iki amerikan askeri ‘Stop!' diye bağırdı...

Her iki kadın bağırmaya başladı. Büyük olanı, "Medet Ya Allah!" diye bağırırken, daha genç olanı, "İmdat! Yok mu bizi kurtaracak!" diye bağırıyordu.

Her ikisinin sesleri birbirlerine karışırken, ABD askerleri beyinlerini hedefleyerek silahlarını ateşlediler.

Her iki kadında; anne ve kızda beyinlerinden vurulmuştu.

Yere yıkılışları için çok süre gerekmemişti.

Vuran askerlerden birinin kahkahası kulağında çınladı. Tanıdık gelmişti. Yüzünü seçebiliyordu. Yabancısı değildi... ‘Hayır!...’ diye bağırdı.

‘Hayıııır!... hayıııır!... Hayırııırrrrr!...’

Kafasını sağa sola salladı.

Yere uzanıp, kafasını sokağın taşlarına vurmak, elbiselerini yırtmak geldi içinden.

ABD askerinin yüzü; kendi yüzüydü.

Kendi olamazdı.

İnsanlar çift yaratılmıştı.

Tesadüfi bir benzeşmeydi.

Saçma bir görüntüydü.

Kokainin uyarısıyla beyninin var ettiği hayali kötü sahnelerdi...

Benzeyen ABD askeri kendisine bakarken, ikide bir yerde yatan iki cesede ayaklarıyla da vuruyordu...

"Mr.özdal!" diye kendisine seslendi.

Özdal, seslenene nasıl hitap edeceğini kestiremedi.

Ağzından, "Bizim çocuk!... Bizim!... Çocuklar!... Benim çocuğum!..." kelimeleri döküldü.

"Allah’ım çıldırıyor muyum?... Katil bir askere nasıl oluyor da, ‘Bizim çocuklar!’ diye hitap ediyordum?..."

"My name’s Yankee Özdal!"

İsmi... İsmi de... Aynıydı.
ABD’de Özdal ismi kesinlikle kullanılmazdı.
ABD’yi okuduğu kitaplar, yazınsal ve görsel basından dışında, tüm giderleri bir ABD medya şirketince karşılanan bir davet üzerine bir süre ABD'de kalarak ta tanıyan biriydi...
Ama; Özdal diye tanıtıyordu...
‘Yankee!... Yankeee!... Yankeeeee!!!!...’ diye başlangıç yapıyordu…
‘Yankee Özdal! Yankeee Özdal!...’
Olsa olsa devşirme bir askerdi...
Lejyonerdi...
Ülkede aç insan çoktu....
Parası olmayan işsiz güçsüz bir Türkiye’li, lejyoner olarak ABD ordusuna katılmış olamaz mıydı?...

Kokaini bu kadar çekmeyecekti...
Önceleri ufak tefek kokain kaynaklı sanrılar görürdü.
Ama ilk kez bu kadar karmaşık, gerçek izlenimi yaratan hayaller görüyordu.
Alnı darbe almış gibi de sızlıyordu.
Hala bir ağırlık hissediyordu alnında... Ağrı geçmemişti.
Sanki bir şey, ağır bir şey yapışıktı...

Bir ayna bulmalıydı... Üzerinde ömrü boyunca hiç ayna taşımamıştı...
Sürekli gırgıra aldığı amelelerin, horozlu aynalarından birini cebinde bulundurmadığına hayıflandı...
Sokakta park halinde bulunan bir arabanın sol aynasına yüzünü yaklaştırdı.
Mühür biçiminde bir kabartmayı andırıyordu.
Yazıyı okudu: ‘Zalim’ yazıyordu. Zalim!... Zalim!... Zalim!...
Dişiyle dudağını ısırıp kanattı...
Zalim değildi... Kimseye zulüm etmemişti... Görevini yaparak ekmeğini kazanmıştı... Profesyonel bir medya mensubuydu. Kimin tavuğuna kışt demişti... Kimi zorlamış, namusuna göz dikmiş, tecavüz etmişti?.... Hırsızlıkta yapmamış-tı... Alt elemanlarına daima iyi

davranmıştı... Eklembacaklılardan’s Istakoz Lokantasındaki en alt seviyede çalışan bir komi dahi kendisinden memnun değil miydi?... Her gördüklerinde gözleri ışıldamaz mıydı?...

"Ben Zalim değilim!" diye bağırdı....
Sesini, 'Sokak' kısmen yankılattı...
‘Zalim! zalim!... Zalim!...’
Kabartmayı alnının ortasından çıkarmaya çalıştı.
Tırnağı ile kazıyordu...
Çaba sonuç vermişti...
Tırnaklama sonucu alnı kanamıştı...
Hala, 'Zalim! Zalim!... Zalim!...' akisleri kulaklarında çınlıyordu.

Zalim değildi... Fatma’yı kendisi öldürmemişti...
Irak’taki Fatma’ya benzeyenleri de kendisi öldürmemişti...
ABD askeri değildi... ABD askeriyle isim, yüz, tip benzerliği vardı...
Hem Fatma’yı öldürenleri yakalatmak için 111.sınıf Emniyet Müdürüyle randevu ayarlayan kendisi değil miydi?...
Birden anımsadı…
Cep telefonuna sarıldı, yürümesini sürdürerek...
Yeniden yürümeye başlayan kadının kuyruğuna takılarak...
111.Sınıf Emniyet Müdürü, Lokantaya varmışsa özür dileyecek beş-on dakika gecikeceğini söyleyecekti...
"Alo!... Efendim!..."

Devamına fırsat tanınmamıştı.
"Özür dilerim, Özdal bey!... Bir kundaklama olayı için acilen merkezden çağrıldım. Yarın görüşsek...."

"Körün istediği bir göz..." atasözünü söylemek ayıp kaçacaktı...
Kafasını toparlamadan Emniyet görevlisiyle görüşmesi olumsuz sonuçlar doğurabilirdi...
Çıldırdığını düşünmesini istemezdi...
Ne anlatacağına önceden diri kafayla hazırlanmalı ve aklı başındayken konuşmalıydı...

Yürümek sonsuzlukla alakalıydı. Yürümekle yollar aşılmıyor, bitmiyordu...

Bu kadar uzak bir yer için neden arabasına binmemişti önündeki kadın...

Özdal, bunları düşünürken, sokakta artık yalnız olmadıklarının farkında değildi...

Özdal, kadını takip ederken, iki tinerci de belli etmemeye çalışarak Özdal'ı takibe başlamışlardı.

Biri uzun boylu, diğer kısa boyluydu...

Uzun boylu kısık sesle, yanındakine:

"Yav Bu adam manyak mıdır, nedir?... Deli deli hareketler yapıyor..."

"Akıllı olsa deli karıyı niye takip etsin!"

"Önüne çıkalım mı?..."

"Az bekle! Şu sokağı da dönsün!..."

Gördüğü; gerçek yaşama geçişler yapan sanrıların zararı olabilirdi... Hala alnındaki yazıyı yok edememişti...

Kadının sürekli bir şey konuşmadan yürümesi de canını sıkmıştı.

Üç beş adım öteden yürümekle, yan yana yürümek arasında fazla bir farkta olmayacaktı, bu ıssız sokaklarda...

Özdal, saatine baktı...

Bir buçuk saati aşkındır kadını takip ediyordu.

Sokaklar ıssızlığı dışında korkuyu yeniden sarmıştı içine...

Önemli bir görevi vardı. Yarın çok geç olabilirdi... Cesi ile İmece'nin güçlerini ve bağlantılarını biliyordu. Bu akşam 111.sınıf Emniyet Müdürüyle görüşme imkanı olmayacaktı. Ahtapotun Kolları's dergisinin editörü, aynı zamanda arkadaşı olan Gazi ile görüşmeli, CD'nin bir kopyasını da ona vermeliydi.

Fatma Cinayetinin Sırrını başkalarıyla paylaşmak güvenlik supabı olacaktı.

Ne idüğü belirsiz bir kadını takip etmek, zaman kaybıydı...

Vazgeçmeliydi...

Sokak, yankısını verdi. "Vazgeç! Vazgeç!"

"Sizi takipten vazgeçiyorum!" diye bağırdı...

Kadın yüzünü dönmemiş, seste vermemişti.
Bir yılan tıslamasına benzer bir ses duydu..
Sokak'tan gelmiyordu.
Uzaklardan mı geliyordu?...
Hayali görüntü ve seslerde değildi.
Galiba, önündeki kadından geliyordu.
"Tas- ip es me li ssssiiinnnn! De vam etme lis sin!"
"Takip etme zorunluluğum mu var?"
"Was!... Waaasss!... Wasss!..."
"Lanet olsun!"
Lanet olsun, dua gibi gelmişti sanki. Yılan tıslamalı ses sona ermişti...

Kadın döndü.
Çevresi kapüşonlu karanlık yüzünü gördü...
Gözleri sarımtırak renkte ve ışıltılıydı...
"Takip etmelisin?..."
Ses yumuşakça ve güven vericiydi...
Etkileyiciydi, erotikti, çekiciydi... Uyarıcıydı... Damarlarındaki soğuk kanı ısıtıcıydı...
Isınan kanın seri pompalaması cinsel organına dahi baskı yapmış, organı kımıl kımıl olmuştu...
Organından çıkan hafif nemlenme, organının külotla temasında kayganlık bile sağlamıştı...
Beyninde güzel bir tat oluşmuştu; Amerikan çikolatası yerken oluşandan...
İçini sıcak bir serinlik kaplamıştı; tıpkı bir Amerikan kolası içimi esnasında elde ettiği serinlikten...
Sokak, "Fatma!... Fatma!... Fatma!..." diye üç kez tekrarladı...

Var edilen etki; Sokağın sayesinde, Fatma’nın etkisine bırakmıştı yerini....
Fatma’yı öldürenlerden hesap sorulmalıydı...
Hesap sormak için yarın geç olabilirdi...
Fatma’nın öldürülmesi sırrını başkalarına aktaracağını düşünerek, kendisine yönelebilirlerdi...

Acele etmeliydi…
Özdal, geri döndü. Kadını takipten vazgeçmişti.
Ters istikamette panik hareketlerini bastırmaya çabalayarak hızlı adımlarla yürümeye başlamıştı.

Kadının ayak seslerini beyninin içinde hissediyordu...
"Tıs!... Tıs!... Tıs!..."

Kendisine ait, "Tak Tak Tak..." ayak sesleri dönüşüme uğradı.
"Fa-tı-ma!... Fat-ma... Fat ı ma!"
Daha hızlı adımlarla yürümeye başladı.
"Fat!... Fat!... Faaatttt!"
Bozacının uzaktan sesi geldi. "Fatıımaaaaaaaaa!"
Bozacı artık "Bozaaaaaaa!" bağırtısını bırakmıştı.

İçinde dayanılmaz bir istek oluştu. Kadına, 'Defol!' diye bağırmak istiyordu.
Zapt etti kendisini. Ses çıkarmamalıydı... Daha hızlı adımlarla bir an önce işlek caddelerden birine çıkmalı, bir ticari taksiye atlamalı, arabasını bulunduğu yerden alarak, çok önceleri kaldığı ve hala yeri değişmeyen Gazi'nin evine gitmeliydi.
Kadının tıslamalı soluk seslerini ve ayak seslerini ensesinde hissediyordu.
Korkudan buz tutmuş boynunu geriye çevirdi.
Aralarında belirli bir ara mesafe vardı. Endişesi yersizdi...
Ayak sesleri birbirini takip ediyordu…

Kadının ayak sesleri uzaklaşmaya, kesilmeye başladı.
Başını geri çevirdiğinde kadını göremedi.
Havayı 'Oh' lu çekip bıraktı.
Kadın, takipten vazgeçmişti.
Buna rağmen hızını kesmemeliydi.
Ana caddeye çıkıncaya kadar kendisini iyi hissetmeyecekti.
Birkaç adım öteden koşar adımlı sesler gelince durdu.
İrkildi.
Sesin geldiği yöne bakmasına gerek kalmamıştı...

Biri uzun boylu, diğeri kısa boylu iki yetişkin insan karşısındaydı.

Uzun boylu olanı, bir adım öne çıktı. Diğeri ise, sağ tarafına geçti...

Özdal'ın gözleri saniyelik oynamalardaydı...

Önünde duran adamla, sağına geçen adam arasında kısa gözsel mekikler dokuyordu...

Uzun boylu adam, takım kıyafetliydi... Kravatı dahi vardı.

Sokak lambası yakınlardaydı. Yüzlerini seçebiliyordu.

Onların gözleri güven vermiyordu.

"Beyefendi?..."

"Kusura bakmayın ama... Acil bir yere yetişmem gerekiyor... İzninizle!..."

Sağdaki şahıs, kolunu sımsıkı tuttu. Hareketsiz kalınca bıraktı.

Uzun boylu adam, kımıldamadan konuştu.

"Beyfendi!... Fazla zamanınızı almayacağız... Bizimde zamanımız sizinki kadar möhim..."

"Evet, buyurun!... Sizi dinliyorum..."

"Beyfendi!... Biz bu sokağın sorumlu tinercilerdeniz... Gazetelerde çıkan yazıları okumuş olmalısınız... Bir tinercinin ne demek olduğunu biliyorsunuz-dur..."

En az tiner kadar etkili uyuşturuculardan olan, kokainden kullandığını söyleyecekken vazgeçti.

"Eeeee?...."

"Sokaktan geçiyorsunuz..."

"Sokaklar kimseye ait değil ki..."

"Biz sokağa emek veriyoruz..."

"Ne emeği..."

"Sokağın güvenliğini sağlıyoruz..."

"Size bu görevi kim verdi?..."

"Halkımız verdi, " diye yanıtladı kısa boylusu....

"Çocuklar saçmalamayın... İşim var... "

"Sokak aşındırma vergisini öde... İşine gidebilirsin."

"Ben vergimi ancak Devlete öderim.... Vergimi de kuruşu kuruşuna ödüyo-rum."

"Bizde bu sokakların devletiyiz."

"Hah! Hah!... Hah!... Güldürmeyin beni..."

Kısa boylu adam da gülmeye başladı. Ama, bozulma gülmeleriydi.

O, bozanı bozmayı çok severdi.

"Hadi devlet baba gelsin de, seni bizden kurtarsın! "

Kısa boylu tinercinin bu lafı, uzun boylusunun hoşuna gitmişti. Ekleme yaptı. "He! Arkadaşım doğru söylüyor... 'Devlet' diye bağır bakalım, devlet seni elimizden kurtarabilecek mi?..."

"Ne istiyorsunuz?..."

"Vergi!"

"Haraç deyin anlayalım"

"Eskidendi o..."

Özdal, onlarla dalaşmanın yararsız olduğunu düşündü.

"Ne kadar istiyorsunuz?..."

"Ağa’nın eli tutulmaz!"

Kısa boylu, görüntüsünden zenginlik aktığını gözleyerek, "100 amerikan doları olsun en az!" dedi.

"Çocuklar üzerimde dolar taşımıyorum."

"Yüz amerikan doları kadar Yeni Türk Lirası olsun o zaman."

Özdal, zaman kazanmak istedi.

"Kaç lira ediyor."

Kısa boylusu, cebinden bir gazete parçası çıkardı...

Anahtarlığının ucundaki ufak fenerle aydınlatarak baktı.

Özdal’ın bakması için de yaklaştırdı.

"Tahtakale piyasasına göre alış bi buçuk Yeni Türk Lirası olmuş o da yüz elli Yeni Türk Lirası yapar... İnanmazsan bak!... Seni mi kandıracağız..."

Özdal, elini cebine attı.

Sonra çıkardı. Yanına nakit para almadığını anımsamıştı.

Çevreyi, gözleriyle taradı. İstikameti belirledi.

Sağında duran şahsa dirsek vurdu. Önündekini itekledi.

Koşmaya başladı.

Özdal, tabana kuvvet kaçıyordu.

Ayakkabılarının seri ve sert şekilde sokak taşlarıyla temasından makineli tüfek atışına benzer sesler çıkıyordu.

"TakTakTakTak!!! TakTakTak!!!"

Sokaklar çabuk bitiyordu.

Peşinden gelen ayak seslerinin uzaklaşması, mesafenin lehine açıldığının belirtisiydi. Bu hayra alametti. Tinercilerden kurtulmak

üzereydi. Biraz daha koşması gerekiyordu. Ta ki, tinercilerin ayak sesleri iyice duyulmaz oluncaya kadar...

Şu sokağı da döndüğünde muhtemelen kurtulacaktı.

Belki de işlek caddelerden birine açılıyordu.

Döndü...

Ayağına takılan bir şey önce sendelemesine sonra yüzüstü kapaklanmasına neden oldu.

Burnu kanamıştı.

Yerde dönüş alarak ayağına takılan nesnenin ne olduğunu anlamaya çalıştı.

Başına dikilmiş birini görünce bağırmamak içim kendisini zor tuttu.

Kıç üstü gerisin geriye iki-üç adım süründü.

Ayağa kalktı.

Takibinden vazgeçtiği kadın karşısındaydı.

"Kimsin sen?" diye bağırdı.

Bağırtısı korkudandı. Cesaret toplama, korku verme amaçlıydı.

"Seni vay edenleye ihanet ettin!..."

Ses buz gibi ve korkunçtu.

"Ne ihaneti?... Kimsin?... Kimsin?... Kimsin sen?..."

Kadın başındaki kapüşonu çıkardı.

Şimdi seçebiliyordu kadının yüzünü ve gözlerini...

Dudaklarını kanatırcasına ısırdı.

'İnsanlar çift yaratılmıştır!' sözü aklına geldi.

Dergideki Er Jessica ile Cesi benzerliğini de anımsadı.

Hayır! Hayır!... İnsanlar çift değil üçüz, dördüz... Çoklu yaratılmışlardı.

"Sen! Sen!... Mümkün değil..."

"Ne mümkün degil?..."

"Cesi! Cesi!" dedi birkaç kez, sayıklar gibi.

"İnsanlay cift yaratilmistir dostum. Ben Devil!"

Özdal, ne diyeceğine ne yapacağına karar veremiyordu.

Kaçmalıydı…

Ama ne tarafa?...

İzini kaybettirdiği tinercilerle bir kez daha karşılaşmak istemiyordu.

"İzninizle ben gidiyorum."

Kadın, sağ eliyle 'dur!' işareti yaparak

"O kaday cabuk degil" dedi. "Sende bizim icin önemli bir sey var. Önce onu vermeli ve evine gidip uyumalisin."

"Ne?..."

"Sezer’den aldigin CD!"

"Siz!... Siz nasıl öğrendiniz?..."

Kadın, şuh bir kahkaha attı.

"Kuslar söyledi."

"Kimsin sen?..."

"Çok mu merak ediyosun?...

"Evet!"

"İyi hatirla... Ac susuz dolastigin bir geceydi. Beni takip etmeni istemistim. Beni takip etmeseydin, Eklembacakliardan’s Istakoz lokantasina gidemeyecek, Patrokoz’la dolayisiyla Körebe Medyasi Genel Müdüyü Cesi hanimla tanisamayacaktin. Bugünkü seviyeye gelmeni bana borclusun."

"Peki şimdi ne istiyorsun benden..."

"Seni vay eden ben, varolusuna aykiri hareket etmen nedeniyle sana uyarici olarak geldim."

"Eeee?..."

"CD’yi vey ve agzini siki tut!... Önceden oldugu gibi isine devam et."

Özdal, elini cebine götürür gibi yapıp, bir ok gibi kendisini geriye atarak, koşmaya, kaçmaya başladı.

Ömrü boyunca bu kadar hızlı koştuğunu anımsamıyordu.

Sokağın bitimine yaklaştığında iki tinerciyle göğüs göğüse çarpışmasına sadece dört adım kalmıştı.

Geriye dönerek koşmaya başladı bu kez.

İki erkek tinerciyi ezip geçmek zordu.

Cesi’ye benzeyen kadını savuşturmak daha kolaydı.

Kadında, kendisine doğru koşar adım geliyordu.

Özdal, hızını artırdı.

Ona bir adım kala yükselecek tekmeyle göğsüne vuracak ve hiç durmadan kaçmaya devam edecekti.

Ona, iki adım kala havaya zıpladı…

Sağ ayağını kadının göğsüne isabet ettirmeyi başaramadı.

Kadın, yana çekilerek saldırıyı boşa çıkarmış ve bir anda elinde varolan uzun bıçakla omzuna sert bir darbe indirmişti.

Havada vurulan bir kuş gibi yere yığılmıştı...

Sağ eliyle, sol omzunu tuttu.

İsabet alan kısım alabildiğince kanıyordu.

Kesik; derin ve uzundu.

Kadın elindeki kılıca benzer bıçağın kabzasını her iki eliyle kavrayarak başının üzerine kaldırdı.

Özdal, gözlerini yumdu.

Ömrünün son anını gözlerini kapayarak geçirecekti.

Ayak seslerini ve sonrasında kadın ile tinercilerin karşılıklı bağırtılarını duydu.

Gözlerini araladı.

İki tinercinin yetişmesi ve kadını yere yıkmalarıyla ikincil ölümcül darbeden kurtulmuştu.

"Lan! Amerikan oruspisi!... Irak'a sıçtınız, batırdınız. Burası mı kaldı lan!"

Diğer tinerci, sürünerek sırtını duvara vermiş Özdal'ın yanına vardı.

Önce ürkmüştü Özdal.

"Yaran çok kötü yav!" dedi kısa boylu tinerci... Doktora gitmen lazım."

Kadın, düşürüldüğü yerden doğrulmuş, uzun boylu tinerciyle pazarlık yapıyordu.

"İstediginiz kaday para veyeyim... Cekin gidin."

"Siktir!..."

"Bes yüz dolay?..."

"Siktir git isine..."

"Bin dolay?...

"Yok yav!... Bir milyar dolarda versen boş... Senin paran geçmez burada... Çek git kafamı bozma..."

"Sizi de öldüyüyüm."

"Ulan!... Amerikan manyağı karı... Senin de, senin ananında (............!) Siktir git... Lan türkçe anlamimisin?... Go hom! lan… Go Hom!..."

"Benden günah gitti." dedi kadın.

Elindeki uzun gövdeli bıçağı kaldırdı. Salladı.

Uzun boylu tinerci saldırıyı savdı. Karşı saldırıya geçti…

Uzun boylu tinercinin elindeki kesici ve delici alet, kadının elindekinin ancak yarısı kadardı…

Bir süre sonra kadın, uzun boylu tinerciye baskın gelecekti.

Uzun boylu tinerci başını çevirmeden; Özdal'ın cebinde bulduğu mendille, omzuna tampon yaparak kanamayı engellemeye çalışan kısa boylu tinerciye, seslendi.

"Lan olum! Bu manyak karı zorluyor beni. Yardıma gel!"

Kısa boylu tinerci, istemi emir telakki etmişti.

Özdal'ın yanından kalkarak, belinden uzun bıçağını çıkardı. Arkadaşının yanında yer aldı.

Kadın gözlerini, her ikisinin gözlerinde gezdirdi.

"Cocuklay! Yapmayin… Size iki bin dolay veyeyim burayi teyk edin!"

Uzun boylu tinerci haykırdı.

"Senin dolarına sıçayım. Lan bu adamdan ne istiyorsun... Siktir git."

"Onda bize ait olan biy sey vay."

"Ne?..."

"Biy CD."

"Lan bütün kavga bir CD için mi?"

"Evet!"

Kavga yarım kalmıştı.

Uzun boylu tinerci, kadına 'bir dakika izin ver' işaretini, işaret parmağını göstererek verdikten sonra, Özdal'ın yanına vardı.

"Ya! Bu kadın ne CD'si istiyor?... Şarkı türküyse verelim kurtulalım."

Özdal, kan ter içindeydi. Ağzı kurumuştu. Yutkunmakta dahi zorluk çekiyordu. Kendini konuşmaya zorladı.

"Amerika'dan al-dık-ları par-a karşı-lığın-da, Irak iş-galini öven, yalan ha-ber yaz-an ba-zı is-imler var..."

Uzun boylu tinerci anlamıştı.

'Amerikanın adamları ha!''

Hiddetlenmişti.

"Yedim seni lan avrat! Iraklı gariplere nasıl çuval giydirmişseniz, seni çuvallayıp Beyoğlu'nun arka sokaklarında dolaştırmazsam şerefsizim!..."

Kadın, yüksek sesle bağırdı.

"Besbin ameyikan dolayi?...."

"Bizi satın alamazsın. Biz şerefsiz miyiz lan! Biz puşt muyuz?... Namussuz, orispi çocuğumuyuz!... Veledi zina mıyız lan!... a… koyduğumun kadını!..."

Çatışma yeniden başlamıştı.

Özdal, damarlarındaki kanın tümden boşaldığını, gücünü yitirdiğini ve gözlerinin kapanmak üzere olduğunu hissediyordu.

Uyuşukluk hissediyordu. Gözlerinin kapanması, bir daha gözlerini açamama yolunu açacaktı. Gözlerini açık tutmalı, uyumamalıydı.

Ya tinerciler, kadına yenilirse?...

Sıra kendine gelecekti...

CD'yi ele geçirecekti...

En iyisi Sezer'i aramalıydı. Sağ eliyle cebindeki telefonu zar-zor çıkardı.

Aradı. Uzun bir süre çaldırdı.

Telefondan ağlamaklı bir ses geldi.

"Alo, buyurun!"

"Alo be en Öz dal"

"Özdal bey buyurun ben Sezer. Sesin hiç iyi gelmiyor. Bir sorun mu var?... Ne oldu?..."

"Sen in de ses in hiç i yi gel mi yo…"

"Haklısın! Başımıza bir felaket geldi. Biz yokken evimizi kundaklamışlar"

Özdal, ne diyeceğini şaşırdı.

"Geç miş ol sun siz e bi şey oldu mu?"

"Cana bir şey olmadı. Ama evimizin içi harap oldu... Her şey kül oldu."

"Peki C D?..."

"Sanırım oda yanmıştır. Niye sordun?"

"Sal dır ıya uğ radım. C D'yi gerek li yer lere ulaş tıra maya bilirim..."

"Kim saldırdı? Polisi aradın mı?.. Şimdi ne durumdasın?"

Özdal, yanıtlamadı. Konuşmakla, kalan gücünün tükendiğini hissediyordu.

"Benim yapmamı istediğin bir şey var mı?... İstiyorsan yanınıza gelebili-rim."

"Yo yo ..."

"Ha CD'yide merak etme.... İçindeki bilgileri her olasılığa karşı internet ortamında dosya olarak saklamıştım."

"Gaz i ye… Gazi ye ulaş tır CD'yi…"

"Anladım. Sen merak etme! Sesiniz hiç iyi gelmiyor. Orada neler oluyor?..."

Özdal, yanıtlayamadı. Elindeki cep telefonu yere düşmüştü…

Civardaki evlerin birinde ikamet eden, emniyetten emekli bir polis, nihayet polislere haber vermişti.

Hatta 155'de bulunan görevli, az önce aynı mahallede oturan birinden de ihbar aldıklarını ve olay yerine polis ekibinin hareket ettiğini belirtmişti.

Özdal, gözlerindeki ağırlığı kaldıramıyordu.

Daha fazla engelleyemedi. Kapandı.

Kulakları ise kapanmamıştı.

Kadınla tinerciler arasında süregelen küfürlü kavgayı duyabiliyordu...

Bir süre sonra kulakları da kapandı.

Şimdi, geniş bir banyodaydı.

Kaç gecedir sürekli gördüğü banyoda...

Fatma'nın ayrıntıları belirsiz çıplak bedenini görebiliyordu.

Fatma duş alıyordu.

Saçı topuz şeklinde...

Şampuan reklamlarındaki kadın gibi güzel ve çekiciydi.

Fatma, kendisini fark etmişti. Alnını işaret ediyordu.

Karşıda bulunan lavabo aynasına döndü yüzünü...

Alnında "Mazlum" yazılıydı… "Zalim" yazısı silinmişti...

Neşesinden kahkaha atıyordu.

Sesi banyoda yankılanıyordu.

Özdal, alnında hoşluk hissediyordu.

Alnından tüm bedenine sıcak duygular yayılıyordu.

Artık 'zalim' değildi... Alnındaki kara leke silinmişti.

Ses ve hayali görüntüler yok olmuştu.

Fatma ile yalnız kalmışlardı.

Fatma, Özdal’ ı yanına çağırdı.

Özdal, büyük bir istekle çağrısına uydu.

Sarıldılar birbirlerine…

Sarılmayla, ufak banyo penceresinden yukarılara, gökyüzüne uçmaları aynı anda gerçekleşti.

Aşağılarda, Beyoğlu’nun arka sokaklarının birinde, kendi cesediyle uğraşan bir görevlinin, diğer bir görevliye;

"Dostum! Bunun için yapacak bir şey kalmamış!" dediğini duyar gibi oldu...

***

-

-

13

İmece, kendileriyle ilgili yeni bir haber bulamayınca, internetteki haber sörfünü, Ahtapotun Kolları’s dergisinin internet sayfasında sabitledi.

Dergi editörü Gazi’nin haber-yorum köşesini bir kez daha okumaya başladı.

"Körebe Medyasının savaş editörü Özdal’ın, Beyoğlu’nun arka sokaklarının birinde, bir kadın tarafından bıçaklanarak öldürülmesi üzerine, hala sürmekte olan soruşturmada; şimdiye kadar dinlenen tanıkların ifadeleri ve elde edilen CD bile birçok konunun aydınlanmasını sağlamıştır.

Körebe medyasında çalışırken, Genel Müdürü Cesi’ye gelen e-maillerin birer kopyasının kendi e-mail kutusuna aktarılma-sını sağlayarak, kuşkularında haklı olduğunu anlayan Fatma’nın, elde ettiği bilgileri kamuoyuna duyurmasından çekinen Cesi ile yardımcısı ve aynı zamanda Körebe Medya grubunun hukuk danışmanı olan İmece'nin birlikte hareket ederek Fatma'nın bileklerini

keserek ölümünü gerçekleştirip, intihar süsü vermeleri iddiası üzerine, adı geçen kişiler için arama emri çıkarıldı.

Öldürülen Fatma'nın sözlüsü olan Özdal'ın bir şekilde edindiği bu CD'yi zorla almak isteyen bir kadın tarafından öldürüldüğü, tinerci iki gencin ve kavgayı izleyen sokak sakinlerinin ifadelerinden anlaşılmaktadır.

Gerek tinerci gençlerin, gerekse sokakta bulunan bazı yurttaşların verdiği tanımlamalardan hareket edilerek robot resmi çizilen kadının; ABD'nin İstanbul Başkonsolosluğundan genç yaşta emekli olduktan sonra, ülkesine dönmeyerek, cinayetin işlendiği sokakta metruk bir evde kalmaya başlayan, Türk vatandaşlığına da kabul edilen, ismi, 'Şeytan' anlamına gelen 'Devil' iken, 'Sevil' olarak değiştiren kadın olduğu anlaşılmıştır.

Sokak sakinleri; 'Devil' için garip giysiler içerisinde geceleri sürekli yürüyüşlere çıkan, ıstakoz maketlerine özel bir merakı olan ve tuhaf davranışları bulunan biri ifadesini kullanmışlardır.

ABD'nin Psikolojik Savaş Merkezi'nden, Cesi dahil, (bir kısmının adı CD' içeriğinden açıkça ya da yorumla anlaşılan) bir kısım medya mensuplarına, işadamlarına, öğretim üyelerine, bürokratlardan, edebiyatçılara ve daha birçok kendi alanında uzman ve popüler olan bazı meslek sahiplerine verilmesi için gönderilen paranın, Eklembacaklılardan's Istakoz Lokantasının sahibi ve işleticisi olan ve dün sığınma hakkı ABD'nin İstanbul Başkonsolosluğunca kabul edilen Patrokoz dışında, Devil isimli emekli konsolos memuresi tarafından da dağıtılmakta olduğu CD'de bulunan dokümanlardan anlaşılmakta-dır.

Devil'in, ülkesine kaçtığı sanılmaktadır.

CD'nin birer kopyasını; Özdal'a, Özdal'ın öldürülmesiyle 111.Sınıf Emniyet Müdürü kanalıyla İstanbul Emniyet Müdürlüğüne, İstanbul C.Başsavcılığına, dergimiz adına şahsıma veren maktul Fatma'nın arkadaşı Sezer'in evinin 'elektrik kontağından çıkan bir arızayla yanmış' olmadığı, yine aynı karanlık güçlerin emriyle kundaklandığı sanılmaktadır.

Sezer'in can güvenliğinin olmaması nedeniyle 'Tanık Koruma Programı'na alındığı açıklandı.

CD içerisinde bulunan dokümanlarda ABD yararına sundukla-rı ve sunacakları hizmet karşılığı para aldığı yazılı olan kişilerin, malvarlıklarındaki artışlarda gözetilerek soruştu-rulmalarıyla, daha birçok ismin ve komplonun ortaya çıkarıla-bileceği umudunu taşıyoruz.

Cesi ile İmece'nin ABD'ye kaçtıklarına dair kaynağı belli olmayan bir istihbarat üzerine, araştırmaya girişen dergimizin fahri muhabiri Catchıstakoz bir sonuç elde edemeyince, Körebe Medyasının meşhur Washington muhabiri Effectiveıstakoz ile bir görüşme sağlamıştır.

Muhabirimizin Cesi ve İmece hakkında açılan soruşturma ile aleyhlerindeki söylentiler hakkında ne düşündüğü sorusuna;

‘Cesi’nin ülkemizden kaçmadığını, sağlık sorunları nedeniyle ABD’ye gelmek zorunda kaldığını, İmece’nin refakatçi olarak yanında bulunduğunu,

Cesi’nin; <bu iftira kampanyalarını başlatanların güzel Türkiye’mizi başkalarına peşkeş çekmek isteyen Vatan hainleri, Cumhuriyet düşmanları, Laiklik düşmanı gericiler, Komünistler, Bölücüler ve Küresel teröristlerden oluştuğunu, Körebe Medyasının devleşmesinden, tarafsız haberciliğinden korkanla-rın işi olduğunu, tedavisi biter bitmez geri döndüğünde, ülkeyi onlara dar edeceğini,> belirttiğini, nakletmiştir.’

Muhabirimizin ‘Türkiye’deki bazı medya görevlilerine, ABD tarafından para dağıtıldığının Genelkurmayın üst düzey bir yetkilisi tarafından dahi açıklandığı’ haberine karşı yorum istemesine ise;

‘Bu bir iddiadır. İddia sahibi iddiasını kanıtlamalı… Hem bana niye soruyorsunuz?... Para alanı biliyorlarsa isimlerini açıklasınlar. Bu isimlerin hiçbirinde körebe medyası çalışanlarından birinin dahi adının geçmeyeceğine eminim…’ şeklinde yanıt vermiştir.

Evet, kendi öznel düşünceleri nedeniyle ABD’nin dünya politikasını benimseyen medya çalışanlarının bu düşüncelerini eleştiri düzeyinde karşılarken, para veya başka çıkarlar karşılığında; kalemini, beynini, düşüncesini ve duygusunu ABD’ye veya başkaca güçlere kiralatan bir kısım medya mensuplarının üzerindeki maskelerin ve çuvalların düşürülmesi gerekmektedir.

Basın görevinin bir kamu hizmeti olduğu düşünüldüğünde, bir takım güçlerden edindikleri çıkar karşılığında onların yararına, halkın zararına bilinçli yalan haber üretme, insanların iradesini amaçlı olarak bir yerlere yönlendirme olgusu, hazmedilmesi olası olmayan bir durumdur.

Yasaya, insanlığa ve ahlaka aykırı yollardan elde edilen paraların ‘kara para’, kamu hizmetini; amacına ve niteliğine aykırı, halkın zararına bireysel yararı için kullanmanın; ‘Görevi Kötüye Kullanma’ olduğu, başka devletin gizli emellerine göre, onların direktifiyle çalışmanın ‘Ajanlık’ olduğu ve daha birçok yönleriyle değerlendirildiğinde, bu şekilde mesleğini sürdüren medya mensuplarına ‘meslekten el çektirmek, kamu hizmetinden yasaklı duruma getirmek’ için yetkililerin hala neyi ve neden beklediklerini, anlayabilmiş değilim…’

İmece, yazıyı okumaya devam edecekken, Devil’in kendine seslenmesiyle gözlerini monitörden aldı.

"Habeylerde yeni bisey vay mi?"
"Yo!..."
İmece, içini çekti.
"Fatma'yı, Özdal'ı yok etmenin bir yararı olmadı."
Cesi, sinirle başını çevirdi…
"Bu konuyu konuşmuştuk, ama!... En azından el yazımı içeren bazı belgeleri yok ettim. Ellerindeki bilgilerle bize bişey yapamazlar. Bir de hukukçu olacaksın. Birkaç soyut iddiayla, birkaç e-mail bilgisiyle içeri atabilirler mi?... Hem dostlarımız gereğini yapıyor. Ortam elverişli hale geldiğinde havaalanında karşılanmamız çok görkemli olacak. Merak etme!..."
"Sana güveniyorum!" dedi İmece umutla.

Makyajını yeni tamamlamış Devil araya girdi.
"Cocuklay ben CIA Türkiye sefiyle görüsmeye gidiyoyum. Benim icin uykusuz kalmayin. Anahtari aldim. Gecikiysem merak etmeyin" dedi. "Ha! Biy soyun oluysa cebimi arayin," diye ekledi.

Salondan çıkmadan önce, alaycı bir gülümsemeyle göz kırptı.
"Yoklugumdan olabildigince yayaylaniysiniz !... Seytaniniz bol olsun"

Bu sözler Cesi'nin asık suratının gevşemesine neden olmuştu...
Kahkahayı bastı.

İmece, duymazlıktan geldi.
Devil'in yokluğundan yararlanarak bir çok kez beraberlik yaşamışlardı. Bir dahasına dayanamazdı. Hiç istemediği bir ilişkiye ses çıkaramamanın var ettiği bunalımdaydı. Cesi'nin 'hayır' dan anlamadığını iyi biliyordu. Türkiye'de iken, farklı semtlerde oturmanın verdiği rahatlıkla haftada iki kez olan ilişki, aynı dairede kalmanın getirisiyle günlük iki-üçe çıkmıştı.

Cesi, yanına gelerek, elini omzuna attı.
"Boşver bunları... Stresimizi dağıtalım birazcık. Mum yakalım mı?"
"Mum?..."

"Evet mum!.. Bugün bir filmde izledim. Başrol oyuncuları ne de güzel mum ışığında sevişiyorlardı. Mum ışığı altında hiç sevişmediğimizi düşündüm…"

Cesi, yanıtı beklemeden yemek masasının üzerindeki şamdanı aldı.
Yatak odasına yönelirken, "Canım bekletme beni!" diye seslendi…

İmece, burnundan soluyordu.
'Yine başlıyordu!...'
Cinsel ilişkide, çok çirkin bir erkeği; çok güzel bir kadına tercih ederdi.
Lezbiyen ilişkileri oldum olası sevmezdi.
Ama el mahkumdu. Yatak odasına yöneldi.
Cesi, külot ve sutyeni hariç ne de çabuk soyunmuştu...

Cesi, eliyle ‘gel’ işareti yapıp, "Soyun ve yanıma uzan!" dedi.
Heyecanı sesinden bile anlaşılıyordu.
Öğlen gerçekleşen birleşme, yıllar öncesi gerçekleşmişçesine eskimişti sanki...

Cesi, az sonra gerçekleştirecekleri cinsel mücadeleyi; dokunmaları, dudaktan dudağa sevişmeleri daha şimdiden yaşıyor gibiydi.
Nemlenmişti orası...
Orasının nemlenmesini anlardı da, gözlerinin nemlenmesini anlayamazdı.
Gözleri neden nemlenirdi?...
Yoksa gözleri de malum organı gibi haz mı alıyordu.
İmece'yle gerçekleştirdiği her birleşmeden önce gözlerinden yaş gelir, bu arada apış arasıda hafiften nemlenirdi…

Soyunmakta olan İmece’yi izlemeye başladı.
Mum ışığı aydınlığında, yanan bir kor parçası gibi göründü gözlerine...
Doğal kılsız bedeni, bir mıknatıs gibi çekiyordu…
Sarımtırak tüyleri dikleşti.
İçinde daha sık seri akışlar hissediyordu şimdi.

Birleşme esnasında ortama uygun ses çıkaran, bedensel kıvrak hareketler yapan İmece'de, yine de eksik bir şeylerin olduğunu hissediyordu.

Ürpermeyen beden...

Şişip inmeyen damarlar…

Islanmayan vajina…

Dikleşmeyen göğüs uçları…

Kısılmayan gözler…

Ritmini artırmayan kalp...

Eğrisini yükseltmeyen bedensel sıcaklık...

İnternetten aldığı kötü mesajlar, gazetelerden ve televizyonlardan takip ettiği kendine yönelik eleştiriler, suçlamalar, tehditler, gelecek endişesi ve daha bir çok sorun umurunda değildi şu an.

Şu an; her şeyi bir şey için feda edebilirdi.

Bu; İmece'ye sımsıkı sarılmak, onu sevmek ve okşamak isteğiydi.

İrkildi.

'Ben neler düşünüyor ve neler hissediyorum...'

Sanki bir büyünün etkisindeydi.

Yanına sere serpe uzanan İmece'ye dokundu.

Sağ bacağını, onun sol bacağının üzerine usulca koydu.

Sağ elini de, sol göğsüne...

İmece, kımıldamamıştı. Bacağını, hafifçe onun bacaklarına sürtmeye başladı.

Sanki iki bacak arasında tek yanlı bir elektriksel alan oluşmuştu.

İmece olumlu veya olumsuz hiç bir tepki vermiyordu. Gözleri kapalıydı.

Cesi ona iyice sokuldu.

Bedeninin yarısını onun bedenine gömdü.

Sol göğüs uçlarını okşamaya başladı.

İmece'nin kalp vurmalarını yeterince hissedemiyordu.

Sık sık ve derinden, ses çıkarmamaya gayret ederek alıp verdiği soluklardan inip şişen göğüsleri, sutyeninin kopçasını koparmak istercesine zorluyordu

Doğrulmadan üzerinde kalanları; sutyen ve külotunu çıkardı.

Kaldığı yerden eylemlerine devam etmeye başladı.

Yüzler, yüzlere; bacaklar bacaklara karıştı.
Her ikisinin kolları, yekdiğerinin bedenini sarmaladı.
İmece, yapmacık güldü. "Kudurmuşsun sen!"
Cesi, İmece'nin üzerine uzanarak kendi bedeniyle onun bedenini tamamen örttü.
Cesi'nin kalp atışı, ritmini sürekli artıran bir orkestra düzeneğindeydi.

İki beden altlı üstlüydü.
Titreyen mum alevi, iki bedeni gölgeler halinde duvara yansıtıyordu.

Gölgeler, siyah renkteydi.
Ayrıntıları tam yansıtamasa da sevişen iki bedenin, iki sanal izdüşümü olduğu aşikardı.
İki bedenin hareketli, hararetli eylemlerinden kaynaklı kesik çıkan soluklar ve iniltililer ile arada duyulan şaplak benzeri sesler odada az önce varolan sessizliğin düşmanlarıydılar.

İmece, sesleri açık kulağıyla dinliyor, görüntüyü ise geniş aralıklı gözleriyle, yan duvardaki gölgelerden izliyordu.
Gölgeler; kaynağı bedenlerin yüzlerini göstermiyordu…
Kısa saçlı kişi Cesi'ydi. Diğeri ise, kendisi olmalıydı...
Yüzsüz yüze, yüz bulmak kendi hakimiyeti alanındaydı...
Hatta Cesi dışında birinin yüzünü de var edebilirdi.
Bunun için bazen altında bazen üstünde varlığını hissettiren Cesi'nin yüzünü görmemeye gayret göstererek, sadece onun gölgelerini seyretmek yeterli olacaktı.
Gölgelerden uzun saçlı, yeniden kısa saçlının üzerindeydi. Saçlarının her hareketi usta bir ressamın tuval da oluşturduğu estetik kalın çizgiler gibi yukarıya uzanıyor ve tekrar önceki halini alıyordu.
Gölgeler, erotik hareketlerine daha bir hız kazandırmışlardı. Gölgeler, birbirleriyle süregelen bedensel temas ve ayrışma yenilemelerine daha az ara vermeye başlamışlardı. Başların devinimi, arada beliren kollar daha seri yansımalar sunuyordu…
İçinde anlık oluşan ve bastırmaya çalıştığı duygularını daha fazla frenleyememişti.

Gölgeleri zevkle seyretmeye, sesleri; özelde Cesi'nin çıkardığı doğal sesleri ruhani bir ezgiymiş gibi algılamaya başlamıştı.

Yüzü görünmeyen kısa saçlıyı, sevdiği amerikan artistlerinden Sylvester Stollene'ye mi, Bruce Wills'e mi benzetseydi?...

Her ikisinden de hoşlanırdı.

Oyunculuklarından ziyade onları; bedenlerini ve bedensel hareketlerini, izlemek için gitmişti bir çok kez filmlerine.

Bruce Wills'in saçı daha kısaydı. En iyisi ona benzetmekti…

Üzerinde bulunan Cesi değildi…

Bruce Wills'ti…

Kulağa gelen sesler, gölgesel figürlerin ritimlerine uyumluydu.

Gölgelerin yaydığı bedensel sıcaklığı, kendi bedeninde hissediyordu İmece.

Bu sıcaklığın gölgelerden mi, yoksa bedenlerinden mi kaynaklandığı yönünde ikileme düştü. Çünkü; gölgelerin bulunduğu yerden bu dışsal sıcaklığı algılıyordu.

Burnuna gelen kokuyu; karma kokuyu ayrıştırmaya çalıştı.

İyice tanışık olduğu Cesi'den kaynaklı kokuyu seyreltip, ayrıştırarak duyusu dışına attı.

Geriye kalan ve kendisine ait olmayan kokuyu noksansız içine çekti.

Koku da, gölgelerden mi geliyordu?...

Cesi'ye ve kendine ait olmayan koku, Bruce Wills'in kokusu olmalıydı…

Bu çekimle beyni dolanıyor, gözleri kararak, yanlara kayıyordu.

Titreyen beden...

Şişip inen damarlar…

Olabildiğince dikleşen göğüs uçları…

Vuruş ritmi yükselen kalp...

İmece, bu izlem, algılama, duyumsamalarla iyiden iyiye içsel ve bedensel ürpertiler yaşamaya başladı.

Apış aralarından akan salgıdan; sıkıldığında su damlacıkları çıkaracak kadar ıslanmıştı çarşaf.

Artık iki ayrı gölge yoktu.

Cinsel süreci belirsiz bir güne kadar erteleyecek, oyuncularını sırt sırta yatmaya zorlayacak bir başlangıca kapı açacak son patlamanın gerçekleşeceği anlarda, iki gölge; tek gölge olmuştu.

Çıkarılan sesler, içlerde biriktirilmiş solukların dışarı çıkartılması yönünde yorucu uğraşlar verildiğini ihsas ettiriyordu.

Git gide şiddetini azaltan soluk sesleri en sonunda duyulmaz oldular.

Gölgeler birbirinden ayrıldılar. İzlediği gölgelerden Bruce Wills'e ait olanı görünmez olmuştu.

Görünen tek gölge ise, kendi gölgesiydi.

Diğer gölge, kendi gölgesinin arkasına saklanmıştı.

O gölgeler görünmez dinginlik yaşarlarken, kendi gölgesinde negatif karanlıklar yaşıyordu.

Hiç bitmesini istemediği bir filmin sonlanmasına bozulan bir sinema izleyicisine ait duyguyu yaşıyordu.

İlk kez gerçekleşen bu doygunluğu Bruce Wills’i, Cesi’nin gölgesinde somutlaştırmakla elde etmişti.

Ama Wills’in cinsel organını; somutlaştırdığı gölgede yaratmışsa da, kendi gerçek organının içinde hissedememişti...

Elleri, yamyaş olmuş apış arasında gezinirken, kısa saçlı gölge kendinden önce doyuma ulaşmıştı sanki...

Cesi'nin psikolojik baskısıyla gerçekleşen ve biyolojik devinimsizliğiyle sonuçlanan sayısını anımsayamadığı bir çok birlikteliklerinde duvara yansıyan gölgelere şimdiye kadar neden bakmadığına hayıflanıyor-du.

Gölgeler, belki de sadece mum ışığında oluşuyordu...

Neden mum ışığında sevişmeler gerçekleştirmemişlerdi?...

Büyüklerin dilinde sakız olan ve iş hayatında da sıklıkla kullanılan, "Madem tecavüz ediliyorsun, zevk almaya bak!" özdeyişindeki "Zevk almaya bak!" tavsiyesine rahatlıkla uygun hareket etmiş olacaktı.

Salt mum ışığında sevişmekle mi bu sonucu almıştı?...

ABD'de bulunmanın katkısı olmamış mıydı?...

ABD'nin Irak'ı işgale hazırlandığı bir dönemde, Adana'nın İncirlik Hava Üssüne, askerlerin moralini yükseltmek için gelen Bruce Wills'le görüştürmesi için yardımcısını saatlerce beklemiş sonuç alamamıştı...

Ama, onun ülkesinde; ABD'de bulunmakla görüşmüş kadar olmuştu.

'Ah Amerika!... Özgür düşüncenin, özgür rüyaların, özgür gölgelerin cenneti!...' diyerek iç geçirdi…

Çok önemli günler geçiriyorlardı.

Tarihi günlerdi…

Amerikan rüyasını, Amerika'da yaşayarak görüyordu.

Aslında günlük tutmalıydı.

İleride bir gün kitaplaştırmalıydı.

Hatta, İngilizce yazmalıydı.

Daha sonra Türkçe çevirisini gerçekleştirmeliydi…

Amerika'da okur kitlesi bulamayacağını biliyordu.

Ama, İngilizce basımının sükse yaratacağını ve bu nedenle, Türkçe tercümesinin daha çok rağbet göreceğini, aynı şekilde hareket etmiş birkaç yazardan biliyordu.

Batı'dan özellikle Amerika'dan gelsin yeter ki…

Hele Devil sayesinde birkaç ünlü Amerika'lı yazara olumlu eleştiri yazısı yayımlatabilirse, kitabın baskı sayısı tavan yapardı…

Türk eleştirmenleri ve birçok okur yönelecekti kitabına ve kendisine…

Acaba, Bruce Wills'le sanal olarak gerçekleştirdiği az önceki seks seansını yazmak uygun düşer miydi?...

Sanal olması itibarını zedeleyebilirdi.

Amerika'da nasıl yaşadığını, ne yaptığını kim nereden bilebilir di?...

Sanal demezdi. Gerçek hayatta yaşamış gibi anlatırdı…

Hollywood'un ünlü bir çok oyuncusunun çevresinde pervane olduğunu, onlara yüz vermediğini, Bruce Wills'in teklifini ise o bilinen duygusal ağlamasına dayanamayarak, 'Bir kez olması kaydıyla' birlikte olmayı kabul ettiğini yazabilirdi…

Belki de, bazı okurlar orgazm olurlardı.

Televizyonda sunulacak kitap söyleşilerinde, o bölüm anlatılırken, gıptayla ve hasetle bakacaktı bazıları…

Bilgisayardan 'Mesaj Geldi' anlamına gelen sesli uyarıyla, her ikisi de irkildi.

Cesi, doğrulma gösteriminde bulunmayınca, İmece, "Bakma mı ister misin?" diye sordu.

"Sevinirim!" dedi Cesi. "Gelirken bir bardak da su getir!..."

İmece, bilgisayarın bulunduğu çalışma odasına yöneldi.
Işığı yaktı.
Monitöre yaklaştı.
Ani çıkan bağırtılarla sendeledi…
Bağırtılar, bilgisayarın hoparlöründen geliyordu.
Sesler, tüyler ürperticiydi...
Kadın, erkek ve çocuk sesleri karmasıydı.
Arada gelen hayvan sesleri...
Sürekli değişen ses renkleri, çeşitli dillerdeki canhıraş feryatlar İmece'ye korku salmıştı.
Cesi'nin 'Neler oluyor? Bu sesler de ne?' seslenişine, 'Merak etme! Bir şey yok' diye karşılık verdi.
Açık olan e-posta kutusundan "MESAJINIZ VAR!" yazılıydı.
Ya bu dehşet müzik...
Ve bu müziğin eşliğindeki çığlıklar, feryatlar!...
Hoparlörün sesini kapadı.
Mesajı tıklayarak açılmasını sağladı.

Göndericinin adı hanesinde," Fat(ı)ma" yazılıydı.
Konu kısmında ise; "Hesaplaşma Zamanı!" yazılıydı.
Aşağılara, yazı alanına indi.
'Psikolojik Savaş Lejyonerlerine' başlıklıydı.

İmece, 'Bu mesaj ne saçmalıyor' diye düşündü.
Ek dosyası da vardı; 'Küçük Fat(ı)manın Laneti.doc' ismiyle…

Cesi'nin sesi duyuldu. "İmece nerede kaldın?..."
"Geliyorum... Saçma bir e-mail gelmiş. Ona bakıyordum."

Ek dosyanın açılması için tıkladı.
Kapalı hoparlörden ses geldi. "Ciyaaaaakkkkk!!!"
İmece geriye sıçradı.
Bir kazanın içine canlı canlı atılan ıstakozdan çıkan seslere benzetti.
Kapalı hoparlörden nasıl ses geliyordu. Hoparlörün volumunu tamamıyla kapamamış mıydı?...
Hoparlörden klik sesi çıkıncaya kadar çevirdi.

Kapatmıştı.

Sesler kesilmişti.

Ek dosya açılmış, görüntüler belirmeye başlamıştı.

Görüntüler, monitör ekranını tamamıyla kapladı.

Geniş bir ovada küçük bir kız çocuğunu görüyordu. 5-6 yaşlarındaydı. Bir taşın üzerinde oturmuş başı öne eğik, siyah saçlarının zülüflerinden gözleri görünmüyordu. Çevrede kimseler yoktu. Ağaç yoktu. Düz ovada ufak bir tepe dahi yoktu. Çorak bir araziydi. Toprak kızıldı. Alabildiğince uzanıyordu. Gökyüzü toprakla birleşmiş gibi; yer ile gök ayrımı yoktu.

"İmece! Gelsene canım!"

Gözlerini alamıyordu ... Cesi'nin seslenmesine yanıt veremedi.

Beyni, verdiği komutları bedenine uygulatamıyordu...

"İmece!... İmeceee!!!... Neler oluyor orada... Neden ses vermiyorsun?..."

Cesi, yanı başına gelmişti...

İmece'ye, sesleniyordu.

İmece'nin hiçbir tepki vermemesine sinirleniyordu.

Monitörün karşısında, hafif eğik vaziyette öylece hareketsiz kalan İmece'nin, omuzlarından tutarak sarstı.

İmece'nin duruşunda değişiklik olmamıştı...

Gözleri, hala ekrana sabitlenmiş haldeydi.

Ekrana baktı Cesi...

"Küçük Fat(ı)manın laneti!" başlıklı bir dosya adı altında ufak kız çocuğu-nu gördü.

Hareketsiz duran bir çocuğa bu kadar hipnotizma olmuş gibi bakmasını ilkönce anlayamamıştı.

Birden Devil'in, İmece'siz bir ortamda anlattıklarını anımsadı.

Bu; O'ydu…

Harekete geçmişti…

Ama, bilgisayardan geleceğini beklemiyorlardı…

Gözlerini kapayarak uzaklaştı…

Devil'in uzun yıllar önce kendisine hediye ettiği ıstakoz maketini, çantasından çıkardı.

Şimdi monitörün karşısındaydı.

Istakoz maketini, alnının ortasında sabitleyerek gözlerini küçük kıza dikti.

Hareketsizlik uzun sürmedi.

Hoparlörden yeniden sesler gelmeye başlamıştı.

Bu kez; alçak düzeyde gelen inleme sesleriydi.

Küçük kız görüntüsünde hareketlenme başladı.

Eğik başı kımıldıyordu.

İmece ve Cesi, onu heyecanla izliyorlardı...

Başı eğik kızın, yüzünün tamamıyla görülmesine ramak kalmıştı...

Cesi, daha bir sıkı kavradı, ıstakoz maketini…

İkisi de aynı anda, aynı çığlığı attı.

"Fatma!!!..."

Küçük kıza uygun bir yüz değildi. Yaşlıydı ve Fatma'nın yüzünü barındırı-yordu.

Hoparlörden gelen ağlama sesi kesilmiş, değişik dillerde söylenen,

'Ben Fat(ı)ma!' sesleri duyulmaya başlanmıştı.

"Ben Fat(ı)ma!

Ene Fat(ı)ma!

Ez Fat(ı)ma!

I'm Fat(ı)ma!

…………....!"

Tanıtım uzun sürmedi.

Monitördeki Fatma yüzlü küçük kız görüntüsünün, gözleri nemlenmeye başlamıştı.

Gözleri, git gide büyüdü. Ekranı kapladı.

Şimdi ekranda sadece bir çift göz vardı.

Gözbebeklerinin akını, hafif kırmızı bir karanlık kapladı...

Görüntüsü olmayan silahlardan sesler duyulmaya başlamıştı...

Uçak sesleri...

Helikopter sesleri...

Ağlayan kadın, erkek ve çocuk sesleri...
Kahkaha sesleri...
Hışırtılar...
Tecavüze uğrayan insanlardan çıkan sesler...
Ambulans sesleri...
Su sesleri...
Yangın alevlerinden çıkan hışırtılar...
Borazan sesleri...
Tankların paletlerinden çıkan sesler...

Gözler, küçülmeye başladı. Ekranda ilk andaki görüntü oluştu yeniden.
Fatma yüzlü küçük kız çocuğunun gözlerinden sicim gibi yaşlar akıyordu.
Ama hala başı omuzlarından çok yukarıda değildi.
Toprağa bakıyordu.
Başını ani bir hareketle kaldırdı...
Akan gözyaşlarıyla sulanmış her iki gözünü Cesi ile İmece'nin gözlerine dikti.
Cesi ve İmece ile aynı anda göz temasına geçmişti…
Cesi ve İmece, ağlayan fakat ağlamaya uygun bakışlarda bulunmayan bu gözlerden etkilenmişlerdi.
Her ikisi de gözlerini, onun gözlerinden almak istedi.
Başaramamışlardı. Bakışlarını ondan alamıyorlardı.
Beyinlerinin verdiği emre gözleri uymuyordu.
Istakoz maketi bu kez işe yaramamıştı.
'Bakan gözlerin sahibini bir-kaç dakikada etkisi altına alır,' diyen Devil bu kez yanılmıştı.
Istakoz maketinden aşırı bir sıcaklık geliyordu. Elinde ve alnında yanma hissediyordu. Acısından bağırmak istiyor, bağıramıyordu.
Istakoz maketi sıvılaşma ve buharlaşma sonucu yok olmuştu.
Istakoz maketinden boşalan elini indirmek istediğinde başaramadı.
Onun görüntüsünü yok etmek için klavyeye uzanma isteğine, elleri uymadı.
Bedenleri kendilerine ihanet ediyordu.
İhanetin acısını içlerinde hissediyorlardı.
İlk kez böyle bir durumla karşılaşıyorlardı.

Hipnotizma olmuşlardı.
Garip bir ezgi çalınmaya başladı.
Batı müziği değildi. Doğu müziği de değildi.
Yükselen ve alçalan, derinden gelen, enstrümantal garip bir müzik parçasıydı...
Kulaklarına vuruş yapan ezgi ile Fatma yüzlü kızın gözlerinden akan gözyaşları iradeleri dışı kendilerini etkilemeye başlamıştı.
Her ikisinin gözleri nedensiz nemlenmeye başlamıştı.
Gözyaşları akmak istiyordu.
Onlar ise akıtmamak için özel çaba harcıyorlardı.
Daha fazla direnemediler...
Birer damla gözyaşı süzüldü...
Her ikisinin de gözleri alabildiğince açılmış, kıpırdamadan hareketsiz haldeyken, gözyaşları akıyordu…
Gözlerinden akan yaşlar burunlarının kenarlarından, dudaklarının kenarına, oradan çenelerine ve klavyeye süzülüyordu.

Fatma yüzlü kızın gözleri buz etkisi yaratmıştı.
İmece ve Cesi, üzerlerinde derin bir soğukluk hissediyorlardı.
Ayak parmaklarına kadar buz gibi ürperirken, şakaklarına ter hücum etmeye başlamıştı.
Dehşeti ve şoku hissediyorlardı.
Dehşet ve Şok dalgaları hücrelerine kadar inmişti.
Tiril tiril titremeye başlamışlardı...
Titremeden kaynaklı salınışlarla arada çıplak bedenleri birbirlerine hafiften vuruşlar yapıyordu.

"Tanrım! Bu ne?..." diye düşündü.
Düşüncelerini dışarıya veremiyorlardı.
İlk kez konuşmak istediklerinde, konuşamıyorlardı.
Bu gece bir ilki yaşıyorlardı.
Değişikliklerden haz duyan Cesi, ilk kez bir ilke bu kadar nefret duyuyordu.

Müzik sesi kesildi...
Sessizlik hakim oldu...

Derin sessizlik çalışma odasının geçici haliydi.

Sağır kulakları dahi patlatacak bir ses, az önce kapatılmış hoparlörden geldi.

"Mazlumların gözyaşları, zalimlerin gözyaşları olacaktır!"

Bağırdılar...

"İmdaaattt!!!... Yok mu kurtaracak?!!!..."

Onlardan çıkan bu bağırtıyı yekdiğeri dahi duymamıştı...

Gözyaşlarının akması ağrılıydı...

Yanma hissi uyandırıyordu...

Gözyaşlarının her damlası, sanki asit etkisi yaratıyordu; akan kanalda ve süzüldüğü yerlerde...

Fatma yüzlü görüntüde ise ağlama vakurdu. Yüz ve beden ağlamayla uyumlu değildi. Bir merhameti, acındırmayı, yenilmişliği, çaresizliği çağrıştıran ağlamalardan değildi.

Sanki onların gözyaşlarını akıtmak için yaptığı illüzyonist bir eylemdi.

Cesi ile İmece'nin gözyaşları bitmez tükenmez bir kaynaktan akan pınarlar gibiydi.

Bu kadar gözyaşının bir insandan çıkması doğa dışıydı.

Bedenin, gözyaşlarına ayırdığı su haznesi bitmiş, beden hücrelerin-deki sıvılar gelmeye başlamıştı...

Susuzluğu ve açlığı hissediyorlardı.

Ağızları boğazları kurumuş, midelerinde kuru bir acı hissediyorlardı.

Gelen gözyaşlarının rengi de değişmişti.

Hafif kan rengindeki gözyaşları, bu kez iltihaplı ve sidik sarısı bir renge dönüşmüştü.

Vücudun üçte ikisinden fazla oranda olan sıvı tükenmek üzereydi…

Bedenlerinde nem kalmamıştı... Kan dahil sıvılarının tümünü yitirmişlerdi.

Ciltleri kurumuş, yer yer kararmaya başlamıştı...

Üzerlerinde hoş olmayan bir hafiflik hissediyorlardı. Vücut ağırlıkları düşmüştü.

Dillerini ağız boşluğunda oynatamıyorlardı.

Soluk alıp vermede de iyice zorlanmaya başlamışlardı.

Gözyaşları duş etkisi yaratmış bedenlerinin ön yüzü, ayaklarına kadar değişik renkte sıvılarla ıslanmıştı.

Her ikisi de can çekişiyordu.

Çok sürmedi…

İki beden; artık iki ölü ruh taşıyıcısıydı...

Yere yıkılmak durumundaydılar...

Ama onları engelleyen bir şey vardı....

Devil'in çığlığını duyamadılar...

"Burada neler oluyoy?... Cesiiii!!!... İmeceee!..."

Devil'in, onlara dokunmasıyla yere düşmeleri bir oldu.

Sırasıyla her ikisinin şah damarlarını kontrol etti. Ölmüşlerdi...

Monitördeki Fatma yüzlü kız görüntüsü olanları açıklıyordu...

Avazı çıktığı kadar bağırdı.

"Bedenini onlar kaldiymişti! Ruhunu da ben yok edecegim!"

Sinirli, panik, nefret ve öfkeyi barındıran bir kadın nasıl soyunursa öyle soyundu.

Açılmayan elbisesinin fermuarını yırttı...

Cesi ile İmece'nin kuru cesetlerini yerde sürükleyerek bilgisayar masasından uzaklaştırdı.

Yer açmıştı kendine…

Şimdi çırılçıplak monitör ekranının karşısındaydı.

Gözlerini, Fatma yüzlü küçük kıza çevirdi.

"Ruhunun enerji kaynağı katığım olacak!" diye haykırdı.

Fatma yüzlü küçük kızın akan gözyaşları durulmuştu.

Oturmakta olduğu taştan usulca ayağa kalktı.

Gözlerinde nefret ve öfke okunuyordu.

Gözleri olabildiğince genişlemiş ve Devil'e sabitlenmişti.

Devil, yeniden bağırdı.

"Başına çuval geçirdiğimde o gözlerin beni değil karanlığı seyredecek!"

Fatma yüzlü küçük kız, "Kölelerinin akıbetine uğrayacaksın pis İblis!!!" diye karşılık verdi.

"İblis mi?... Biliyorsun 'Sevil' oldum!"

" 'D' yerine 'S' harfi kullanımıyla, <Şeytan> insan olamaz! Geldiğin yere göndereceğim... Cehennem seni çok beklemeyecek!"

Fatma yüzlü küçük kızdan çıkan sesler, ton ve içerik olarak yetişkin bir insandan çıkabilecek renkteydi.

Devil, işaret parmağının uçlarının birini sağ, diğerini sol şakağına koydu.

Gözlerini küçük kıza sabitlemiş halde bir süre bekledi.

Bir şeyler mırıldanarak, transa geçiyordu.

Ağzından çıkan ufak, sarıya çalan ışık kümesi monitör ekranına ulaştı.

Ekrandan içeriye, görüntü alanına süzülmekte zorlanmadı.

Işık kümesi, küçük kızın çevresinde dönmeye başladı.

Devil'in bedeni ise monitör karşısında ve hala duruşunu bozmamıştı.

Küçük kız değişime uğruyordu.

Bedeni büyüyordu.

Bedeni büyüdükçe, büyüyen bedenine uyar biçimde küçük elbisesi de büyüyor, dolayısıyla yırtılma olmuyordu...

Belirli bir seviyeye kadar büyüyen beden; Fatma'nın ölmeden önceki yapısıydı…

Üzerindeki elbiseler ise şekil ve desen değiştiriyordu.

Kâh Iraklı Fatıma, kâh Türkiyeli Fatma'nın kıyafet biçimlerine dönüşüyordu...

Çevresinde dönen Devil'den kaynaklı ışık kümesi büyümeye başlamıştı.

Yoğunlaşarak büyüyordu.

Havada dönen ışık yerle temas ettiğinde, dev bir ıstakoz görüntüsü halini almıştı.

Büyük ıstakoz ile Fat(ı)ma karşı karşıya gelmiş ve az sonra ölümüne kavga edecek Roma Savaş Arenasındaki iki gladyatör gibi birbirlerini süzüyorlardı.

Istakoz'un konuşması derinden gelen, kulağı tırmalayan tiz bir sesti.

"Benim icin zevkli olacak...."

İlk hamleyi yaptı. Kıskaçlarından biri Fat(ı)ma’nın bileklerinden birini kesti.

Kanıyordu…

Şaşkınlıktan yararlanmalıydı...

İkinci hamlesiyle diğer bileği kesti...

Devil, bu kadar kolay olabileceğini sanmıyordu. Üçüncü hamleyi zevkini çıkara çıkara yapmalıydı. Soğumalıydı. Cesi ile İmece’nin intikamını zevkli almalıydı. Kendine biat etmiş iki insanın güvenliğini sağlayamamadan kaynaklı hırçınlığını yavaş yavaş yok etmeliydi.

Tatmin olmalıydı…

Amerikanın en güvenli bölgesinde ve evinde bulunan konuklarının öldürülmelerinden oluşan onur zedelenmesini tamir etmeliydi.

'Er Ryan' gibi alt düzey bir eri kurtarmak için birçok maliyeti ve insan kaybını göz önüne alarak Normandiya'ya çıkan bir ulusun torunu olarak, ülke onurunu kurtarmalıydı...

Onlarda Birer Er Ryan’dı... Onlarda birer Er Jessica ‘ydı...

Irak'a konuşlanan ve ülkelerine komşu olan ABD gücü nedeniyle, kendilerini daha da güvende ve emniyette hissederek hareket eden ve değerli hizmetler üreten Cesi ile İmece, güvendikleri ulusun sınırları içerisinde öldürülmüşlerdi...

Fat(ı)ma’nın kıskaç darbesinden oluşan acıdan yüzü kırışmıştı.

Her iki bileğini, toprağa sürerek önceki haline getirdi.

'Böyle olmayacak,' diye düşündü.

Karşısında ruhunu öldürmeye çabalayan düşman; Istakoz’du...

Istakoz'un en büyük düşmanı biçimine yani, 'Ahtapot'a dönüşmeliydi…

Değişmeliydi. Ahtapotlaşmalıydı...

Fat(ı)ma kararını uygulamaya soktu. Şekil değiştiriyordu.

Devil, Ahtapotun, ne tehlikeli bir yaratık olduğunu biliyordu.

'Karar vermede acele etmeliyim,' diye düşündü.

Fat(ı)ma, ona düşünme payı verecek kadar boşluk tanımayabilirdi…

Fat(ı)ma sekiz kollu bir ahtapot haline çabucak dönüşmüştü.

Ahtapot, gövdesi ve kollarıyla kımıl kımıldı.

Hareketsiz kalan tek organı; gözleriydi.

Sabitlemiş, ıstakoza bakıyordu...
Boyutuna göre olanca iri iki gözünün akları kırmızıydı.
Ahtapot, bir sıvı içinde kayıyormuşçasına kollarını oynatıyor, başını sallıyordu.
Ağzını araladı. Sinirli, kızgın animasyon örneği gibiydi...
Ağzı gitgide açılıyordu. Sonu gelmeyecek bir açılmaydı sanki...
Kollarından biri, ıstakoz’a doğru atakta bulundu.
Istakoz, kıskaçlarıyla kolu koparmak için uzandı.
Ahtapot'un kolu, her iki tarafı keskin bıçak etkisi yaratmıştı.
Uzanan kıskacı gövdesinden ayırdı.
Istakoz'un kulak tırmalayıcı sesi acılıydı.
Monitörün karşısında bulunan Devil’in gerçek bedenindeki kollarından biri de kopmuştu.
Yere düşen sağ kolu, son yaşam belirtilerini sunuyordu.
Ahtapot konuşmaya başladı. Alaycı bir üslup kullanıyordu.
"Bu vuruş; Amerikalılardan ‘Savaşa Hayır!’ diyenlerde dahil tüm dünya insanları adınaydı."

Ahtapot bir başka kolunu kaldırdı, yumuşakça.
Yukarı kalktıkça sertleşiyordu.
"Bu; Saddam iktidarı dahil, tüm Ortadoğu da kendi yararınıza halkın zararına tayin ettirdiğiniz diktatörlerin zulmü altında inleyen insanların adına olacaktır!"
İkinci kol darbesi de, ıstakozun diğer kıskacını gövdesinden, Devil’in ise sol kolunu yerinden etmeye yetmişti.

"Yeter!... Yeter!... Pes ediyorum!" diye bağırıyordu Istakoz, monitör dışında ise Devil...

Ahtapot boğuk konuşuyordu.
"Mazlum insanların seslerini duyuyor musun?... Duyamazsın!... Ben duyuyorum. 'Yetmez!' diyorlar... 'İblisin tövbesi kabul olmaz!' diyorlar... 'İblisin sözüne güvenilmez!' diyorlar. Daha bir sürü şey söylüyorlar... Zamanım daralıyor... Senle zamanımı boşa harcayamam…"

Başka bir kolunu kaldırdı Ahtapot bu kez...

Tüm kollar kendi üzerlerine düşen görevlerini sırasıyla yerine getiriyorlardı.

Aniden bir şey oldu.

Istakoz, doğuruyordu.

50 tane ıstakoz doğurmuştu aynı anda...

Sert toprağa ve birbiri arkasına tutunarak, dairesel bir biçimde ilerliyorlardı Ahtapot'a karşı...

Ahtapot'un tüm kollarıyla hücumunda, sıralarını bozdular...

Dağıldılar...

Saldırının geçmesiyle yeniden birbirlerine yaklaştılar.

Bu kez kare biçiminde ve yine birbirlerine tutunarak dizildiler.

İkinci saldırıyla, sıralarını yeniden bozdular.

Bu kez yıldız biçiminde sıralandılar…

Ahtapot, onlarla uğraşmaktan sıkılmıştı...

Büyük ıstakozu yok etmenin onları yok etmeyi de sağlayacağını biliyordu.

"Diktatörlük kurup gerektiğinde sekteye uğratmada, istediğini getirip, istediğini yerinden etmede kullandığın en önemli gücün olan; Amerika dışındaki Amerikanca demokrasinin dalkavukluğunu yapan, toplumu psikolojik yönlendirmeyle saflarınıza katmaya çalışan bir kısım satılmış, kiralanmış bazı medya mensupları kanalıyla, beyinlerini darmadağın ettiğin insanlar adına..."

Ahtapot anlatıyı yeterli bulmamıştı.

Sloganlaştırmak istedi.

"Senin şahsında, tüm satın aldığınız, kiraladığınız Psikolojik, Büyücü erlerin bedenine ve ruhuna...

Mazlumların laneti adına!...

Senin Ahlaksızca tekliflerini ahlaksızca savunanlara...

Senin yararına uygun ortam hazırlayanlara!...

Özelde Afrika'daki ve diğer ülkelerdeki sömürüyle aç kalan insanlar adına...

Yoktan düşman var etmene, var ettiğin düşmanınla savaşma bahanesiyle dünyayı küresel bir cehenneme dönüştürme taktiğine..."

Devil, uzun konuşma boşluğundan yararlanarak, yılan biçimine, yani; asıl görüntüsüne dönüşmeye çabalıyordu...

Yılanlaşacak!... cakcakcak!!!...
Göz temasına geçecek!... cekcekcek!!!...
Gözleriyle Ahtapot'u büyüleyecekti!!!... cekticekticekti!!!…
BÜ-YÜ-LE-YE-Bİ-LE-CEK miydi?...

Ahtapot, farkına varmakta gecikmedi.

Kollarının tümüyle, Istakozun bedenini, hiçbir açıklık bırakmayacak şekilde sardı.

Yılanlaşamayan Istakoz'un çıkardığı sesler ile monitör karşısında sabit duran Devil'in çıkardığı sesler, villanın bahçesinden caddeye kadar ulaşmıştı...

Çöpleri karıştıran sarhoş bir amerikan vatandaşı, "Alemin keyfi yerinde!" cümlesini kendi dilinde söyledi.

Ahtapot, kolları kanalıyla Istakozun iliğini emiyordu.
Kuyruğundakini... Gövdesindekini...
Emme işi; emilecek bir şey kalmayıncaya kadar sürdü.
Istakoz, içi boşaltılmış ve bir kabuk kalmıştı.
Deniz ürünleri aksesuarı bulundurma hobisine sahip olan insanlara yarar bir hale getirilmişti.
Büyük ıstakoz, sert kabuklu ama içi boş bir böcekti artık...
Doğurduğu elli tane ıstakoz da aynı akıbete kendiliğinden uğramış-tı...

Ahtapot, değişime uğramaya başladı.
Bu kez ters yönde ve asıl görüntüsü olan; 'Fat(ı)ma yüzlü küçük kız' görüntüsüne doğru bir değişimdi.

Fat(ı)ma Yüzlü Küçük Kız, büyük ıstakozu ve 50 tane yavrusunu topraktan yapılma ve üzerinde C planı yazılı çuvallara doldurarak monitörden dışarıya attı...

Çuval, Devil ile İmece ve Cesi'nin bir resim görüntüsüne benzer cesetleri-nin ayak uçlarına düştü...

Karşı caddede, ışığı açık bir dairede bulunanlar bu diyalog ve mücadeleden çıkan seslerin hiçbirini duymamışlardı...

Fasılasız, kesintisiz 50 yıldır evlilik birliktelikleri süren bir karı kocanın ve onların gürültülerine kulak misafiri olan kırk yaşındaki çocuklarının duymaması gayet doğaldı.

Karı-Kocanın banyoda sürdürdükleri tartışma yüksek perdedendi…

Şampuan ve kalıp sabun imalat atölyesi olan koca, 'kuş kaldıran' haplarından yeteri kadar almış, karısının bundan sonraki ilişkilerinde, -bu gecede dahil- kendi imalatı olan ve hatta patent hakkını dahi aldığı,

'Global&Servant _Democracy'

isimli bir şampuanla yıkanmasına zorluyordu.

81 yaşındaki kadın, inatla karşı koymaya çalışıyordu.

İnadı, yıkanmaktan nefret etmesinden kaynaklanmıyordu.

Hiç zevk almadığı, istemediği halde, evin varolan düzeninin bozulmaması, tek çocuklarının huzursuz olmaması için ses çıkarmadığı ve sık sık gerçekleşen, yine kocası tarafından az sonra gerçekleştirilecek olan bir anlamda 'tecavüz' eylemine karşı duyduğu tepkiden de kaynaklanmıyordu.

İyi kötü kocasıydı. Evin gereksinimlerini karşılıyordu. Ses çıkarmak olmazdı…

Peki, inadı ve karşı koyması nedendi?...

Ne diye laf uzatılıyor, ayrıntılar veriliyordu?...

Yaşlı derisi, elli yıldır kullandığı ve yine kocasının imalatı olan 'Spaced&Small_Democracy' isimli şampuana alışmıştı.

Yeni bir şampuan alerji yapabilirdi…

Hem şampuana ne gerek vardı… İstediği anda gıcırtılı karyolanın üzerine çırılçıplak uzanmaya hazır değil miydi?...

Çok tartışmalardı… Şampuansız yapamam demişti hep…

Yalan söylüyordu… Yakalamıştı bir kez bu yalanını…

Komşulardan dul bir kadınla süregelen ilişkisini öğrendikten sonra yakalamıştı yalanını…

Kıyameti koparmıştı…

Kıyameti koparmasının aldatılmakla ilgisi yoktu…

Dul kadını sorgulamıştı…

Kocasının, ilişki öncesi, yine kendi imalatı olan ‘NonDemocracy’ adlı kalıp sabunu sürekli yıkanmada kullanmasını dul kadına dikte ettiğini ve uygulattığını öğrenmişti.

Şampuansızda ilişkiye girebildiğini, kendine sürekli bu yönde yalan attığını bağırarak söylediğinde, kocası ‘Sakin ol, karıcığım!’ demişti. ‘Onun bedeni çok yağlı… Ancak o sabunla çözülebiliyor… Seninki öyle mi?... Senin bedenini ancak şampuan kıvamında tutabiliyor…’ demişti.

Kim bilir belki de kocası doğruyu söylüyordu.

Her bedenin farklı deri yapısı vardı.

Kendi bedeninden hoşlanması ve ilişkiye girebilmesi için tavsiye ettiği şampuanı kullanmayı şimdiye kadar sürdürmüştü.

Ya yeni şampuanı kullanması ısrarına ne demeliydi.

‘Yok efendim. Yeni şampuan pörsümüş bedenimi daha diri tutarmış!...’

Hem yatırımcı hem de bir gazetenin ekonomi sayfasında köşe yazarlığı yapan Pimper isimli oğlunun sesini duydu. Banyo kapısının hemen arkasından geliyordu.

"Bu gürültü ne anne!..." diye bağırdı.

Kadın, ses verdi.

"Oğlum, baban rahat durmuyor... Benden ne istiyor?..."

"Ne istiyorsun annemden baba?..."

"Oğlum anlarsın işte!... İstediğim gibi vermiyor..."

Oğul hiddetlendi. Komşularının dahi duyabileceği bir ses yüksekliğinde bağırdı.

"Anne utanmıyor musun?... 50 yıllık birlikteliğiniz oldu... Aranı babamla neye bozuyorsun?... Ver gitsin... Şeker misin eriyesin!... 50 yıldır verdin de bir şey mi oldu ?..."

Oğul kendi açısından haklıydı. Annesi; babasını rahatlatmazsa, babasından dolaylı veya doğrudan aldığı maddi çıkarlardan olabilirdi...

Bu tür olumsuz durumların vukuu ertesinde Babasından destek istediğinde, 'annen bana versin, ben de sana vereyim' tümcesini yine diyecekti, emindi.

O evde olanlar o evde kalmalıydı… Gözetlemek ayıptı… Hele nakletmek mahremiyeti ihlaldi…

Devil'in evinde gerçekleşen olayları ise bir kısmıyla dünya alem duyacaktı.

Ertesi günkü yazılı ve görsel basında suyu çekilmiş, iç organları bitirilmiş, sadece kuru bir deri kalmış üç bedeninin çekilmiş fotoğrafları ve görüntüleri, 'çocuklar etkilenmesin, basın etiğine aykırı olmasın,' kurallarından dolayı puslandırılmış görüntüler halinde sayfa sayfa boy boy gösterilecekti...

Eylem, suç olarak vasıflandırılacaktı. Suç; failsiz olmazdı… Faili meçhul suç kavramı Türkiye'de yaygındı. Burası Amerika'ydı. Faili meçhul suç kavramı ancak, gerektiğinde istisna olabilirdi.

Amerikan yetkilileri bu istisnaya yer vermeyeceklerdi. Ulusal Güvenlik Anlayışı bu kez böyle emretmişti. İşlerine de gelecekti…

Fail bulmak zor iş değildi…

İçinde bulundurdukları ajanlarınca, 'Bulunduğumuz örgütün işi değil!' istihbaratına rağmen, İslamcı ya da Marksist (Yeşil ya da Kızıl) teröristlerin işi denebilirdi.

El Kaide örgütü denebilirdi...

Saddam’ın eski askerleri denebilirdi…

ABD Derin Devleti, yararlarına en uygun olan bir kararı alıp bildirecekti…

Terörizmin kötülükleri tartışılacaktı yine...

Terörün kaynağı, başı ve erleri gizlenerek...

Fat(ı)ma ise bunların hiç birine kulak asmayacaktı...

Psiko-Büyüsel Savaş Lejyon Erlerine yönelik av mevsimi devam ediyordu.

Hedefte Amerika’nın asli yönetimini elinde bulunduran ve resmi yönetimlerle sürekli maskelenen ABD Derin Devletinin hizmetinde çalışmakta devam eden başka zalimler vardı…

Üzerlerinde ki Istakoz Büyüsünü bozarak, mahpus olan gözyaşlarını akıtarak, Devil'lerinden kurtulup özgürleşenleri hariç kılacak,

Diğerlerinden ise, zorla akıttıracağı gözyaşları kanalıyla Devil'lerini benliklerinden, bedenlerinden atmalarını sağlayacaktı.

İnsan kılığına girmiş Devil'leri ise;

Cansız Şeytan biriktiren koleksiyonculara yarayacak hale getirecekti.

Bilgisayar hoparlöründen bir ses geldi.

Mekanik ve metalik bir sesti.

Alüminyum tencereye, kapağıyla vurmaktan çıkan mekanik metalik bir ses tonuna benziyordu.

Sanki açıklamaları dinlememiş veya tatmin olmamış birinden geliyordu…

'Fiziksel ve Beyinsel Tecavüz Merkezli karanlığın sıcak ve psikolojik dehşet&şok saldırılarına maruz korunmasız insanlığın ve insanların gözlerinden süzülen her yaş damlasının yansıtmakta olduğu karartılmış dünyaları kim(ler) aydınlatacak?..

Karanlığa yönelik nefret ve öfkesini kim(ler) dindirecek?...

Masumların, mazlumların, mağdurların ve meçhul mezarlarında mahşeri bekleyen maktullerin gözyaşları; sevinç gözyaşlarına dönüştürülebilecek mi?...

Yani;

Istakoz Büyüsü Bozulabilecek mi?...